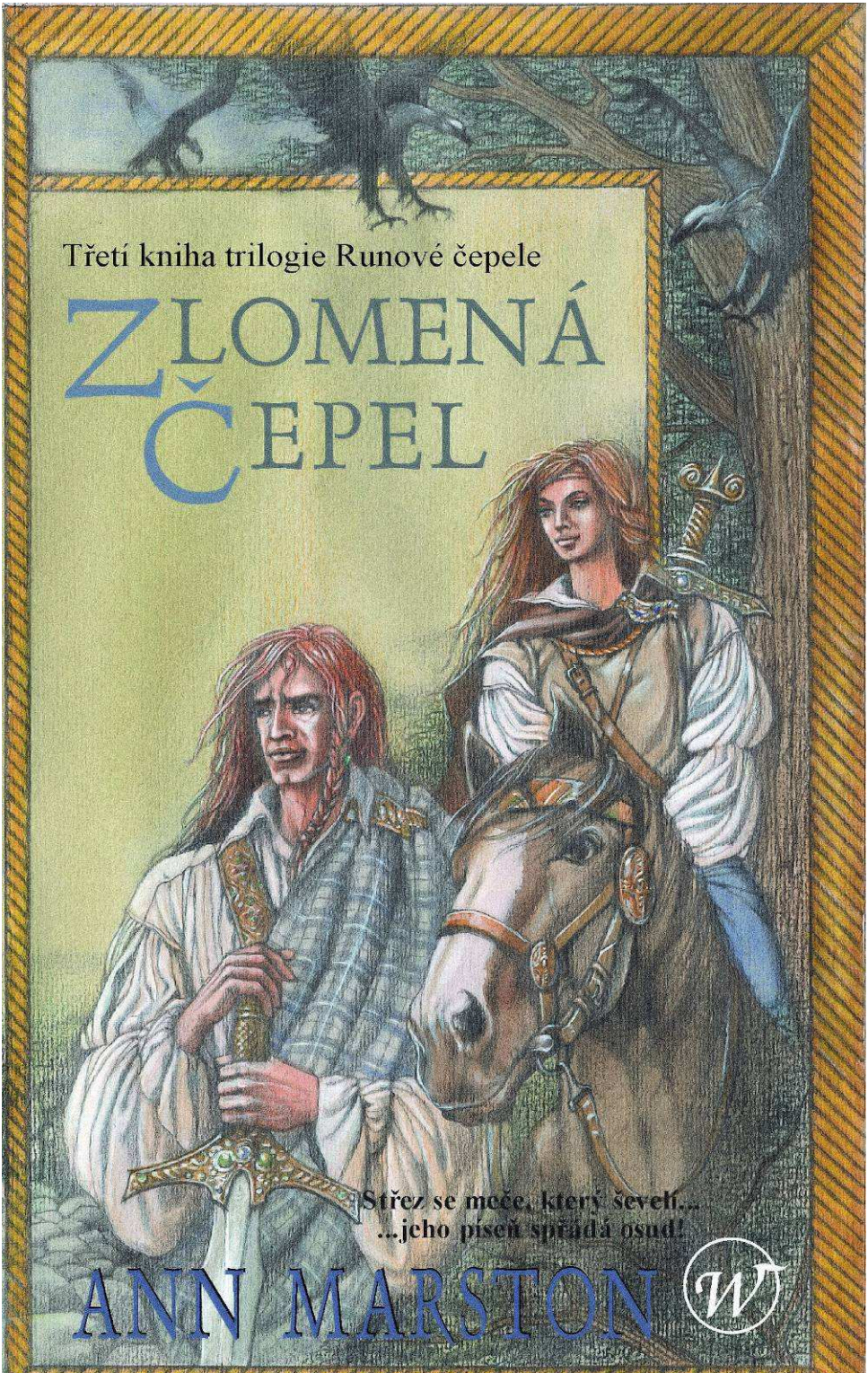
Třetí kniha trilogie Runové čepele

ZLOMENÁ ČEPEL

Střez se meče, který ševelí...
...jeho píseň spřádá osud!

ANN MARSTON

Dvojice

Bradou ukázal na mě. „Tahle,“ prohlásil pomalu a úsečně, „je moje.“

Strážný procedil přes polámané zuby několik slov, kterým jsem nerozuměla. Pravděpodobně to bylo jen dobře. Znělo to, jako by poznamenal něco obzvlášť nelichotivého o tom, jak se s námi dvěma hodlá vyrovnat. Kenzie se odlepil od zdi, stále s úsměvem, zvedl svůj meč do střehu a něco odpověděl. Jediné, co jsem z jeho slov pochytila, bylo slovo označující čubku. Strážný rázem zbledl a jeho ruka bleskurychle sjela k boku, kde měl zavěšený meč.

Druhý strážný se přemýšlivě podíval na Kenziho obnaženou čepel a pak zastavil ruku svého druha a zavrtěl hlavou.

„Řekl jsem, že je moje,“ opakoval Kenzie pevně. Postoupil o další krok dopředu a nepatrně zvedl meč. Chladný úsměv měl na tváři jako přilepený a zelené oči mu jiskřily bojovým zápalem.

Knihy Ann Marstonové v nakl. WALES:

Trilogie Runové Čepele

Meč krále
Západní král
Zlomená čepel

Trilogie Ostří exilu

Stín Mrakonoše
Král stínů
Meč a stín

Ann Marston

Trilogie Runové Čepele

kniha třetí

Zlomená čepel

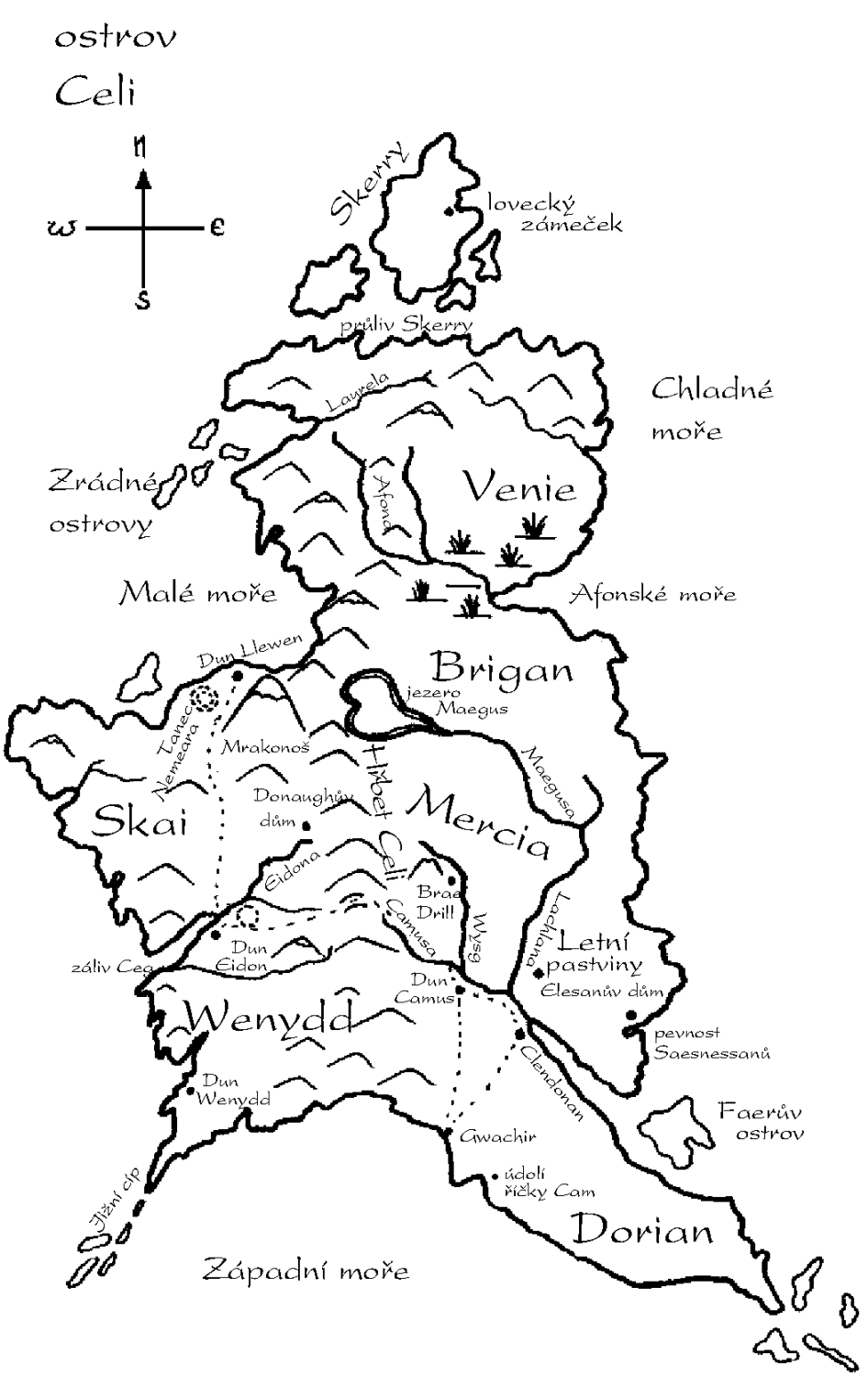
ANN MARSTON

BROKEN BLADE

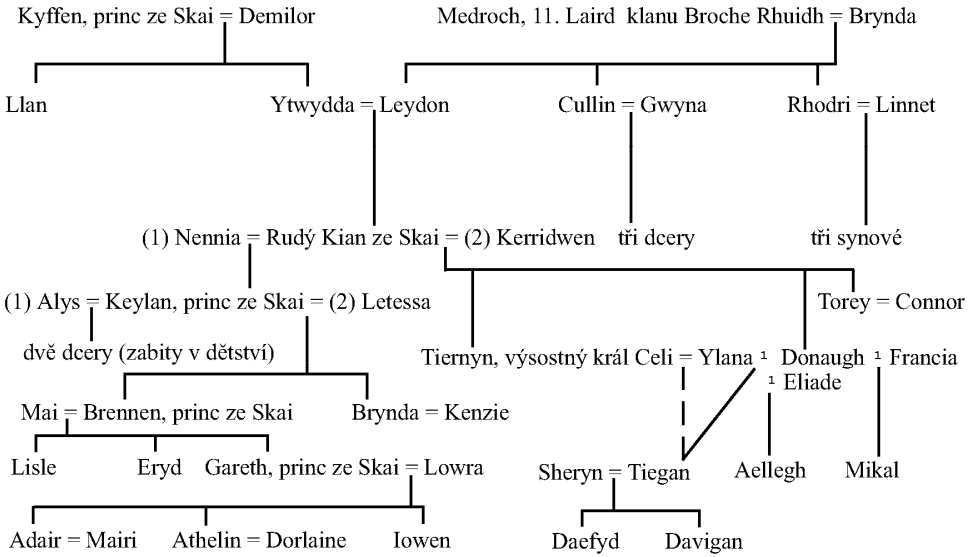
Published by agreement with the author
and the author's agents.
Translated from Harper Prism 1997 edition
Copyright © 1997 by Ann Marston
Czech translation © 2002 by M. Polová
Cover ilustration © 2002 by Z. Boušková
Czech Edition © 2002 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-20-9

Pro Toma a Lauru Marstonovy,
mé rodiče,
kteří mne naučili létat
a dali mi volnost
abych tak činila

A pro Lauru a Dana Gyobovy,
neboť i oni umí volně létat.

ostrov
Celi
S
Skerry
lovecký
zámeček
průliv Skerry
Laurela
Chladné
moře
Zrádné
ostrovy
Afon
Venie
Malé moře
Afonské moře
Dun Llewen
Brigan
jezero
Maegus
Tanec
Nemeara
Mrakonoš
Hrbet Celi
Maegusa
Skai
Donaughův
dům
Mercia
Eidona
Brad
Drill
Camusa
Wysa
Ladlana
Letní
pastviny
Élesanův dům
záliv Ceg
Dun
Eidon
Dun
Camus
Wenydd
pevnost
Saesnessanů
Clendonan
Dun
Wenydd
Faerův
ostrov
Gwachir
údolí
říčky Cam
Jižní cíp
Dorian
Západní moře

rodokmen královských rodů Celi, Skai a Tyry

POZNÁMKY:

Rok se dělí na osm ročních období:

Pozdní zima
Imbolc – Jarní rovnodennost (1. únor – 21. březen)
Časné jaro
Jarní rovnodennost – Beltane (21. březen – 1. květen)
Pozdní jaro
Beltane – Letní slunovrat (1. květen – 21. červen)
Časné léto
Letní slunovrat – Lammas (21. červen – 1. srpen)
Pozdní léto
Lammas – Podzimní rovnodennost (1. srpen – 21. září)
Časný podzim
Podzimní rovnodennost – Samhain (21. září – 31. říjen)
Pozdní podzim
Samhain – Zimní slunovrat (31. říjen – 21. prosinec)
Časná zima
Zimní slunovrat – Imbolc (21. prosinec – 1. únor)

Čtyřmi svátky Slunce jsou Zimní slunovrat, Jarní rovnodennost, Letní slunovrat a Podzimní rovnodennost.
Čtyřmi svátky Ohně jsou Imbolc, Beltane, Lammas a Samhain.

Klíč k výslovnosti (anglický přepis):
»C« ve slově Celi je tvrdé keltské »C«, takže Celi se vyslovuje »Kay-lee«
»dd« je velšská hláska »th«, jako ve slově »then«, Jorddyn se tedy vyslovuje »Jorthun«.

ČÁST PRVNÍ

POSEL

1

V plesovém sále borlanského císaře to vypadalo jako v parních lázních. Přepychově zařízenou a slavnostně vyzdobenou místnost osvětlovalo nesčetné množství svící – snad tisíce – a každá z nich úmorné vedro ještě zvyšovala. V jasném světle se démanty a křišťál třpytily, až oči přecházely, a násobily tak zářivý lesk marnotratného přepychu, který stavěly na odiv davy okázale oděných dvořanů, kroužící sálem jako víry v řece.

V oslnivém světle svící zanikaly vybledlé barvy a roztřepené okraje kdysi honosných závěsů na zdech a překrásně vypracovaných čalounění na pohovkách. Pokud jste se nedívali příliš pozorně, ani jste si nemuseli všimnout, že křišťálové poháry už jsou trochu otlučené a že i stříbrné podnosy nesou stopy dlouhého používání.

Přirozeně, že jsem to viděla. A samozřejmě jsem nic neříkala, jen jsem se usmívala a svědomitě jsem předstírala – ostatně jako každý jiný – že jsem si ničeho nevšimla. Ta nádhera, kterou předvádělo dvořanstvo, takřka překryla léty zašlou a jen chatrně vyspravenou mozaiku podlahy kdysi nádherné plesové síně.

Nejhustší dav uhlazených dvořanů se tísnil kolem trůnu, kde stál můj princ Tiegan z Celi se zlaceným křišťálovým pohárem vína v ruce a hovořil s borlanským císařem. Tmavě plavé vlasy se Tieganovi ve světle svící zářivě leskly, jeho postoj byl jako vždy

nenucený a sebevědomý a vedle zavalitého císaře a jeho stejně obtloustlé císařovny působil obzvlášť mladistvým a půvabným dojmem.

Stála jsem u otevřeného okna v marné naději, že zachytím alespoň trochu svěžího chladného vánku, který přicházel od moře. Mé plesové šaty, nekonečná záplava nadýchaného světle zeleného hedvábí, byly pro tuto bezduchou, nudnou, naparáděnou příležitost možná vhodné, ale o nějakém pohodlí nemohlo být ani řeči. Švadlena mi vzala míry velmi pečlivě, ale zřejmě nepočítala s tím, že občas musím taky dýchat. Živůtek mě kolem hrudi a v pase stahoval tak těsně, že jsem nemohla zhluboka nabrat dech bez nebezpečí, že mi šaty na zádech prasknou. Avšak výstřih byl naopak tak hluboký, že při každém pokusu se nadechnout hrozilo, že živůtek přestane splňovat svůj účel. A kromě toho jsem k těmto šatům samozřejmě nemohla mít svůj meč. A žádná bheancoran se bez svého meče necítí dobře, a já jsem v tomto směru nebyla žádnou výjimkou. Vědomí, že mám za podvazkem nad pravým kolenem zasunutou zdobenou dýku, bylo sice povzbuzující, ale trochu ho kalila skutečnost, že kdybych se k ní chtěla dostat, musela bych se nejdříve probojovat pěti vrstvami hedvábí.

Opatrně jsem si usrkla ledového vína, které jsem držela v ruce, a znovu jsem se rozhlédla po sále. Ne že bych v tomto tak pečlivě střeženém plesovém sále předpokládala nějaké nebezpečí, ale byla jsem zavázána přísahou Tiegana chránit a starých zvyků se člověk těžko zbavuje. Nikdo z lidí, se kterými jsem se tady setkala, nijak nebezpečně nevypadal. Jejich rozhovory se točily převážně kolem dvorských klevet – kdo byl viděn, jak se plíží z čí ložnice a kdo se snažil dostat do přízně a získat vliv. Většinou jen neškodné tlachání – pokud se člověku ovšem zrovna nestane, že je to právě on, kdo upadl do nemilosti. Anebo pokud to není právě on, kdo si vzal toho, kdo se tajně plíží do cizí ložnice.

Borlané jsou prastarý národ. Kují své pikle a spřádají své politické pletichy tak pohotově a zručně, tak jemně vypočítavě a s tak obrovskou znalostí pozadí, že jsem byla naprosto unesena. Za těch pár týdnů, které jsme zde strávili, jsem už také něco pochytila. Jenže co asi s těmi znalostmi budu dělat, až se vrátím na Celi; k čemu mi to bude? Ty jemné, ožehavé nitky dvorských pletich a pomst budou doma jen k smíchu.

Můj zrak upoutali dva muži stojící u vchodu do sálu. Oba byli oblečeni v tmavých šatech, jeden celý v černém a druhý v nevýrazné, mdlé šedohnědé. Mezi ostatními přítomnými, kteří hráli všemi barvami až oči přecházely, vypadali tito dva značně nepatřičně. Jeden, ten, co byl v černém, měl tak černé vlasy, že se zdálo, jako by pohlcovaly všechno světlo; dokonce se ani přes záplavu světla svící neleskly. Byla jsem příliš daleko na to, abych viděla barvu jeho očí, ale zdály se mi stejně černé jako jeho vlasy.

Byla jsem si jistá, že je to Maedun.

Ale vlastně – proč ne? Nebylo by na tom nic divného. Maeduni do Borlanu přijít mohli, Borlan nebyl s Maedunem ve válce. Tedy – zatím ne, přestože Maeduni už zabrali Laringras, který ležel na západní hranici Borlanu. Borlané sice o svou rozlehlou říši přišli, ale dosud si drželi úctyhodnou armádu a říkalo se, že jejich čarodějníci byli srovnatelní s černokněžníky magie krve, kteří pocházeli z Maedunu.

Zdálo se, že se oba muži silně zajímají o císaře. Anebo to snad byl Tiegan, kdo tak přitahoval jejich pozornost? Nebylo žádným tajemstvím, že jsme s Tieganem přišli z Celi jako vyslanci krále Tiernyna, Tieganova otce a mého strýce, abychom si promluvili s císařem o obchodu a o vzájemné pomoci v případě napadení Maedunem.

Muž v černém se lehce pootočil a podíval se přímo na mne. Na okamžik zůstala jeho tvář lhostejná a prázdná. Pak se chladně usmál a krátce, výsměšně sklonil hlavu na znamení, že mou přítomnost zaznamenal. Po páteři mi přeběhlo lehké zamrazení.

Po očku jsem se podívala na císaře, který stále ještě mluvil s Tieganem, usmíval se a široce se rozmachoval rukou, ve které držel pohár. Těm dvěma mužům u dveří nevěnoval sebemenší pozornost. Když jsem se podívala zpátky ke vchodu do sálu, byli ti dva muži pryč.

Kolem mne se protáhl sluha s tácem, kterým zručně balancoval na jedné ruce. Jak mne míjel, odložila jsem prázdný pohár na tác, a pak jsem se pomalu vydala mezi skupinkami klevetících dvořanů k Tieganovi a postavila jsem se vedle něj.

Císař ke mně vstřícně natáhl ruku. „Lady Bryndo,“ řekl s přehnaně přátelským úsměvem. Celsky hovořil plynně, měl jen trochu nezvyklý přízvuk. „Jak jsem šťasten, že tě tu dnes večer

vidím, lady.“ Jeho borlanskému jazyku dělalo trochu potíže naše celské „l“ a nebylo mu proto dobře rozumět, mluvil, jako by trochu šišlal. Se svou dětskou výslovností a zavalitou postavou působil císař poněkud směšně. Ale člověk nesměl zapomínat, že nastoupil na trůn jako třináctiletý a dalších padesát let vládnul Borlanu pevnou rukou. Několik lidí udělalo tu chybu, že podcenili chladný vychytralý lesk v jeho malých prasečích očkách; většina z nich už pak žila jen právě tak dlouho, aby mohla svého strašlivého omylu litovat. A o některých z nich šly dokonce zkazky, že nakonec nikdy ani nezjistili, proč vlastně museli zemřít. Borlanský císař se sice na své poddané zářivě usmíval, ale těm vodnatým, ledově modrým očím nic neuniklo.

Obrátil se k císařovně. Vypadalo to, že je jí stejné horko jako mně a cítí se zhruba stejně příjemně. Ovšemže, vždyť ji tížilo nejméně desetkrát více šperků než mne. „Nevypadá nádherně, má drahá?“ prohodil k ní. Císařovna mi věnovala chabý, neurčitý úsměv. „Je velice roztomilá,“ odvětila mdle.

Vysekla jsem jim drobnou poklonu. „Děkuji, veličenstvo. A můj vděčný dík i tobě, císařovno.“

„Musíme si ještě popovídat. Mohli bychom se sejít později na hostině, lorde Tiegane? I s touto rozkošnou lady. Musíte si sednout ke mně.“

„Zajisté, veličenstvo,“ pravil Tiegan a uklonil se.

Císař stále ještě pevně svíral moji ruku. Pozvedl ji ke rtům a laškovně naznačil kousnutí do kloubu prostředníčku. Pak mou ruku s dobromyslným úsměvem pustil a odvrátil se, aby prohodil pár slov s jedním dvořanem, který stál vedle císařovny a zdvořile čekal, až si ho císař všimne.

Tiegan na mne po straně nenápadně mrknul. Jedno jeho obočí se tázavě nadzvedlo. Po vláknech pouta, které nás spojovalo, přeběhlo zachvění, které vyšlo z mé hrudi, a já jsem věděla, že ucítil mé rozpaky. Vzal mne za loket a odvedl mne stranou, do tichého výklenku u okna.

„Co se děje?“ zeptal se, když se ujistil, že jsme sami a z doslechu zvědavých uší.

„Právě teď tady byli dva Maeduni,“ sdělila jsem mu. „Myslím, že se zajímají o tebe.“

Tiegan se rozhlédl, ale ty dva muže už nebylo nikde vidět. Přikývl. „Ať je to, jak chce, je načase, abychom odtud vypadli," usoudil. „Já sice nemohu odejít dřív než po té zatrachtilé hostině, ale není žádný důvod, abys tu zůstávala i ty. Vrať se zpátky na loď a podívej se, jestli je všechno v pořádku a zda je loď připravena zítra ráno odplout. Přijdu hned, jak to půjde."

„Buď opatrný," připomněla jsem mu. „Já těm dvěma Maedunům nevěřím. Jsou všeho schopní."

„Jak Maeduny znám, tak máš asi pravdu." Tiegan se sice usmíval, ale nevypadal ani trochu vesele. „Já mám pro císaře příliš velkou cenu," podotkl. „Nenechá mne nikam jít bez doprovodu skupiny po zuby ozbrojených stráží. Ale co ty, zvládneš to?"

„Pojedu kočárem," odpověděla jsem. „A císař mi vždycky dává s sebou dva tři strážné, když jdu ven. Vyřiď císaři mou omluvu. Řekni mu, že mi nebylo dobře nebo něco takového. Anebo mu řekni pravdu. Řekni mu, že kdybych se v těchto směšných šatech pokusila do sebe dostat byť jen jediné sousto, tak by praskly a oběma by nám to přineslo jenom ostudu."

Tiegan se dal do smíchu. „Udělám, co budu moci," řekl. „Ten starý chlípný kozel bude těžce zklamaný, když ti nebude moci při večeři zírat do výstřihu."

Poznamenala jsem něco o císaři a použila jsem přitom pár silně nelichotivých výrazů.

Tiegana to opět rozesmálo. „Jsi si jistá, že se dostaneš na loď v pořádku?"

„Ovšemže." Tvářila jsem se asi dost otráveně. „Budu mít stráže. Nedělej si o mě starosti."

„Dobře. Kdybych mohl, šel bych raději s tebou." Otočil se k dvořanovi, který si razil sálem cestu směrem k našemu výklenku. Využila jsem příležitosti, kdy s ním Tiegan mluvil, a nenápadně jsem vyklouzla ven.

Když jsem vyšla ven do dusné, vlhké borlanské noci, očekával mne už honosný kočár. Ulevilo se mi, že jsem unikla té nudné, upjaté císařské hostině. A ta záplava hedvábí, ze které sestávaly mé plesové šaty, byla v tom horku už k nevydržení. První, co udělám,

až se vrátím na loď, bude, že se okamžitě převléknu do tuniky a tartanových kalhot. I když byly těžší než tenhle plesový zázrak, utkané ze lnu a ne z hedvábí, tak mě rozhodně tolik netísnily a poskytovaly alespoň pocit, že v nich není takové horko.

Vyšel mi vstříc kočárový lokaj, drobný mužíček, který se skvěl v dokonale padnoucí modrobílé livreji s množstvím zlatých prýmků. Zastavil se přede mnou a uctivě, škrobeně se uklonil.

„Jsi lady Brynda al Keylan z Celi?“ Měl tak silný přízvuk, že mu skoro nebylo rozumět.

Nepochybně jsem borlansky mluvila lépe než on celsky. „Ano,“ odpověděla jsem. „Máš mne dopravit dolů do přístavu. Vracím se na svou loď, na *Skaiské oko*. Víš, kde kotví?“ Jedno z jeho pečlivě upravených obočí se nepatrně nadzvedlo nelibostí. Byl očividně pobouřen. Borlanská žena by si nikdy, za žádných okolností, nedovolila vyjít v noci – a vlastně ani ve dne – ven sama, bez doprovodu. Všimla jsem si, že dokonce i ty ženy, které se potají vyplíží z domu na schůzku s milencem, doprovází nejméně tři ozbrojení strážní a jedna nebo dvě služebné. Jak dokážou udržet své zálety v tajnosti, to bylo nad možnosti mého chápání.

Ale ať už ho to pobuřovalo sebevíc, já jsem Borlanka nebyla. Byla jsem Celanka a celské ženy obvykle přicházely a odcházely, jak se jim zachtělo. Nebyly jsme právě pověstné nějakou poslušností a poddajností.

Vytáhla jsem se do své plné výše a povýšeně jsem se mu zadívala zpříma do očí. Na váhu jsem měla dobře o kámen víc než on. Bheancoran celských a skaiských princů nejsou žádná slaboučká, křehká tintítka. S mečem jsem se začala učit zacházet, když mi bylo pět. Já jsem měla výšku i váhu obratné bojovnice s mečem, zatímco tenhle lokaj strávil většinu svého života v honosných kočárech, kdy pomáhal jemným, slabým borlanským ženám nastupovat a vystupovat. Pod mým upřeným zrakem se mu vehnala do tváří krev a ihned nasadil obvyklý, chladně zdvořilý výraz, ještě jednou se uklonil a nabídl mi ruku, aby mi pomohl do kočáru. Když jsem nastupovala, koutkem oka jsem krátce zahlédla široký úsměv jednoho z ozbrojených strážných, kteří seděli na kozlíku.

Uvnitř kočáru bylo vedro k zalknutí. Ale přece jen tam nebylo takové horko jako v plesovém sále v paláci. Po zádech a po hrudi

mi stékaly pramínky potu a na propocených hedvábných šatech se už pravděpodobně objevily mokré skvrny. Když se dal kočár do pohybu, vyklopila jsem jedno okénko, aby se dovnitř dostalo aspoň trochu vzduchu, a blahořečila jsem Tieganovi, že mi poskytl možnost uniknout dřív, takže jsem se mohla v klidu vrátit na loď a postarat se, aby bylo zítra za ranního odlivu všechno připraveno k vyplutí.

Už takhle jsme náš odjezd z Borlanu odložili. A jestliže jsme se chtěli vyhnout podzimním bouřím, které budou s nadcházejícím podzimem pustošit pobřeží Celi, museli jsme buď odjet zítra s ranním odlivem, nebo se odvážit dlouhého zdržení v nějakém falinorském nebo isgardském přístavu, kde bychom museli čekat, až přejdou vichřice a rozbouřené moře se uklidní. Jenže žádný pevninský přístav nebyl k celským lodím přátelský.

Opřela jsem se pohodlně dozadu a rozevřela jsem svůj vějíř, tu jedinou užitečnou tretku všech borlanských žen. Kočár zahnul za roh a vybledlá sláva císařského paláce mi zmizela z dohledu. Od doby, kdy Borlanská říše ovládala celou pevninu, uplynulo už skoro pět set let. Císařský palác byl mistrnou ukázkou bývalé slávy zaniklého světa. Bylo tomu už skoro pět set let, co se Borlanská říše rozkládala po celé pevnině, od východu až k západu. A císařský palác byl velkolepou vzpomínkou na tehdejší svět. Když pak moc a sláva Borlanské říše pomalu upadala, až se říše scvrkla na pouhý samotný Borlan a hrstku menších porobených států na východě, uvadala i nádhera císařského paláce. I když – pokud by se dalo soudit podle současného císaře – neztratili její vládcové nic ze své nadutosti a neztratili ani svou zálibu v okázalosti a ceremoniích.

Nebylo divu, že se Borlané snažili ovládnout svět, pomyslela jsem si, když jsem rozevřela vějíř a začala se ovívat v naději, že si snad zchladím zpocenou tvář. Kdybych já žila v těchto parních lázních, rozhodně bych taky udělala všechno pro to, abych našla trochu chladnější podnebí.

Zahnuli jsme za další roh a vyjeli jsme na dlouhou, širokou třídu s vysokými domy. Borlané stavěli své domy otevřené přímo do ulice – stavení sestávala z kamenných budov se silnými zdmi, postavených kolem otevřeného nádvoří. To jim zajistilo, že vzduch proudil celým obydlím. Bylo to úplně jiné než naše útulné, chráněné domy na Celi, které jsme stavěli tak, abychom zabránili

mrazivým zimním větrům pronikat dovnitř. Celá pevnina byla dosud poseta troskami domů, postavených v borlanském stylu. Zimy v severním Isgardu musely být pro první borlanské pány, kteří v čerstvě zabrané zemi budovali svá panství, úděsným překvapením.

Do Borlanu jsme s Tieganem přišli na pozvání císaře jako vyslanci Tieganova otce Tiernyna, krále Celi. Úvaha, že by dvě země, které mají společného nepřítele, mohly zjistit, že si mají hodně co říci, vypadala celkem rozumně. Maeduni už si podrobili většinu pevniny, s výjimkou hornaté Tyry a toho, co zbylo z Borlanské říše, a svobodný zůstal právě ještě náš ostrov Celi. V Laringrasu, se kterým Borlan sousedil na západě, vládnul maedunský Lord Ochránce, který zabral trůn laringrasského krále už před více než čtyřiceti lety. Borlané byli vůči Maedunům pochopitelně přirozeně ostražití a podezřívaví. Nevěřili jim o nic více než my na Celi. A o nic více než my také netoužili skončit pod vládou maedunského Lorda Ochránce.

Císař uvítal Tiegana vřele. Většinu času z těch čtyř týdnů, co jsme zde pobývali, strávili v rozhovorech, ve kterých probírali všechno možné – od obchodních dohod až po dohody o vzájemné pomoci a spolupráci proti Maedunům. Jenže přestože jsem byla Tieganova bheancoran a byla jsem přísahou zavázána ho chránit, byla jsem jako žena z těchto rozhovorů vyloučena. V Borlanu se ženy nemohly účastnit politických jednání v žádném případě a žádným způsobem, a jakákoliv žena, která by byť jen náznakem projevila o tyto věci zájem, byla obratem shledána zvrácenou a podle toho se na ni také hledělo. Takže jsem se přes den mlčky dusila vzteky a po večerech jsme s Tieganem v mé komnatě probírali obsah a průběh jejich rozhovorů. Opatrně jsme se navzájem ujišťovali, že je tato návštěva velmi úspěšná, ale zároveň už jsme oba byli celí nedočkaví vrátit se na Celi. Tu základní práci jsme udělali, zásady spolupráce jsme dohodli a podrobnosti už jsme mohli nechat na stálých velvyslancích, kteří byli pro tyhle úmorné kličky nepoměrně způsobilejší.

Kočár sebou trhnul a zastavil se. S jakousi mlhavou představou, že tato cesta do přístavu byla zřejmě jedna z nejrychlejších, jsem vyhlédla z okénka. Ale jediné, co jsem úzkou škvírou mezi spodní hranou okénka a roletou uviděla, byla jakási zchátralá skladiště.

Rozhodně jsme nebyli nikde v blízkosti přístavní hráze, u které kotvila naše loď.

Vytáhla jsem roletu okénka výš a vyklonila jsem se. Nespatřila jsem nic víc než nejasné obrysy skladiště. Ulice nebyla osvětlena žádnými pochodněmi. I hvězdy se skryly za mraky. „Co se děje?“ zavolala jsem na kočího. „Kde to jsme?“

Ale odpovědí mi bylo jen hrobové ticho. Pak jsem uslyšela dupot běžících nohou, který se blížil ke kočáru. Nahoře na střeše někdo zaharašil. Všechny smysly se mi okamžitě zbystřily. Soustředěně jsem napínala sluch a snažila v záplavě sukní najít dýku, zasunutou za podvazkem. Vzadu vedle kočáru jsem uslyšela temné žuchnutí a zvuk, jako když někdo něco vleče po dlažebních kostkách. Někdo přemohl strážné.

Ještě jsem ani nestihla vyhrnout všechny volány té prokleté sukně a vytáhnout dýku, když na opačné straně, než jsem seděla, otevřel lokaj dveře kočáru. Jakási postava ve stínu za ním se zeptala: „Jsi si jistý, že je to ona? Ta Celanka?“

„Jsem si naprosto jistý,“ odpověděl lokaj a ustoupil stranou. Ještě stále jsem se prodírala k jílci dýky zamotané v sukních, když do kočáru skočili dva muži. Jeden z nich držel pokrývku. Hodil mi ji přes hlavu a zamotal mne do zplesnivělých záhybů. Teprve v tu chvíli jsem se dostala ke své dýce. Jeden z mužů mi však sevřel zápěstí a bolestivě mi ho zkroutil, až jsem ji upustila. Zato se mi ale podařilo levým loktem prudce zasáhnout muže, který se dral do kočáru vedle mne, až těžce zachroptěl.

Druhý muž zaklel. Bojovala jsem s dusivými záhyby deky, až se mi povedlo uvolnit si hlavu a jednu ruku. Vztekle jsem se na něho vrhla ve snaze zarýt mu nehty do očí. Pohotově ucuknul dozadu – měl lepší reakce, než by člověk čekal.

Nemohla jsem dosáhnout na dýku na podlaze kočáru. Překážely mi šaty a ta ďábelsky smradutá deka. Sprostě jsem zanadávala a prudce jsem nohou vykopla po druhém muži, který se pořád ještě snažil dostat dovnitř do kočáru. Sáhl rukou za sebe a pak se rozmáchl. Podařilo se mi uhnout hlavou dozadu, takže mne jeho ruka minula. Ale držel v ní něco, co mě zasáhlo do hlavy těsně za uchem. Poslední, co mi uvázlo v paměti, byl jízlivý samolibý vítězný smích toho nedomrlého lokaje.

2

Probrala jsem se do naprosté tmy a za jemného skřípání a kolébání lodi plující klidným mořem. Šumění vody vířící podél dřevěného trupu přicházelo přímo skrz pažení někde za mnou. Ležela jsem schoulená na něčem tvrdém a nepohodlném. A bylo mi zima.

Bylo to divné. Vůbec jsem si nevzpomínala, kdy se Tiegan vrátil na loď. A vůbec jsem si nevzpomínala, kdy jsme zvedli kotvu a opustili přístav…

Pokusila jsem se posadit. Hlava mi vybuchla bolestí a zvedl se mi žaludek. Bolest mi sevřela hrudník, že jsem se nemohla ani nadechnout. Padla jsem zpátky na něco drsného a slizkého zároveň, něco z čeho vycházel ten smrdutý puch plísně a hniloby a jako oblak se mi vznášel kolem hlavy. Zalykala jsem se a zvracela, ale nepodařilo se mi vydávit nic jiného než hořkou žluč. Část toho smradu kolem mne byl zápach ze zvratků.

To určitě nebyly moje vlastní. Nikdy mi na lodi nebylo špatně. Nikdy…

Skrz oslepující bolest se mi v hlavě míhaly útržky představ, zlomky vzpomínek, které nedávaly žádný smysl. A všechno překrýval podivný pocit z jízlivého, zpupného smíchu toho mrňavého lokaje.

Seděla jsem tam, přihlouple jsem zírala do tmy a snažila jsem se v tom všem nějak vyznat. A vytrvalým pachtěním po vlastní mysli, ztíženým pocitem naprosté marnosti, jsem tomu pomalu začala přicházet na kloub. Pomalu mi začínalo svítat a pochopila jsem, že jsem byla unesena. Jaký by to však dávalo smysl, unést mě, když by jako zajatec byl mnohem cennější Tiegan? Byla sice pravda, že jsem byla dcerou prince ze Skai, ale Tiegan byl jediným synem krále Celi. Pokud by šlo o tohle, tak já jsem byla postradatelná snadno, nikoliv však Tiegan.

Zvedla jsem ruku, dotkla jsem se hlavy ve snaze trochu si ulevit od bolestivých křečí, které mi vystřelovaly do očí, a lehla jsem si zpátky na lůžko. Lůžko? Mnohem přesnější by bylo označení „hromada plesnivých pytlů“. Když jsem hrubou tkaninu promnula mezi prsty, rozpadala se.

Ať už ti dva muži, kteří zaplatili kočárovému lokajovi a pravděpodobně i kočímu, aby mě dopravili k tomu skladišti, byli kdokoli, tak věděli, kdo jsem. Vzpomněla jsem si, jak se jeden z nich ujišťoval, jestli jsem „ta Celanka“. Ale co se mnou zamýšleli? Kam mě chtěli dopravit? A s jakým záměrem?

Nebylo pochyb o tom, že jsem byla na lodi, a nebylo pochyb ani o tom, že ta loď byla na moři. Skřípání lodního žebroví a šumění vody dávalo zcela nepopiratelně najevo, že už jsme nebyli v přístavu, ale na otevřeném moři.

A kde byl Tiegan?

Ach, bohové a bohyně. Tiegan…

Chvatně jsem si klekla a přitom jsem narazila čelem na nízké břevno nad špinavou hromadou plesnivých pytlů tak prudce, až se mi před očima roztančily hvězdičky. Dopadla jsem zpátky na paty, sevřela jsem hlavu v dlaních a tichounce jsem naříkala bolestí. Obnovená oslepující, vystřelující bolest mi myšlení příliš neusnadňovala.

V tom zmatku mi hlavou vířily otázky, na které jsem neměla odpověď. Zajali také Tiegana? Byl to můj princ. Byla jsem zavázána přísahou ho chránit, a když to bude nutné, tak za něj i položit život. Byl v bezpečí? Byli jsme spojeni poutem, takže musel okamžitě zjistit, že jsem v nesnázích. Šel mě hledat? Dostala jsem snad bezděčně do pasti i jeho?

Opatrně, abych nepohnula prudce hlavou, jsem se posadila a pokusila se pročistit si hlavu a soustředit se. Tiegan a já jsme byli spojeni nezrušitelným poutem bheancoran a prince. Vždycky jsem dokázala vycítit jeho přítomnost – jako jemné, tiché bubnování pod srdcem.

Ale všechny známky spojení s Tieganem byly pryč.

Pryč? Byl snad Tiegan mrtev?

Nebylo jednoduché potlačit zděšení. V první chvíli jsem byla naprosto zdrcena. Pak jsem se několikrát zhluboka nadechla a násilím jsem se donutila zachovat chladnou hlavu. To, že jsem přes pouto, které nás spojovalo, nemohla najít žádné stopy po Tieganově přítomnosti, ještě neznamenalo, že je mrtvý. Jednoduše to mohlo znamenat, že vzdálenost, která nás dělí, může být příliš velká.

Vzpomněla jsem si, jak mi moje babička Kerri jednou vyprávěla o době, kdy si myslela, že můj dědeček Kian je mrtev, a jak v ní to zřetelné přetržení pouta mezi nimi zanechalo pocit prázdnoty, dutiny a pustoty. To nesmírné, nekonečné ticho uvnitř bylo – jak ho popisovala – vyplněné chmurnou beznadějí a smutkem. Když mi o tom vyprávěla, tak i při pouhých vzpomínkách na události, které se staly skoro před padesáti lety, se jí krev vytratila z tváří a v očích se jí usídlil neodbytný smutek a výraz nezapomenutelného strachu.

Pomalu jsem prověřovala svou duši. Stále tam byla bolest a byla tam i zlost. Ale nebylo tam to vnitřní ticho. Zaplavila mne vlna úlevy a v hlavě se mi trochu rozjasnilo, až se mi zatočila závratí. Tiegan byl v pořádku.

Ale ten pocit úlevy neměl dlouhého trvání. Ticho tmy rozbilo hlasité šoupání a dupání. Někdo zápasil se závorou a snažil se otevřít dveře do mého vězení.

Měla jsem sotva čas padnout zpátky na hromadu shnilých pytlů a předstírat bezvědomí, a už mi na nohy dopadl pruh světla a odhalil potrhané volány mých plesových šatů.

„Fujtajbl,“ pravil znechuceně nějaký ženský hlas. „U všech bohů, tady je ale smrad.“

Hlubší mužský hlas zahučel něco, co jsem nezaznamenala.

„To je jedno,“ řekla žena. „Vemte sem tu lucernu, ať se na ni můžu podívat.“

Světlo se najednou rozzářilo a přiblížilo. Přes zápach, který se usadil v té malé kajutě, jsem zachytila závan těžké kořeněné vůně jakéhosi cizokrajného parfému.

„Podívej se na mě, holčičko," řekla žena.

Její hlas byl velitelský a panovačný a nedalo se mu žádným způsobem odporovat. Proti své vůli jsem otevřela oči a zadívala se nahoru na ni.

„Dlouho jsem po tobě pátrala, holčičko," řekla žena. „Jak příhodné, že jsi byla v Silichii ve stejnou dobu, kdy jsem si přišla promluvit s císařem."

Stála nade mnou, lehce nakloněná pod nízkým stropem, tvář jí osvětlovala zlatá záře lucerny, její černočerné vlasy splývaly se stíny za ní. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděla. Pleť měla dokonale hladkou a světlou, oči téměř tak černé jako vlasy.

Maedunka! Jen Maedunka mohla mít tak jedinečné spojení černých vlasů a černých očí. A v plesovém sále v paláci byli přece dva Maeduni. Jeden se na mě usmál, jako by mě poznával. Ale k čemu by mě chtěla? A co se stalo s Tieganem?

Madeunka postřehla, že jsem pochopila, a přikývla, ale neusmála se. Natáhla ruku. Ze špiček jejích dlouhých, štíhlých, půvabných prstů se začala odvíjet hustá, černá mlha, plížila se směrem ke mně a ovíjela se mi kolem hlavy. Vdechla jsem ji a do hlavy mi pronikl otupující, mrtvolný chlad, hrdlem se mi sunul do hrudi a ovíjel se mi kolem srdce. Zalykala jsem se, nebyla jsem schopná vypravit ze sebe jediného slova, nebyla jsem schopná myslet, jen jsem na ni tupě zírala.

„Rudé vlasy," zamumlala. „Dobrá, dobrá, dobrá. Takže Grigori měl pravdu. Chytila jsem jednu z těch Tyrek pocházejících z Celi?"

„Tyrku?" opakoval muž stojící za ní.

Letmo se na něj ohlédla. „Kian dav Leydon ti'Cullin." Vyslovovala jméno mého děda jako kletbu.

„Známý jako Rudý Kian ze Skai. Ten muž, který zabil mého otce."

A najednou jsem věděla, kdo jedině to může být. Francia, sestra Hakkara z Maedunu, toho černokněžníka, který se skoro patnáct let předtím, než jsem se narodila, pokusil obsadit Celi. Její jméno bylo v mé rodině téměř legendou. Oklamala krále Tiernyna, svedla ho, aniž o tom věděl, a pokusila se si ho zotročit svou magií krve. A

porodila mu dítě, dítě, které poté, co celská armáda odvrátila maedunský vpád, unesla zpátky do Maedunu.

Ale nebylo přece možné, aby toto mohla být ta samá žena. Francia, která přišla na Celi před tolika lety, by měla být ve stejném věku jako můj otec. A tahle žena nevypadala o nic starší než já.

Muž, který držel lucernu, si odkašlal a odplivnul si na podlahu. Viděla jsem z něj jen plavý plnovous a měla jsem jakýsi dojem zcuchaných plavých vlasů, dlouhých po ramena. Pod zdviženou lucernou byly jeho oči jen jako dvě hluboké temné tůně, skryté ve stínech obočí. Mohl to být Saesnesan. Vycházel z něj silný zatuchlý pach zvětralého vína a dlouho nemytého potu. „Tahle má nějakou cenu, ne?“

„No ovšem,“ řekla žena. „Tví lidé to provedli dobře, kapitáne.“ Otočila se zpátky a znovu se na mě podívala. A v tu chvíli jsem si uvědomila, že v té dokonalé tváři je něco děsivě podivného – něco strašlivě nepatřičného; s tou tváří prostě nebylo něco v pořádku. Postrádala jakýkoli výraz. Byla prázdná, nicneříkající, nehybná jako tvář porcelánové sošky. A stejně jako křehký porcelán, i tahle vypadala, jako by se mohla roztříštit, kdyby se její majitelka usmála nebo zamračila. Používala svá kouzla k tomu, aby si uchovala mládí, ale její tvář tak pozbyla veškeré životnosti, pohyblivosti a proměnlivosti, až zůstala jen křehká maska.

Francia mi položila ruku na hlavu a prsty se mi probírala ve vlasech. „Je příliš mladá na to, aby byla dcerou toho Tyra,“ zamumlala. „Který z jeho synů je tvým otcem, holčičko?“

Pevně jsem skousla spodní ret, abych si zabránila odpovědět. Na jazyku jsem ucítila slanou chuť krve. Pokusila jsem se zavřít oči, ale proti neúprosné moci černé mlhy jsem neměla naději na úspěch.

Sklonila se níž nade mne, rukama mi sevřela spánky a ty bezedné černé oči se zabodly do mých. „Já vím, že ten Tyr je tvým dědem, holčičko,“ řekla tiše. Hladila mě po vlasech téměř láskyplně, ale její mladistvá tvář přitom zůstávala prázdná. „A jeden z jeho synů je tvým otcem. Ale který? Snad ten čaroděj? Ten, který zabil mého bratra Hakkara? Nebo jeden z jeho bratrů?“ Karmínově rudou špičkou prstu mi objížděla obrysy tváře. „Můj bratr je mrtev už dlouho, ale mohu tě ujistit, že jeho syn žije. Jeho syn je nyní Hakkarem z Maedunu a má všechnu moc svého otce. Mého milovaného synovce velmi potěšíš. Nedostal muže, který

zabil jeho otce, ale teď bude mít tebe.“ Znovu mi sevřela spánky v dlaních a upřeně se mi zahleděla do očí. „A taky jsem si jistá, že budeš mít radost, až se shledáš se svým bratrancem, holčičko. S mým synem Mikalem. Jeho otcem je král Celi, však víš. Až obsadíme Celi, tak ho možná dosadíme na trůn. Kdopak je tvým otcem, holčičko?“

Bylo mi, jako bych stála na kraji bezedné propasti a marně bojovala proti jícnu prázdnoty, která mě vtahovala dovnitř, do hustých, vířících mračen mrazivé nicoty. Lapala jsem po dechu a bojovala jsem o každou píď, abych se dostala od okraje propasti dál. Ten neúprosný tlak neustával, vysával všechnu mou sílu, podrýval mou vůli. Chtělo se mi řvát hrůzou, ale hlas mi uvázl v hrdle.

A pak ta drtivá síla zmizela. Padla jsem zpátky na zplesnivělé pytle a ztěžka jsem oddechovala.

Francia se tiše rozesmála. „Takže ty nějakou tu magii opravdu máš. Nic moc, ale trochu ano.“ Narovnala se a ustoupila o krok dozadu. „Ach jak krásná kořist jenom jsi, holčičko,“ pronesla, hrdá na své vítězství. „Jsi mnohem, mnohem cennější, než syn toho krále, ve kterém není po nějaké magii ani stopy. Vezmu tě s sebou do Maedunu a nechám svého synovce, aby si ověřil, jestli opravdu přišel na to, jak se lze vypořádat s magií, kterou ten zatracený čaroděj zvedl před Celi, abychom se tam nemohli dostat.“

Dveře se za nimi s třesknutím zavřely a světlo zmizelo. Do nastalého ticha hlasitě zaznělo klapnutí závory, jak zapadla do zdířky na vnější straně dveří. Schoulila jsem se na boku do klubíčka a rukama jsem se chytila za břicho, abych uklidnila vlnu nevolnosti. A pak jsem si najednou uvědomila, co vlastně ta žena řekla. Otřáslo to mnou a okamžitě mě to vyburcovalo k ostražitosti.

Více než patnáct let před tím, než jsem se narodila, spustil můj strýc Donaugh, dvojče krále Tiernyna, kolem celého ostrova Celi kouzelný závěs, který bránil Maedunům v přístupu k našemu pobřeží. Celská magie původně pochází z magie Tyaddů, a proto ji nelze použít k zabíjení. Sama o sobě neumožní, aby ji někdo k zabíjení použil. Ale když se nějaká maedunská loď nebo loď, na jejíž palubě je nějaký Maedun, dostane k magickému závěsu a propluje jím, vynoří se ne blízko u pobřeží Celi, ale zpátky na moři

u pevniny tam, kde její cesta začala. Donaugh se svými dvěma učedníky, Llyrem a Gwynem, tento závěs pečlivě udržoval.

Ale Francia říkala, že Hakkar z Maedunu zřejmě našel způsob, jak se přes ten magický závěs dostat. A ani Donaugh, ani král Tiernyn neměli o jeho objevu ani tušení. Udělalo se mi nevolno a hořká žluč mi stoupla do krku, když jsem si představila zelená pohoří a údolí Skai, zamořená maedunskými Černými jezdci. Po celém ostrově kolovaly zvěsti o tom, jakým způsobem si podrobují země, které obsadili, a s bázní se šeptaly ve všech hostincích na Celi. Ta vyprávění byla plná smrti a hrůz. Černí jezdci za sebou zanechávali celé rozsáhlé oblasti zpustošené a spálené země, oblasti, kde nezbylo nic živého, nic jejich nájezd nepřežilo. Bylo běžné, že vyvraždili celé vesnice, jako varování těm, kdo by se snad chtěli bouřit.

Má země… Můj lid… Něco tak hrozného jsem přece nemohla dopustit. Musela jsem nějak varovat Tiernyna a Donaugha. Musela jsem se nějak dostat zpátky na Celi a říci jim, že Maeduni chystají další vpád – vpád, který by tentokrát mohl být úspěšný.

Následujícího dne se ta žena na mě přišla podívat znovu. Dotkla se mého čela a mne znovu pohltila ta hustá, smrdutá mlha. Ani jsem nevěděla, kdy mě opustila.

Čas ztratil veškerý význam. Tu a tam někdo vstoupil do kajuty a dal mi misku řídké ovesné kaše nebo vodnaté omáčky, a já jsem to snědla. O něco častěji jsem vedle své hlavy objevila pálenou kameninovou láhev s vodou, zazátkovanou umaštěným cuckem jakési koudele. Měla jsem pocit, jako by mi moje hlava nepatřila – bušilo mi v ní a s každým úderem srdce do ní vystřelovala tupá bolest. Při sebemenším pohybu mi bylo, jako bych si razila cestu tůní, po pás ponořená v mazlavém dehtu. Celé mé tělo ochromila otupující malátnost – nedokázala jsem sebrat sílu ani k tomu, abych se s páchnoucí hromadou pytloviny odsunula o kousek dál, z dosahu koženého vaku na splašky, umístěného u pažení těsně u mých nohou.

Někde za močálem zmatené netečnosti k prostoru i k času, která pohltila mou mysl, jsem věděla, že musím utéct a varovat Tiernyna

a Donaugha. Jenže kam bych tak na palubě lodi na širém moři mohla jít? Dokud jsem nemohla opustit loď, tak nemělo žádný smysl utíkat z téhle páchnoucí kajuty.

Když jsem se pokusila najít tu trochu magie, se kterou jsem se narodila, našla jsem jen černou prázdnou propast. Z mé magie tam nezůstala ani jiskřička. Zaplavilo mě zoufalství a beznaděj, ale ta černokněžnická černá mlha, která se mi ovinula kolem srdce a zahryzla se do něj, mi nedovolila ani plakat.

Neměla jsem ani tušení, jak dlouho ležím, napůl v bezvědomí, v té malé smrduté kajutě. Nebyl tu žádný otvor, žádné okénko. Neviděla jsem ani sílit či slábnout světlo, podle kterého bych poznala, jak ubíhají dny. Občas do mé otupělosti pronikly nějaké hlasy, ale slova, která se ke mně donesla, nedávala žádný smysl. Ležela jsem v malátné otupělosti, lhostejná ke všemu a ztracená v beznaději a zoufalství.

Něco se mi zdálo. Neklidným spánkem procházely obrazy jako stíny ve vodě líně tekoucího proudu. Byl tam Tiegan, tmavě plavé vlasy se mu leskly ve slunečních paprscích, volal mě a vztahoval ke mně ruce. Ale já jsem k němu nemohla jít. Černokněžnická osidla magie krve mě držela příliš pevně.

Byli jsme s Tieganem spojeni poutem, tím nezrušitelným svazkem bheancoran a prince, když mi bylo osmnáct. Ještě mnohem dřív, už když jsem byla dost stará na to, abych udržela cvičný meč, jsem se dozvěděla, že budeme jednoho dne spojeni, stejně jako moje matka Letessa byla spojena s mým otcem a královna Ylana byla spojena s mým strýcem, králem Tiernynem. A také jsem věděla, že i když si můj otec svou bheancoran vzal, stejně jako Tiernyn svou, tak se my dva, já a Tiegan, nikdy nevezmeme. Byl to můj bratranec a pokrevní příbuzenský vztah byl příliš úzký.

V bezmocném zajetí pavučiny Franciina černokněžnictví jsem se dívala, jak mě Tiegan hledá v mých snech. Jeho obraz byl tak živoucí, tak skutečný, že jsem měla pocit, jako bych se ho mohla téměř dotknout, ale nemohla jsem se ani pohnout. Chtěla jsem na něho zavolat, ujistit ho, že jsem pořád ještě naživu, ale přes rty mi

nepřešlo jediné slůvko. Z očí se mi řinuly slzy vzteku a marnosti, ale neměla jsem ani tolik síly, abych zvedla ruku a setřela je.

* * *

Něco mne probudilo. Otevřela jsem oči do tmy a zůstala tiše ležet, zvědavá, co vlastně bylo to, co mne přivedlo k vědomí. Pak jsem se posadila a soustředěně jsem naslouchala. Jen pomalu mi docházelo, že už nemám pocit, jako bych měla tělo z olova, a že už mne nebolí hlava. Ještě než jsem se tomu stačila podivit, uvědomila jsem si, co mne vlastně z mé netečnosti vyrušilo.

Loď se nehýbala. Neslyšela jsem ani skřípání lodi, která pluje na moři, ani šumění vody podél trupu. Loď se lehce pohupovala, ale byl to ten klidný pohyb kotvícího plavidla, upoutaného u přístavního mola. Srdce ve mně poskočilo, když jsem to pochopila. Ať už jsme dopluli kamkoliv, loď se spojila s pevninou a zaklínadlo, které na mě Francia vložila, přestalo působit.

Namáhavě jsem si klekla, opatrně, abych znovu nenarazila hlavou na nízký strop, a po všech čtyřech jsem lezla ke dveřím. Přitiskla jsem ucho na drsné dřevo a soustředěně jsem naslouchala. V chodbě za dveřmi se někdo pohyboval. Podle zvuků to vypadalo, jako by ty kroky patřily jedinému člověku, který neklidně co chvíli přechází sem a tam. Vypadalo to, že tady postavili stráž, ale pravděpodobně jenom jednoho muže. Ostatně neměli žádný důvod si myslet, že budu v takovém stavu, abych se mohla pokusit o útěk.

V mysli se mi vynořila vzpomínka na šum hlasů, které jsem zaslechla jakoby ve snu. To byl přece Franciin hlas, pomyslela jsem si, a říkal něco o tom, že mě chce vzít ke svému synovci, a o ochraně kočáru na cestu. Jestliže už odešla z lodi, mohlo by to vysvětlovat, proč to zaklínadlo asi přestalo působit. Ale kolik mám času, než se vrátí a zaklínadlo obnoví?

Loď se prudce naklonila. Ztratila jsem rovnováhu, přepadla jsem dopředu a čelem jsem narazila na drsnou plochu dřevěných dveří tak silně, až se mi před očima roztančily mžitky. Vztekle jsem zaklela a zvedla jsem se zase na všechny čtyři. Po té ráně do hlavy se mi udělalo zatraceně zle a navíc jsem byla značně vyčerpaná. Měla jsem toho právě tak dost. Dost na několik životů.

Z paluby nade mnou se ozývaly tupé údery. Vykládali náklad. Doplazila jsem se zpátky na hromadu plesnivých pytlů a vztekle jsem se zamyslela. Musela jsem se odtud nějak dostat a muselo se mi to podařit dřív, než se Francia vrátí. Kdyby měla možnost to ohavné zaklínadlo zase oživit, neměla bych už vůbec žádnou naději uniknout. Nedělala jsem si žádné iluze o tom, jak by vypadala moje budoucnost, kdybych se dostala do rukou generála Hakkara z Maedunu.

Hryzala jsem si klouby na prstech a rozhlížela se kolem sebe, ale v té tmě jsem vůbec nic neviděla. Potřebovala jsem najít něco, co by mi pomohlo dostat se odtud. Zbraň… Ale k čemu mi bude zbraň, když se mi nepodaří někoho donutit, aby otevřel dveře kajuty a dal mi tak možnost ji použít.

Rozlil se ve mně chladný, cílevědomý vztek. U všech sedmi bohů a bohyň, přece je nenechám, aby mě zneužili proti mé rodině a proti mé zemi. Jestli si myslí, že budu tak povolná, jestli si myslí, že to se mnou budou mít tak snadné, tak jim tedy ukážu, že se šeredně mýlí. Proklínala jsem císaře Borlanu, proklínala jsem celou tu zatracenou Borlanskou říši za to, že jsem si nemohla vzít s sebou do paláce meč. Kdybych teď měla v rukou svou planoucí Runovou čepel Ševelící, nebyly by pro mě ty dveře žádnou překážkou, a kdyby na to přišlo, tak ani kdokoliv za těmi dveřmi. A především bych neměla žádné potíže vypořádat se s tou zatracenou havětí, která mě unesla, takže bych se na tuhle loď vůbec nedostala. Před očima se mi rozzářil obraz Runové čepele, mého zářivě planoucího meče.

Zářivě planoucího…

V záblesku náhlého vnuknutí jsem popadla hrst shnilé pytloviny ze svého lůžka. Najednou jsem na to přišla. Čeho se námořníci bojí nejvíc ze všeho na světě? Víc než čehokoli jiného? Zvedla jsem rozpadající se cáry pytloviny a usmála jsem se.

Ohně, přirozeně. Ohně…

Trochu magie jsem měla. Rozhodně jsem měla takovou magii, která dokáže na dva pokusy ze čtyř zapálit svíčku. Dokáže však zapálit i tuhle vlhkou, shnilou pytlovinu?

Horečnatě jsem se do toho pustila. Popadla jsem hrst pytloviny a naproti dveřím jsem u pažení navršila hromádku. Z potrhané spodničky jsem natrhala úzké proužky a přidala jsem je k tomu.

Kolena mi čvachtala v kalužích vody, ale nevšímala jsem si toho. Usedla jsem na paty a soustředila jsem se.

Jenže moje magie tam uvnitř mne nebyla. Tam, kde měla být, byla jen mrazivá prázdnota. Franciino zaklínadlo stále ještě působilo.

Vztekle jsem si bušila pěstmi do kolen. Ne! Ne, nenechám je, aby nade mnou tak snadno zvítězili. Proderu se z té její nečisté temnoty, kterou zasela do mé mysli a do mé duše. Má magie byla magií země a vzduchu, magií Tyaddů z Celi, byla světlem proti temnotě maedunského černokněžnictví krve. Dokážu se z té černoty prodrat ven. Světlo zahání tmu. I ten nejmenší plamínek vítězí nad nejhlubší nocí.

Ale nemohla jsem najít ani jiskřičku. V zoufalství jsem se zase sklesle posadila. Hutný, smrdutý vzduch v kajutě ve mně vyvolával nutkání zvracet. Temnota mne ovíjela jako deka, tak těžká, že se mi kalil zrak. Lomoz, který nahoře dělali muži, co vykládali náklad, se mi zarýval do uší a bodal mě do rozbolavělé hlavy jako střepiny skla. Paluba se zhoupla a prudce se naklonila pokaždé, když posádka svrhla dolů na lodní lávku další žok nebo sud. A s každým tím pohybem se ve mně zvedla další vlna nevolnosti a závrati. A znovu se špinavá voda rozstříkla po palubě, protekla spárami špatně těsnících prken paluby a dopadla na malou hromádku hadrů, navršenou před mými koleny.

Slzy se mi draly do očí, ale nevěděla jsem, jestli se mi hrudník svírá zuřivým vztekem nebo bezmocným zoufalstvím. Tiše jsem zanadávala a zvedla jsem cáry, abych z nich vyždímala vodu, a pak jsem tou promáčenou mazlavou hmotou praštila o dveře. Narazila do nich s mokrým plesknutím. Podařilo se mi zadusit výkřik zklamání a vzteku, ale jen za tu cenu, že jsem skousla rty, až mi vytryskla krev.

Tohle bylo naprosto beznadějné. Nemohla jsem v sobě najít dostatek magie na to, abych dokázala zapálit suchý troud. Jak bych mohla zapálit vlhké hadry.

Ztěžka jsem se po prknech odplazila zpátky, popadla jsem plnou náruč shnilé pytloviny a odhodila jsem ji stranou. Možná, že pod tou slizkou, rozpadlou horní vrstvou bude pytlovina trochu sušší. Z pytlů se vyvalil oblak prachu a plísně. Začala jsem kýchat a odvrátila jsem hlavu, abych se vyhnula tomu dusivému zápachu.

Bohové, dala bych všechno za koupel a čisté šaty. A čisté, suché místo na spaní.

Ale nejdřív jsem se musela dostat pryč z téhle stokrát, tisíckrát prokleté lodi.

Cáry zetlelé, zpuchřelé pytloviny se mi rozpadaly v rukou. Po hmatu byly poměrně suché. V každém případě sušší než ty cucky, které jsem zkoušela předtím. Zuřivě jsem natrhala několik hrstí, přeplazila jsem se zpátky a skrčila se zase u lodní přepážky. Roztáhla jsem prsty nad malou kupkou cárů a koudele. Ruce se mi třásly.

„Beodune, Pane Ohňů," zašeptala jsem. „Prosím. Jen jednu jedinou malou jiskřičku. Jen tolik magie, co stačí na jedinou malou jiskřičku." Ale v hrudi jsem nepocítila ani sebemenší záchvěv magie. Klesla jsem na zem a rozplakala jsem se zoufalstvím a marností.

Najednou jsem si uvědomila, že loď je nehybná a tichá, a že tomu tak je už nějakou chvíli. Zvedla jsem hlavu ke stropu a pozorně jsem naslouchala. Posádka s vykládáním nákladu skončila. To mohlo znamenat, že už byli všichni – až na několik strážných – na břehu a popíjeli v nejbližší krčmě. A mohlo to taky znamenat, že už mi zbývá zatraceně málo času, než se Francia vrátí, aby mě dopravila ke svému synovci.

Rozhořel se ve mně zuřivý vztek, který zahnal i mou beznaděj. Přes svého otce jsem po dědečkovi zdědila víc než jen rudé vlasy. Měla jsem po něm taky nemalý podíl jeho pověstné zarytosti. Nenechám ani ji ani jejího synovce, aby využili třebas i jen tu trochu magie, kterou mám, proti Celi. Nenechám je!

A pak jsem to ucítila – to pulsující napětí v břiše, a pak to brnění, které se mi šířilo rukama jako chvění struny harfy. Z konečků mých prstů přeskočila na hromádku hadrů maličká osamělá jiskřička a z hromádky vystoupil tenounký proužek bílého dýmu. Z malé jiskřičky se stal žhavý oharek a pak ze ztrouchnivělé pytloviny vyskočil malý plamínek. Krmila jsem ho další cupaninou z pytloviny a ani jsem nedýchala, abych ten skomírající ohýnek nezadusila.

A konečně jsem věděla, že už nezhasne. Přihodila jsem na něj pár dalších hrstí pytloviny a pak jsem se přitiskla k přepážce vedle dveří. Kolem mně se vznášel hustý, štiplavý dým. Přikrčila jsem se,

před nosem a ústy jsem si přidržela lem rozedraných šatů a čekala jsem. Plameny, skrz kouř temně rudé, začaly olizovat hromadu pytloviny.

A teprve teď, když jsem byla v opravdovém, bezprostředním ohrožení, mne najednou naprosto nevhodně napadlo, že jsem si dočista zapomněla ověřit, jestli je stráž stále ještě za dveřmi. Co když mě nikdo neuslyší, až začnu ječet? Co když nikdo ten kouř neucítí? Nebude to poprvé, co mě můj vztek a zarytost dostaly do průšvihu.

„Oheň!“ zaječela jsem. „Pomoc! Tady uvnitř hoří!“

Ale strážný byl stále ještě za dveřmi a slyšel mě. Za dveřmi se ozval ostrý, zděšený výkřik. A vzápětí jsem uslyšela skřípavý zvuk, jak strážný zvedal těžkou závoru na dveřích, a dveře se pootevřely o píď dovnitř. Do kajuty rychle proudil chladný vzduch, ztěžklý vlhkým pachem rybiny z přístavu. Oheň nad čerstvým přísunem vzduchu nadšeně zajásal, přeskočil na přepážku a vzápětí se vrhnul na strop.

Ve dveřích se objevila mužská hlava. Zaklel, když ho zasáhl kouř, který se nade dveřmi táhl ven. Zařval o pomoc a zatlačil do dveří, aby se otevřely víc.

Oběma rukama jsem se opřela do dveří a zatlačila jsem, seč mi síly stačily, nalehla jsem na dveře celou vahou svého těla a veškerým vztekem, který v něm byl. Znělo to, jako bych tlačila dveře proti hromadě roští.

Muž s žuchnutím přepadl dozadu do úzké chodbičky a hlavou narazil na prkennou podlahu. Ozval se zvuk, jako když přezrálý meloun narazí na kámen. Až se probere, bude ho bolet hlava asi tak stejně jako mě – pokud se vůbec probere. Horoucně jsem zadoufala, že ne.

Popadla jsem sukni do hrsti, přeskočila ležící tělo, pár drahocenných vteřin jsem ztratila hledáním průlezu na palubu a chvilku mi zabralo vylézt nahoru. Průlez ústil na palubu jen pár kroků od lodní lávky. Za pár vteřin už jsem byla v doku. A vzápětí už jsem zmizela v zaneřáděném bludišti skladišť a námořnických krčem v přístavu.

3

Roztřesená a udýchaná jsem se v jakémsi průchodu opřela o zeď nějakého domu. Nábřeží bylo osvětleno vysoko šlehajícími plameny z hořící lodi a v úzkém průchodu divoce poletovaly stíny. V záři ohně se v přístavu míhaly postavy lidí snažících se odstranit z dosahu ohně náklad a veškeré ostatní zboží. Na lodích v blízkosti ohně se objevovala světla – to posádky vyvíjely horečnatou snahu odplout s loděmi co nejdál od požáru. Tmou kolem mne proběhl hlouček křičících mužů a pádil směrem k přístavnímu doku. Poznala jsem zplihlé světlé vlasy a vousy svého únosce, kapitána hořící lodi, a přitiskla jsem se ke zdi ještě hlouběji do stínu. Ale Franciu jsem mezi nimi neviděla.

Bezděky jsem sáhla po dýce, zasunuté za podvazkem nad kolenem, a vzápětí jsem si uvědomila, že už ji tam nemám. Chviličku jsem váhala a pak jsem se vydala dál do průchodu. Neměla jsem žádnou zbraň. Kdyby mě tu někdo našel, bylo by to pro mne ještě horší, než když jsem podpálila loď, která mohla shořet i se mnou. Bylo to nejen nebezpečné, bylo to přímo praštěné. Byl to vlastně holý nerozum. Mám prostě své chvilky, kdy se bezhlavě rozzuřím. I když většinou bych o sobě zrovna netvrdila, že jsem nějaký hňup.

To nejpodstatnější teď pro mě bylo dostat se co nejdál od lodi. Pak budu muset nějak zjistit, ve kterých končinách světa se vlastně

nacházím, a začít hledat způsob, jak se dostat zpátky na Celi. A to nepůjde tak lehce. Moje budoucnost nevypadala nijak růžově. Neměla jsem žádnou zbraň. Neměla jsem ani žádné peníze. V mastných vlasech slepených špínou jsem pořád ještě měla hřebínky, které původně držely můj účes, a ty byly stříbrné. Ty by mi mohly vynést pár stříbrňáků, kdyby se mi je podařilo prodat, ale určitě ne dost na to, abych si mohla zaplatit cestu odtud na Celi – ať už jsem byla kdekoliv.

A to teď mělo prvořadou důležitost. Musela jsem zjistit, kde vlastně jsem.

Hleděla jsem do úzkého ústí průchodu. Neviděla jsem už nikoho pádit k ohni. Hořící loď zřejmě už přivábila pozornost všech, kdo tu ještě mohli být. Doufala jsem, že si mě snad nikdo nevšimne. Chvíli jsem sbírala sílu a pak jsem se rozběhla směrem k ulici.

A plnou rychlostí jsem vletěla rovnou do muže, který se vyřítil zpoza rohu a vrazil do průchodu.

Síla toho nárazu mě srazila dozadu na dlažbu, do špíny na zemi. Z toho smradu jsem se málem pozvracela. Nohy se nám zapletly, muž letěl dopředu, upadl rovnou na mě a vyrazil mi dech. Srazili jsme se hlavami, až se mi před očima zajiskřilo. Dočista mě to ochromilo.

Rukou mi zakryl ústa. Ale já bych zrovna teď stejně ani nekvikla, neboť na tom závisel můj život. Jediné, o co jsem se snažila, bylo z posledních sil dostat do plic alespoň trochu vzduchu, jinak mi hrozilo, že se už nikdy více nenadechnu.

Muž se odkulil ke zdi toho domu a ponořil se do hromady odpadků. Ale mne nepustil, stále mě svíral v náručí a tisknul mě k sobě tak pevně, že jsem se v těch odpadcích chtě nechtě musela válet s ním. Zápasila jsem o dech a neměla jsem už sílu bojovat s ním. Možná bylo nakonec i dobře, že jsem se nemohla nadechnout. Z toho zápachu bych se tentokrát pozvracela zcela určitě.

„Bohové na nebesích," zavrčel vyjeveně. „Ženská."

Mé plíce najednou začaly zase pracovat. Popadla jsem dech, až jsem se zajíkla, pevně rozhodnutá, že budu žít ještě o pár okamžiků déle, a pořádně jsem se mu zahryzla do ruky. Zaklel a prudce mi ji vytrhnul ze zubů. Konečně se mi podařilo se pořádně nadechnout.

„Nekřič," řekl tiše. Znovu mi rukou zakryl ústa, tentokrát mnohem jemněji. Bylo to spíš sdělení než rozkaz. „Jestli budeš

křičet, přihrne se sem zpoza rohu tucet rozzuřených vzteklých maedunských pirátů. A proti nim nebudeš mít o nic větší naději než proti mně. A než mám proti nim já.“

Zvedla jsem oči a podívala jsem se na něj. Proti mihotavému světlu jsem neviděla nic víc než stín. Nad levým ramenem se mu matně rýsoval jílec meče. Zkusmo jsem zapátrala po své magii, ale byla jsem té zatracené Franciině magii krve vystavena příliš dlouho a všechnu zbylou magii, kterou jsem ještě byla schopná v sobě najít, mi sebralo založení toho požáru. Tam, kde měla být moje magie, jsem našla jen bezútěšnou prázdnotu. Ale jestli ti Maeduni šli i po něm, byla jsem nakloněna mu důvěřovat. Přikývla jsem a muž odtáhl ruku.

Před ústím průchodu se ozvaly výkřiky a dupot běžících nohou. Muž se vtiskl hlouběji do hromady odpadků a rychle sklonil hlavu co nejníž, až se přitiskl tváří na moje rameno. Smrad, který se vznášel kolem nás, překryl i zápach, který přicházel z přístavu. Jeho tělo se otřásalo křečemi, jak zvracel, a já jsem musela několikrát polknout, abych si byla jistá, že ho nebudu následovat. Muži za chvíli zmizeli a on zvedl hlavu a trochu se vzepřel na jednom lokti.

„Ty jsi nebezpečná žena,“ poznamenal a přejel si rukou po čele. „Tvrdší hlavu aby pohledal.“

V tu chvíli jsem zpozorněla, protože jsem na boku, kterým jsem se k němu tiskla, ucítila cosi teplého a vlhce mokvavého. „Ty jsi zraněn,“ zašeptala jsem. Lomoz kdesi v dálce utichal. „Jo. Jeden z nich na mě šel zezadu a maličko mě pošramotil mečem.“ Kousek se ode mě odkulil, namáhavě se vytáhl do sedu, jednu ruku si přitiskl k boku a opřel se o zeď. Zaklonil hlavu a položil si ji na špinavý kámen.

„Kdyby nebylo té lodě, která najednou vzplanula jako smolná pochodeň, byl bych teď určitě mrtev. Odvedlo to jejich pozornost právě tak včas.“

Seděla jsem vedle něj, vyčesávala jsem si z vlasů slizké, mazlavé kusy odpadků a usilovně jsem se snažila nemyslet na to, kdo jsou ti oni.

„Není zač,“ odvětila jsem.

Podíval se na mě a tázavě povytáhl jedno obočí. „Tak tos byla ty?“ zeptal se překvapeně.

„Ano. A neváhala bych to udělat znovu. Zajali mě a drželi v mrňavé špinavé kajutě. A ta Maedunka mě chtěla vzít svému synovci. Jako novou hračku.“

Tmou prorazil oslnivý záblesk jeho bílých zubů. Tiše se rozesmál. „Tak ty jsi jim podpálila loď a pak jsi utekla.“

„Ano. A nejraději bych je do jednoho pobila. Jenomže byli na břehu.“

„Ty jsi opravdu nebezpečná žena.“ Opřený zády o zeď se za pomoci rukou pomalu vysoukal na nohy. Na chvíli zůstal se skloněnou hlavou stát a opatrně, jen zlehýnka dýchal. Byl vyšší, než jsem jsi zprvu myslela. Stejně zhroucená jako on jsem mu dosahovala stěží k ramenům, a to nejsem zrovna nejmenší. Měl na sobě suknici a bílou košili se širokými rukávci, u krku rozhalenou. Pléd měl na rameni sepnutý prostou okrouhlou sponou a přehozený přes levé rameno a přes záda

– spadal mu až ke kotníkům. Nad pravým bokem se mu na košili šířila tmavá skvrna.

„Ty jsi Tyr,“ řekla jsem. Teprve teď jsem si uvědomila, že spolu mluvíme tyrsky. Tenhle jazyk mi byl stejně důvěrně známý jako celština. Jako malá jsem každý rok strávila jeden dva měsíce v Tyře, s dědečkem a s babičkou. Tyrština je příbuzný jazyk a není těžké se ho naučit.

„Jo,“ zavrčel a rukou si stisknul ránu na boku. „Jsi zřejmě velmi bystrá, že sis toho všimla.“

V duchu jsem pronesla několik šťavnatých nadávek. Vyhrnula jsem si potrhanou sukni šatů a prohrabala jsem se záplavou volánů ke spodničce. Byla sice skoro stejně špinavá jako tenhle průchod, ale nic lepšího jsem stejně neměla. Utrhla jsem z lemu široký pruh a složila jsem ho do silného polštářku.

„Uhni s tou rukou,“ nařídila jsem mu a přitiskla jsem polštářek na ránu. „Podrž si to.“ Utrhla jsem další pruh ze spodničky, rychle jsem to kolem něj omotala a na zádech jsem oba konce pevně svázala. „Potřebuješ Uzdravovatele.“

Chabě se na mě usmál a tvář se mu zkřivila bolestí. „Jestli dokážeš nějakého obstarat stejně šikovně, jako jsi zařídila ten požár, budu ti neskonale vděčen,“ odtušil. „Jestli…“ Udělal krok, kolena se pod ním podlomila a těžce zavrávoral. Podepřela jsem ho svým

ramenem v podpaží, aby neupadl, a pro jistotu jsem ho ještě přidržela kolem pasu. Byl těžký, ale udržela jsem ho.

„V jedné hospodě kousek odtud mám pronajatý pokoj," zasípal. „Jestli mi kapánek pomůžeš, tak bych si tam mohl na chvíli lehnout."

Ta hospoda, do které mě zavedl, patřila k těm nuzným, ubohým zařízením, která postrádají veškeré pohodlí a honosí se snad jen chabou snahou o čistotu. Ten Tyr očividně nebyl žádný boháč, ale měl nad kuchyní pronajatý maličký pokojík sám pro sebe. Úzké lůžko s nerovným slamníkem a malá komoda jako prádelník ponechávaly právě tak dost místa pro malou, rozedranou, podomácku pletenou rohož, takže si tam dva lidé mohli celkem pohodlně stoupnout.

Na prádelníku stál v prasklém umyvadle džbán s vodou, která vypadala poměrně čerstvě a čistě. Vedle umyvadla ležel na chatrném ručníku zbytek nažloutlého mýdla. Ani jsem nepředpokládala, že by ho tam snad dal hostinský.

Tyr se zhroutil na postel. Já jsem našla na prádelníku zbytek svíčky a rozsvítila jsem ji. Světlo svíčky dopadlo na jeho vlasy, rudozlaté jako čerstvě vyražený měďák. Můj otec měl ty samé vlasy. Hruď se mi sevřela touhou po domově. Rychle jsem se odvrátila, abych zakryla slzy, které se mi draly do očí.

Toužebně jsem si představila vanu plnou horké vody, nalila jsem do umyvadla vodu ze džbánu a namočila jsem do ní ručník. Klekla jsem si na podlahu vedle lůžka a vyhrnula jsem mu košili nad pás suknice. Dech mi uvázl v hrdle, když jsem tu ránu uviděla. Ostří čepele zajelo hluboko do svalů, které se táhly přes bok a břicho. Byla to bolestivá a nebezpečná rána, ale vypadala celkem čistě. Naklonila jsem se blíž a přičichla si k ní, ale žádný pach výkalů jsem neucítila. Takže střeva snad poraněná neměl. Jestli jsem se nezmýlila, tak měl teda zatracené štěstí.

„Potřebuješ Uzdravovatele," opakovala jsem mu.

„Máš pravdu," souhlasil malátně. „Asi ano. Ale tady kolem to v tomhle ohledu vypadá na značný nedostatek."

„Pomůžu ti odložit ten postroj s mečem, když dovolíš," nabídla jsem se.

Nadzvedl se. S přezkami jsem si musela chvíli hrát, ale byl příliš zesláblý, než aby mi pomohl. Když jsem ho konečně od meče osvobodila – ten jeho byl těžší, než jakýkoli meč, který jsem kdy měla v ruce – padl vyčerpaně zpátky na záda. Zuby zatínal bolestí.

Skousla jsem rty a klekla jsem si vedle postele. Můj dar magie patřil k těm nejchudším. Měla jsem právě tak dost magie na to, abych souzněla se skaiskou Runovou čepelí, kterou jsem nosila – s tím mečem, který byl stále ještě na palubě *Skaiského oka* – a s Tieganem. Moje schopnost zažehnout ve tmě oheň se s darem mého strýce Donaugha, bratra krále Tiernyna a nejmocnějšího čaroděje na Celi, vůbec nedala srovnávat. A můj dar Uzdravování se ani zdaleka nedal srovnávat s darem mé tety Torey. Přinejlepším byl velmi chabý a taky byla na místě otázka, jestli bych ho vůbec dokázala nějak použít. A navíc, když jsem v tom průchodu zkoušela svou magii najít, našla jsem jen prázdnou, černou nicotu. Dokázala bych v sobě najít vůbec nějakou Uzdravující moc? A jestli ji v sobě najdu, budu s ní umět zacházet? Jestli tomu Tyrovi nepomůžu, mohl by i umřít.

Strašně moc jsem mu chtěla pomoct. Můj dědeček Kian byl Tyr. V mých žilách proudila krev Lairda klanu Broche Rhuidh, i když trochu zředěná dvěmi generacemi celské krve. Ale byla tam a tento muž byl možná mým příbuzným.

Na chvíli jsem zavřela oči a soustředila se. V hrudi jsem ucítila to slabé chvění, které jsem hledala. Položila jsem mu ruku na čelo a zahleděla jsem se mu hluboko do očí. Zelené oči. Zelené jako smaragd, který ležel, zavěšen na jemném řetízku na levém uchu, vedle silného copu rudozlatých vlasů.

„Spi," řekla jsem tiše.

Oči se mu zavřely a zůstal bezvládně ležet na lůžku. Položila jsem ruku na ránu a zapátrala jsem po vláknech magie, která měla pulsovat ve vzduchu kolem mě a v zemi pode mnou. Ale nebyla tam. Tohle nebyla Celi. Neměla jsem ani tušení, kde to jsme, ale tahle země skutečnou vnitřní magii postrádala. Anebo postrádala tu magii, se kterou bych uměla zacházet.

Zhluboka jsem se nadechla, zavřela jsem oči a začala jsem vytahovat sílu z hlubin sebe samé. Ta moc mi proudila cévami a

šlachami jako tóny, které rozechvívají strunu harfy. Plynula ze mě, přecházela hluboko do něj a s sebou táhla mou sílu. Nedokázala jsem ránu zahojit úplně, ale měla jsem dost moci na to, abych stáhla krvácející okraje rány k sobě, abych zastavila krvácení a aby se jeho tělo mohlo začít přirozeně uzdravovat samo.

Když jsem pak odtáhla ruce a otevřela oči, byla jsem naprosto vyčerpaná. Ale rozšklebené okraje rány se stáhly a zůstala po ní jen zanícená rudá jizva. Byla ještě živá a citlivá, ale já už jsem víc udělat nemohla. Několik dnů sice ještě nebude v stavu, aby se mohl chopit toho svého velkého meče, ale alespoň mi teď nevykrvácí k smrti před očima.

Vrávoravě jsem se postavila na nohy a podívala se na mokrý ručník, který jsem pořád ještě svírala v hrsti, a pak na umyvadlo s vodou a ždibec mýdla. Nedělala jsem si žádné iluze o tom, jak asi můžu vypadat a vonět za tu dobu – jen bozi vědí, jak dlouhou – co jsem strávila v té špinavé kajutě, a po válení se v odpadcích v tom průchodu. Stáhla jsem ze sebe rozedrané plesové šaty a umyla jsem se, jak nejlépe to šlo. Voda byla studená a mýdlo bylo ostře cítit louhem, ale umýt se s ním dalo a já jsem byla najednou tak blízko ráji, jak jen to v tu chvíli šlo.

Páchnoucí šaty jsem odhodila na hromádku ke dveřím vedle sedlového vaku a pak jsem si klekla na kolena a otevřela vak. Uvnitř byly dvě čisté bílé košile, stejné, jako měl na sobě. Určitě by neměl nic proti tomu, kdybych si jednu půjčila. Letmo jsem se ohlédla dozadu. Ležel na lůžku a zhluboka oddechoval, ponořen do spánku. Vytáhla jsem z vaku jednu košili a přetáhla jsem si ji přes hlavu. Sahala mi až po kolena a manžety u rukávů mi plandaly ještě pěkný kus pod nataženými prsty. Ten Tyr byl opravdu hodně velký.

Na spaní tu pro mě stejně nebylo jiné místo než na podlaze. A k lůžku patřila jenom jedna pokrývka. Rozepnula jsem mu pléd a opatrně jsem ho z něj stáhla. Pak jsem se s ním chvíli pachtila, než se mi podařilo dostat ho pod pokrývku. Když jsem mu ji přetáhla přes ramena, zamumlal něco ze spaní a koutek úst se mu zvlnil v náznaku úsměvu. Na chvíli jsem se na něj zadívala.

Teď, když mu spánek vyhladil vrásky od bolesti kolem očí a úst, vypadal mnohem mladší. Určitě mu ještě nebylo ani třicet, spíš tak pětadvacet. Kdyby se umyl a učesal, vypadal by docela dobře.

Pléd byl z prvotřídní nepromokavé tyrské vlny. Vylezla jsem na pelest, otevřela okno a pořádně jsem ho z okna vyklepala. Většina odpadků a špíny, která na něm byla nalepená, odpadla ven do tmy. Když jsem ho vtáhla zase dovnitř, vypadal celkem přijatelně čistě.

Ovinula jsem si ho kolem sebe, hromádku špinavých šatů jsem odkopla do rohu a svinula jsem se na podlaze do klubíčka. Po té zatuchlé, plesnivé pytlovině v kajutě na lodi byl teplý pléd a rákosová rohož přímo přepychem. A ten pléd navíc příjemně voněl tím Tyrem – čistým mužským potem a hřejivou vlnou s příchutí kouře z hořícího dřeva. Připomnělo mi to dětství, jak jsem byla schoulená v teple a bezpečí otcovy náruče.

Usnula jsem.

Když jsem se probudila, zjistila jsem, že ležím na lůžku, stulená do klubíčka a přikrytá pokrývkou. Posadila jsem se tak rychle, až mi pokrývka sklouzla na podlahu. Tyr byl pryč i se svým plédem, ale vedle dveří zůstal na podlaze ležet jeho sedlový vak. Ještě než jsem se stačila podivit, kam asi tak mohl jít, dveře se otevřely a vstoupil dovnitř s podnosem plným čerstvého chleba, sušeného ovoce a sýra. Jestli ho ta rána ještě bolela, tak to rozhodně na sobě nedával znát. Pohyboval se čile a pružně.

„Přeju ti dobré ráno," pozdravil mne vesele a usmál se.

„Já tobě taky," odpověděla jsem. „Ještě je ráno?"

Rozesmál se. „Ještě ano. Ale jen tak tak. Přinesl jsem ti něco k snídani."

Až jsem na lůžku nadskočila, když dosedl vedle mě. Úzkým okénkem k nám proudilo ranní slunce a v jeho paprscích měl vlasy ještě rudější. Měl je umyté a učesané, dlouhé až po ramena a až na silný cop na levé skráni je měl volně rozpuštěné. Můj dědeček nosil stejný cop. Pro tyrské šlechtice je jejich cop jejich silou; opouští je až v okamžiku jejich smrti. Pod hustým, rudozlatým obočím se třpytily zelené oči – stejně jasně zelené jako smaragd na levém uchu. Nad levým ramenem mu čněl prostý, nezdobený jílec meče. Suknice z vybledlého modrozeleného tartanu byla obnošená a na okrajích roztřepená, ale byla z prvotřídní, pečlivě tkané, vlněné

látky. Určitě někde našel prádelnu, protože měl suknici i pléd čisté a čerstvě vyžehlené.

Položil podnos na postel mezi nás a podal mi nůž na sýr. „Jsi Celanka?“ zeptal se.

Ukrojila jsem si kus chleba a silný plátek sýra. Chléb byl čerstvý a ještě teplý, zlatavý sýr naopak. Chutnalo to jako pokrm vhodný pro bohy a bohyně.

„Ano,“ procedila jsem s ústy plnými chleba a sýra. „Celanka. Jak jsi to poznal?“

Dotkl se svého boku. „Uzdravila jsi mne,“ odvětil. „A jak jistě víš, tuhle schopnost mají jen Celané.“

„Víš, já nejsem přímo Uzdravovatelka.“

Vesele se na mne usmál. „No dobrá, tak tedy řekněme, že jsi mne velmi něžně a pečlivě ošetřila. Ale s těmi svými vlasy nevypadáš úplně přesně jako Celanka. Jsou spíše tyrské, že? Ačkoliv na Tyrku jsou zase trochu moc světlé.“

Dotkla jsem se zcuchané změti světlých, meruňkově zlatých vlasů, které mi ve zplihlých pramíncích visely kolem obličeje. Na mém bratru Brennenovi vypadala ta barva přímo vznešeně. Na mě vypadala spíš jako nepodařený pokus rozmarné přírody.

„Zůstala jsem příliš dlouho na dešti, tak mi trochu vybledly,“ odsekla jsem.

Nadzvedl jedno obočí, překvapen tou rozmrzelou odpovědí, a pak to přešel. „Ale máš celské oči.“ Zahleděl se mi přímo do očí. „Zlatohnědé. No jo, jednoznačně celské. Jsi dost daleko od domova.“

Soustředila jsem se na jídlo. Ještě nikdy mi nic tak nechutnalo. I to sušené ovoce – meruňky, datle a fíky – bylo neuvěřitelně lahodné.

„Stejně jako ty,“ řekla jsem. „Daleko od domova.“

Zaváhala jsem s jedním sušeným fíkem na půl cesty do úst. „Nicméně, když už jsme u toho, mohl bys mi říct, kde to vlastně jsme?“

Vzal si další kus chleba se sýrem. „V Banhapetsutu,“ odpověděl. „V Laringrasu.“

O Laringrasu jsem věděla něco málo z hodin zeměpisu, kterými jsem se prokousávala jako dítě, a z té nádherné mapy, která visela doma v pracovně mého otce.

Banhapetsut bylo malé přístavní městečko, nijak zvlášť významné, asi čtyřicet mil jihozápadně od hlavního města Matchetluku. Hlavní obchodní tah ze západu Banhapetsut míjel a i obchodní lodě tam přistávaly, jenom aby doplnily zásoby, než se vydají na další cestu do Matchetluku, kde končila – či začínala – splavná část Mauny, velké laringrasské řeky. Bylo to z Celi opravdu daleko.

„Kde tě ti Maeduni zajali?“ zeptal se.

„V Borlanu, v Silichii.“ Neměla jsem žádnou potřebu vysvětlovat, co jsem v Borlanu dělala. Neznala jsem ho ještě až tak dobře, abych se mu svěřovala s tím, kdo jsem a co jsem zač.

Tázavě nadzvedl jedno obočí. „V Borlanu?“

Po očku jsem se na něho podívala. Určitě se chtěl zeptat, jak jsem se v Borlanu ocitla. Ale pak jenom opět nadzvedl obočí, a zase se zaměřil na podnos s jídlem. Ukrojil si plátek sýra, ulomil kus chleba a pečlivě se jimi zaobíral.

Mimořádně zvláštní člověk, tenhle Tyr, napadlo mne. Neleze jednomu do soukromí.

Vyhrnuté rukávy košile, kterou jsem měla na sobě, se uvolnily a sklouzly mi dolů. Ohrnula jsem si plandající manžety v marné snaze osvobodit své ruce k jídlu. Jenže jsem si ještě ani nestihla ohrnout jeden rukáv, a už ten druhý zase spadl. Chvíli mě pozoroval, jak se lopotím, a v očích se mu pobaveně blýskalo. Pak, právě v okamžiku, kdy už jsem byla pevně rozhodnutá jeden rukáv vztekle urvat, se ke mně naklonil a s vážnou tváří, beze slova, mi zavázal manžetové tkanice rukávů kolem zápěstí.

„Díky,“ zavrčela jsem nepříliš přívětivě.

Zdvořile pokynul hlavou. „Není vůbec zač, lady.“ Vzal si hrst datlí a uřízl si další silný plátek sýra. „Neobtěžovalo by tě říci mi, jak se jmenuješ,“ zeptal se. „Komu mám za to poděkovat?“ Ukázal na svůj bok a na pásy obvazu, které vykukovaly zpod rozhalené košile.

„Říkají mi Brynda al Keylan,“ odtušila jsem. „Předpokládám, že i ty máš nějaké jméno?“

„Kenzie.“ V šibalském úsměvu na mě vycenil zuby. „Prostě Kenzie. Někteří mi říkají Kenzie Tichošlápek. Prý podle toho meče. Říkají, že s ním tak trochu umím zacházet.“

Podívala jsem se na jeho široká ramena a provazce svalů pod hladkou kůží na hrudi a usoudila jsem, že víc než jen tak trochu.

Najednou poněkud zrozpačitěl. Očividně čekal, že mu teď položím tu obvyklou otázku. Ale on ctil moje soukromí, a to nejmenší, co jsem mohla udělat já, bylo ctít jeho. Nechtěla jsem ho nutit, aby mi sdělil důvody, proč mi neřekl anebo nemůže říci jméno svého otce. Přikývla jsem a vrátila jsem se k jídlu.

Opřel se o stěnu a dlouhé nohy si natáhl před sebe. „Předpokládám," prohodil, „že naším dalším krokem by mělo být dostat nás dva odtud, a to tak, že živé. Tebe zpátky na Celi a mě zpátky k mé práci v Isgardu a Falinoru."

„Práci?" otázala jsem se.

Pokrčil rameny. „Jsem ochráncem obchodních výprav. Maeduni mohou sice obsadit polovinu pevniny, ale nejsou to žádní hlupáci. Zboží putuje z jedné země do druhé stále a ani Maeduni se nedokážou zbavit banditů, kteří okrádají obchodníky. Pro muže jako já se vždycky práce najde. A tak mě Maeduni nechávají na pokoji."

„Včera v noci to tak zrovna nevypadalo."

„No jo. Viděl jsem něco, co jsem vidět neměl, a ty piráty to značně roztrpčilo. A to je to, proč jsem se domníval, že nejmoudřejší bude se jim v tuto chvíli dočasně klidit z cesty."

„Já u sebe žádné zlato nemám," řekla jsem mu. „Ale jestli mi pomůžeš dostat se zpátky na Celi, mohu ti slíbit mnohem bohatší odměnu, než kdybys celý rok pracoval jako ochránce obchodních výprav."

Vesele se na mě zazubil. „Už jsem na to myslel," řekl. „Měli bychom něco udělat s tvými šaty. Určitě netoužíš vylézt před lidi v mé košili, a předpokládám, že si ani nebudeš chtít obléct ty drahé hadry, co se teď válí tamhle v koutě. Ale neměj obavy, děvče. Dostal jsem takový nápad…"

4

Když jsme dojedli, tak Kenzie na chvilku odešel. Neřekl mi, kam jde, ale ujistil mne, že se vrátí, jak nejrychleji to půjde. O pár minut později zaklepal někdo na dveře. Otevřela jsem a našla jsem za nimi mladičkou služtičku s obrovskou konví horké vody. Rozpačitě se usmála a vrazila mi ji do ruky. Řekla něco, čemu jsem nerozuměla, ale co je dáno, je dáno v jakémkoli jazyku. Poděkovala jsem jí svou prostou laringrasštinou. Vysekla chvatnou poklonu a obrátila se k odchodu. V tom spěchu málem zakopla o zničené plesové šaty, které jsem předtím odhodila na podlahu.

Sklonila se pro ně, značně znechuceně se na ty špinavé, smradlavé cáry zahleděla a pak je zkusmo protřepla. Ze šatů odpadly na podlahu kusy odpadků a zaschlých škraloupů špíny. Vyklepala je, podržela je co nejdál od sebe, pohledem zhodnotila škody, pak se podívala na mě a tázavě nakrčila čelo.

„Odnes to," požádala jsem ji a přivinula jsem si konev s horkou vodou na prsa, jako by to byl ten nejcennější poklad.

Přikývla, vysekla další poklonu, vyšla z pokoje a tiše za sebou zavřela dveře.

Z Kenziho kousku mýdla toho už moc nezbývalo a než jsem se vydrhla od hlavy až po paty, tak jsem vymydlila i ten zbytek.

Poslední horkou vodu jsem spotřebovala na opláchnutí mýdla z vlasů a na ostatní jsem už musela použít zbylou studenou vodu ze

džbánu, ale takovými malichernostmi jsem se už přestala zabývat. Ani si nevzpomínám, kdy mi koupel připadala tak přepychová. Pravdou však je, že život v paláci na Dun Camusu na Celi, kde je horká voda a obrovská vana naprosto běžná, jednoho zhýčká. Zapřísáhla jsem se, že už nikdy nebudu brát koupel jako samozřejmost.

Kenziho ohleduplnost, s jakou mi poslal nahoru tu dívku s horkou vodou, na mě hluboce zapůsobila. Zapsala jsem si do paměti, že mu musím určitě poděkovat, až se vrátí.

Mám jemné a dlouhé vlasy, které se kadeří samy od sebe. Když jsou vlhké, hrozně se zcuchají. Po umytí jsem je měla dost čisté na to, abych si mohla sednout na postel a nechat je uschnout v jemném vánku proudícím dovnitř ze dvora. Neměla jsem na rozčesání nic jiného, než ty ozdobné stříbrné hřebínky, ale stačilo to. Chvíli to trvalo, ale stejně jsem čekala, až se Kenzie vrátí, a do té doby jsem neměla co dělat.

Ale když už byl pryč nějak dlouho, začala jsem mít obavy. Když přešlo odpoledne, a po Kenzim pořád nebylo ani vidu ani slechu, změnily se moje obavy ve vztek a pak zase zpátky na strach.

V pokoji bylo jedno malé okno, ale to vedlo dozadu na dvůr, kde bylo hnojiště a stáje, a já jsem nechtěla riskovat, že mě někdo uvidí oblečenou jen v Kenziho košili, takže jsem se ani nepokoušela najít místo, odkud bych mohla sledovat vchod do hostince z ulice.

Zatímco se slunce pomalu sunulo odpoledním nebem, několikrát se ve mně vystřídaly změny strach-vztek-strach, až nakonec převládl vztek nad jeho bezohlednou nezodpovědnou lhostejností, se kterou mě tady nechal v obavách čekat. Dopadli ho snad ti maedunští piráti, kterým v noci unikl? Jeho rána určitě ještě není natolik zahojená, aby mohl bez potíží ovládat ten svůj velký meč s takovou silou a hbitostí, jak je zvyklý. Co když teď leží mrtev v nějaké škarpě plné odpadků?

Anebo se na mě jednoduše vykašlal?

V té mrňavé místnosti nebylo zrovna nejvíc místa pro člověka, který v obavách neklidně přechází sem a tam. Dva kroky k oknu. Otočit. Dva kroky zpátky k lůžku.

Ozvalo se zaklepání. Střemhlav jsem se vrhla ke dveřím, prudce jsem je otevřela v očekávání, že za nimi uvidím Kenziho, a vytřeštěně jsem zůstala zírat na tu mladičkou služtičku, která s

rozpačitým úsměvem stála na chodbě a v rukou držela nadýchanou hromadu světle zeleného hedvábí. Moje plesové šaty.

Ustoupila jsem o krok dozadu, otevřela jsem dveře dokořán a pokynula jsem jí, ať vejde dál. Vstoupila dovnitř, roztřásla šaty a položila je na postel.

Připadalo mi to jako malý zázrak. Šaty byly čisté a pozašívané a vypadaly když už ne přímo jako nové, tak přinejmenším jako použitelné. Sklonila jsem se nad nimi a prohlížela si droboučké stehy, kterými byla vyspravená dlouhá trhlina na svrchní sukni.

„Tos dělala ty?“ zeptala jsem se a užasle se na ni podívala.

Stydlivě se usmála a přikývla a tvář se jí rozzářila pýchou. A měla být na co hrdá. Dokázala vyspravit ty šaty rozhodně stejně dobře, ne-li lépe, jako vyučená švadlena. Jestli by dokázala šaty stejně dobře ušít jako spravit, mohla by si s tím zařídit docela pohodlné živobytí.

Podívala jsem se znovu na své plesové šaty a pak na ni. Měla na sobě obyčejnou domácí sukni z tmavě hnědé vlněné látky a prostou, bílou halenu s dlouhými rukávy, u krku jednoduše zavázanou tkanicemi. Přes to měla přehozenou volnou tuniku z hnědé látky, o trochu světlejší než látka, ze které měla sukni. Tunika jí sahala skoro ke kolenům. Byla skoro stejně vysoká jako já, ale já jsem byla širší v ramenou. Ty šaty by jí určitě padly. A jestli by jí padly moje šaty, tak mně by potom mohly být ty její. V náhlém popudu jsem zvedla své šaty a nabídla jí je výměnou za její.

Překvapeně ustoupila o krok dozadu. Usmála jsem se a přikývla jsem a znovu jsem jí podávala svoje šaty a ukazovala na její.

Vzala si ode mne moje zelené šaty, přiložila si je k tělu a uhladila na bocích. Pak zavrtěla hlavou a podávala mi je zpátky.

„Ne,“ bránila jsem se. „Ty jsou tvoje.“

Nebyla ani Celanka, ani Tyrka, a já jsem mluvila laringrassky jen trochu. Ale nakonec, posunky a opakováním těch několika slov, které jsem znala, se mi podařilo jí vysvětlit, že mi jde o výměnu. Zavrtěla hlavou a pak se otočila a vyběhla z pokoje.

Zničená tím marným počínáním jsem odhodila plesové šaty na postel a praštila jsem sebou vedle nich. O chviličku později zaklepala služtička tiše na dveře a vstoupila. V náručí nesla hromadu šatstva. Rozkládala ty kousky jeden po druhém a usmívala se vždycky, když mi je podržela, jestli souhlasím. Sukně podobná

té, kterou měla na sobě, ale tmavě zelená, světle žlutá halena a světle zelená svrchní tunika, všechno z obyčejné, hrubě tkané příze, ale čisté. Bylo to přesně to, co jsem potřebovala.

Vzala jsem si je od ní a potěšeně jsem se na ni usmála. „Ano!“ zvolala jsem. „Skvěle. Tyhle jsou vynikající.“

Otočila se k plesovým šatům, které ležely na posteli, veleopatrně je zvedla a s úctou si je přiložila k tělu. Pak si je láskyplně uhladila a rozzářeně se na mě podívala. Nebylo mi moc jasné, kde vezme příležitost, pro kterou by se jí tak svůdné šaty mohly hodit, ale očividně v nich bude mnohem šťastnější než já. Tyhle šaty byly úplně jiné, než jaké obvykle nosila, ale kdyby si je měla kam vzít, tak samozřejmě mohla a moc by jí slušely. Já jsem si je rozhodně na cestu z Laringrasu na Celi vzít nemohla. Ty šaty, které mi přinesla, nebyly možná tak pohodlné a účelné jako tunika a kalhoty, na které jsem byla zvyklá, ale určitě mi poslouží mnohem lépe než tyhle plesové.

Dívka zmizela i se svou kořistí a já jsem se nasoukala do sukně, haleny a tuniky. Všechno mi padlo celkem dobře, jen ta sukně mi byla možná trochu krátká. Sahala mi tak právě ke kotníkům. Neměla jsem sice žádné boty, ale ta služtička taky chodila bosa. Snad si toho nedostatku nikdo nevšimne.

O chvilku později už jsem měla vlasy zapletené a stažené tkaničkou, kterou jsem vytáhla z pokrývky. Vyklouzla jsem z pokoje, seběhla dolů po schodech a vyběhla jsem ven na ulici.

Banhapetsut vypadal v denním světle mnohem lépe než v noci. Hostinec byl dost daleko od přístavních skladišť. Nevypadalo to, že by v této čtvrti mohl být někdo z Franciiny lodi. Na protější straně ulice byla řada obchodů, které patřily řemeslníkům všeho druhu. Krčma v přízemí hostince skýtala dobré obchody – scházeli se tam řemeslníci, kteří u džbánku piva probírali novinky. Lidé, které jsem potkávala na ulici, vypadali jako slušní, rozvážní usedlíci, ne možná ti úplně nejbohatší, ale určitě to byli vysoce vážení měšťané.

Většinou jsem potkávala muže. Viděla jsem jen dvě ženy; jedna byla očividně služebná. Obě měly doprovod. Tu první – podle oblečení počestnou paní domu – doprovázeli tři ozbrojení muži. Služebnou doprovázel jen jeden. Vypadal taky jako sluha, ale byl dobře ozbrojen. Obě ženy měly hlavu zahalenou šálem.

Jak jsem spěchala ulicí, zaznamenala jsem, že po mně všichni pokukují s jakousi nelibostí. Ta počestná paní domu se svým ozbrojeným doprovodem si odfrkla a opovržlivě zvedla nos, když mě míjela. Jeden z jejích průvodců se na mě mlsně podíval. I ta služka si zakryla ústa rukama a odvrátila se, aby se na mě nemusela dívat, celá zrudlá rozpaky a poťouchlým pobavením.

Možná jsem měla požádat o boty. A něco, čím bych si zahalila hlavu.

Pomalu mi docházelo, že jsem na celé ulici jediná žena bez doprovodu. Opovržení na tváři té počestné měšťanky stejně jako myšlenky, které se odrážely v chtivých pohledech mužů, mne nenechávaly na pochybách. Možná jsem udělala hrubou chybu, když jsem si dovolila vyjít sama ven do města, o kterém jsem nic nevěděla.

Usoudila jsem, že nejrozumnější bude vrátit se co nejrychleji do toho hostince. Rozhodně jsem si nemohla dovolit další potíže. Tady ne. A ne s Franciou a s tím, co určitě byla schopná zaplatit tlupě maedunských vojáků za to, aby mne našli.

Někdo mi zastoupil cestu. Velký muž ve stejnokroji, se zdobeným prýmkem na levém rameni. V pochvě u boku měl zavěšený meč a na rukávu košile další prýmky. Asi městská stráž, usoudila jsem. Podle barvy pleti to nebyl Maedun. Uskočila jsem dozadu a málem jsem na nerovné dlažbě klopýtla. Usmál se, zajel mi rukou do vlasů, něco prohodil a přitáhl si mě k sobě.

Vytrhla jsem se mu, obrátila jsem se na útěk a vletěla jsem přímo do dalšího muže, který měl na sobě tentýž stejnokroj. Popadl mě a pokusil se mě sevřít do náruče. Pach zvětralého kyselého piva, který jsem z něj cítila, mě málem porazil. Sklonil hlavu a pokusil se mě políbit, ale podařilo se mi se odvrátit, takže mi jen poslintal tvář a krk. První muž něco poznamenal, a toho, který mě držel, to očividně rozesmálo.

Muž, který mne polapil, měl hroznou sílu. Svíral mě medvědím stiskem, ruce ovinuté kolem mě, moje paže mi pevně tiskl k bokům. Byla jsem jako v kleštích. Dal se do smíchu a pokusil se mě ještě jednou políbit. Sklonila jsem hlavu, abych se dostala z dosahu jeho úst. Pak jeho sevření trochu povolilo. Trhla jsem hlavou nahoru a zasáhla jsem ho zespodu přímo do čelisti, až mu zuby zacvakaly. Určitě se mu jeden či dva zlomily. Zároveň jsem zvedla levou nohu

a patou jsou ho co nejsilněji nakopla zevnitř do nártu. Zařval bolestí a vztekem a pustil mě. Ale jak jsem se rozběhla pryč, chytil mě druhý muž za cop a škubnul se mnou tak prudce, až jsem bezmocně nadskočila a bezděky jsem zavřískla.

Ten, kterému jsem zlomila zuby, se na mě se vzteklým výrazem vrhnul. Ještě než jsem stihla cokoliv udělat, zeširoka se rozmáchnul a vlepil mi takovou facku, až jsem odletěla dozadu a narazila do toho, který mě držel za cop. Před očima se mi zatmělo a tvář mi ztuhla a zmrtvěla. Muž postoupil kupředu. Bylo jasné, že se mi chystá vlepit ještě jednu.

Na to tiché zasvištění taseného meče se oba muži obrátil jako na povel a mě strhli s sebou. Skrz mlhu, která mi zamlžila zrak, jsem Kenziho málem nepoznala. Nedbale se opíral o zeď domu, obnažený meč v ruce. Oči měl zúžené vzteky a na tváři chladný úsměv. Nebyl to zrovna úsměv, o který bych stála. V rudozlatých vlasech se mu zatřpytilo slunce a smaragd na levém uchu vyslal sprškuzelených jiskřiček, která se zatřpytila na kůži na krku. Navenek zachovával nedbalý postoj, ale ve skutečnosti byl naprosto ve střehu a lehce vyvažoval váhu těla na špičkách nohou. Připomněl mi divokou horskou kočku, přikrčenou a přešlapující před skokem. Působil bojovně a naprosto jednoznačně výhrůžně, jako rozběsněný divošský Tyr, který vystoupil z mlhavých kopců legend.

Bradou ukázal na mě. „Tahle," prohlásil pomalu a úsečně, „je moje."

Strážný procedil přes polámané zuby několik slov, kterým jsem nerozuměla. Pravděpodobně to bylo jen dobře. Znělo to, jako by poznamenal něco obzvlášť nelichotivého o tom, jak se s námi dvěma hodlá vyrovnat. Kenzie se odlepil od zdi, stále s úsměvem, zvedl svůj meč do střehu a něco odpověděl. Jediné, co jsem z jeho slov pochytila, bylo slovo označující čubku. Strážný rázem zbledl a jeho ruka bleskurychle sjela k boku, kde měl zavěšený meč.

Druhý strážný se přemýšlivě podíval na Kenziho obnaženou čepel a pak zastavil ruku svého druha a zavrtěl hlavou.

„Řekl jsem, že je moje," opakoval Kenzie pevně. Postoupil o další krok dopředu a nepatrně zvedl meč. Chladný úsměv měl na tváři jako přilepený a zelené oči mu jiskřily bojovým zápalem.

Druhý strážný pustil můj cop, prohodil něco smířlivého a nepříliš jemně mne postrčil směrem ke Kenzimu. Zavrávorala jsem,

ale stihla jsem to vyrovnat dřív, než bych do Kenziho narazila, a rychle jsem se schovala za ním, abych mu nepřekážela.

Strážný hloubavě pokrčil rameny, jako by uvažoval, jestli mu to rozptýlení vůbec stojí za pokus, ale zřejmě mu to nestálo za to hořké zklamání v případě prohry. Popadl svého druha za rameno, přitáhl si ho k sobě, společně se otočili a vyrazili dál po ulici.

Kenzie se za nimi díval, dokud nezahnuli za roh a nezmizeli mu z dohledu, a pak zasunul meč do pochvy a otočil se ke mně.

Narovnala jsem se a shrnula jsem si vlasy z obličeje. „Díky," vypravila jsem ze sebe namáhavě. S oteklým retem a tváří jsem skoro nemohla mluvit.

Neodpověděl. Jenom na mě upřeně hleděl. Očividně byl silně podrážděný, ba přímo naštvaný.

Okolo nás se mezitím shromáždil dav diváků. Kenzie se po nich rozhlédl v očekávání, jestli nám ještě hrozí nějaké potíže. Ale od přihlížejících nám nehrozilo nic. Jeden po druhém se začali rozcházet a postupně se vraceli ke svým záležitostem. Kenzie mě zvedl a přehodil si mě přes rameno, jako bych byla nějaký pytel s jídlem.

„Postav mě na zem!" zaječela jsem. „Ihned mě postav na zem…"

„Buď zticha," odsekl. „Jestli budeš dělat takový povyk, budeme mít za chvilku na krku nejmíň tucet maedunských vojáků a po tom toužím stejně málo, jako ty." Tón jeho hlasu nepřipouštěl žádný odpor.

Pochva na meč, co měl na zádech, mě při každém kroku udeřila do hlavy, a ta nepohodlná poloha hlavou dolů nedělala mé oteklé tváři ani trochu dobře. Ale zůstala jsem zticha. Jedna z věcí, po kterých jsem opravdu ani trochu netoužila, byla tlupa maedunských vojáků zkoumajících, co je to tady za rozruch.

Během našeho křepkého pochodu zpátky do hospody neřekl Kenzie ani slovo. A ještě když jsme stoupali do schodů k našemu malému pokoji nad kuchyní, tak se mnou nezacházel dvakrát šetrně. Tu jsem bolestivě narazila do zdi hlavou, tu zase kotníky. Pevně jsem skousla spodní ret, abych náhodou nevykřikla, a v duchu jsem si pomstychtivě představovala, jak mu pomalu, kousek po kousku, stahuji kůži z těla.

Dveře našeho pokoje za mnou s třesknutím zaklaply. Kenzie se mnou neuctivě praštil na postel, až jsem nadskočila. Pak jsem vyletěla na nohy, ruce jsem si pevně zapřela v bok, připravená se s ním řádně pohádat. Ale právě když jsem se nadechovala k prvnímu zavřísknutí, předešel mě.

„Jestli ti ještě nikdo nikdy pořádně nenařezal, holčičko," zařval na mě, „tak tě přehnu přes koleno a nasekám ti já! Ve jménu všeho, co je ti drahé a svaté, co si o sobě myslíš? Uvědomuješ si, co jsi málem provedla? Máš o tom vůbec nějaké ponětí?"

Prudkost jeho vzteku ve mně vyvolala ještě větší vzpurnost. „Jak se odvažuješ na mě takhle ječet!" zařvala jsem. „Kdo si vůbec myslíš, že jsi?"

„Jsem člověk, který se snaží dostat tvou převzácnou kůži pryč z Laringrasu, a to netknutou a neporušenou. To si myslím, že jsem."

„Byla jsem tě venku hledat." Zaťala jsem ruku v pěst a zvedla jsem mu ji k nosu. „Co si o sobě myslíš ty, běhat si celý den venku a mě tady nechat samotnou? Měla jsem o tebe strach. A co tě přivedlo na myšlenku, že já tak nezbytně potřebuji tvoji pomoc, abych se dostala zpátky na Celi?"

Vztyčil prst a namířil ho na mou tvář. Nicméně jsem si všimla, že si dal pozor, aby se jí nedotkl. „Tohle mě na tu myšlenku přivádí. Řekl jsem ti, že se vrátím, jak jen budu moci."

Najednou byl smrtelně vážný. Bylo to ještě horší, než když zuřil. Vztyčil jeden prst a strčil mi ho přímo pod nos. „Mohla jsi nás tam venku oba zabít, holčičko," řekl. „Uvědomuješ si to vůbec?"

„Jakže?" vyjela jsem na něj. „Oba dva nás zabít? Jenom tím, že jsem šla po ulici a hledala tě?"

„Tohle je Laringras," odsekl, jako by to vysvětlovalo vše.

„Ano?" Chovala jsem se jako dítě. Vzdorovité a drzé. Možná i trucovité. Nenáviděla jsem se za to, jak jsem to řekla, ale v tu chvíli mě nenapadla žádná vhodnější odpověď.

„Takže teď několik věcí," začal vážně. „Za prvé, ženy v Laringrasu jsou dvojí. Buď jsou majetkem nějakého muže – svého otce, svého manžela, svého milence, svého syna nebo svého pána. Jestliže nepatří nějakému muži, pak jsou to – dalo by se říci – ženy lehkých mravů, které dostávají peníze za přízeň, kterou mužům poskytují."

„To je ubohé."

„Možná, že je to ubohé, ale takhle se věci v Laringrasu mají. Maeduni tyto poměry schvalují, takže není pravděpodobné, že se to v dohledné budoucnosti změní. A je celkem jisté, že se to nezmění do doby, než se pokusíme odtud zmizet.“

„Já rozhodně odmítám být majetkem nějakého muže…“

„O tom vůbec nepochybuji. Ale ti dva příslušníci městské stráže si byli velmi dobře vědomi svých práv, když tě obtěžovali, soudě přinejmenším podle jejich bezstarostnosti a samozřejmosti. Jedinou možností, jak tě od nich dostat a vyhnout se skutečnému souboji, bylo přesvědčit je, že jsi moje – moje žena nebo moje milenka nebo moje sestra, na tom málo záleží. Kdyby si mysleli, že jsi jen nějaká žena, které jsem zaplatil za noc, musel bych jednoho z nich, a možná i oba, zabít, abych tě odtamtud dostal. Pomysli jen, jak daleko bychom se takhle dostali – já bych skončil pod katovou sekerou a ty polapená v nějakém bordelu. Pokud by tě nepopravili se mnou.“

Zděšeně jsem na něho zírala, neschopná ani slova. Pak jsem si navlhčila rty jazykem. „Já jsem to nevěděla,“ zašeptala jsem.

„No dobrá, ale vědět bys to měla,“ řekl drsně. „To je důvod, proč jsem ti řekl, abys zůstala tady a čekala na mě.“

„Mohl jsi mi říct, proč,“ bránila jsem se. Nenáviděla jsem se za tu nedůtklivost, kterou jsem uslyšela ve svém hlase.

„Myslel jsem si, že to víš,“ odsekl popuzeně. „U Cernosova paroží, holčičko, jaktože nevíš, jak to tady chodí?“

„A jak bych to asi mohla vědět? Nikdy dřív jsem v Laringrasu nebyla.“

Znechuceně si odfrknul a pak si povzdechnul. „No dobrá. Tak teď to víš.“ Udělal krok dopředu a překvapivě jemně mi položil dlaň na oteklou tvář. „Podíváme se, jestli bychom tě nemohli dát trochu do pořádku.“

5

Sešli jsme spolu do lokálu na večeři. Jako všechny ostatní ctnostné laringrasské ženy, přehodila jsem si i já přes hlavu šál a obličej jsem skryla v jeho stínu. Těsně předtím, než jsme vešli do lokálu, urovnal si Kenzie pečlivě pléd na ramenou a napřímil se. Proměnil se mi přímo před očima. I ve své obnošené a vybledlé suknici a plášti najednou působil vznešeně a důstojně. Vzpomněla jsem si opět na svého otce a ještě víc na svého děda Kiana, a zauvažovala jsem, jak asi musel můj děd vypadat, když byl mladý. Kenzie mohl klidně přijít do Velké síně na Broche Rhuidh a postavit se vedle Brychana, bratrance mého dědečka, Třináctého Lairda Údolí Bordeny a Prvního Lairda Rady klanů. V tomhle muži, který sám sebe nazývá Kenzie Tichošlápek, usoudila jsem zamyšleně, je mnohem víc, než jen prostý ochránce obchodních výprav.

Nabídl mi levé rámě. „Ukážeme jim, že tě ctím," zašeptal. „Aspoň tě nebudou obtěžovat."

Rychle jsem se rozhlédla po místnosti. Většinu hostů tvořili muži. U stolů sedělo jen pár žen, všechny patřičně zahalené a pod ochranou ozbrojeného doprovodu. Zlehka jsem položila pravou ruku na jeho loket a druhou rukou jsem si opatrně nadzvedla hrubou domácí sukni, jako by byla z nejjemnějšího hedvábí. Kenzie na mě šibalsky mrknul a zavěšeni do sebe jsme vpluli do lokálu.

Hostinský k nám čile přispěchal, aby nás posadil, a zakrátko už před nás stavěl na stůl kouřící mísy lahodně kořeněného dušeného masa a džbánky studeného piva. Zachytila jsem několik hloubavých pohledů – pár mužů tak zhodnotilo nejprve mou oteklou tvář a pak si s chápavým úsměvem prohlédli Kenziho.

Kenzimu se v očích pobaveně zablýsklo. „Myslí si, že jsem ti dal najevo, kde je tvé místo, a vykázal tě do správných mezí," zašeptal.

Ztuhla jsem. „Já vím, co si myslí," řekla jsem hořce. „Nemohu říci, že jsem zrovna nadšena z toho, že mám hrát roli ženy, která potřebuje, aby jí někdo ukazoval, kde je její místo."

Pokrčil rameny a vrátil se ke svému jídlu. Večeři jsme dojedli v naprostém tichu. Pak mi opět nabídl rámě, opustili jsem lokál a vrátili se do mrňavého pokojíčku nad kuchyní.

Zvedl z postele meč a připjal si ho na záda. „Musím tě ještě na chvíli opustit," oznámil mi a srovnal si řemení postroje, aby mu pochva s mečem seděla na zádech pohodlněji. „Předpokládám, že teď už víš dost na to, abys nechodila ven sama."

„Kam jdeš?" zeptala jsem se.

„Chlapské záležitosti," odvětil klidně.

Zacházel se mnou, jako bych byla sice sladké, ale nepříliš bystré děťátko, a já jsem toho měla už právě tak dost. Nemohla jsem si pomoct. Založila jsem si ruce v bok a vybuchla jsem vzteky jako hromada kaštanů naházených do krbu.

„Tak chlapské záležitosti, říkáš?" vyjela jsem na něj. „Tak s tím si jdi k čertu, Kenzie Tichošlápku. Strávil jsi příliš mnoho času na této straně Laringrasských hor. Nesnaž se se mnou mluvit, jako bych byla nějaká slabá žena stižená trudnomyslností! Hlupáku!"

Lhostejně se na mě podíval a jen udiveně zamrkal. Pak se beze slova otočil a vyšel z místnosti. Dveře se za ním zabouchly tak prudce, až džbán v umyvadle na prádelníku nadskočil a zadrnčel.

Ještě nikdy v životě se ke mně nikdo nechoval tak hrubě a neurvale. Nikdy! Jak se vůbec odvažuje mě takhle opustit. Strnula jsem nad takovým jednáním, neschopná slova, a chvíli jsem jen tak bezmocně stála, než jsem si uvědomila, že by se už taky nemusel vrátit. Vyrazila jsem ke dveřím, prudce jsem je otevřela a ještě jsem stačila zhlédnout záblesk zeleně a modři jeho vlajícího plédu, jak mizí za rohem směrem k úzkému schodišti.

„Kenzie!“ zařvala jsem. „Nenechávej mě tady samotnou!“

Kroky na dřevěném schodišti se zastavily. Vzápětí se objevil nahoře na začátku chodby nad schodištěm. Zastavil se a mlčky, se zachmuřeným výrazem se na mě zahleděl.

Zhluboka jsem se nadechla a odhodila jsem dozadu vlasy, které mi sklouzly z čela do očí. „Prosím tě, vrať se,“ požádala jsem ho, teď už mnohem tišeji.

Nepohnul se. „Já nevím, jestli se mi líbí představa, že mám překonat vzdálenost odtud až k Západnímu moři s uječenou trhovkyní,“ prohlásil.

„Alespoň bys mi mohl říci, kam jdeš a jak dlouho tam budeš,“ bránila jsem se s veškerou důstojností, které jsem v tu chvíli byla schopna. Vzhledem ke stavu, v jakém byla moje tvář, jí nebylo zrovna mnoho. „Jinak budu mít o tebe strach.“ Dlaněmi jsem si uhladila sukni. „Já si uvědomuji, že ke mně nemáš žádné závazky, ale ráda bych si myslela, že jsme alespoň přátelé.“

Chvíli tam stál, pak si na rameni urovnal pléd a vrátil se ke dveřím. „No dobrá, přece jen – zachránila jsi mi život,“ pravil a dotknul se svého boku. „Za to ti dlužím poděkování a pomoc.“

„I ty jsi mi zachránil život, tak jsme vyrovnáni,“ odvětila jsem.

Pousmál se. „Zachránil jsem ti možná tvou ctnost,“ odporoval. „To není to samé.“

Polkla jsem ostrou odpověď, která se mi drala na rty. Místo toho jsem se jen usmála. „Možná že ne. Ale stejně jsem ti vděčná.“

„Musím se sejít s několika muži a vyřídit jednu záležitost,“ sdělil mi. „Já nevím, jak dlouho to bude trvat, ale není třeba, aby ses obávala. Vrátím se co nejdřív. Ty by ses mohla zatím trochu prospat.“

„Nemůžu jít s tebou?“

Pevně semknul rty. „Toto je Laringras, Bryndo,“ řekl.

Uniklo mi jedno hrubé slovo a vzápětí jsem v jeho očích zachytila záblesk pobavení. „Laringrasské ženy by potřebovaly pár lekcí o tom, jak se prosadit,“ zasyčela jsem.

Usmál se. „Dej jim čas, lady Bryndo,“ navrhl. „Ale jsem si jist, že bys byla skvělá učitelka.“ Otočil se a kráčel chodbou ke schodišti. Ještě než mi zmizel z očí, tak se na mě usmál a zamával mi.

Nedalo se nic dělat. Vešla jsem do té mrňavé místnůstky a zavřela za sebou dveře.

Té noci jsem měla sen. Sen plný divokých obrazů a představ něčeho štvaného, co v hrůze prchalo lesem, pronásledováno nejasnými, tmavými stíny, které jsem nedokázala rozpoznat. Nejprve jsem si myslela, že je to stádo srnců, pronásledované smečkou loveckých psů černých jako sama noc. Ale ti srnci byli vlastně lidé křičící strachy a prodírající se spletí ostružin a houštinami hlohu. Zdálo se mi, že prchám před psy a vidím stříbřitý záblesk vlasů mého strýce Donaugha a tmavě zlatoplavé vlasy mého bratra Brennena. Ale srdce mi tlouklo v hrudi jako splašené, dech mi hvízdal v plicích, dusila jsem se pláčem a neměla jsem čas se rozhlížet, kdo nebo co se mnou běží. Věděla jsem jen, že musím uniknout tomu, co mne pronásleduje.

Prodrali jsme se lesem a vyběhli jsem na rozlehlou travnatou planinu na vrcholku strmého srázu. Dole se o skály tříštily vlny a jejich zvuk ke mně doléhal jako údery obrovského srdce. Obzor se táhnul jen jako mlhavá čára mezi zeleným mořem a šedivou oblohou a nic se v těch místech nehýbalo. Tam, kde mělo být to stříbřité chvění kouzelného závěsu, který tam můj strýc Donaugh spustil proti Maedunům, tam nebylo nic. Nebylo tam po něm ani stopy, zůstaly jen osamělé pramínky černého dýmu. Nad mořem se jako skvrny sazí vznášeli krkavci, čekající, až si budou moci pochutnat na mrtvolách. Vytrvale, neúnavě kroužili po obloze a jejich skřípavé krákání znělo stále dychtivěji.

A pak jsem zůstala sama, osaměle pádící ve slepé hrůze cesmínovým hájem. Zapletla jsem se do větví a upadla na vlhkou hlínu. Ta hrůza za mnou se blížila. Namáhavě jsem se snažila zachovat si chladnou hlavu, ale nemohla jsem se osvobodit, byla jsem lapena mezi cesmínami. Převalila jsem se na záda a v hrůze jsem zírala, jak se nade mnou vznáší nějaký beztvarý černý stín. Otevřela jsem ústa k výkřiku, ale tvář mi ztuhla a zůstala jsem lapena v temnotě.

Ležela jsem mu u nohou a on na mne shlížel. Byl to můj strýc Donaugh, byl zase mladý a hleděl na mne s jedovatou, jízlivou záští

v očích. Ale nebyly to Donaughovy zlatohnědé oči. Tyhle byly černé a prázdné jako sama noc, a jejich zorničky rudě žhnuly jako plamen probleskující černým, dusivým kouřem.

Vykřikla jsem.

Prudce jsem se vytrhla ze spánku. V pokoji ještě doznívala ozvěna mého vlastního výkřiku. Rozhlédla jsem se kolem sebe, hledala jsem tu černou hrůzu, ale sen vyprchal a nezbylo po něm nic než útržky představ a cáry strachu. Jako připomínka hrůzné vidiny mi zůstalo jen divoce bijící srdce.

Přerývaný, rozrušený dech se pomalu zklidnil. V ústech jsem měla sucho a v krku mě škrábalo od toho chraptivého výkřiku. Několikrát jsem polkla a vzpomněla jsem si na láhev vína, která nám zbyla od večeře. Ale nedokázala jsem vstát z postele. Měla jsem pocit, že mě nohy neunesou.

Zaskočil mě tichý, něžný hlas, přicházející odněkud ze tmy. „Jsi v pořádku, děvče?“

Ani jsem neslyšela, kdy se Kenzie vrátil. „Ano,“ odpověděla jsem. V krku mě bolelo a chraptěla jsem.

„Ano, jsem v pořádku. Byl to jen zlý sen.“

„Sny mohou mít někdy pěkně ostré zuby,“ pronesl do tmy jeho laskavý, uklidňující hlas. „Jsi si jistá, že už je ti dobře?“

„Ano. Díky. Už je to dobré.“

Slyšela jsem, jak se otočil a zaslechla jsem zašustění látky, jak si přitáhnul pléd úžeji k tělu. „Tak ti přeju dobrou noc.“

Zavrtala jsem se na nerovném slamníku hlouběji pod přikrývku a pokusila se znovu usnout. Ale trvalo ještě dlouho, než ke mně spánek přišel.

Když se Kenzie zvedl ze svého lůžka u dveří a vzbudil mě, východní obloha bledla prvními náznaky úsvitu. Z podlahy u prádelníku zvedl vak a hodil ho na postel. „To je pro tebe,“ sdělil mi.

Zapálila jsem oharek svíčky a otevřela vak. Byla v něm tunika a kalhoty z tmavě hnědé, prvotřídní jemné vlněné látky a bílá košile podobná té, kterou měl na sobě, ale podstatně menší. V hřejivém, hnědočerveném plášti byly zabaleny boty z jemné kůže, které vypadaly, že by mi mohly padnout. Široký kožený pás, kterým byl celý vak stažen, taky vypadal, že by mi měl sedět.

Otočila jsem se k němu. „Děkuju ti," řekla jsem rozpačitě. „Proč jsi všechny ty věci koupil?"

Ukázal mi další vak. Bylo v něm studené pečené maso, sýr, chléb a jablka a láhev vína. Rozložil to jídlo na posteli a posadil se. Netrpělivě jsem odsunula šaty stranou a posadila jsem se vedle něj.

„Většinu noci jsem chodil po hospodách a poslouchal, co se povídá," řekl. Nabídl mi svůj nůž, abych si mohla nakrájet jídlo. „Hledají tě."

Málem jsem upustila chleba. Zvedla jsem hlavu a zadívala se na něj. „Hledají mě?" opakovala jsem. „Kdo mě hledá?"

„Maeduni." Vzal si ode mne nůž a ukrojil si plátek masa. „Vojáci. Celá městská posádka. Pročesávají kvůli tobě celé město.

Alespoň předpokládám, že jde o tebe. Celanka s rudými vlasy."

Ruce se mi roztřásly. Raději jsem je sevřela v pěst. „Francia," řekla jsem. „To může být jedině Francia."

„Kdo je to Francia?"

„Slyšel jsi už o černokněžníkovi jménem Hakkar?"

S odporem se ušklíbnul. „Jo," odtušil. „V Tyře je poměrně známý. Velmi nepříjemný, ba přímo odporný člověk, řekl bych."

„Opravdu velmi nepříjemný," souhlasila jsem. „Francia je jeho teta. To je ta žena, která byla na té lodi, kde jsem byla vězněna."

Pátravě se na mě podíval a pak přikývl. „Chápu," řekl pomalu. „To je důvod, proč jsi raději tady než na té lodi." Ukázal bradou k hromádce šatů na posteli. „Usoudil jsem, že dokud budou ti nepříjemně vlezlí a šťouraví Maeduni hledat děvče, tak bys měla být chlapcem. A kromě toho – jako chlapec nebudeš na ulicích tak nápadná, i když půjdeš sama. Dojez. Jakmile budeš hotová, tak odtud vypadneme."

Když jsme dojedli, tak se jedním ramenem opřel o zeď a zůstal zdvořile stát zády do pokoje, dokud jsem se nepřevlékla. Všechno mi padlo celkem dobře. Kalhoty, tunika i košile byly trochu velké, ale opasek ty nedostatky vyřešil. I boty mi padly docela dobře. Když jsem se ho zeptala, jak se mu podařilo sehnat boty správné velikosti, otočil se ke mně a dal se do smíchu.

„Změřil jsem ti nohu, když jsi spala," odvětil. „Délka mojí roztažené dlaně bez palce. Máš rozkošně malou nohu."

Podívala jsem se, jak velké má ruce. Byly vskutku obrovské – byly to ruce, které se k němu nesporně hodily. Nedokázala jsem se přesně rozhodnout, jestli ta poznámka byla poklona nebo urážka, takže jsem se raději zdržela odpovědi. Koneckonců – důležité bylo, že mi ty boty seděly a pravděpodobně se mi nebudou dělat puchýře ani při chůzi, ani při jízdě na koni, a tak jsem prostě jen utrousila: „Děkuji," sčesala jsem si vlasy dopředu a začala jsem je dělit do pramenů, že si je zapletu.

Kenzi se na mě zkoumavě podíval. „Už je to lepší," usoudil. „Ale nemohla bys něco udělat s … ehm …" Ukázal na mou tuniku. „Chlapci nemívají zrovna takové tvary."

Podívala jsem se dolů. Má ňadra sice nepatří mezi ta největší, nicméně něco tam je. Kenzie měl pravdu. „Nemáš nějaký šátek nebo tak něco?" zeptala jsem se.

Ponořil se do svého sedlového vaku a po chvíli vytáhl dlouhý pás bílého hedvábí, který jsem večer použila jako šál na zahalení hlavy. „Bude to stačit?"

„Skvělé. Mohl by ses teď zase otočit?"

Pevně utažený šál většinu problému vyřešil. Nebyla to sice ta nejpohodlnější věc na světě, ale svůj účel to splnilo docela dobře. Když už jsem byla zase oblečená, Kenzie se otočil a zkoumavě si mě prohlédl.

„Dobrá. Teď už vypadáš spíš jako děvčátko než jako lady," pravil. „Ale na chlapce jsi se ještě nezměnila." Vytáhl svou dýku. „Ukaž vlasy." Postoupil o krok směrem ke mně.

Uskočila jsem dozadu. Postel mi podrazila nohy těsně pod koleny. Upadla jsem na záda a hlavou jsem narazila do zdi za postelí. „Co máš v úmyslu udělat s mými vlasy?" vyjela jsem na něj.

„Potřebujou ostříhat," prohlásil chladně. „Žádný chlapec by se neodvážil mít tak dlouhé vlasy. A už vůbec ne tady, v Laringrasu."

Ruka mi vyjela nahoru na obranu nedopleteného copu. „Přece mi je neodřízneš!"

Hrozivě se nade mne sklonil a já jsem se hrabala po posteli dozadu, co nejdál od něj. Do zad se mi mezi lopatky zaryla drsná prkna a omítka zdi. Dál už jsem se odsunout nemohla. Hrubá šedohnědá pokrývka v prvních ranních paprscích zčervenala a čepel dýky se v ranním světle divoce zaleskla.

„Chceš se dostat domů, děvče?" otázal se.

„Neptej se tak hloupě. Jasně že chci. Ale co to má co dělat s délkou mých vlasů?"

„Toto je Laringras," poznamenal trpělivě.

„To už jsi říkal," odsekla jsem podrážděně. „Já vím, že toto je Laringras." Jenže to, o čem jsme mluvili teď, byly zase mé vlasy. Mohla jsem si sice naříkat na jejich barvu a vzpurnost, ale byly to moje vlasy a nikdy jsem je nestříhala. A nebyla jsem ochotna podvolit se stříhání bez odporu. A už vůbec ne, když mi je chtěl odříznout takový tyrský hromotluk s dýkou.

„No dobrá, tak tě musím zřejmě obeznámit s několika dalšími poznatky," pravil. Dýku však neodložil a ani neustoupil. „Tak za prvé, ženy v Laringrasu nenosí mužské šaty. Za to je vězení. V některých případech za to může být i poprava. A jestliže chceš vypadat jako žena, musíš se jako žena oblékat."

„Já jsem Celanka," bránila jsem se. Nespouštěla jsem oči z jeho dýky. „Na Celi se takhle ženy oblékají odjakživa."

„Jo, to je možné," souhlasil. Stále byl ještě trpělivý a klidný. Rodič, který se snaží přesvědčit vzpurné dítě. „Ale na Celi je žena považována za samostatnou bytost, ne?"

„No ovšem."

„Ale toto je Laringras. Tady je žena…"

„Majetek nebo děvka," prohlásila jsem. „Já vím. To jsi mi už říkal. Je to ubohé."

„Ano, to už jsi mi sdělila. Ubohé to možná je, ale aby bylo jasno, tak se tady prostě věci mají." Posadil se na posteli tak, že jsem zůstala polapena těsně mezi ním a zdí. „Nemůžeš se objevit na ulici oblečená jako muž a zároveň s vlasy, které ti sahají skoro ke kolenům."

„Ale kdybych byla celský chlapec…“

„Bryndo, na místní poměry jsou i moje vlasy dlouhé. Kdybych nebyl tak velký a neuměl se tak dobře ohánět mečem, nebylo by to pro mě moc jednoduché. Ty máš prostě moc dlouhé vlasy, a tak je musíme zkrátit.“

„Schovám si je,“ vyhrkla jsem.

„A jak to hodláš udělat?“

„Vezmu si nějakou čapku,“ prohlásila jsem odhodlaně.

Ukázal kolem sebe. „Vidíš tu snad nějakou čapku? Žádnou jsem nekoupil, pokud sis toho nevšimla.“

„Tak prostě půjdeš ven a nějakou koupíš,“ odsekla jsem. Z celého srdce jsem se snažila, aby to znělo jako rozkaz.

„Ne.“ Zvedl ruku a popadl můj cop. „Tak co to bude? Chlapec nebo děvče?“

„Ty mi moje vlasy neuřízneš!“

„Lady Bryndo, žádná žena v Laringrasu nemůže vyjít na ulici bez doprovodu. Pokud není ochotná riskovat vězení nebo to, že ji budou považovat za obyčejnou děvku. A žádná žena v Laringrasu nepojede přes půl země na koni v doprovodu jen jediného primitivního Tyra. Buď budeš chlapec a budeš mít krátké vlasy, nebo prostě zůstaneš tady, dokud nenajdeš nějaké laringrasské vojáky, kteří tě řádně doprovodí přes hory do Isgardu. A k tomu bych ještě dodal, že teď, když je Isgard obsazený Maeduny, zjistíš, že se od Laringrasu příliš neliší.“

Představa, že jsem tady ponechána vlasnímu osudu, abych se dostala domů, jak sama dokážu, byla ještě děsivější než pomyšlení na to, že přijdu o vlasy. Zahleděla jsem se na Kenziho. Se smrtelně vážným výrazem na tváři se podíval někam za sebe. Ale v těch zelených kočičích očích ještě jsem stačila zahlédnout jiskřičku pobavení. Pobavení a tvrdohlavosti zároveň. To, co řekl, myslel naprosto vážně. Musela jsem se rozhodnout a musela jsem se rozhodnout hned. Buď svolím, aby mi odřízl vlasy, a on mne doprovodí na Celi, nebo si své dlouhé vlasy nechám a zkusím se nějak dostat přes Laringras, Falinor a Isgard sama. Nebyly to zrovna příjemné vyhlídky.

„Tak co to bude, děvče?“ zeptal se tiše.

No dobrá, když už jsem si musela vybrat ze dvou špatných možností tu lepší, tak to poslední, co jsem ještě mohla udělat, bylo

přijmout to pokud možno důstojně. Spustila jsem ruku, natočila jsem k němu hlavu zezadu a pevně jsem zavřela oči.

„Tak dělej. Rychle. Odřízni je.“

Všechno, co jsem ucítila, bylo jediné škubnutí, jak vsunul čepel mezi mou šíji a cop a říznul směrem k sobě. Vzápětí mi podal cop, dlouhý jako moje ruka. Vzala jsem ho do obou dlaní, otočila jsem se a podívala se na něj. Musela jsem mít na tváři napsáno veškeré své utrpení, protože když mě uviděl, něžně mi položil ruku na tvář.

„Je mi to moc líto, Bryndo,“ řekl jemně. „Ale muselo to být.“

„Jo. To předpokládám, že muselo.“ Svinula jsem cop a rozhlédla kolem, do čeho bych ho tak dala. Podal mi kožený váček. Vsunula jsem cop dovnitř, váček jsem si zasunula za pás a vstala jsem. „Když už jsem chlapec, mohu mít i meč?“

„Meč?“ opakoval vyjeveně. „Žena s mečem? V Laringrasu?“

„Pro všechnu lásku a milosrdenství, přestaň mi připomínat, že toto je Laringras.“

Měl v sobě dostatek slušnosti, aby se zatvářil přiměřeně kajícně. „Dobrá,“ odvětil. „Ale meč?“

„Můžu přece mít nějaký meč,“ řekla jsem zlostně. „Nejsem žena, jak si jistě vzpomínáš. Jsem muž.“

V očích se mu rozhořely šibalské plamínky, až se nakonec dal do smíchu. „No dobrá, možná že nejsi zrovna muž,“ řekl. „Ale rozhodně jsi chlapec. Tedy nejprve se s tvým dovolením trochu vypořádám s tvými vlasy, aby nevypadaly, jako by byly čerstvě opižlané.“ Jeho výraz zněžněl. „Omlouvám se, lady. Ale muselo to tak být.“

Přikývla jsem a pak jsem se otočila, aby to mohl dodělat. Vzadu na šíji jsem cítila chlad a krk byl nezvykle, nepříjemně holý. Ale měl pravdu. Muselo to tak být. Zhluboka jsem nabrala dech. „Musíš mi přestat říkat lady,“ řekla jsem. „Můj bratr mě obvykle oslovuje Bryno. Na Celi je to mužské jméno.“

Vzadu po krku mi přejíždělo studené ostří dýky. „Tak tedy Bryno,“ opáčil Kenzie pohotově. „Můžeme tvrdit, že jsi můj mladší bratr.“ Vstal a odložil dýku. „Tak. Tohle už vypadá lépe. Uvidíš, jak budou všechna děvčata při pohledu na tvé kadeře celá bez sebe.“

„Jak úchvatné,“ pravila jsem kysele.

6

Vyšli jsme z hostince a stájník nám vyvedl na dvůr dva koně. Velký hnědák patřil očividně Kenzimu – jakmile ho kůň uviděl, zaržál na pozdrav a začal neklidně hrabat kopyty. Druhý kůň, tmavá grošovaná klisna s bílou lysinou na hlavě, stál klidně, uši ostražitě vztyčené a natočené dopředu.

Můj strýc Connor, vévoda z Wenyddu, vyšlechtil ty nejlepší koně, kteří se kdy nalézali na Celi, a kdyby na to přišlo, tak i na pevnině. Za ta léta jsem od něj pochytila pěknou hromádku užitečných vědomostí. Odborník sice nejsem, ale vím dost na to, abych poznala překrásně stavěného koně. Ta klisna vypadala ušlechtile a půvabně, byla bujná a měla dlouhé nohy, ale měla taky široký a hluboký hrudník, který svědčil o vytrvalosti a síle, a pod lesklou srstí se rýsovaly dlouhé, hladké svaly – příslib rychlosti. Krásný a určitě i drahý kůň. Nebyl to kůň, kterého by člověk očekával od muže v obnošené suknici.

Stájník mi podal otěže, chvíli počkal, než mu Kenzie hodil měďák, a pak zmizel zpátky ve stájích. Pohladila jsem klisnu po lesklé srsti na šíji.

„Je překrásná, Kenzie," vydechla jsem, a pak jsem se na něj podezřívavě zamračila. Kenzie Tichošlápek nebyl muž, kterému běžně cinká ve váčku dost stříbrňáků na to, aby si mohl dovolit koupit takového koně. „Určitě jsi ho neukradl?"

Otočil se ke mně, překvapeně nadzvedl jedno obočí a obrovskou ruku si položil na prsa. „Ale Bryno, můj drahý bratříčku, tys mě zasáhl přímo do srdce!“ bránil se s předstíraným zděšením. Pak se rozesmál a vyšvihnul se do sedla svého hnědáka. „Víš, ten muž, kterému patřila, by možná byl schopen tvrdit, že jsem mu ji ukradl. Ale podle mého soudu jsem ji nabyl poctivě a počestně. Vyhrál jsem ji v kostkách. Ona je ten pravý důvod, proč jsem se včera v noci tak zpozdil. To víš, taková hra je jednou z nejdelších a nejzávažnějších…“

„Ty jsi ji vyhrál…“

„No ano. Vyhrál jsem ji.“

Nevěřícně jsem se podívala na klisnu a pak zpátky na něj. „A můžeš mi pro všechno na světě říct, co jsi proti němu vsadil ty?“

Trochu se naklonil dopředu a poplácal hnědáka po krku. „No tohohle krásného chlapíka, přirozeně,“ odvětil. „Ten muž, kterému patřila ta klisna, si na něj brousil zuby. Představa, že bude vlastnit takového skvělého koně, ho naprosto uchvátila. Kdybych prohrál, šli bychom do Honandunu pěšky. Oba dva.“ Na muže, který vsadil téměř všechno, co měl, na to, co mu padne v kostkách, vypadal přímo nezřízeně rozradostněně. „Ale neprohrál jsem. A ta tvoje holka je hezoučká, ne?“

„Opravdu rozkošná,“ souhlasila jsem sklesle. Vyhoupla jsem se do sedla. Klisna pode mnou lehce popoběhla a pak ucítila uzdu a zklidnila se.

Kenzie se vesele usmál. „Hodí se k tobě,“ prohodil rozverně. „A teď bychom udělali nejlíp, kdybychom se sebrali a vypadli odtud dřív, než se bývalý majitel zbaví kocoviny, která mu zamlžila mozek, a než zjistí, že byl spíš okraden, než že měl smůlu v kostkách.“

* * *

Když jsme vyjížděli ze dvora hostince, začal se Banhapetsut právě probouzet. Na ulici jsme zahlédli jen pár lidí a nikdo z nich nevypadal zrovna nejbděleji. Jakmile jsme vyjeli na ulici, zahnul Kenzie doprava, zády k vycházejícímu slunci, a popohnal koně k rychlejšímu kroku. Klisna naprosto samozřejmě zaujala místo po jeho levici.

Cítila jsem se se svými ostříhanými vlasy strašně nápadná, ale jak jsme tak svižně klusali ulicí, tak jsme žádnou pozornost nebudili. Jela jsem se skloněnou hlavou, skromně jsem nechávala klisnu, aby sama přizpůsobila krok Kenziho koni, a každým okamžikem jsem očekávala, že na mě někdo ukáže a nahlas vykřikne své podezření, že nejsem to, za co se vydávám. Rozhodně jsem netoužila po žádném dalším výstupu s nějakými strážnými. Jednou mi to stačilo na celý život. Vyhnuli jsme se těžce naloženému povozu a když nás vozka míjel, vesele na nás zamával. Jinak mi nevěnoval víc než lhostejný pohled.

Bez meče na zádech jsem se cítila jako nahá. Ve váčku u pasu jsem měla schované své dva stříbrné hřebínky. Jeden mohl mít cenu tak tří čtyř stříbrňáků. Uvažovala jsem, jestli by to stačilo na to, abych si mohla – pokud by se mi naskytla nějaká příležitost – koupit nějaký meč. Runová čepel by to sice nebyla, ale každopádně byl lepší jakýkoliv meč než vůbec žádný.

Příležitost se mi naskytla dřív, než jsem čekala. Zabočili jsme za roh a vyjeli jsme na rozlehlé tržiště přetékající stánky a boudami, nakupenými jedna na druhé na každém jen trochu použitelném kousku náměstí. Trhovci právě začínali rozkládat své zboží. Podél všech čtyř stran náměstí stály obchody kupců, kteří právě otvírali a vystavovali své zboží, aby ho mohli prodat co nejvýhodněji. Náměstím se táhla hutná, lákavá vůně čerstvě upečeného chleba a mně se začaly sbíhat sliny v ústech.

Mezi stánky se potulovalo pár časných zákazníků s košíky přes ruku. Většinou ženy, všechny doprovázeny jako nezbytným doplňkem dvěma či třemi muži. Všimla jsem si, že většina doprovázejících nebyla dvakrát šťastná z toho, že se v tuto časnou hodinu procházejí po tržišti. Zatímco ženy se čile pohybovaly od stánku ke stánku a pozorně si prohlížely zboží na pultech, rozespalí muži se poslušně a svědomitě vlekli za nimi.

Na pultech se vysoko vršily hromady zboží všeho druhu. Ovoce a zelenina, mouka a maso, ryby a drůbež, jak živá, tak i vykuchaná a oškubaná, šperky, všechny možné látky – od hedvábí po běžnou hrubou vlnu, v barvách až oči přecházely, od nejživějších po jemné a tlumené, kuchyňské vybavení, šaty, květiny, boty, jehlice a spony a hračky pro děti. Houstnoucím davem se proplétali pouliční prodavači a halasně nabízeli sladkostí, vína a piva, a malých

šťavnatých masových paštiček. Ve vzduchu se vznášela vůně parfémů, koření, jídla, pach lidského potu a koňského trusu.

Klisna se pod tím náporem hluku a pachů začala plašit. Musela jsem ji chvíli přesvědčovat, než se zase uklidnila. Zvolna jsme projížděli tržištěm a klisna úzkostlivě, opatrně kráčela mezi odpadky, které se povalovaly na dlažbě. Už jsme byli skoro na konci přeplněného náměstí, když jsem jen několik kroků od kraje tržiště zahlédla stánek obchodníka se zbraněmi.

Zavolala jsem na Kenziho, pak jsem sesedla a vedla klisnu ke stánku. Na pultě byly na plátně rozložené různé druhy sečných zbraní, od sbírky vyšperkovaných dýk až po půltucet mečů. Jeden meč mne zaujal na první pohled. Jílec byl právě tak dlouhý, aby mohl i muž meč použít jako obouruční, a já jsem měla ruku menší než většina mužů. Jílec byl vyroben z nějakého černého dřeva, s prazvláštní příčnou krytkou ze stejného kovu, ze kterého byla vyrobena čepel. Celý meč byl prostý, nezdobený, až na jemný ornament ze stříbrného drátku, který se ve složitém vzoru vinul podél jílce. Čepel samotná byla stejně dlouhá, jako moje paže, dost úzká, a zároveň vypadala pevně a použitelně. Nebyla to sice celská Runová čepel, ale pokud byla patřičně vyvážená a zakalená, mohla by mi docela dobře posloužit.

Obchodník za pultem se úslužně široce usmál, když jsem přistoupila k pultu, a předvedl mi řádku obrovských zubů, zažloutlých léty žvýkání tabákových listů. Při pohledu na nepříliš široká ramena a slabá zápěstí jsem usoudila, že jenom prodává výrobky jiných, než že by ty zbraně sám dělal. Ale jestli byl ten meč vyrobený dobře, tak by za koupi stál.

Kenzie mě chytil za rameno. „Kampak to jdeš?“ vyjel na mě. Svého valacha nechal vedle klisny pár kroků za námi. Oba koně tam zůstali klidně stát, otěže jim volně sklouzly na zem a trpělivě čekali. Nezdálo se, že by se najednou rozhodli odejít pryč.

Ukázala jsem na krámek. „Chci meč,“ prohlásila jsem.

Kenzie se podíval na obchodníka, který stál se svým zářivým úsměvem za pultem, a zavrtěl hlavou. „Tady ne,“ řekl. „Vím o jiných místech, kde můžeme najít zbraně lepší a mnohem levnější.“

„To ne, pane,“ zvolal obchodník. Jeho tyrština měla silný přízvuk, ale mluvil plynně. „Já tady mám ty nejlepší zbraně ve městě, pokud ne vůbec v celém Laringrasu. Nech toho chlapce, ať

se podívá. Určitě budu mít něco přiměřeného jeho síle a možnostem.“

Zvedl zdobený meč, který vypadal spíš jako módní doplněk než jako zbraň. „Podívej se na tento. Vidíš tu dokonalou řemeslnou práci? Není to nádherná zbraň? Přesně pro takového chlapce, jako je tvůj mladší bratr.“

Drahé kameny na jílci vypadaly spíš jako sklo než jako pravé šperky, a navíc jako dost mizerné sklo. Špičkou prstu jsem přejela po čepeli. Na postříbřeném povrchu zůstala šmouha. To bylo známkou, že má kov špatně zpracovaný povrch. Když jsem se podívala pozorněji, objevila jsem na postříbřeném povrchu bublinky, které jsou známkou špatné jakosti oceli nebo vůbec kovu vespod. Odsunula jsem meč stranou.

„Tenhle by se uštípnul nebo zlomil při prvním použití,“ prohlásila jsem. „Co tamhleten?“ Ukázala jsem na meč, který mi padnul do oka jako první. „Kolik stojí?“

Obchodník opatrně uložil první meč zpátky a zvedl ten menší. „Tento?“ zeptal se. „Ovšem tento meč je jeden z nejlepších, které kdy byly vykovány. Jeho ostří je věčné. A podívejte se na ten jílec. Nejlepší eben a stříbro.“ Strkal mi ho do ruky. „Vyzkoušej, jak je vyvážený. A za pouhých devět stříbrných.“

„Devět stříbrných?“ Srdce se ve mně zastavilo. Mé hřebínky mohly mít cenu nanejvýš osmi stříbrných. Devíti určitě ne. A já jsem neměla nic jiného, co bych mu mohla nabídnout.

„A za tu cenu je ještě levný,“ pokračoval obchodník s širokým, neutuchajícím úsměvem. Znovu meč zvedl. „Vyzkoušej ho, mladý pane. Uvidíš sám.“

Natáhla jsem ruku po meč, ale ještě než jsem si ho stačila vzít, uchopila jílec Kenziho ruka a meč mi zmizel z dosahu. Kenzie ustoupil o krok dozadu, zkusmo se mečem několikrát rozmáchl a pak ho lhostejně hodil zpátky na pult.

„Vždyť je k ničemu,“ prohlásil pohrdavě. „Nemá cenu ani jednoho stříbrného, natož devíti.“

Obchodník znovu zvedl meč a uraženě, jako by tomu ani nechtěl uvěřit, otřel jílec do rukávu. „Tak ty tvrdíš, že můj nejlepší meč je k ničemu?“ zvolal. „Pane, tahle čepel je vyrobena z té nejušlechtilejší oceli na pevnině.“

„Je k ničemu," trval na svém Kenzie. „Ale zdá se, že ho chlapec chce. Dáme ti za něj dva stříbrné."

„Dva stříbrné!" Obchodníkovi se vehnala krev do tváří. Položil meč na pult a jednu ruku si přitiskl na srdce. „Jak mohu za dva stříbrné uživit svou rodinu? Tak tedy osm stříbrných. Osm, a je tvůj."

Zvedla jsem meč a poodešla jsem kousek od stánku. Kenzie a obchodník se zbraněmi za mnou pokračovali ve smlouvání. Přestala jsem je poslouchat a zaměřila jsem se na ten meč.

Byl těžší, než jsem čekala, ale seděl mi v ruce docela dobře. Nezdobená čepel byla z nefalšované, ryzí oceli, spíš šedivá než stříbřitá, a vyleštěná do vysokého lesku. Pod bříškem palce jsem cítila skvěle nabroušené ostří. Jednou rukou jsem mečem zkusmo několikrát švihla v rychlé osmikrokové sestavě. Pro moje zápěstí to byla dost nezvyklá váha. Když jsem to zkusila obouruč, šlo to lépe. Meč nebyl sice tak dokonale vyvážený, jako ten můj, ale nebylo to špatné. S trochou cviku bych se mohla naučit ten rozdíl vyrovnávat.

Kenzie a ten obchodník se přestali dohadovat; Kenzie se najednou vynořil za mnou a ten meč mi sebral. „Nech ho tady," řekl mi. „Na jiném tržišti najdeme něco lepšího a cenově přijatelnějšího." Lhostejně odhodil meč na pult, kráčel pryč a mě táhl za sebou.

„Ty mě snad chceš okrást," křičel za námi obchodník. „Tak teda pět stříbrných. Pět stříbrných a je tvůj."

Vykroutila jsem se z Kenziho sevření a otočila jsem se zpátky k obchodníkovi. Kdyby vzal pět stříbrných, mohl by vzít i čtyři. Moje stříbrné hřebínky měly určitě cenu čtyř stříbrných. A já jsem ten meč chtěla. Už jsem vytahovala hřebínky z váčku, když jsem uslyšela vzteklé výkřiky a prudké svištění taseného meče. Rychle jsem se ohlédla a uviděla jsem, jak se kolem Kenziho stahuje pět ozbrojených mužů. Podle černých vlasů a oblečení to byli Maeduni, ale nebyli to vojáci, nebyli to muži Lorda Ochránce. Kenzie sevřel svůj velký meč v obou rukou a ustoupil dozadu, aby mohl sledovat všech pět mužů zároveň.

„Tak se zase setkáváme, Tyre," ozval se jeden z Maedunů a vycenil zuby v širokém, potěšeném úsměvu.

„Tak se zase setkáváme, Robarde," odvětil Kenzie zdvořile. „Je mi potěšením, ostatně jako vždy."

„Možná, že bych se ti dnes mohl podívat na ten druhý bok.“

„Můžeš to samozřejmě zkusit,“ pravil Kenzie. „Ale raději moc nespoléhej na to, že ti to vyjde.“

Popadla jsem meč, který ležel na pultě. Přesně v okamžiku, kdy jsem se se zdviženým mečem obrátila do střehu, vrhlo se na Kenziho všech pět Maedunů naráz. Kenzie zavířil a vyhnul se divokému útoku pěti mečů. Tvář se mu zkřivila bolestí a trochu se nachyloval na stranu, kde měl ještě ne zcela zahojenou ránu nad bokem, ale přesto se pohyboval celkem hbitě.

Čepelí zasáhl Maeduna, který útočníky vedl, do pravé ruky, a málem mu ji usekl.

Vyrazila jsem dopředu, zatočila jsem svým mečem a zastihla jsem jednoho z Maedunů zcela nepřipraveného. Čepel mého meče ho zasáhla do páteře přesně nad křížem. Vykřikl a šel rovnou k zemi. Přeskočila jsem tělo, které sebou ještě škubalo ve smrtelných křečích, a postavila jsem se tak, abych Kenziho kryla zleva. Věnoval mi krátký pohled a divoký, dravý úsměv a pak se otočil zpátky ke třem zbývajícím pirátům.

Ostražitě ustupovali. Přesila pět na jednoho jim bezesporu byla příjemná. Při přesile tři na dva už se tak sebejistě necítili.

Ten, kterého Kenzie oslovil Robarde, pronesl ke svým mužům cosi jadrného. Jako malá jsem se maedunsky učila, ale tenhle mluvil příliš rychle a kromě toho pronesl jakousi hrubost, takže jsem z jeho slov pochytila jen velmi málo. Jízlivě se na mě zašklebil, pak se rozesmál a oplzlým gestem mě zhodnotil jako bezvýznamnou nulu, jako nezkušeného mladíčka, který není žádnou překážkou. Ušklíbla jsem se na něj. I lepší bojovníci než on už byli nepříjemně překvapeni bheancoran ze Skai.

„Já si vezmu na starost toho sprosťáka,“ navrhla jsem Kenzimu a bradou jsem ukázala na Robarda.

Kenzie z těch tří pirátů nespouštěl oči. „Dobrá,“ souhlasil. „Ale buď opatrná. Už jenom jeho pohled je ostrý jako břitva.“

„Jo,“ odtušila jsem. „A navíc je skoro tak drzý jako ty…“

Ti tři piráti se na nás vrhli najednou jako jeden muž. Stočila jsem se tak, abych se dostala mezi Kenziho a Robarda. Nebyl o moc vyšší než já, ale měl delší a těžší meč. Už to bylo delší dobu, co jsem naposledy cvičila s mečem, a neznámá váha nového meče v ruce mi na obratnosti nepřidala. První vteřiny zápasu jsem přežila

snad jen zázrakem. Jenom štěstěna mě strhla z dosahu prvního prudkého a smrtelného výpadu Robardova tmavého meče. Málem jsem klopýtla, jak jsem ustupovala, ale podmíněné reflexy a léta cviku vykonaly své. A vzápětí jsem už byla pohlcena přesným rytmem tance.

Pokud jde o Kenziho, byla jsem vedle něj stejně ve střehu jako jsem bývala s Tieganem. Bez nějakého uvažování jsem se pohybovala s ním tak, že jsem stále kryla jeho levici. Meč, který jsem držela, nezpíval tak jako můj vlastní, ale sloužil mi docela dobře. Z nedostatku cviku a díky nezvykle vyváženému meči jsem dělala příliš mnoho chybných kroků, ale měla jsem štěstí, že můj protivník zřejmě prošel jen nepříliš pečlivým běžným výcvikem. Spoléhal na pouhou hrubou sílu.

Ten laringrasský meč mi ukázal, co umí, když jsem musela jeden za druhým odrážet divoké výpady, kterými mě Robard zasypával. Čepele s třeskotem narážely na sebe a prudkost jeho výpadů mi probíhala pažemi až do hrudníku. V prvních chvílích jsem byla schopna leda tak vykrývat déšť ran, které se na mě valily jedna za druhou. Ani jsem se nedostala k tomu, abych mohla zaútočit. Ale zato jsem se mohla pořádně seznámit se Robardovými zvyky a stylem a chladnokrevně zhodnotit jeho silné i slabé stránky, tak jak mě to učila Fiala. V pohybech tohoto muže bylo pramálo půvabu a nějaké jemné lsti neznal vůbec, ale silou a rychlostí to téměř nahradil. Byla jsem donucena ustupovat, ale dělala jsem to s vědomím, že ho musím držet dál od Kenziho.

„Nadělám z tebe sekanou, ty spratku," zavrčel.

„Jen mě zkus pozřít a udusíš se," odsekla jsem.

Ten muž používal svůj meč, jako by to byl nějaký klacek nebo sekera. Byl rychlý a měl sílu a s těmito vlastnostmi si dosud očividně plně vystačil. Pochybovala jsem, že se kdy střetl s někým, kdo prošel celským výcvikem. A k završení toho všeho mu sebedůvěru zvyšovalo to, že mě považoval za nezkušeného mladíčka.

A to byl právě ten osudný omyl.

Robard vyrazil dopředu proti mě a mečem zatočil jako sekerou. Sklonila jsem se pod svištícím obloukem, kterým jeho čepel protínala vzduch, a vyhnula jsem se mu.

Vlastní ránou se převážil a v okamžiku, kdy poskakoval na jedné noze a snažil najít ztracenou rovnováhu, jsem prudce bodla. Špička čepele mu zajela hluboko do slabiny a z rány vytryskl proud krve.

Zavrávoral, až mi to málem vyrvalo meč z ruky, ale podařilo se mi ho uvolnit dřív, než dopadl na zem. Pak jsem vzhlédla a uviděla další skupinu maedunských vojáků. Běželi úzkou ulicí na druhé straně tržiště směrem k nám, vzteklí a rozzuření. V tu chvíli se Kenzie rozmáchl mečem a jeho čepel zajela hluboko do břicha posledního piráta.

„Tamhle přicházejí další," křikla jsem na něj.

Kenzie zaklel, popadl mě za ruku a rozběhl se ke koním tak prudce, až mi to málem podrazilo nohy. Vytrhla jsem se mu a otočila se dozadu k pultu se zbraněmi. Po obchodníkovi nebylo ani vidu ani slechu. Nepochybně to byl zdravě opatrný muž, jenž choval souboje ve vysoké úctě. Vytáhla jsem z váčku u pasu ty dva stříbrné hřebínky a hodila jsem je na pult.

„To je za ten meč," křikla jsem na něj. Otočila jsem se a těsně vedle sebe jsem našla Kenziho sedícího v sedle valacha. Otěže přehodil přes sedlovou hrušku, v jedné ruce držel meč, v druhé otěže mé klisny a valacha vedl jen koleny.

„Nakolik se obdivuji tvé poctivosti," zasyknul, „tak ti musím sdělit, že máme opravdu nejvyšší čas se odtud vypařit." Rozhlédl se po tržišti. Davem na tržišti se směrem k nám zuřivě prodírali maedunští vojáci, sráželi každého, kdo jim přišel do cesty, a byli už v polovině náměstí. Podíval se dolů na pult, na ty dva hřebínky, a potřásl hlavou. „Řek' bych, Bryno, žes ho těžce přeplatil." Hodil mi otěže klisny, pak se v sedle vyklonil do strany a sebral prostou koženou pochvu, která visela na skobě za stolem. „Tahle se k němu bude hodit a jsem si jist, že ten obchodník to bude výměnou za ty dva hřebínky považovat za dobrý obchod."

Obchodník se pod pultem pochybovačně zavrtěl. Podíval se nahoru na Kenziho, pak na mě, ale neřekl ani slovo, jen natáhl ruku a shrábnul ty dva hřebínky z pultu. Zmizely v nějakém váčku a pak v hlubinách jeho šatů.

Možná, že jsem ho opravdu přeplatila.

Vyšvihla jsem se do sedla klisny a popadla otěže. Kenzie zaryl paty hnědákovi do slabin a jak jeho kůň ostrým cvalem vyrazil,

sklonil se Kenzie nízko nad hřívu. S obnaženým mečem v ruce jsem se hnala těsně za ním.

Byl to divoký úprk městem. Od okovaných koňských kopyt dopadajících na kamenné dláždění jen odletovaly jiskry. Lehkonohá, hbitá klisna neudělala chybný krok ani jednou, ale Kenziho kůň jednou špatně došlápl a málem upadl.

Srdce jsem měla v tu chvíli až v krku. Bezmocně jsem se dívala, jak velký hnědák uklouzl, a jen jsem čekala, že Kenzie užuž dopadne na dlažbu a kůň si poláme nohy. Ale valach to vyrovnal a Kenzie se v sedle udržel.

O chvíli později už jsme před sebou uviděli městskou bránu. Kenzie se ohlédl za sebe a zvolnil tempo do klidnějšího, uhlazeného kroku. Zvolnila jsem taky a zařadila se vedle něj.

„Zdá se, že jsme je setřásli," zasípal. Ruku si pevně tisknul na ránu na boku a byl značně pobledlý. „Až budeme projíždět kolem stráže v bráně, tak se budeme chovat, jako by se nic nestalo."

Mlčky jsem přikývla. Nebyla jsem schopna ze sebe vypravit ani slovo.

„Podej mi ten meč," požádal mne. Podala jsem mu ho, Kenzie ho zasunul do pochvy, vrátil mi ho a vesele se na mě usmál. „Změnil jsem názor. Byl to skutečně vynikající nápad, abys měl meč, Bryno. Zdá se, že docela dobře víš, jak s ním zacházet. Díky za pomoc."

„Byla jsem na řadě," poznamenala jsem suše a Kenzie se dal do smíchu.

Neměla jsem, jak si připnout pochvu na záda, a tak jsem si rychle odepnula pásek, prostrčila jsem ho poutkem na pochvě a zase jsem si ho zapnula. Při jízdě na koni to není právě ten nejpohodlnější způsob, jak nosit meč, ale nějak jsem si poradit musela. Když jsem to takhle vyřešila, podívala jsem se na Kenziho. „Jsem bheancoran," řekla jsem krátce. „Vyrůstala jsem s mečem v ruce."

Překvapeně povytáhl jedno rudozlaté obočí. „Tak bheancoran, říkáš?" Vesele se usmál. „Tak to ano. Pak ovšem není divu, že tak dobře ovládáš meč."

„Byla jsem dost neohrabaná,“ odvětila jsem. „Vypadla jsem ze cviku.“

Kenzie se dal do smíchu. „Jistě, jistě. Rozhodně musíme dohlédnout na to, abys od této chvíle měla dostatek příležitostí to napravit.“

Stráže v bráně nám věnovaly jen lhostejný, nevšímavý pohled. Mnohem více se zajímaly o obrovský povoz, naložený sudy piva. Jedno kolo mu zapadlo do vyjeté koleje a povoz bránu málem zatarasil. Vozka práskal bičem jak o život, řval a proklínal spřežení tažných volů. Taktak že jsme měli dost místa, aby se naši koně mohli protáhnout mezi vysokými postranicemi povozu a kamennou zdí brány. Musela jsem vytáhnout nohy z třmenů a zvednout je nahoru, abych se neodřela.

Vyjeli jsme z města na rozlehlou planinu, pokrytou suchou, hnědou trávou. Na východě daleko za městem se až k hranicím Borlanu táhly nekonečné rovné pláně. Na západě se na dalekém obzoru zvedaly modravé vrcholky Larigrasských hor, zahalené mlhou. Vlevo na jihu ležela rozsáhlá slaniska a za nimi moře. Nenápadně rychlým poklusem jsme vyrazili po cestě, která vedla na severozápad.

„Jsi zraněný?“ zeptala jsem se. „A co dělá tvoje staré zranění?“

„Kapku jsem to odnesl,“ odpověděl. „Ale může to docela dobře počkat, až někde zastavíme.“ Ukázal směrem k horám. „Jedeme tam,“ oznámil mi. „Musíme najet na hlavní obchodní tah a projet průsmykem. S trochou štěstí se dostaneme do Isgardu ještě v tomhle ročním období. Ale musíme si pospíšit. Brzy po Samhainu zapadnou průsmyky sněhem a pak jsou neprůjezdné. Naprosto netoužím nechat se v horách polapit sněhovou vánicí.“

„A až se dostaneme na druhou stranu hor, jak je to pak ještě daleko do Honandunu?“

„Když budeme mít dobré počasí, tak ještě další tři, možná čtyři týdny,“ odpověděl. „Taky bude dost složité najít kapitána ochotného podniknout takhle uprostřed zimy cestu z Honandunu na Celi, ale v Honandunu už budeš v bezpečí a můžeš v klidu nějakou loď hledat.“

Domů… Tiegan na mne bude čekat. Krátce jsem zavřela oči a pak jsem se narovnala v sedle.

„Tak tedy neztrácejme čas planým řečněním,“ prohlásila jsem. „Musíme sebou hodit.“ Čím dříve se král Tiernyn dozví o nové maedunské hrozbě, namířené proti Celi, tím lépe. Měla jsem před sebou dlouhou a obtížnou cestu. Doufala jsem jen, že nebude příliš dlouhá a mé varování nepřijde pozdě.

7

Při první příležitosti jsme na chvíli zastavili a já prohlédla Kenzimu jeho zranění. Při námaze, kterou musel vynaložit v boji, se mu rána otevřela a začala trochu krvácet. Stáhla jsem mu obvazy pevně kolem těla. Teď jsem stejně nemohla dělat nic jiného. V téhle suché, sluncem spálené, vyprahlé pustině, nebyla široko daleko ani v zemi, ani ve vzduchu žádná vlákna magie, nic, co bych si mohla přitáhnout a načerpat z toho dost síly na Uzdravování. Musela bych použít svou vlastní vnitřní sílu, ale tady jsem to udělat nemohla. Chtělo to počkat, až zastavíme na noc, abych se pak mohla prospat a znovu nabrat síly.

„Říkala jsem ti, aby ses takovým pitomostem vyhýbal, aby se ti ta rána neotevřela," připomínala jsem mu, když jsem mu znovu přikládala obvaz. „Můj dar není tak silný, abych tě mohla úplně Uzdravit."

Nadzvedl jedno obočí. „Příště té tlupě rozzuřených Maedunů sdělím, že s nimi nemůžu bojovat, dokud se neuzdravím," zasyknul. „Nepochybuji o tom, že pro to projeví plné porozumění."

Stáhla jsem obvaz trochu silněji, než jsem měla. Prudce se nadechl, ale neřekl nic.

„Udělej to," odtušila jsem.

„Jak sis mohla všimnout, tak si v těchto věcech nemůžu zrovna moc vybírat," odvětil a přitom si třel bolavý bok. „Už je to lepší. S

tak těsně utaženým obvazem mi rozhodně nebude jízda na koni činit nejmenší potíže.“

„Večer, až se utáboříme, tak ti to Uzdravím.“

„Není třeba.“ Vyhoupnul se opět do sedla. „Můžeme vyrazit dál?“

Po první tři dny jsme usilovně cválali a rychle jsme se vzdalovali od vlhkých slanisek, která se táhla kolem ústí řeky a na pobřeží. Během dne jsme zastavovali, jenom abychom nechali koně trochu vydechnout. V noci jsme si vždycky našli ve vysoké trávě a hloží nějaké skryté místo a pokusili jsme urvat pár hodin spánku. Udusaná, poměrně dobře vyjetá cesta najednou začala prudce klesat do rozlehlé, vyschlé, sluncem spálené stepi, porostlé suchou hnědou trávou, kde jsme jen zřídka narazili na nějaký pramen nebo potůček, už zdálky dobře patrný podle vyšších trsů trávy nebo zvláštních zkroucených borovic. Neviděla jsem žádné olše nebo duby či jasany. Žádný z těch důvěrně známých stromů, které rostly doma, na Celi. I borovice tu sotva přežívaly, zadušené prachem.

Cesta prudce zahnula na severozápad. Kenzie mi sdělil, že hlavní obchodní tah vede o kus severněji. Předpokládali jsme, že se na něj dostaneme tak asi za čtrnáct dní ode dne, co jsme vyjeli z Banhapetsutu.

Přes den do nás pražilo slunce a v plášti mi bylo protivně horko. Zato v noci potahoval mráz trávu jinovatkou. I když jsem byla zabalená v plášti a v pokrývce, třásla jsem se ve spánku zimou a chlad mi pronikal až do morku kostí.

Vyrazili jsme na severozápad a vlevo postupně zmizely i poslední odlesky mořské hladiny. Všimla jsem si, že se země kolem nás mění. Suchá tráva víc a víc ustupovala flíčkům šedozeleného a šedohnědého trnitého porostu, pokrytého prachem. Když jsme zastavili, aby si koně odpočali, náhodou jsem na jeden trs šlápla a ostrý trn mi probodl jemnou kůži na botě a zapíchl se mi do nohy. Pálilo to jak oheň. Podařilo se mi ho sice vytáhnout – proklínala jsem přitom celou laringrasskou přírodu – ale noha mě bolela dál, jako by tam ten jedovatý trn zůstal.

Kenzie neprojevil ani špetku soucitu. „Kaktus,“ poznamenal jen tak mimochodem, jako by to vysvětlovalo vše. „Až dorazíme k poušti Ghadi, budou ještě větší.“ Podíval se mi dolů na zakrvácenou botu. „Jo, a taky jedovatější.“

„Jsou ještě horší než to prevítské hloží, co roste u nás doma," postěžovala jsem si. „Tohle je ale zatraceně mizerná země."

„Je to drsná země," souhlasil. „I rostliny se tu brání mnohem tvrději a úporněji než v mírnějším podnebí."

Během další hodiny jsem znechuceně sledovala, jak mi noha bolestivě otéká, až jsem si nakonec musela botu zout. Otok a bolest mě trápily po celý zbytek dne. Od té doby jsem se vždycky dlouho obezřetně rozhlížela, než jsem sesedla, a taky klisnu jsem se snažila vést tak, aby se trnům vyhnula.

Po první tři dny jsem nebyla zrovna nejlepší společník. Stále mi zněla v uších Franciina slova o nové magii, která zdolá Donaughův kouzelný závěs, a vířila mi hlavou jako pes, který se vytrvale honí za vlastním ocasem.

Maeduni se poprvé pokusili opanovat Celi patnáct let předtím, než jsem se narodila. Tehdy už měli pod svou nadvládou skoro celou pevninu, až na hornatou Tyru a Borlan. Král Tiernyn, s celou celskou armádou za zády, se s vetřelci střetnul na pobřeží a málem tehdy maedunskému krvavému černokněžnictví podlehl. Čaroděj Donaugh, Tiernynovo dvojče, vyvolal svou jemnou tyaddskou magii a přinutil černokněžníka Hakkara z Maedunu k magickému souboji. Donaugha to stálo pravou ruku, ale Hakkara porazil a zabil ho, maedunský útok se nezdařil a jejich plány selhaly.

Hakkarova sestra Francia tehdy využila zmatku, který při maedunském vpádu nastal, a unesla dítě, které se jí úskokem a lstí podařilo počít s Tiernynem a porodit. V tomto místě se však pověsti rozcházely. Některá vyprávění tvrdila, že otcem Franciina dítěte je Donaugh. Avšak ani Tiernyn ani Donaugh nikdy neřekli nic, čím by tento spor osvětlili, a tak se ty příběhy nakonec staly jen dalšími ze stovek legend a pověstí, které pocházely z období začátku Tiernynova panování.

Ten kouzelný závěs spustil tehdy začátkem léta brzy po tom neúspěšném maedunském vpádu samotný Donaugh. Vyrůstala jsem s vědomím, že tam je, s vědomím, že dokud tam bude, tak jsme před Maeduny v bezpečí. Vlastně asi my všichni, co jsme se narodili po tom maedunském vpádu, jsme vyrůstali bez obav o své bezpečí. Nevzpomínala jsem si, že bych se kdy alespoň jedinkrát zamyslela na tím, co by se stalo, kdyby kouzelný závěs zmizel nebo byl zničen. Závěs udržoval samotný Donaugh se dvěma učedníky.

Slíbil Tiernynovi, že dokud on, Donaugh, bude naživu, a dokud budou naživu jeho nástupci, bude Celi v bezpečí. Donaugh sice už dlouho očividně nebyl žádný mladík, ale rozhodně to ještě nebyl žádný stařec a nehrozilo, že by měl v blízké budoucnosti umřít stářím. A jeho učedníci, Llyr a Gwyn, byli ještě mladí. Gwynovi ještě nebylo ani dvacet.

Maedunští černokněžníci jsou dost zvláštní, a jak na pevnině, tak na Celi se o nich šíří prapodivné zvěsti. Otcova magie a jeho jméno přechází v okamžiku otcovy smrti na nejstaršího syna. Ten Hakkar z Maedunu, který byl Franciiným synovcem a současným černokněžníkem z jezera Vayle v Maedunu, byl synem muže, který tehdy, před skoro čtyřiceti lety, vedl vpád na Celi, a vnukem toho, kterého můj dědeček Kian porazil, když byly mému otci tak tři čtyři roky. Všichni nosili jméno Hakkar a ve vyprávěních se to občas pletlo. Pověsti říkaly, že když Donaugh toho jeho otce zabil, přešla – na palubě vlajkové lodi, zakotvené u pobřeží Celi – otcova magie na syna, na současného Hakkara z Maedunu. Ten syn byl tehdy ještě dítě, bylo mu stěží deset, ale už měl svou vlastní magii. A nikdy se nevzdal otcovy ctižádostivé touhy dobýt Celi a zotročit ji. To bylo všeobecně známo. Jen Donaughův kouzelný závěs držel vojenské síly Maedunu v uctivé vzdálenosti od ostrova.

Ale Francia říkala, že Hakkar už zřejmě našel způsob, jak ten závěs zdolat – způsob, který sám o sobě vyžaduje použití samotné celské magie. Otřásla jsem se, když jsem si vzpomněla, jak o tom mluvila v té špinavé, smradlavé, mrňavé kajutě, a když se mi vybavil ten vítězný tón, který zazněl v jejím hlase. Na Celi se z těchto zvěstí moc nedostalo. Tiernyn měl na pevnině síť špehů a byl v trvalém spojení s mým dědečkem Kianem v Tyře, který si držel svou vlastní síť špehů a donašečů. Můj dědeček měl přirozené vlohy skládat dohromady kousky a útržky zpráv do překvapivě přesných závěrů. Ale o tomhle novém maedunském objevu nevěděl ani on.

Musela jsem se dostat zpátky na Celi a musela jsem se tam dostat rychle. Nikde nebylo řečeno, jestli se mezitím Hakkarovi s Franciou nedostal do rukou jiný Celan, který v sobě měl magii. Už se nemůžeme dál skrývat na našem malém, dosud ještě snad chráněném ostrově, a tvářit se, že se nic neděje. Moře brázdí celské

obchodní lodě. Máme čilé styky s Tyrou a jezdívá tam dost lidí. Mě zajali tak lehce. Jak lehce mohou zajmout někoho dalšího?

Tahle cesta bude trvat dlouho a bude obtížná. Ale co když bude trvat příliš dlouho? Mrazivý strach mi sevřel žaludek, když jsem si představila, k čemu by mohlo na Celi dojít, kdyby se Maedunům další vpád podařil.

Musím se dostat zpátky na Celi včas, abych stihla varovat Tiernyna a Donaugha. Musím!

Třetí noc vál dolů z hor severovýchodní vítr. Sjeli jsme z cesty a zavedli jsme koně do nízkého zakrslého hloží. Už se začínalo ochlazovat a na trávě se pomalu tvořila jinovatka. Kolem malého pramene zaneseného bahnem se utvořil ledový povlak a zpevnil rozmáčenou zem. Rozdělala jsem oheň a Kenzie si mezitím vzal luk a zmizel v nadcházejícím soumraku.

Banhapetsut jsme opustili se skrovnými zásobami a mlhavou představou, že si je budeme během cesty doplňovat. Nemyslela jsem si, že bychom s tím měli mít nějaké potíže. Předpokládala jsem, že pojedeme po rušné, živé obchodní cestě a cestou budeme potkávat řadu dobře zásobených hospod a krčem, jak se taky na správnou obchodní cestu sluší a patří. Ale co jsme opustili Banhapetsut, nezahlédli jsme ani živáčka, a dokonce ani stopy po nějakém lidském obydlí. Jak mi sdělil Kenzie, většina laringrasského lidu žila buď ve velkých městech, nebo na zemědělských usedlostech podél tří hlavních řek, které tekly na severu a na východě od pouště Ghadi. Tahle nehostinná země, kterou jsme projížděli, byla téměř neobydlená. Žilo tu jen několik kmenů kočovných pastevců a ti měli snahu zdržovat se poblíž vody.

Na Celi nebylo cestování ani zásobování žádným problémem. Lovné zvěře tam bylo spousta, od vysoké po králíky a divoké husy, a kdokoliv, kdo uměl zacházet s lukem, si mohl dělat na ohni pečínku každý den. Všude tam byla hojnost jedlých kořínků, divokého koření a ovoce. Bezstarostně jsem předpokládala, že Laringras se od Celi moc lišit nebude.

Mýlila jsem se. Ale přestože jsem se v Laringrasu a všech laringrasských obyčejích tak zmýlila, všechno je jen zvyk, a mně nezbývalo nic jiného, než si zvyknout.

Kenzie se vrátil k ohni s dvěma zvířaty, která vzdáleně připomínala králíky, ale měla mnohem kratší uši, ale zato naopak dlouhý, špičatý nos. Asi jako krysy. Chvíli jsem se na ně nevěřícně dívala, jestli snad neodhalím jejich původ, a pak jsem se rozhodla, že se raději nebudu ptát, co jsou zač. Nabodla jsem ty hlodavce na rožeň a za chvíli už prskali nad hořícími hlohovými klacky. Voněli jako pečení králíci. Řádně propečení měli maso šťavnaté a chutné. A to mi stačilo. Necítila jsem žádnou potřebu přesně vědět, co to je. Myslím, že jsem se mnohem lépe cítila v blažené nevědomosti.

Než jsme dojedli, utvořila se na trávě a na holých větvích hlohu silná vrstva jinovatky. Suché, smolnaté hlohové dřevo hořelo dobře a z ohně se šířilo příjemné teplo; jenom hořelo příliš rychle a museli jsme často přikládat. Přehodila jsem si přes ramena navrch přes plášť ještě pokrývku, ale stejně jsem se třásla zimou a mráz mi zalézal pod nehty. Od podzimní rovnodennosti určitě neuplynulo o moc více než čtrnáct dní, ale já jsem se klepala jako uprostřed zimy na Celi.

Prapodivná země, tenhle Laringras. Země plná protikladů.

Na tmavé obloze hořely hvězdy tak jasně, že by je člověk mohl strhnout z nebe a používat místo svící. Ještě nikdy jsem neviděla hvězdy tak oslnivě zářit. Zahleděla jsem se na ně a málem bych na chvíli zapomněla na tu palčivou naléhavost zprávy, se kterou jedu za Tiernynem a Donaughem.

Kenzie zaklonil hlavu a podíval se na jasně planoucí hvězdy. „To je tím vzduchem na poušti," pravil.

Překvapilo mne, jak přesně uhodl, na co myslím. Vytřeštila jsem na něj oči. „Ty teď provozuješ nějakou magii?" zeptala jsem se ho. „Nebo snad jen čteš myšlenky?"

Rozesmál se. „Ne," odpověděl. „Každý, kdo se poprvé zadívá na tuhle oblohu, je tím okouzlen. Nepředpokládal jsem, že budeš výjimkou. To je tím vzduchem, víš. Je tak čistý, jako by mezi tebou a hvězdami nebylo vůbec nic." Přitáhl si pléd pevněji k tělu. „A proto se tak rychle po západu slunce ochlazuje. I v létě."

„Už teď je docela zima," souhlasila jsem

„No jo, a ještě se ochladí," souhlasil. „Tohle je jen začátek." Nahnul se dopředu a přihodil na oheň další dřevo. Do tmavé noci vyletěla malá sprška jiskřiček a rozvinula se jako vějíř padajících hvězd. Obrátil se ke mně. Vlasy se mu ve světle ohně rozhořely a tváře mu zrůžověly. „Proč se tak naléhavě toužíš vrátit na Celi?"

Zaváhala jsem. A pak jsem se mu svěřila se svými obavami. Naslouchal mi bez přerušení, s pohledem nehybně upřeným na mou tvář. Když jsem skončila, přikývl a v nastalém tichu zvažoval, co jsem mu řekla.

Po dlouhé době promluvil. „Jo, už chápu, proč se chceš s těmi zprávami dostat co nejrychleji zpátky. Myslíš si, že vpád Maedunů hrozí skutečně bezprostředně?"

Hořce jsem se zasmála. Ale v tom smíchu nebylo ani stopy po nějakém veselí. Vůbec mi nebylo do smíchu. „Kdoví. Jak znám Maeduny, tak bych řekla, že ano. Je tady skutečně velké nebezpečí, že ano."

„Maeduni se rozhodně nedají brát na lehkou váhu," souhlasil. „Nikdy." Podíval se na mě. V mihotavém světle ohně jsem v jeho tváři viděla napětí a rozrušení. „Kdo vlastně jsi, Bryndo?"

Zachumlala jsem se hlouběji do pláště a pokrývky. „Jen ztracená Celanka," odtušila jsem ve snaze trochu odlehčit napětí.

„A bheancoran," dodal. „Čí bheancoran? Rozhodně jsi příliš mladá na to, abys byla bheancoran prince ze Skai."

Neovládla jsem se a vyletěla jsem, jako když do mě píchne. Opět mě překvapil. „Odkud ty znáš prince ze Skai?"

Tiše se uchechtnul. „Jsem z klanu Broche Rhuidh z Tyry," odvětil. „Narodil jsem se v údolí Bordeny, ve stínu Clanholdu."

„Já vím," poznamenala jsem. „Poznala jsem tvůj tartan."

„Myslel jsem si to. Vyrůstal jsem nedaleko Clanholdu, v údolí jen o pár mil severněji. Znám velmi dobře příběh Rudého Kiana ze Skai a jeho ženy, lady Kerridwen. Vím, že jeho syn Keylan je teď princem ze Skai, a že jeho bheancoran zcela jistě nejsi ty."

Sledovala jsem vzor na svých kalhotách a přemýšlela jsem. Kenzie Tichošlápek působil ve všech směrech jako čestný a důvěryhodný muž. Nakonec jsem zvedla hlavu a podívala se na něj. „Rudý Kian ze Skai je můj dědeček," řekla jsem mu. „Mým otcem je Keylan, princ ze Skai. Jsem bheancoran svého bratrance, prince Tiegana z Celi, syna krále Tiernyna."

„Prvního krále sjednocené Celi," poznamenal spíš sám pro sebe. „Je to zvláštní, být králem země, jako je Celi. Tolik let byli jako Tyrové, rozdělení do jednotlivých klanů…"

„Krajů," opravila jsem ho bezděky. „Na Celi klany nejsou."

„Tak tedy krajů," souhlasil. Tiše se zasmál. „Nikomu se nikdy nepodařilo spojit všechny klany Tyry pod jednoho krále. To nejužší spojení, kterého jsme dosáhli, je Nejvyšší Laird Rady klanů. Tím je teď Brychan z Broche Rhuidh, bratranec tvého děda." Nadzvedl jedno obočí a tázavě se na mě podíval. „Vždycky mě zajímalo, jak se tvůj otec cítí jako stoupenec a poddaný svého mladšího bratra."

„Můj otec je princem ze Skai," řekla jsem důrazně. „A po všechna ta léta, kdy Tiernyn budoval království, ho neochvějně podporoval. Tiernyn měl Královtvůrce, ten meč, který můj dědeček přinesl z pevniny zpátky na Celi. Ten meč prohlásil Tiernyna králem a můj otec byl prvním princem, který dal do jeho služeb svůj meč a sebe sama. Kromě toho, už samo postavení prince ze Skai není nic zanedbatelného."

„Ne, to rozhodně není. A jeho dcera je nyní bheancoran syna jeho bratra."

„Tiegan se jednou stane králem Celi."

„A ty budeš bheancoran krále."

Přikývla jsem. „Jestli ovšem stihnu včas varovat Tiernyna a Donaugha před novou hrozbou," dodala jsem.

Zvedl hlavu a zadíval se na mě. Světlo ohně zbarvilo jeho čelo a tváře dorůžova a oči mu skrylo v hlubokých stínech. Neviděla jsem jeho zelené oči, ale na kůži jsem skoro cítila, jak upřeně se na mě dívá. „Zvažovala jsi i tu možnost, že tě mohl Maedunům vydat i samotný císař?"

Překvapeně jsem na něho vytřeštila oči. „Císař? To určitě ne…"

Pokrčil rameny. „Je to starý prohnaný lišák," prohlásil. „A stejně dobře jako kdokoliv jiný na pevnině moc dobře ví, co Maeduni chtějí. Maeduni chtějí Borlan, to ano, ale chtějí také Celi. Ve skutečnosti touží Hakkar po Celi mnohem víc, než kdy toužil po Borlanu. Možná, že císaře nebylo ani nutno přesvědčovat, aby vyměnil tebe a tvou magii za příslib nedotknutelnosti Borlanu."

Dávalo to smysl. Ale Tiegan a já jsme si byli jeho spojenectvím tak jisti. „Ale císař souhlasil…"

„Sepsali jste něco? Něco, na čem by byla císařská pečeť?"

„No ne. Ještě ne. Ale…“

Znovu pokrčil rameny. „Pak je tu ještě Francia,“ pravil. „Neříkala ti, že šla za císařem?“

Teď mě roztřáslo ještě něco jiného, než jen chlad laringrasské noci. „Ano, to říkala.“

„A ty jsi se nepodivila, o čem by tak mohla s císařem jednat?“

Vzal odřenou konvici, nalil si plný hrnek čaje a konvici mi podal. Roztržitě, ponořená hluboko do svých myšlenek, jsem nastavila svůj hrnek. Nalil mi do něj zbytek čaje. Tahle várka chutnala nějak podivně, asi díky vodě, z které jsme ji dělali, ale já jsem to vlastně ani nevnímala.

„Možná bys měla svého krále Tiernyna varovat, že císař neříká vždy to, co si myslí, a není vždy tím, čím se tváří být,“ navrhl Kenzie.

Poskytl mi hodně látky k přemýšlení. To, co říkal, dávalo smysl. Ve skutečnosti jsem císaři vlastně nikdy úplně nevěřila. Dala jsem si jeden doušek a pak jsem hrnek dopila.

„Máš pravdu,“ prohlásila jsem. „Musím Tiernyna varovat. A modlit se, aby to varování přišlo včas.“

„Můžeme jen doufat, že včas přijde,“ dodal.

Podívala jsem se na něj. Zachumlaný v plédu, s vlasy jasně rudozlatě zářícími ve světle ohně, by klidně mohl být mým dědečkem zamlada. Vlastně mohl být jakýmkoli Tyrem z Broche Rhuidh. Určitě byl dobře obeznámen s politickými pletichami. V každém případě byl mnohem znalejší věci než já. Možné souvislosti mezi Franciinou přítomností a jakýmkoli proradným jednáním ze strany císaře mi vůbec nedošly.

„Kdo vlastně jsi, Kenzie Tichošlápku?“ zeptala jsem se tiše.

Dal se smíchu a zavrtěl hlavou. „Jen to, co vidíš, lady,“ odvětil. Hlas se mu zachvíval veselím. „Strážce obchodních výprav, toho času bez obchodní výpravy, kterou by střežil.“

„Ale v tobě je víc než jen tohle, Kenzie,“ namítla jsem. „Říkáš, že jsi vyrůstal poblíž Clanholdu na Broche Rhuidh. Ráda bych věděla, jestli jsi vyrůstal přímo na Clanholdu, a snažím se rozpomenout, jestli jsem tě tam někdy viděla, když jsem tam jezdívala.“ Podívala jsem se na něj. Světlo ohně se mu jemně třpytilo ve vlasech a pod obočím a pod lícními kostmi mu poletovaly stíny. Většina členů klanu, které jsem znala, byla vysoká

a rusovlasá, a většina z nich mimořádně dobře ovládala meč. Jenže na Kenzim bylo něco, co mi neodbytně připomínalo mého dědečka nebo jeho bratrance Brychana z Broche Rhuidh. Pravděpodobně to mohl být tu a tam určitý sklon hlavy. Nebo způsob, jak zvedl meč a postavil se do střehu. „Nejsi dítě Beltane nějakého z pánů na Broche Rhuidh?“

Zase se zasmál. „Ne. Nejsem dítě Beltane,“ odpověděl. „Narodil jsem se blíž k Zimnímu slunovratu než k Imbolci.“

„A nechceš nebo nemůžeš mi říci jméno svého otce?“

Jiskřička veselí v jeho očích pohasla, smutek přelétl přes jeho tvář a koutky úst mu hořce poklesly. „No jo, a proč taky,“ odpověděl zdrženlivě. „Můj otec, ať bohové požehnají jeho otrlému neoblomnému srdci, se mě už dávno zřekl. Nemám otce a otce už nikdy mít nebudu.“ Zachumlal se do pláště a vstal. „Budu držet první hlídku. Uděláš nejlíp, když si trochu zdřímneš. O půlnoci tě vzbudím.“

Náš rozhovor tím skončil tak nezvratně, jako by byl přeťat čepelí toho jeho velkého tyrského meče. Sledovala jsem ho, jak kráčí do tmy a opouští kruh světla, které vrhal malý oheň. Šel se podívat na koně. Držel se zpříma, rovný jako čepel meče. Možná, že to bylo tím darem Uzdravování, který jsem v sobě měla, ale zdálo se mi, jako bych přímo cítila jeho hlubokou, neutuchající bolest, kterou žádný Uzdravovatel, ani takový, který má tak velký dar jako moje teta Torey, nemohl nikdy vyléčit.

Pečlivě jsem se zabalila do pokrývky a svinula jsem se vedle ohně ke spánku.

8

Když na mě přišla řada držet hlídku, Kenzie mě neprobudil, a vzbudil mě až tři hodiny před svítáním. Nad mými výčitkami, že mě neměl nechat spát tak dlouho, jen mávnul rukou. Zatímco jsem zívala a protahovala se, zachumlal se do svého plédu a do deky a lehnul si na druhou stranu ohně zády ke mně. Řekla bych, že nijak moc nespal, a i když spal, tak sebou házel a neklidně se převaloval. S prvními paprsky úsvitu na východní obloze už byl zase na nohou a tvářil se jako člověk, který si odpočinul a je hotov vyrazit do nového dne.

Posnídali jsme zbytky od večeře a čaj z bahnité vody z pramene. Při jídle toho moc neřekl. Když jsme dojídali, slunce už vycházelo a v jeho paprscích se třpytila zmrzlá šedivá tráva. Byl nezvykle zamlklý. V tichosti jsme osedlali koně a připravili se na další cestu. Husté obočí se mu svrašťilo k sobě a nad kořenem nosu se mu usadila zachmuřená vráska. Vypadal jako člověk, který je hluboce ponořen do vlastních myšlenek.

Slunce pomalu stoupalo na oblohu a začínalo se oteplovat. Dopoledne už mi bylo v plášti horko. S úlevou jsem si ho svlékla a schovala do sedlového vaku. Kenzie stále ještě setrvával ve svém hlubokém vnitřním přemítání. Vůbec mu to nebylo podobné, být takhle dlouho zticha. Kdybych věděla, že ho ty moje řeči tak rozruší, určitě bych byla v noci zticha. Vskrytu jsem ho pozorovala,

nenápadně, aby si toho nevšiml, a přemítala jsem, jestli si o něj mám dělat starosti.

Kolem cesty byla země rozrytá hlubokými strouhami, které vítr a voda prapodivně vytvarovaly do sloupků a záhybů, připomínajících sloupy svatyně na Celi. V jasném slunečním světle měňavě zářily zlatou, bronzovou a měděnou a tu a tam se v nich zablyštěl kamínek, jiskřivý jako démant. Po kamenitém dně netekla žádná voda a nad prázdnými koryty se beznadějně skláněly holé pokroucené větve uschlých, odumřelých křovin a zakrslých stromků. Tu a tam líně zabzučel hmyz a v lehkém vánku občas zašustily trsy vysoké hnědé trávy.

Nakonec už jsem to ticho nedokázala dál snášet. Od rána jsem nechávala klisnu klusat vzadu za Kenziho hřebcem, ale teď jsem ji popohnala dopředu a zařadila jsem se vedle něj.

„Kenzie?“

S nepřítomným výrazem se na mě podíval.

„Kenzie, mohl bys mi říct, proč se tě tvůj otec zřekl?“

Jel vedle mě, jednu ruku položenou na stehně, záda rovná jako meč. Chvíli jsem si myslela, že tu otázku přejde mlčením. A připouštěla jsem, že na to má plné právo. Byla to strašlivě dotěrná otázka a především mi do toho nic nebylo. Připouštím, že mě napadlo, že jestli o tom začne mluvit, mohlo by ho to přestat tolik tížit.

Zvedl pohled k horám a upřeně se na ně zahleděl. Byly ještě daleko, zahalené v modři a šedi dálav. Do ramenou a do zad mi pražilo slunce. Tíživé ticho rušilo jen tiché, uspávající klapání koňských kopyt. Ze země se zvedaly malé obláčky prachu a v prudkém slunci se třpytily koním kolem nohou jako zlato.

Nakonec si Kenzie povzdychnul. „Zřekl se mě, protože jsem ho ve vzteku uhodil,“ řekl tiše.

Vyjeveně jsem se na něj podívala. „Ty jsi uhodil svého otce?“

V koutku úst mu hořce zacukalo. „Jo, já jsem ho uhodil. Hrozně jsem se vztekal. Tehdy jsem si myslel, že k tomu mám vážný důvod.“

Vzpomněla jsem si na svého otce a svého bratra Brennena. Jak jeden tak druhý byli navýsost proslulí – či spíš nechvalně známí – svou neústupností. Přišli k tomu nevinně, vlastně za to ani nemohli. Moje babička Kerri mluvila o dědečkovi jako o zatvrzelém

mezkovi, který se z neznámých důvodů rozhodl chodit po dvou. Byl to prostě rodinný rys, stejně jako rudé vlasy, předávaný z generace na generaci. Za ta léta došlo mezi Brennenem a otcem k mnoha sporům, kdy stáli proti sobě tváří v tvář a vyměňovali si názory tak zuřivě, až sklo v oknech drnčelo.

Ale ani jeden by toho druhého nikdy neuhodil a za hodinu po hádce se oba tvářili, jako by se mezi nimi nikdy nic nestalo. Na výbušné spory jsem byla zvyklá, ale v mé rodině to nikdy nevedlo k dlouhotrvající hořkosti ani k násilí mezi otcem a synem.

„On se tě zřekl, protože jsi ho uhodil?“ zeptala jsem se.

Přes tvář mu opět přelétl stín hořkosti. „No jo. Tenkrát jsem si myslel, že se přehnaně rozčílil jen proto, že musel kvůli mně strávit víc než týden na lůžku.“ Zavrtěl hlavou. „Víš, vlastně to bylo jen vyvrcholení letitých sporů, které jsme spolu měli. Už celá léta předtím to vypadalo, že se neshodneme ani v tom, na které straně hor zapadá slunce.“

Podívala jsem se dolů na své ruce, abych skryla úsměv. „Byli jste neústupní jako dva balvany, že?“ řekla jsem.

„Jo, dalo by se to tak říct.“ Pokrčil rameny. „Jo jo, říká se, že tuhle vlastnost mají všichni Tyrové.“

„Myslím, že i mnoho Celanů,“ poznamenala jsem.

„Bylo mi patnáct, když se to stalo, skoro šestnáct, a byl jsem už skoro stejně velký jako teď a myslel jsem si, že už je ze mě muž. Můj otec mě chtěl oženit s jednou dívkou ze sousedního údolí.“

Podívala jsem se na něj. Oči stále upíral na vzdálené hory, ale z výrazu jeho tváře bylo jasné, že nevnímá ani hory ani vyschlou krajinu kolem. „Ty ses s ní nechtěl oženit?“ zeptala jsem se.

Pokrčil rameny. „Ne,“ odpověděl. „A hlavně ta dívka, o kterou se jednalo, si nechtěla vzít mě. Víš, milovala někoho jiného.“ Jeho výraz zněžněl. „Jo jo. A když už jsme u toho, tak já taky.“

Mlčela jsem. Kenzie se ponořil do svých vzpomínek a po několik minut jsme jeli v naprostém tichu. Po chvíli jsem se na něj podívala.

„Co bylo potom?“ zeptala jsem se. Pak jsem zavrtěla hlavou. „Ne, promiň. Neměla bych se ptát, nic mi do toho není.“

„No jo. Já jsem o tom vlastně nikdy moc nemluvil,“ odpověděl klidně. „Není to nic, na co by se mi chtělo často vzpomínat.“ Odmlčel se. „Můj otec si mě přál oženit s dívkou, která se

jmenovala Serinal dal Methwyn. Víš, myslel si, že by mu ten svazek mohl přinést nějaké výhody. Jenže Serinal měla jiný názor a já také. Ona milovala jednoho mladého muže, který sloužil v armádě na isgardských hranicích. Jmenoval se Daffit dav Sion. Byl to můj přítel.“

„A tvoje láska?“ zeptala jsem se. „Kdo to byl?“

Usmál se. „Kethryn dal Bogarth,“ odvětil tiše. „Byla jednou z dívek lady Alysdy, Brychanovy ženy. Její otec nebyl nikým významným. Měl jen kousek půdy, žádné bohatství. Byl to jen nevýznamný laird v malém údolí severně od Clanholdu. Důstojník v Brychanově armádě – a dobrý. Ale Kethryn… Byla něžná a krásná a já jsem ji miloval. Poté, co můj otec rozhodl, že si musím vzít Serinal, tak jsme se my tři sešli a domluvili se, a tajně jsme Serinal odvezli na hranice. Ona a Daffit se tam vzali. Než nás naši rodiče našli, čekala s Daffitem dítě. Tak skvěle skončil nápad, že by si mě měla vzít.“

Musela jsem se usmát.

„Zatím to zní jako jeden z těch romantických příběhů, o kterých zpívávají bardové.“

„No jo, potud ano,“ souhlasil. Z tváře se mu vytratil úsměv. „Mysleli jsem si, že se můj otec smíří se skutečností, že Serinal je už teď mimo, a uklidní se. Ale on se nesmírně rozzuřil a přesvědčil lairda Brychana a lady Alysdu, že mají Kethryn poslat domů k rodičům. Bylo to krátce po Samhainu a průsmyky vysoko zapadly sněhem. Kethryn s jejím doprovoden polapila v soutěsce sněhová vánice. Do jednoho tam zůstali.“

„Ach, Kenzie, ne…“

Podíval se na mě. Na tváři měl výraz hluboké hořkosti. „Přirozeně jsem z toho obvinil svého otce,“ řekl. „Nazval jsem ho vrahem a ve vzteku a žalu jsem ho udeřil. Udeřil jsem ho tak tvrdě, že jsem mu přerazil sanici a on strávil přes týden v obvazech na lůžku, než se mu to zahojilo. A tehdy se mě zřekl. Prohlásil, že takového neposlušného a vzpurného nevděčníka nepovažuje za svého syna. Ještě tu noc jsem opustil Tyru a odjel jsem do Honandunu, kde jsem se připojil ke skupině ochránců obchodních výprav.“ Napřímil se v ramenou a lehce se oklepal, jako když ze sebe člověk setřásá nepohodlný plášť. „No jo, už je tomu přes deset let. A po všechna ta léta jsem se bez otce docela dobře obešel.“

Na to se nedalo moc říct, a tak jsem se moudře rozhodla mlčet. Dál jsme jeli v naprostém tichu, v palčivém žáru dopoledního slunce. Po dlouhé době vytáhl láhev vody a nabídl mi ji. Dala jsem si hlt vlažné vody a vrátila mu ji. Napil se, zasunul láhev zpátky na místo a rozhlédl se kolem.

„Myslím, že vím, kde jsme," prohlásil. „Pokud se nemýlím, pár mil před námi je hospoda. Cesta se tam rozděluje na dvě. Jedna vede na východ do Matchetluku, druhá vede na západ a napojuje se na hlavní obchodní cestu. Na této cestě je to jediná hospoda. Dojedeme tam příliš brzy na to, abychom tam přenocovali, ale Rachnal nám aspoň dá něco dobrého k jídlu."

„Hospoda," opakovala jsem toužebně. „Koupel…"

Kenzie se dal do smíchu. „Vana v Rachnalově hospodě není," sdělil mi. „Pokud ovšem nejsi ochotná se rozloučit s pár stříbrnými a zaplatit za ni. V poušti je voda drahá. Rachnalova hospoda je sice půl míle od řeky, ale je to půl míle rovnou dolů."

S lítostí jsem se rozloučila s představou vody a mýdla a čisté kůže bez svědícího prachu a písku. Ale po těch pár vteřin to byl krásný sen. Po chvíli jsem se ho zeptala: „Stále ještě viníš otce z Kethryniny smrti?"

Chvíli se mi zdálo, že mi ani neodpoví, ale za okamžik zavrtěl hlavou. „Ne," odvětil. „Už ne. Léta mě naučila pochopit, že za to není zodpovědný. Byla to nešťastná náhoda. V tu roční dobu měly být průsmyky celkem bezpečné. Ta sněhová bouře přišla nečekaně, nikdo by ji nemohl předvídat."

„Pokusil ses to někdy otci říct?"

„Ale ano," odpověděl o trochu veseleji. „Pokusil. Před několika lety jsem poslal do Tyry posla, aby mému otci sdělil, kdy budu v Honandunu, a zeptal se ho, jestli by se tam se mnou nechtěl setkat nebo poslat svého posla, kterému bych pro něj mohl dát dopis."

„A přijel?"

Zavrtěl hlavou. „Byl jsem v Honandunu skoro měsíc. Otec nepřijel a ani nikoho neposlal." Koutky úst mu zvlnil smutný úsměv. „Ale od jiných jsem se doslechl, že mě obvinil, že jsem mu ukradl koně, když jsem odjížděl. Je pravda, že to byl jeho nejlepší kůň. A tak, když on nepřišel za mnou, já za ním nepojedu, protože by mi hrozilo vězení."

„Vězení!“ Nevěřícně jsem se na něj podívala. Byla jsem naprosto ohromena. „Tvůj otec by tě nechal uvěznit?“

Zatrpkle se ušklíbnul. „Můj otec je pyšný a svéhlavý člověk. Svým způsobem je to určitá útěcha, vědět, že se za ta léta nezměnil. Obávám se jen, že až svůj názor změní, tak zestárne a že na něj přijde stařecká dětinskost. Zapomenout je pro něho stejně těžké jako pro mě, a i když ví, že se zmýlil, je příliš umíněný, než aby si to přiznal.“

Jedno obočí se mu smutně zacukalo. „Jo jo, myslím, že já nejsem jiný.“ Podíval se na mě. „Díváš se na zlomeného muže, Bryno. Tuláka bez otce a bez domova. Postaveného mimo zákon.“

Pozorně jsem se na něho zahleděla. Byl to žert jen napůl. „Ale pořád ti ještě zůstala všechna tvá rodová pýcha,“ poznamenala jsem klidně.

Dal se do smíchu. „To jo. Té mám spoustu.“

„Jsi si jistý, že ten vzkaz dostal? Myslím – tvůj otec.“

„Není žádný důvod, proč by ho dostat neměl. Ten posel byl důvěryhodný. On…“ Odmlčel se, zvednul hlavu a pozorně naslouchal. „Pryč z cesty,“ vyhrkl. „Rychle.“

Chtěla jsem něco namítnout, ale zpražil mě pohledem, který by sežehl i trávu, kdyby už tak nebyla spálená sluncem. A pak jsem to taky uslyšela – ten tlumený dusot kopyt blížících se koní. Kenzie na místě zarazil svého velkého hnědáka, otočil ho, a sjel s ním po strmém srázu dolů do rokliny vedle cesty. Sjížděla jsem s klisnou za ním o něco opatrněji, ale jejímu jistému kroku nečinil sestup žádné potíže. Dole Kenzie sesedl a odvedl hnědáka do úkrytu. Vítr tady ze stěny rokliny za léta odvál pískovec a hlínu a vytvořil tak převis, pod který z cesty nebylo vidět. Kenzie na mě kývnul, abychom se tam schovaly s nimi. Sjela jsem ze sedla a zatáhla jsem klisnu pod převis.

„Co to je?“ zeptala jsem se.

„Myslím že maedunští vojáci,“ zasyknul. „Nenapadá mě nikdo jiný, kdo by v tomhle horku hnal koně po této cestě tak rychle. Teď zůstaň zticha.“

Z cesty nad námi se zvedla oblaka prachu. Kolem projela skupina mužů na koních. Dunění kopyt na udusané půdě na okamžik přehlušilo chřestění a cinkání udidel a vrzání kůže. Kenziho hnědák si projíždějících koní ani nevšiml, ale klisna

pohodila hlavou a hned by se s nimi šla pozdravit. Rychle jsem jí rukou zakryla nozdry. Uklidnila se.

„Maeduni," poznamenal Kenzie přesvědčeně. „A řekl bych, že mají nějak naspěch."

Po páteři mi přeběhlo mrazivé zachvění. „Kvůli mně?"

Pokrčil rameny. „Možná," řekl. „Říkalas mi, že ta žena byla pevně rozhodnutá vzít tě svému synovci."

Otřásla jsem se a pevně jsem se přitiskla ke klisně. Kolem nás projel poslední jezdec a klapot kopyt jeho koně zanikl v dálce.

„Nepochybně se chtějí zastavit v té hospodě," usoudil Kenzie.

„Co budeme dělat?"

„Co?" Šibalsky nakrčil čelo. „Nic. Právě teď neuděláme vůbec nic. Jednoduše počkáme, dokud si nebudeme jisti, že zmizeli, a pak se půjdeme zeptat hostinského, kam jeli, a pojedeme na druhou stranu."

„A co když vyrazí na západ?"

„No jo, to už mě taky napadlo."

Asi hodinu po poledni jsme dojeli k té hospodě, o které Kenzie mluvil. Stála na rozcestí, které mělo tvar písmene „Y". Na východ vedla cesta kolem strmého pískovcového útesu nad řekou. Hospoda sama byla nízká a široká, obehnaná zdí z nepálených hliněných cihel a vysokou jako dospělý muž. Světle zelené listnaté větve za zdí napovídaly, že tam je trvalý přísun vody. Ani jsem si neuvědomovala, jak strašlivě mizerně mi je z toho prašného šedozeleného vyprahlého pouštního porostu, dokud jsem neuviděla tyhle zelené stromy. Železná mřížová vrata byla pootevřená a vrhala na umetený přední dvůr ostré černé stíny. V hedvábně hladkém prachu u vrat zůstaly otisky koňských kopyt, ale pokud jsem to byla schopná posoudit, tak stejný počet koní, který vjel dovnitř, také odjel ven.

„Můžeme jít dovnitř?" zeptala jsem se.

Kenzie si pozorně prohlédnul otisky na zemi a pak přikývl. „Myslím že ano. Hostinského znám. Nemůžu říct, že by to byl můj dobrý přítel, ale známe se skoro celou dobu, co cestuji s obchodními výpravami."

Když jsme vjeli na dvůr, vyběhl ze stájí umístěných podél levé zdi chlapec a rozběhl se k nám. Počkal až sesedneme, pak si vzal otěže hnědáka a klisny a odvedl je do stájí. Kenzie mu řekl, aby jim dal vodu a krmení a pak kývl na mě, abych šla za ním dovnitř.

Před vchodem jsem se zastavila a podívala se na pomerančovníky na dvoře. „Pro pomeranče je tu vody dost," poznamenala jsem kysele.

„Jo," souhlasil Kenzie. „Ale Rachnal je taky pěkně draze prodává."

Místnost, kam jsme vstoupili, byla rozlehlá a chladná, spoře osvětlená dvěma malými okny, vyříznutými do silné zdi z nepálených cihel. Udusaná hliněná podlaha byla postříkaná vodou, aby se tu neprášilo, a stoly vypadaly čistě, přestože to tu bylo cítit pachy z kuchyně a v chladném vzduchu se vznášel hutný zápach zvětralého piva. Až na obrovského muže v bílé zástěře, který stál za dlouhým pultem, nebyla v místnosti ani noha. Za mužem v bílé zástěře byly navršeny soudky s pivem, které se tísnily vedle dvou obrovských, utěšeně zakulacených džbánů s vínem.

Hostinský vyšel zpoza pultu a přistoupil k nám. Byl skoro stejně vysoký jako Kenzie a působil dojmem, že je stejně široký jako vysoký. Bílou zástěru měl tkanicemi přivázanou kolem těla v místech, kde by se měl nacházet pas, o kterém se u něj mluvit nedalo. Kulatá tvář se roztáhla v širokém úsměvu.

„Ale ne, to mě podržte, jestli tohle není Kenzie Tichošlápek," halasil. S překvapením jsem si uvědomila, že mluví běžnou isgardštinou, nikoli laringrassky. „Doneslo se nám, že jsi mrtvý, chlapče, a dlouho už obýváš propasti pekelné."

„Byl jsem v Banhapetsutu," odvětil Kenzie. „Myslím, že by se to dalo klidně považovat za druhou nejhorší věc, hned vedle propastí pekelných."

Hostinský se zašklebil. „Rozhodně je to ubohé a nevlídné město," souhlasil. Jeho pohled sklouzl na mě a hostinský překvapeně nadzvedl obočí. „Ale kdopak to s tebou je, chlapče?"

Kenzie ani neotočil hlavu. „Ještě ses asi nesetkal s mým mladším bratrem Brynou, že, Rachnale," prohodil nenuceně. „Učím ho radostem a strastem života ochránce obchodních výprav."

Rachnal mě přátelský poplácal po zádech. Síla jeho přízně mě odeslala o několik klopýtavých kroků dopředu. „Tak mladší bratr,

říkáš?“ pravil se smíchem. „Jsi nějak příliš mladý, hochu, na to, abys musel snášet ty mizerné cesty, po kterých se toulá tvůj bratr.“

Na to poslední slovo položil tak zřetelný důraz, že mi bylo jasné, že Rachnal ani na okamžik nevěřil tomu, co mu Kenzie řekl, ale byla jsem si celkem jistá, že si nevšiml, že nejsem chlapec. Kdyby měl podezření, že jsem žena, choval by se ke mně jinak. Především by mě asi neplácnul po zádech tak silně. Žádný Celan by to neudělal, a čím více jsem věděla o Laringrasu, tím jsem si byla jistější, že by to neudělal ani žádný laringrasský muž, i když z jiných důvodů. V Laringrasu by se každý muž, který by se dotknul ženy jiného muže, vystavoval nebezpečí, že přijde přinejmenším o ruku, pokud ne přímo o život. Zdálo se tedy, že můj převlek působí celkem věrohodně, ale měla jsem nepříjemné podezření, že k jeho věrohodnosti značně přispěly i ty čtyři dny bez možnosti pořádně se umýt. Vlasy jsem měla – stejně jako Kenzie – skoro šedohnědé od prachu z cest, na tváři jsem cítila suchý povlak písku a špinavá a zpocená jsem byla určitě stejně jako Kenzie.

Rachnal zvedl tlustou ruku a ukázal ke stolům. „Sedněte si,“ zval nás vesele, „Sedněte si, přátelé moji. Určitě se toužíte najíst a nepochybně si dáte i trochu piva, abyste spláchli prach z cest.“

„A ty se k nám bezpochyby rád připojíš a vyslechneš si všechny novinky.“

Rachnal se rozesmál. „Ovšem, ovšem,“ halasil. „Ačkoli nevím, co za novinky, které bych neznal, by ještě mohly z Banhapetsutu přijít.“

Usadil nás u stolu vedle dlouhého pultu, čile ho oběhl a načepoval tři džbánky piva. A jak je stavěl na stůl, už ze dveří za pultem vycházela žena s podnosem naloženým miskami husté, voňavé omáčky s dušeným masem a mísami s chlebem a ovocem. Až když jsem uviděla jídlo, které přede mě Rachnalova žena postavila, tak jsem si uvědomila, jak strašlivě jsem byla vyhládlá a že jsem snědla vlastně jenom toho malého králíkovitého tvora, kterého Kenzie ulovil. Vrhla jsem se na jídlo a mluvit jsem nechala Kenziho. Pivo bylo kyselé, ale osvěžující. Splnilo svůj účel a spláchlo prach z cest. A jídlo bylo stejně vynikající, jako vypadalo a vonělo.

Když Kenzie dovyprávěl skrovné historky z Banhapetsutu, opřel se na židli dozadu, chopil se džbánku piva a vesele se na Rachnala

usmál. „A co tu ráno chtěla ta tlupa maedunských vojáků?“ zeptal se.

Rachnal na něho udělal velké, nevinné oči. „Jaká tlupa Maedunů?“ opáčil.

Kenzie se opět usmál. „Bryno a já jsme je viděli na cestě, a mířili sem,“ odvětil. „Přirozeně jsme se jim raději vyhnuli. Koho hledají?“

„Aha, tahle tlupa Maedunů.“ Rachnal mu úsměv oplatil. „Tvrdí, že pátrají po nějaké urozené dámě z Celi. Že prý má rudé vlasy. Udivilo mě to. Jestli je rusovlasá, tak je to určitě Tyrka, ne?“

Kenzie pokrčil rameny. „Znám několik Celanů, kteří by ti třeba mohli říct, jak to je,“ odpověděl.

Rachnal si posměšně odfrknul. „Řekl jsem jim, že jsem tady žádnou takovou ženu neviděl. Představ si ženu, která v téhle zemi cestuje sama. Už jenom kdyby se pokusila dostat se sama z Banhapetsutu, nikdy by se jí to nemohlo podařit. Neudělala by ani deset kroků, a už by ji přímo na ulici polapil nějaký muž a zatáhl by si ji do postele.“

„Jo, to je velmi pravděpodobné,“ souhlasil Kenzie. „Rozhodně by si ji zatáhl spíš do bordelu než do nějaké hospody takhle daleko od Banhapetsutu.“

Rachnal se zhluboka napil ze svého džbánku a hřbetem ruky si setřel pěnu z úst. „Zřídkakdy tě vídávám bez obchodní výpravy,“ nadhodil. „Kam máte namířeno?“

Kenzie se natáhl pro poslední pomeranč. Na Celi by to byl přepych. Tady v Laringrasu byly stejně běžné jako u nás doma jablka. Vytáhl dýku a opatrně začal loupat tlustou kůru. Od nože se mu začala odvíjet dlouhá, zavinutá, žlutooranžová spirála.

„Se svými muži se sejdu později.“ Rozloupl pomeranč, oddělil jeden zlatý dílek a zakousl se do něj. Tenká slupka praskla, šťáva vystříkla a stékala mu dolů po bradě. Utřel si ji do rukávu. „Právě když obchodní výprava vyrážela z Matchetluku, tak jsme se s Brynou zdrželi v Banhapetsutu. Říkal jsem Rhysovi, že se s ním sejdeme u Černé skály.“

Rachnal vědoucně přikývl. „Jo. Hned jak jsem vás uviděl, pomyslel jsem si, že na to, abyste překročili poušť sami, vypadáte značně chudě vybaveni. Jen dva koně a žádná nákladní mula, která

by vám nesla vodu.“ Vstal a sesbíral prázdné mísy, vymetené do posledního drobečku. „Takže na noc nezůstáváte, že?“

Kenzie zavrtěl hlavou. „Ne. Řekli jsme Rhysovi, že se k nim připojíme zítra brzy ráno. Beztak jsme se už dost zpozdili. Nechceme, aby měli obchodníci obavy z dalšího odkladu.“

„Budete chtít nějaké zásoby?“ zeptal se Rachnal. „Zrní pro koně a jídlo pro vás?“

Kenzie se usmál. „Jestli můžeš nějaké postrádat,“ odpověděl. „A za předpokladu, že se mě nepokusíš okrást a nebudeš mi účtovat přehnanou cenu.“

„Účtovat přehnanou cenu? Tobě?“ Rachnal vypadal silně pohoršeně. Nedokázala bych říct, nakolik byl jeho výraz upřímný. Možná že ano, ale zrovna tak dobře mohl být pohoršen tím, že Kenzie tak snadno prohlédl jeho úmysly.

„Zrní pro dva koně na čtrnáct dní,“ rozhodl Kenzie. „A pro nás trochu mouky a čaje.“

Rachnal přikývl. „Řeknu Wilmovi, aby vám přivedl koně, a hned dám dohromady, co mohu postrádat. Přeju ti příjemnou cestu, Kenzie. Tobě taky, Bryno. Vyřiďte Rhysovi mé pozdravy a řekněte mu, že mi stále ještě dluží příležitost vyhrát zpátky mé stříbrňáky.“

Kenzie se postavil na nohy a rozesmál se. „Až dosud jsem si myslel, Rachnale, že máš dost rozumu na to, aby ses pustil s Rhysem do hry v kostky.“

Rachnal nadzvedl obočí. „Chceš mi tím snad naznačit, že podvádí?“

Kenzie zavrtěl hlavou. „Ne, ale prostě to s kostkami umí. Skoro bych řekl, že to hraničí s čarodějnictvím.“ Hodil na stůl hrst měďáků. „Že pozdravuju tvou milou ženu Linu.“

„Kenzie…“

Kenzie se tázavě otočil.

Rachnal opatrně postavil prázdné džbánky na výčepní pult. „Ti Maeduni se také ptali po mladém Tyrovi, který má obrovský meč a možná cestuje s mladým chlapcem. Tihle dva bídáčtí Tyrové patrně protiprávně a bezdůvodně zabili tři muže Lorda Ochránce a další dva těžce zranili.“

„A nevypovídá to něco o schopnostech mužů Lorda Ochránce, když jich dva Tyrové dokážou sami zdolat pět, co říkáš?“

„Jo, muži Lorda Ochránce bývají přinejmenším občas velmi drzí, ba přímo neopatrní. Přirozeně jsem jim sdělil, že jsem tu nikoho takového neviděl, a že jsem tu neviděl ani nikoho jiného, kdo by měl takové vlasy.“

Kenzie se dal do smíchu. „Přirozeně,“ souhlasil. „Díky, Rachnale.“ Odmlčel se. „Nebyli to muži Lorda Ochránce. Byli to jen piráti. Robard a smečka jeho věrných psů.“

Rachnal si odplivl na udusanou podlahu. „Chápu. Tak je to v pořádku. Ať vám ta cesta rychle ubíhá, chlapče.“

9

Když jsem vyšla z chládku hospodského lokálu ven na dvůr, měla jsem pocit, že jsem vstoupila do rozpálené výhně. Slunce mi bušilo do hlavy jako kladivo. Tentýž chlapec jako předtím nám vyvedl koně ze stáje. Kenzie mu hodil měďák a byl odměněn širokým oslnivým úsměvem. Chlapec chytil minci v letu a obratem ji skryl do záhybů svých šatů.

Pytle s jídlem a se zrním pro koně jsme přivázali za sedla. Rachnal toho sice na prodej moc neměl, ale ani my jsme neměli zrovna nadbytek stříbrňáků na zaplacení. Kenzie odhadl, že s tím, co nám přinesl, bychom už mohli mít dost zrní, aby se koně dostali přes nejhorší část pouště. Pak dorazíme k úpatí hor, a tam už se pro ně něco najde. S moukou, čajem a sušeným ovocem budeme muset hodně šetřit, ale Kenzie mě uklidňoval, že na poušti najdeme hojně malého skákavého hmyzu, takže hlad mít moc nebudeme.

V tichosti jsme nasedli a bok po boku vyjeli ze dvora. Byla jsem pro jet na západ, ale Kenzie, který jel po mé pravici, zahnul s koněm doleva a na východ. Hnědák šťouchnul plecemi do klisny a stočil ji sebou.

„Na severovýchod," prohlásil Kenzie rozhodně. „K Černé skále a směrem k Matchetluku."

Užuž jsem chtěla něco namítat, ale Kenzie mě zpražil pohledem a pak se přes rameno mrknul dozadu. Ohlédla jsem se a uviděla

jsem Rachnala stojícího ve dveřích hospody, se založenýma rukama, které mírumilovně spočívaly na blahobytném břichu. Kenzie mu vesele zamával, ale Rachnal se ani nepohnul, aby mu zamával zpátky. Prostě tam jen tak stál a díval se, jak odjíždíme. O chvíli později už mi zmizel za zdí, kterou byla hospoda obehnaná.

„Ale my jsme chtěli jet na severozápad," namítla jsem.

„Jo, to jsme chtěli," odvětil Kenzie nevzrušeně. „Jenže já jsem řekl Rachnalovi, že se u Černé skály připojíme k Rhysovi."

„Tak my se přidáme k obchodní výpravě?"

„Ne. Ale Rachnal řekne Maedunům, že jsem mu tvrdil, že se u Černé skály připojíme k obchodní výpravě. A že když jsme opustili hospodu, viděl nás odjíždět na severovýchod."

Zůstala jsem na něj zděšeně zírat. Laringras a Laringrasané měli nekonečnou, nezměrnou schopnost mě neustále něčím překvapovat. „On by tě zradil Maedunům? Ale já jsem si myslela, že je to tvůj přítel."

„Je." Znělo to pozoruhodně bezstarostně. „Svým způsobem."

Nemohla jsem si odpustit káravý tón. „Tam, odkud přicházím, přátelé své přátele nezrazují."

„Bryno…"

Tenhle výraz jeho tváře už jsem dobře znala a dobře jsem věděla, co bude následovat. „Já vím," vyhrkla jsem chvatně. „Já vím. Toto je Laringras."

„Ano. Toto je Laringras." Pokrčil rameny. „Rachnal tu musí žít. Je to Isgard a je tu jen trpěn. Nemůžeš ho vinit z toho, že dělá to, co musí, aby přežil." Usmál se. „To je důvod, proč nás tak pozorně sledoval, když jsme odjížděli, víš. Aby byl schopen s čistým svědomím přísahat, že jsme zahnuli na severovýchod. Maedunští černokněžníci znají způsob, jak poznat, kdy člověk lže. A řeknu ti, že lhát jim je velmi bolestivé."

Ukázal nahoru na zkroucenou, zakrslou borovici. „Asi míli odtud je stezka, která vede zpátky na severozápadní cestu.

Pojedeme tamtudy. Zdrží nás to nanejvýš o jednu dvě hodiny."

Podívala jsem se na něj. Tvářil se klidně a vyrovnaně, ale postřehla jsem, že mu v koutcích úst začíná nějak cukat.

„Kenzie Tichošlápku, ty jsi nestydatý lhář."

Poočku na mě s kamennou tváří mrknul. „Jo," souhlasil. „To jsem. A to je opravdu hrozné, že?"

Cesta z Banhapetsutu do Rachnalovy hospody trvala čtyři dny. Vzdálenost mezi hospodou a úpatím hor, kde se naše cesta napojovala na hlavní obchodní tah, byla jen poloviční, ale zabralo nám to přes osm dní. Museli jsme často zastavovat, aby si koně odpočinuli, a měli jsme málo vody.

Postupně se kolem nás začalo zvedat podhůří. Rozrytá, rozpraskaná a drsným podnebím ošlehaná krajina začala prudce stoupat a kolem cesty se zvedaly kopce. Trnité hloží zmizelo a nahradily ho pokroucené, zakrslé borovice. Tu a tam se mezi zákrsky objevilo pár bezlistých, ubohých osik. Ostnaté kaktusy ustoupily ostrůvkům drsných tuhých travin.

Jak cesta stoupala, byly noci stále stejně chladné a jasné, ale teď začínalo být chladno i ve dne, takže jsme tu a tam potřebovali své pláště i přes poledne, kdy na nekonečně modré obloze jasně zářilo slunce. Toho dne jsme objeli úbočí kamenitého pahorku a najednou před námi byla řeka, divoká zpěněná horská řeka, která se peřejemi valila hlubokým, úzkým korytem vlevo vedle cesty. Voda se divoce řítila přes rozpukané skály a strhávala s sebou do úzkého údolí všechno, co jí přišlo do cesty. Jeli jsme proti proudu dál po stejné cestě.

Bylo to, jako bychom zahnuli za roh a vešli do jiného světa. Tráva kolem cesty byla ještě suchá a neživá, ale bylo jí tu hojně. Stromy na kopcích kolem řeky byly silnější a zelenější. Necítila jsem žádný smutek na tím, že dusivou prašnou poušť necháváme za sebou.

Pozdě odpoledne jsme vyjeli ze soutěsky do rozlehlého údolí. Široká, jasně zřetelná cesta pokračovala po strmém říčním břehu a vedla hluboko do hor vznášejících se jako špičaté žulové tesáky vzhůru do nebes. Na vrcholcích ležel sníh a sněhové jazyky se natahovaly až dolů ke stromům, ale zůstávaly v bezpečné vzdálenosti od cesty.

Něco se ve mně pohnulo, jakési napětí, které jsem si předtím ani neuvědomovala. Toto sice nebylo pohoří Skai, ale hory to byly. Rostly tu převážně borovice, osiky a olše, nebyly tu žádné duby a javory a jasany, na které jsem byla zvyklá, ale už jenom to, že jsem byla opět v horách, mě povzbudilo a dodalo mi to zvláštní pocit

bezpečí. Poprvé od toho okamžiku, kdy jsem se probudila v té mrňavé špinavé kajutě na lodi, jsem cítila, že opravdu ještě někdy Skai uvidím.

Řeka po naší levici tekla hlubokou úzkou roklí, řítila se přes rozpukané skály a vysoko do vzduchu vyhazovala chumáče pěny, které se tu a tam válely po cestě jako cáry mlhy. Kvečeru jsme minuli místo, kde se voda řítila přes okraj útesu, padala hluboko dolů do tůně a dole se točila v divokých vírech. V dunění vodopádu nebylo slyšet vlastního slova.

Na noc jsme zastavili o něco dříve než obvykle, asi míli nad vodopádem. Našli jsme si nějakých sto kroků od cesty malý úkryt. Po úbočí hory tu zurčel malý potůček a pospíchal k řece. Malý hájek byl dobrým úkrytem pro koně a trochu tlumil bouřlivý, divoký řev řeky. Dvě těžké nakloněné skalní desky nám skýtaly dostatečnou ochranu před větrem a mohli jsme si tam roztáhnout přikrývky na spaní. Na mně byla řada rozdělat oheň a Kenzie se postaral o koně.

Když se vrátil zpátky k ohni, rozložil jednu z pokrývek a přehodil si ji přes ramena, a pak se musel chvíli přehrabovat ve svém sedlovém vaku, než našel mýdlo, které jsme neměli možnost použít od té doby, co jsme opustili Banhapetsut. V poušti byla voda tak vzácná, že by se mohla vyvažovat zlatem. Nedalo se s ní plýtvat na mytí a špinit mýdlovou pěnou vodu na pití je na poušti tím nejtěžším hříchem.

„Mám pro tebe překvapení," sdělil mi.

„Překvapení? O co jde?"

„Uvidíš. Pojď se mnou."

Vedl mě nahoru podél zurčícího potůčku. Bylo to značně strmé stoupání. Museli jsme se drápat nahoru po všech čtyřech a přelézat velké výčnělky rozpukané skály. V jednu chvíli jsem se otočila a podívala nazpět. Malý háječek pod námi, kde jsme nechali koně, se zdál být neuvěřitelně daleko. Vrátila jsem se pohledem zpátky nahoru právě včas, abych viděla Kenziho mizet v úzké štěrbině.

Štěrbina byla tak úzká, že jsem jí sotva prolezla. Kenzie se musel protáhnout bokem a i tak se protlačil jen s námahou. Když už

jsem byla napůl uvnitř, tak mě najednou zarazil zvláštní pach, který se vznášel ve vzduchu. Bylo to cítit přesně jako shnilá vejce na venkovském dvoře.

Vystřelila jsem ze štěrbiny jako špunt z láhve a pak jsem se zastavila a zůstala zírat. Byli jsme v malé oválné jeskyni, ohlazené vodou, zčásti otevřené nahoru, s výhledem na nebe. Ve vzduchu visel těžký pach síry, tak silný, že se mi z něho dělalo špatně. U nohou mi leželo tiché jezírko průzračné vody, ze kterého stoupala pára. Přebytečná voda odtékala horem přes hranu nádrže a teď už bylo jasné, odkud je napájen potůček, podél kterého jsme sem přišli.

„Jestli ten zápach vydržíš," prohodil Kenzie s úsměvem, „tak by sis mohla dát horkou koupel."

Co jsme opustili poušť, tak jsme sice měli dostatek vody na mytí, ale nebyla o moc teplejší, než byly ledovce a sněhy v horách, odkud pocházela. Člověk by musel být o hodně silnější povahy a statečnější než já, aby se odhodlal ponořit se do ní na déle než jednu nebo dvě vteřiny. Hleděla jsem na jezírko a štiplavé výpary síry mi v tu chvíli přišly zcela zanedbatelné. Najednou jsem si až bolestně uvědomila, jak mě celé tělo svědí. Šaty jsem měla ztvrdlé potem a špínou a kolem obličeje mi visely ucourané pramínky vlasů, slepených prachem. Slasti Annwnu nemohly mít pro umírajícího válečníka větší půvab, než mělo tohle jezírko pro mě.

„Na hodinku tě opustím," pravil Kenzie s úsměvem. „Buď tak hodná a nechej kousek mýdla i pro mě." Hodil na vodou a léty ohlazený kámen svinutou pokrývku. „Vím, že si raději oblékáš to, co máš teď na sobě, ale vzal jsem ti s sebou ještě jedny šaty. Říkal jsem si, že si ty svoje budeš chtít možná vyprat. Použij tento konec jezírka blízko odtoku."

Ještě než stačil úplně zmizet ve štěrbině, už jsem ze sebe spěšně strhávala tuniku a košili.

Malé jezírko bylo tak horké, až mi kůže zrůžověla. Shledala jsem, že tato koupel je za ten příšerný výstup strmou stezkou nahoru nad tábor vskutku přepychovou odměnou. Ani ty sirné výpary mi nemohly potěšení z teplé vody pokazit. Nemilosrdně jsem zneužila náš malý kousek mýdla a vynořila jsem se nádherně čistá a vyhřátá. I mé vlasy si libovaly nad tou čistotou. Rozkošnicky jsem si je načechrávala prsty. Byly sice ještě zoufale krátké, ale

usoudila jsem, že od té doby, co je Kenzie v Banhapetsutu uřezal, přece jen o kousek povyrostly.

Zachumlala jsem se do deky a dosucha jsem si třela celé tělo, až mi kůže zrudla. Pak jsem se rychle oblékla do sukně a tuniky, které jsem vyměnila s tou služtičkou v Banhapetsutu, a vyprala jsem si kalhoty, tuniku a košili. Než jsem skončila, sklánělo se slunce pomalu za západní hory. S vlhkými šaty v náručí jsem začala slézat s útesu. Když jsem se dostala zpátky do tábora, kde Kenzie udržoval malý příjemný ohníček, měla jsem vlasy skoro suché.

Zatímco jsem se koupala, Kenzie nezahálel. Našla jsem ho klečet u malého potůčku, jak čistí dva pstruhy, dlouhé skoro jako můj loket. Rozvěsila jsem šaty po keřích kolem ohně, aby uschly, posadila jsem se k ohni a prsty si pročesávala vlasy. Kenzie položil ryby na plochý kámen vedle ohně a šel si do sedlového vaku pro čistou košili. Zvedl svou deku a jen se usmál a odevzdaně potřásl hlavou, když jsem mu podávala smutně vymydlený zbyteček žlutého mýdla. Tiše se sám pro sebe uchechtnul, vyrazil nahoru po stezce a zmizel.

Chopila jsem se vaření a udělala jsem k rybám placky. S moukou už jsme byli skoro na dně. Doufala jsem, že během několika příštích dnů najdeme nějaký statek nebo hospodu a koupíme si další. Dala jsem placky péct na plochý kámen k ohni, posadila jsem se k nim, hlídala jsem je, aby se nepřipálily, a čekala jsem, až se Kenzie vrátí.

Už se stmívalo, když se objevil. Vyšel zpoza skály, oblečený jen v košili, která mu sahala sotva ke kolenům, a v náručí nesl mokrou suknici a pléd. Rozvěsil si je po křovích u ohně vedle mých kalhot a tuniky, pak si kolem pasu ovinul deku a přišel si sednou k ohni.

Ryby už byly hotové a já jsem placky tentokrát nepřipálila. Kenzie si vzal svůj díl, uvelebil se s ním na zemi, zády se opřel o skálu a pustil se do jídla.

Z té horké vody jsem byla příjemně ospalá. Po jídle jsem se posadila k ohni, rukama jsem si ovinula kolena, zahleděla jsem se přes žhavé uhlíky na hru světel a stínů a pomalu jsem začala podřimovat. Poprvé od chvíle, co jsme opustili Banhapetsut, jsem si dovolila vzpomínat na Tiegana a domov. Nepochybovala jsem o tom, že je teď Tiegan v bezpečí doma. Byla jsem jen zvědavá, jestli ví, že i já jsem teď poměrně v bezpečí.

Jak jsem hleděla do ohně, vyvstal přede mnou jeho obraz a kolem něj celá rodina. Ze žhavých uhlíků v ohništi vyskakovaly plamínky a do očí se mi náhle draly slzy. Strašně mi chyběli. Všichni mi strašně chyběli – můj bratr Brennen, jeho žena Mai a jejich děti, Brennenova bheancoran Fiala, která mě učila zacházet s mečem, mí rodiče, mí strýcové a moje teta Torey. A dokonce i Sheryn, Tieganova žena. Na rozdíl od mé švagrové Mai a Brennenovy bheancoran Fialy jsme se Sheryn moc dobře nevycházely. Nikdy. Už od dětství.

Sheryn byla Tyaddka, patřila k té podivné, vymírající rase, která osídlila Celi ještě před příchodem Celanů. Bylo dost zvláštní, že to byla vlastně moje příbuzná, a to ještě předtím, než si vzala mého bratrance Tiegana, jediného králova syna. Její babička a moje babička z matčiny strany byly sestry, ale zatímco moje babička se zamilovala do Morfyna z Dun Llevenu a vzala si ho, její zůstala na tyaddské usedlosti a vzala si Tyadda.

Sheryn a já jsme se do našich čtrnácti let nesetkaly. Tehdy přijela na návštěvu na Dun Eidon, do mého domova na Skai. Nestaly se z nás přítelkyně. Dávala mi nepokrytě najevo, že jakoukoli ženu, která se zabývá mečem místo mnohem ženštějších záležitostí jako vyšívání, šití, pletení a vedení domácnosti, a to včetně flirtování, shledává omezenou a neženskou. Byla jsem už tenkrát skoro o hlavu větší než ona a vážila jsem skoro o dva kameny víc. Cítila jsem se vedle ní jako vypasená kráva vedle půvabné laně. Asi bych ji snad dokázala i nenávidět, kdybych nebyla naprosto pohlcena snahou dosáhnout mistrovství v ovládání meče. Moje opovržení vůči ní, jako malé křehké popínavé rostlince bez vlastního názoru, bylo nepochybně stejně hluboké jako její vůči mně.

Na své první návštěvě na Dun Eidonu potkala Tiegana. Tieganovi bylo šestadvacet, byl zkušený, znalý světa, a přijel tehdy probrat s mým otcem, princem Keylanem ze Skai, záležitosti týkající se království. Zatímco pro mne neměl nic víc než občasný projev přízně a prostě vzal na vědomí, že se jednoho dne stanu jeho bheancoran, nemohl si nepovšimnout Sheryniny nevšední krásy, výjimečné i na Tyaddku.

Dokud na Dun Eidon nepřijel Tiegan, krátila si Sheryn čas silně nevkusným flirtováním s Brennenem, který měl právě před svatbou

s Mai. Potom bez mrknutí oka, jako mávnutím kouzelného proutku, zaměřila veškerou svou pozornost a zničující půvab na Tiegana. Tiegan jí podlehl jako býček, kterého odvádějí na jatka. Celou tou nepříjemnou záležitostí jsem přirozeně byla naprosto znechucena. A od té doby si Tiegan nějakým způsobem zařizoval své návštěvy na Dun Eidonu ve stejné době jako Sheryn. A minulý rok, devět let po jejich prvním setkání, se s ní oženil. Teď už jsme spolu vycházely o trochu lépe, než když nám bylo čtrnáct.

Tady venku, v divočině Laringrasských hor, jsem o tom přemítala celkem klidně a cítila jsem skoro pobavení nad tím, jak se Sheryn dostala nahoru. Nikdo s určitostí přesně neví, kdy vznikla tradice, že princ ze Skai má svou bheancoran, bojovnici, která mu slouží jako společnice, důvěrnice a osobní stráž, ale stejná tradice říká, že první bheancoran prince ze Skai byla Tyaddka. Moje matka Letessa al Morfyn byla bheancoran mého otce a její matka byla bheancoran jejího otce. Bheancoran si své prince obvykle neberou, přestože se jeden čas zdálo, že se to stane zvykem – začalo to Kyffenem, který si vzal Demilor. Nevěřím, že by kdy Tiegan – stejně jako já – vážně uvažoval o tom, že bychom se mohli vzít. Byli jsme koneckonců bratranec a sestřenice a pokrevní spřízněnost byla příliš úzká. Pouto bheancoran a prince nás spojovalo se stejnou vážností jako pouto manželské. Občas jsem i věřila, že Sheryn na sílu našeho pouta, na něco, co nemohla sdílet, žárlí.

Poleno v ohni zapraskalo a vyslalo nebezpečně blízko k lemu mé sukně sprškу jiskřiček. Stáhla jsem nohy od ohně blíž k sobě. Seděli jsme skryti v našem přístřešku, venku už byla tmavá noc a na černé klenbě oblohy jasně planuly hvězdy. Zasnila jsem se u ohně nějak dlouho.

I Kenzie byl celou tu dlouhou dobu zticha. Zvedla jsem hlavu a zjistila jsem, že se s podivným výrazem ve tváři dívá na mě. Mihotavé světlo ohně mu ozařovalo čelo a tváře a třpytilo se v čerstvém porostu nových vousů. Hleděl na mě, jako bych byla někdo cizí, někdo, koho ještě nikdy dříve nespatřil. Ten podivný výraz se však z jeho tváře vytratil tak rychle, že jsem začala pochybovat, jestli jsem ho vůbec zahlédla.

„Skoro už jsem zapomněl, že jsi žena," ozval se tiše.

„Pod vší tou špínu se to těžko dalo poznat," odpověděla jsem.

„Jsi velmi přitažlivá,“ poznamenal podivně hořkým hlasem. Pak mu najednou rysy ztvrdly a Kenzie se odvrátil. „Přeju ti dobrou noc, Bryno.“ Zachumlal se do pokrývky a lehnul si na zem zády ke mně. Ale zdálo se mi, že si ještě něco pro sebe mumlá. Znělo to, jako by říkal něco jako: „A žena, která není pro zlomeného muže…“

10

Té noci jsem opět měla sen. Znovu lovec a štvanci, pádící bezhlavě lesem a loukami. Mou noční můrou vířily jen nezřetelné stíny hrůzy. Neviděla jsem nic určitého, ale zmocňovalo se mě vědomí zla, vědomí hrozivé nenávisti, která se mi dravě zahryzávala do duše zuby a drápy vzteklého venianského jezevce. Větve mě chytaly za vlasy a rozdíraly mi kůži, ale nedbala jsem toho a běžela jsem jako o život. V mých stopách se hnal beztvarý černý děs a vzduchem se mezi stromy nesl jeho řezavý smích. „Nemůžeš mi uniknout, ty moje maličká sestřenko," volal za mnou. „Kamkoliv by ses mi chtěla schovat, já si tě najdu." Od okolních skal a útesů se odráželo praskání větví a dusot nohou a ozvěnou se vracelo zpátky ke mně.

Vyděšená a zpocená jsem se vytrhla ze spánku. Hlavou mi vířily útržky snu. Nevěděla jsem, jestli ještě spím nebo ne, a napínala jsem sluch ve snaze zjistit, jestli ten hluk byl skutečný nebo patřil do snu. Nad hlavou jsem z našeho úkrytu viděla kousek oblohy ve tvaru obráceného „V", která na východě právě začínala přecházet do barvy syté královské modři, zvěstující nadcházející úsvit. Oheň skomíral, v ohništi zůstaly jen řeřavé uhlíky, ale v našem úkrytu bylo stále ještě poměrně teplo.

Kenzie seděl opřený zády o skálu vedle vchodu – tmavý stín proti blednoucí obloze. Když jsem se posadila, otočil hlavu a

podíval se na mě, jak zděšeně oddychuju a srdce mi tluče jako splašené.

„Co se děje?“ zašeptal.

„Já nevím. Zdálo se mi, jako bych něco slyšela.“

„Nějaký pohyb?“

„Já nevím. Nějaký hluk. Něco.“

Spala jsem jen v košili a tunice. Teď jsem vstala a opatrně jsem se odplížila ke křovinám, kam jsem si rozvěsila šaty, aby mi uschly. Kalhoty už byly skoro suché. Natáhla jsem si je, připlížila jsem se zpátky do našeho úkrytu a připjala si meč. Kenzie zvedl ruku a sáhnul po meči v pochvě, aby se ujistil, že mu meč na zádech sedí dostatečně volně, kdyby ho rychle potřeboval. Ticho ubývající noci nerušil žádný zvuk, ani cvrlikání ptáků.

„Kenzie? Poslouchej…“

Pomalu se postavil na nohy. „Ptáci,“ sykl tiše. „Touhle dobou obvykle zpívají.“ Vykročil z úkrytu mezi šikmými deskami skály ven na malý travnatý výběžek nad potůčkem. Vyklouzla jsem za ním a postavila se vedle něj po jeho levici stejně, jako by to byl Tiegan. Bylo už sice dost světla, abychom dobře viděli, ale od cesty, vzdálené asi sto kroků, nás dělil hustý porost křovin a stromů.

Do ticha hlasitě zaznělo cinknutí kovu o kámen. Okovaného koňského kopyta o nějaký kámen na cestě? Kenzie natáhl ruku po jílci meče, který mu vyčníval za levým ramenem, ale zase ji spustil prázdnou zpátky. Mezi stromy nebylo pro boj s mečem dost místa. Sunul se dopředu tiše jako klouzající stín, od jedné borovice k druhé. Pomalu jsem se přesouvala s ním a podvědomě jsem našlapovala tak opatrně, aby ani větvička nezapraskala. Odněkud zpředu k nám dolehlo tiché, rychle ztlumené cinknutí udidla. Někdo tam byl a zdálo se, že je ještě na cestě.

Když jsme se připlížili blíž k cestě, tlumené burácení řeky divoce vířící úzkým skalním korytem, zesílilo. Kenzie rychle skočil do stínu stromů stojících na kraji cesty. Prosmýkla jsem se těsně za ním jako jeho stín.

Vypadalo to, že cesta je vlevo i vpravo prázdná. Na úzkém pásu země mezi stromy a srázným říčním břehem se nic nehýbalo. Cesta byla dost široká, aby na ní mohli jet vedle sebe tři muži na koních,

ale nikdo tu nebyl. Napjaté Kenziho tělo se trochu uvolnilo, ale na cestu dosud nevkročil.

Mezi stromy za námi se ozvalo nějaké zapraštění. Prudce jsem se otočila a sáhla po jílci meče.

Vynořili se mezi stromy jako duchové a vrhli se na nás. Muži v černém, na černých koních, s meči tasenými a zdviženými k boji. Srdce se ve mně málem zastavilo. Bylo to přesně jako v mém snu. Vykřikla jsem hrůzou. Ale křičet znamenalo plýtvat dechem a teď nebyla vhodná chvíle na to, aby si to člověk mohl dovolit.

Kenzie bleskově skočil za jeden kmen borovice a já za druhý. Společně jsme pak vyběhli na cestu, kde bylo alespoň trochu místa, abychom se mohli rozmáchnout mečem.

Ale vrhli se na nás tak rychle, že jsme ani neměli čas meče vytáhnout. Jeden mě minul, a já jsem spíš vycítila než uviděla čepel meče, která svištěla vzduchem přímo na mou hlavu. Vrhla jsem se stranou a odrazila jsem se od boku dalšího koně. Kenzie se pokusil vyhnout zuřivé ráně mečem a zmizel mi za třetím koněm.

Jezdci v tom pološeru na cestě neviděli o nic lépe než my. Jak se nás snažili dostat, jejich koně se motali kolem, vzpínali se a otáčeli a naráželi na sebe. V tom zmatku se Kenzimu podařilo vyhnout se jednomu útočícímu jezdci a proklouznout ke mně.

Na cestě bylo příliš mnoho jezdců na koních a málo místa. Byli jsme uprostřed celé té vřavy a oni se nemohli mečem pořádně rozmáchnout, ale zároveň jsme ani my neměli dost místa na to, abychom mohli vytáhnout svoje meče a bránit se.

Zvedla jsem hlavu a přímo nad sebou jsem uviděla dalšího. Za toho časného úsvitu bylo právě tak dost světla, abych rozeznala jeho tvář – bledý ovál pod černými vlasy. A jeho oči… Jeho oči byly jako dvě prázdné černé díry a zdálo se mi, že v nich vidím slabý rudý žár. Na okamžik jsem strnula hrůzou.

„Tady jsi.“ Jeho hlas byl tichý, ale i přes dunění divoké vody v řece a údery kopyt na cestě jsem ho slyšela naprosto zřetelně.

„Bryno, pozor!“ vykřikl Kenzie.

Ty černé oči mě polapily a přibily k zemi. Jezdec se vítězoslavně rozesmál a zvedl meč. Nemohla jsem se ani pohnout. V poslední chvíli mě Kenzie chytil kolem pasu, strhnul mě k sobě, uskočil dozadu a vzápětí se i se mnou v náručí vrhnul přes okraj srázu do řeky.

Dolů do vody to byla hloubka skoro dvou vzrostlých mužů. Ještě jsem se právě tak stihla nadechnout a vzápětí už jsme dopadli do vody. Hladina se nade mnou zavřela. Voda byla tak studená, až mi to vyrazilo dech. Zalknula jsem se a začala jsem kašlat, pokusila jsem se znovu nadechnout a zároveň vykašlat vodu. Kenzie mě pevně držel, kašlal a prskal a divoce kolem sebe kopal. Proud nás strhnul s sebou a unášel nás peřejemi k vodopádu, který byl asi míli dolů po řece.

„Uvolni se," křičel mi do ucha. „Nevzpouzej se tolik. Drž hlavu nad vodou a uvolni se."

Pokusila jsem se mu odpovědět a pořádně jsem se přitom nalokala říční vody. Pak jsem to vzdala a nechala jsem se jen ochable unášet řekou v jeho náručí. Proud s námi točil a příkré stěny říčního koryta letěly kolem mě v divokém víru, až se mi zatočila hlava. Přímo před námi se vynořil stín obrovské rozeklané skály. Zavřela jsem oči, ale proud se skále vyhnul a vzal nás s sebou. Voda mi stříkala do tváře a musela jsem se soustředit jen na to, abych se mohla nadechnout.

Než jsem si to vůbec stihla uvědomit, byli jsme u vodopádu. Kenzie něco křičel, ale nerozuměla jsem, co mi říká. Uvědomovala jsem si jen, že mě pořád drží pevně kolem pasu, a to znamenalo, že jsme pořád ještě oba naživu. Ale to ještě naprosto neznamenalo, že přežijeme let vodopádem.

A neměla jsem vlastně ani čas začít se bát. Bylo mi, jako by se svět pode mnou zvednul a vyletěl nahoru. Síla proudu nás vyhodila z vody rovnou dopředu a my jsme spolu letěli vstříc něčemu, co vypadalo jako věčnost. Kenzie mě stále pevně svíral v náručí.

A znovu jsme dopadli do vody. Jak jsme vletěli do tůně pod vodopádem, kopnul mě Kenzie do nohy.

„Kopej se mnou," křičel a volnou rukou se snažil udržet nad vodou. „Musíme se dostat z toho proudu."

Kopala jsem. Nevím, jestli to k něčemu bylo, ale cítila jsem, že tah vody povoluje a najednou byl přímo vedle nás ve skalní puklině kousek nízké skalní římsy. Chytila jsem se jí a přitiskla se k ní jako rosnička ke kůře stromu. Myslela jsem si, že jsme na té straně řeky, kudy vede cesta, ale zároveň jsem naprosto ztratila jakékoli povědomí o směru.

„Drž se tady chvíli," zakřičel Kenzie s ústy těsně u mého ucha. I tak jsem ho přes dunění vodopádu sotva slyšela. Vydrápal se z vody na úzkou skalní římsu a pak se otočil a podal mi ruku. Chytila jsem se nabízené ruky a nohama jsem škrábala a hrabala po kluzké skále, až se mu podařilo mě z vody vytáhnout.

Už bylo světlo a bylo dobře vidět. Tupě jsem zvedla hlavu a podívala na Kenziho. Stál nade mnou, zády se opíral o skálu a vyčerpaně lapal po dechu. Pramínky mokrých vlasů se mu lepily k čelu a padaly mu do očí, a byl bledý jako křída, jen na levé lícní kosti měl obrovskou modřinu, která pomalu začínala modrat a místy přecházela do fialova. Třesoucí se rukou si odhrnul mokré vlasy z očí.

„Jsi v pořádku?" zeptal se.

Nemohla jsem popadnout dech, abych mu odpověděla, a jen jsem němě přikývla. Pak jsem sebrala trochu síly a dokázala jsem se zebe vypravit alespoň: „Díky. Zachránil jsi mi život."

„No jo. Když na to přijde, myslím, že teď byla řada zase na mně."

Zvedl ruku, sáhnul za levé rameno a sevřel jílec meče. Přes tvář mu přelétl výraz ulehčení. Polekaně jsem udělala totéž. Prsty se dotkly jílce meče. Alespoň ještě pořád máme své zbraně, i když jen sedm bohů a bohyní ví, co se stalo s věcmi, které jsme zanechali v táboře, pomyslela jsem si. A s našimi koňmi.

„Tudy," řekl a vzal mě za ruku. „Je tam za vodopádem malá jeskyně, ale může to být taky první místo, které prohledají, až sejdou dolů a začnou po nás pátrat."

Zvedla jsem hlavu a podívala jsem se nahoru. Stěna říčního koryta tu nebyla tak vysoká jako tam, kde jsme tábořili – končila jen jeden či dva lokte nad Kenziho hlavou. V tůni pod námi se voda divoce otáčela v hlubokých i menších vírech a hnala se korytem dál.

„Vědí, kdo jsem," řekla jsem přerývaně. Pořád jsem ještě popadala dech. „Jejich velitel… Věděl, kdo jsem." Otřásla jsem se a nebylo to jen chladem z mokrých šatů a studené vody. „Vstoupil do mých snů, Kenzie. Já vím, že ano. Je schopen mě najít, kamkoliv půjdeme."

„No dobře. Ale i kdyby to tak bylo, tak budu raději, když nás najde tam nahoře," řekl Kenzie a kývl směrem k okraji koryta.

„Tady dole jsme pro jakékoli lučištníky až žalostně snadným terčem.“

Přikývla jsem. Tam bychom alespoň mohli mít možnost použít své meče a tam uvidíme, co se dá dělat. Ale ti jezdci budou mít stejnou možnost.

Vyškrábali jsme se přes okraj říčního koryta na cestu. Jezdce nebylo nikde vidět. Kenzie mě vzal za ruku, přeběhli jsme cestu a zapadli mezi stromy na druhé straně. Skryti v lesíku jsme opatrně postupovali podél cesty zpátky, směrem k našemu táboru.

Dunění vodopádu překrylo všechen hluk, který jezdci dělali. Vynořili se těsně před námi, ještě než jsme je uslyšeli. Vrhla jsem se k zemi do spleti větví mladých osik a Kenziho jsem strhla s sebou.

Skrz hustě rostoucí mladé kmínky a odumřelý porost jsme viděli jen skupinu mužů na koních. Velitel zastavil a zvednul hlavu. Připomínal mi větřícího loveckého psa. V jasném ranním světle se mi zdálo, že kolem jeho hlavy vidím kroužit řídkou černou mlhu. Ale nakolik se zdála být řídká, přesto zastírala jeho rysy. Nedalo se říci, jak vypadá, až na to, že je to nepochybně Maedun, s vlasy černými jako uhel, které pohlcují všechno světlo, a se stejně černýma očima.

Ta černá mlha, to bylo maedunské krvavé černokněžnictví, smrtelně nebezpečné i tady, na úpatí hor.

Vzpomněla jsem si, jak na mě Franica použila svou magii krve. Udělalo se mi nevolno. Ztuhla jsem jako přimrazená, jako vrabec před hadem.

Kenzie sáhnul po jílci meče nad levým ramenem.

„Ne,“ zašeptala jsem. „Nehýbej se.“

Velitel nehybně stál na místě. Temnota kolem jeho hlavy se nerozplývala.

Magie krve. Magie stvořená z krve a bolesti a hrůzy. Mocná a děsivá. Černá jako nejhlubší noc, dusivá a odpudivá. Magie, která stravuje a hubí duši.

Ale temnotu a noc lze rozptýlit světlem. Celská magie – magie Tyaddů – byla magií země a vzduchu, magií jasnou a čistou a zářící jako křišťál, ve kterém se odráží světlo svíce. Byla to jemná magie, magie, která by nikomu nedovolila, aby ji použil k zabíjení. Ale

mohla nás skrýt. Kdybych však měla sílu ji přivolat. Kdyby na to můj skrovný dar magie stačil.

V Banhapetsutu ani v poušti žádná vlákna magie ve vzduchu ani v zemi nebyla. Ale tady jsme byli v horách. Celská magie, magie Tyaddů, se zrodila ve výškách a svěží zeleni skaiských hor. Toto nebyly celské hory, nebyly to skaiské hory. Ale hory to byly a všechna vysoko položená místa byla zasvěcená sedmi bohům a bohyním.

„Co to děláš?“ zašeptal Kenzie.

„Chci se pokusit o magii. O maskovací zaklínadlo. Hlavně se nehýbej. Ať se stane, co se stane, hlavně se nehýbej.“

Zoufale jsem začala stahovat tenká, slabá vlákna moci a síly, která se vznášela kolem, nezřetelná a chabá, ale snad použitelná. Zaklínadlo, které jsem potřebovala, nevyžadovalo moc síly, ale i tak jsem jí měla málo, ať už sama v sobě nebo jí bylo málo kolem mě. Nevěděla jsem, jestli to bude stačit, ale byla to jediná možnost, kterou jsme teď měli.

To ta ledová voda v řece mi vysála většinu sil. Zády jsem se opřela o Kenziho a hledala jsem jemné, nestálé proudy magie ve vzduchu i v zemi. Pomalu, namáhavě jsem tvořila maskovací zaklínadlo. Vzduch kolem nás jemně zajiskřil jako zrnka prachu ve sluneční záři a kůže mě začala svědit.

Zhluboka jsem se nadechla a soustředila se. To zaklínadlo bylo pro mou babičku i mou tetu Torey tak jednoduché. Když ho vyvolávaly ony, nebyla jim na tvářích vidět sebemenší známka nějaké námahy. Zato já jsem na to potřebovala každou unci síly, kterou jsem měla.

Velitel maedunských jezdců stále ještě nehybně seděl v sedle a slídil kolem sebe jako honicí pes, který větří jelena. Možná, že dokázal vycítit, že vyvolávám magii.

Ale mně bylo řečeno, že maskovací zaklínadlo se zvenčí zjistit nedá, protože magie je celá směrována dovnitř. Zavřela jsem oči a soustředila se na to, abych Kenziho a sebe přetvořila na vzhled balvanu zarostlého v houštině polámaných, odumřelých osik.

Ruce mi mrzly, nohy jsem skoro necítila a měla jsem co dělat, aby mi zuby necvakaly zimou. Ale v rukou jsem pevně svírala křehká vlákna moci a všechnu svou sílu jsem vlévala do zaklínadla.

„Nehýbou se,“ zašeptal Kenzie.

Nemohla jsem plýtvat silami na to, abych přikývla. Ale vzduch kolem nás stále ještě jiskřil. Zaklínadlo drželo pevně.

Konečně jsem cítila, jak napětí v Kenzim opadává. „Jdou dál," vydechl tichounce. „Dolů po proudu. Jdou propátrat tu tůň pod vodopádem."

Přikývla jsem, ale oči jsem neotevřela, nenechala jsem zaklínadlo odeznít. Přikrčila jsem se blíž k němu. Cítila jsem, jak se celá třesu. Pustil mě. Otevřela jsem oči a uviděla jsem, jak si rozepíná pléd. Přehodil ho přes nás a pevně mě k sobě přitiskl. I mokrá vlna drží teplo a jeho pléd byl z dobré, hustě tkané vlny.

„Jak dlouho to zaklínadlo udržíš?" zeptal se.

Stěží se mi podařilo vypravit ze sebe pár slov. „Já nevím. Doufám, že dostatečně dlouho." Vroucně jsem si přála, abych si na to byla vzpomněla dřív, ještě když jsme byli v teple a bezpečí našeho skalního úkrytu.

Teplo našich dvou těl pod vlněným pláštěm na mě postupně začalo působit a já jsem se přestala třást. Nevím, jak dlouho jsem se tam choulila pevně přitisknutá ke Kenziho hrudi, skrytá v jeho náruči, se zavřenýma očima, každou uncí svých sil soustředěná na to, abych udržela maskovací zaklínadlo. A potom Kenzie zpozorněl a zvedl hlavu.

„Vracejí se stejnou cestou zpátky," zašeptal. „Možná se vrací, aby se podívali, jestli nenajdou náš tábor."

Vyslala jsem krátkou, vroucnou modlitbičku k Rhianně, Paní Vzduchu, dárkyni daru magie. Prosím. Dej, abych to zaklínadlo udržela. Jen ještě o chvíli déle… Laringras a Isgard nebyly jejími zeměmi. Ale hory byly její výsostné místo a samotný lid Skai se holedbal tím, že zaujímá výsostné místo v jejích očích. Snad mě slyšela a snad nám bude příznivě nakloněna a pomůže nám.

Kenzie vedle mě se pohnul. Otevřela jsem oči a s překvapením jsem zaznamenala, že se slunce sune za vysoký skalní štít na západě a stíny hor se dlouží směrem k východu. Sotva jsem v sobě dokázala najít sílu zvednout hlavu. Maskovací zaklínadlo se náhle rychle rozplynulo a uvolněná vlákna moci se jedno po druhém prudce smršťovala a žahala mě na kůži jako kopřivy.

„Jsou pryč?“ zeptala jsem se.

Kenzie vyčerpaně přikývl. „Myslím že ano. Asi před hodinou vyrazili po proudu dolů a od té doby jsem je neviděl.“

„Určitě nám odvedli koně…“

Kenzie se spokojeně uchichtnul. Milý, příjemný zvuk v tom slábnoucím světle. „K hnědákovi se rozhodně moc blízko nedostali,“ řekl. „Je to tvrdohlavý rošťák, ještě mnohem tvrdohlavější než já, a nikomu jinému než mně nedovolí, aby se dotknul jeho uzdy nebo aby ho nutil jít někam, kam se mu jít nechce.“ Ztuhle se postavil na nohy, vzal mě za ruku a pomohl mi vstát. „Dokážeš jít, Bryno?“

„Já nevím. Snad ano.“

Šlo to, ale ztěžka. Když jsme se dostali na místo, kde jsme tábořili, byla už skoro tma. Všude kolem to bylo zdupané a zválené. Koně byli nedaleko, v malém osikovém háječku za úzkým pruhem trávy před naším úkrytem.

Tmavě zelená sukně té laringrasské služtičky ležela pohozená na zemi, zadupaná do trávy, potrhaná a zničená. Konvice, kterou jsme používali na vaření čaje, ležela uprostřed rozkopaného, vychladlého ohniště a na jedné straně byla promáčklá, jako by na ni šlápl kůň. Z našich sedlových vaků zbyly jen rozervané cáry kůže, spony zmizely v blátě nebo je Maeduni odnesli s sebou. Pokrývky ležely vzadu v úkrytu, naházené na hromadu. Zvedla jsem je a vytřásla z nich špínu. Byly potrhané a špinavé. Jedna měla obrovskou propálenou díru. Ale použít se ještě daly.

Kenzie zvedl svůj plechový hrnek. Někdo mu dýkou probodl dno. Všechno, co zbylo z našeho čaje a mouky, bylo rozházené v písku na podlaze našeho úkrytu.

„Milí lidé,“ poznamenal Kenzie, když si prohlížel hrnek. Odhodil ho na zem a vyšel ven na zničený trávník. Vložil si prsty do úst a pronikavě, ostře hvízdnul.

Není moc koní, kteří na takovéto zavolání přijdou. Můj strýc Connor nevycvičil ani půl tuctu koní přijít na zapískání. Ani jsem moc nevěřila, že by to mohlo na hnědáka nějak působit.

Ale Kenzie znal svého koně mnohem lépe než já. Hnědák přišel. A co víc, vzal s sebou i moji klisnu.

Zhroutila jsem se na špinavou deku a nevěděla jsem, jestli se mám smát nebo plakat. Ten boj o život ve studené vodě a pak to

napětí, jestli se podaří udržet maskovací zaklínadlo po dobu, která mi připadala jako věčnost, mě položilo. Neměli jsme žádné jídlo a doslova nic ve srovnání s tím málem, co jsme měli předtím, ale měli jsme koně, kteří se chovají, jako by vystoupili z nějaké balady bardů či potulných zpěváků. Mohl by si snad někdo přát víc?

11

Překročili jsme řeku a vjeli do Isgardu. Měli jsme štěstí. Nepotkala nás jediná sněhová vánice, a vlastně vůbec žádný sníh. Když jsme se prodírali úzkými vysokohorskými průsmyky, bylo počasí stále chladné, ale bylo jasno. Čím hlouběji jsme postupovali do hor, tím více proudů moci jsem nacházela v zemi i ve vzduchu. Pro jistotu jsem se snažila kolem nás po celou dobu udržet jedno slabší maskovací zaklínadlo, hlavně když jsme spali.

Isgardské hory byly hustě porostlé břízami, jasany, cedry a javory. Mezi ohnivě žlutými listy bříz probleskovaly rudé listy javorů a šafránová žluť a červeň listů jasanů. Křišťálově jasné noci byly chladné, ale mráz nebyl tak štiplavý jako na východní straně hor, a dny byly naopak chladnější. Cestovalo se mnohem příjemněji.

Na noc jsme zastavili v dolině, chráněné z jedné strany ledovcovým balvanem a z druhé strany porostem vysokých cedrů. Padlé věkovité cedrové kmeny a kameny kolem vyvrácených kořenů byly hustě obrostlé tmavě zeleným mechem. Sloupali jsme mech až na holou skálu a rozdělali jsme si oheň.

Kenzie seděl u ohně se zkříženýma nohama, meč položený na kolenou, a zatímco jsme čekali, až nám v naší promáčklé konvici začne vařit voda, čile a zručně se oháněl brusným kamenem a naolejovaným plátnem.

„Už brzy budeme v Honandunu,“ prohodil, aniž vzhlédl. „Nemyslím si, že bychom měli mít v přístavu nějaké potíže s hledáním tyrské lodi. Rozhodně ne v tuto roční dobu. Nebudou teď daleko od domova. Zimní vichřice se blíží.“

Upřeně jsem hleděla na konvici. Voda už skoro začínala vařit, tak jsem do ní hodila hrst divokých bylin. Čaj z nich byl hořký, ale po nepříliš vydatné večeři osvěžující. Měli jsme hubeného králíka a dušené kořínky.

„Mám pocit, jako bychom cestovali už léta,“ řekla jsem unaveně. „Ale alespoň že jsme nepotkali žádnou maedunskou hlídku.“

Zvedl hlavu a podíval se na mě, jedno obočí tázavě nadzdvižené. Brusný kámen, který svíral v ruce, se na okamžik zastavil nad čepelí meče. „Už nemáš ty sny?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Možná, že si velitel té hlídky myslí, že jsme mrtví. Asi už se dál neobtěžuje po nás pátrat.“

Pokrčil rameny. „Možná,“ odtušil.

„To nezní moc přesvědčivě.“

„Nejsem o tom tak úplně přesvědčen. U Maedunů se nikdy nevyplatí spoléhat na to, že něco udělali nebo ne.“ Několika tahy přejel kamenem po ostří čepele a pak přetřel lesklý kov naolejovaným plátnem. „On nevypadal právě jako člověk, který se snadno vzdává.“

„Třeba tak působí to maskovací zaklínadlo.“

Opět pokrčil rameny. „Doufám že ano.“

Zvedla jsem konvici z ohně a postavila ji mezi nás na placatý kámen, který jsme použili jako stůl, aby vychladla. „Zdá se, že udržet maskovací zaklínadlo je tady snadnější,“ řekla jsem. „Možná je to těmi horami.“

Na závěr Kenzie čepel pečlivě vyleštil a zasunul meč do pochvy. Chvíli mu zabralo, než uklidil kámen a plátno – kámen pozorně zabalil do plátna a teprve pak ho uložil do váčku u pasu.

Postavil se na nohy a rozkošnicky, s rukama nad hlavou, se řádně protáhl.

„Už je ten čaj dost studený, aby se dal pít?“ zeptal se.

Dotkla jsem se konvice, ucukla a zavrtěla hlavou. „Ještě ne.“

Vytáhl jediný hrnek, který nám zůstal. „Tohle tomu mizerovi jen tak neodpustím," prohlásil a zamračil se na hrnek. „Jeden hrnek pro dva lidi. To je směšné."

Dala jsem se do smíchu. „Aspoň jeden."

Podmračeně se na mě podíval. „Ty jsi člověk, kterému se cestuje lehce, lady Bryndo," pronesl tiše. „Jenže všechno, co mám já, leží tady před tebou." Zvedl konvici a nalil do hrnku trochu čaje. „Na kom je řada, aby si vzal hrnek?"

„Myslím že na tobě. Jen si poslož. Jsem unavená. Myslím, že si teď půjdu lehnout."

Jako bych ho svými slovy přivolala, vstoupil té noci lovec opět do mého spánku. Ale tentokrát to nebyl žádný šílený, horečnatý úprk zarostlým lesem. Žádná kořist neprchala v hrůze před děsivým pronásledováním. Lovec ztratil stopu své kořisti. Zlehka a obezřetně se plížil nocí, tiše našlapoval a půda lesa, pokrytá spadaným listím, tlumila jeho kročeje.

Pozorovala jsem ho bezpečně skrytá za stěnou z kapradí a břečťanu, pohybovala jsem se s ním, jak přecházel sem a tam a pátral. Plížil se lehce a půvabně, jako tanečník, splývající s noční tmou. Tentokrát jsem věděla, že mě nevidí a že přes maskovací zaklínadlo nemůže mou přítomnost ani vycítit.

Z jeho tváře zahalené stínem vyzařovalo napjaté soustředění, svraštělé černé obočí uprostřed dělila hluboká rýha. Jak jsem na něj hleděla, pomyslela jsem si, že je za noci ještě nehmotnější. Za ním jsem něco zahlédla.

Probudila se ve mně zvědavost a popošla jsem dopředu. Jako by lovec nebyl ničím víc než přízrakem nakresleným na nehmotném závoji kouře. Prošla jsem skrz a shledala jsem, že stojím na místě ze všech stran obklopeném hrubě přitesanými kameny. Uprostřed stál nízký stůl a na něm měděná mísa. Jediné světlo zde vycházelo ze dvou svící ve vysokých svícnech, stojících po stranách mísy. Na kamenné podlaze klečeli dva lidé, sklonění nad mísou, a napjatě upírali pohled na zrcadlící se hladinu vody. Muž a žena. Stála jsem přímo za ženou, čelem k muži klečícímu za mělkou širokou mísou.

Viděla jsem jen obrys tváře té ženy a čelo napůl skryté pod ebenově černou záplavou vlasů, ale podle porcelánové dokonalosti její pleti jsem ji poznala. V prvním okamžiku jsem se chtěla v hrůze a zděšení obrátit a prchnout, ale stála jsem tam dál jako přimrazená, neschopná pohybu.

Francia se neotočila. Nepodívala se na mě. Zůstala klidně klečet a dál nehybně hleděla na vodní hladinu.

Muži sklouzly vlasy do čela a skryly jeho tvář v hlubokém stínu. Viděla jsem jen čistou pevnou linii jeho čelisti a dokonale vytvarovaná, smyslná ústa. Ruce, zčernalé krví, měl položené po stranách mísy, krvavé skvrny mu potřísnily paže až nad lokty, zaschlé a zčernalé.

„Kdepak jsi, ty malá dračice," šeptal. „Vím, že tam někde jsi. Ukaž se."

Stáhla jsem se dozadu, ale muž nevzhlédl. Plameny svíček se zatřepetaly a po kamenné podlaze se roztančily dlouhé chvějivé stíny. A pak jsem uviděla, co leží za ním.

Těla. Mrtvoly mužů i žen, všechny s rozpáraným břichem a vyhřezlými vnitřnostmi. A všechny měly jemné, tmavě plavé vlasy Celanů.

Vykřikla jsem odporem a hrůzou. Muž vzhlédl a na kratičký okamžik se naše oči střetly.

„Kde jsi?" zařval vztekle.

Uskočila jsem dozadu a ve spěchu, jak jsem se snažila dostat od něj co nejdál, jsem zakopla. Pak se kolem mne roztančily divoké stíny, muž se v nich rozplynul a s ním i mísa, žena a mrtvá, zohavená těla.

* * *

Probudila jsem se roztřesená hrůzou a děsem, schoulená v malém mechovém dolíku, ve kterém jsem si večer ustlala. Vedle mě klečel Kenzie a držel mě za ruce.

„Už je to v pořádku, Bryno," opakoval. „Už jsi v bezpečí. Jsi tady se mnou. Všechno je v pořádku."

Zdálo se mi, že to opakuje pořád dokola, ale nebyla jsem si jistá. Dech mi hvízdal v hrdle, slyšela jsem se, jak vzlykám, a před očima jsem pořád měla obraz zohavených mrtvých těl.

„Měla jsi ve snu vidění?“ zeptal se Kenzie. Držel mé ruce ve svých. Jeho ruce mi přinášely vroucí něhu a nekonečnou útěchu.

Nebyla jsem schopná ze sebe vypravit ani slovo, jen jsem mlčky přikývla. Vidina těch rozpáraných těl začala slábnout a trhat se jako kotouče kouře ve větru. Pak se rozplynula úplně a zbyla mi po ní jen pachuť strachu v ústech vzadu na patře.

„Byl to ten samý muž?“ zeptal se Kenzie.

Přikývla jsem. „Hledají nás pomocí jasnovideckého zrcadla.“ V ústech jsem měla sucho a nemohla jsem pořádně mluvit. „On a Francia. Pátrají po nás pomocí jasnovidectví.“

„Už nás našli?“

„Ne.“ Srdce mi bušilo až v krku. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu jsem se začala uklidňovat. Snažila jsem se uvolnit. Do zad se mi zaryl ostrý kámen. Přesunula jsem se do pohodlnější polohy a Kenzie pustil mé ruce.

„Ne,“ opakovala jsem. „Myslím že ne. To maskovací zaklínadlo je určitě účinné.“

Kenzie přikývl. „Pak jsme v bezpečí tak dlouho, dokud se ti podaří ho udržet.“

Přikývla jsem. „Myslím že ano.“ Podívala jsem se na něj. Ve světle ohně za ním se mu vlasy rozhořely jako plamen a jeho ramena mě uklidňovala svou silou a pevností. S ním jsem se cítila v bezpečí. Překvapilo mě to. Ještě nikdy jsem se v přítomnosti nějakého muže tak necítila. Vždycky bylo mojí povinností i výsadou chovat se tak, aby se Tiegan v mé přítomnosti cítil bezpečněji. Bylo to tak zvláštní…

„Co myslíš, zkusíš ještě spát?“ zeptal se. „Je pozdě a ráno před sebou máme dlouhou cestu.“

Obezřetně jsem se od něj odsunula. „Díky,“ odvětila jsem poněkud škrobeně. „Myslím, že se mi ještě podaří usnout. Díky.“

Chvíli jsem měla pocit, že zvedne ruku a pohladí mě po vlasech, ale jeho ruka se zastavila na půl cesty a pak klesla zpátky. „Tak ti tedy přeju dobrou noc,“ řekl tiše.

Ráno jsme jeli dál. Zanedlouho hory před námi zmizely a my jsme vyjeli na rozlehlé travnaté pláně středního Isgardu. Sjeli jsme

z cesty a dali jsme se přímo přes pole a lesy. Na noc jsme se vždycky ukryli ve stohu sena nebo na nějakém odlehlém místě v lese. Usedlostem a vesnicím jsme se vyhýbali, jak jen to šlo. O lovci ani o lovu se mi už nezdálo.

A nakonec jsme v pořádku dorazili do Honandunu, největšího isgardského přístavu. Nad řekou za námi už se snášela noc. Na vysokém útesu nad nábřežím se skvěla bílá kamenná krása toho, co kdysi bývalo Ephirovým palácem. Nyní ho obýval maedunský Lord Ochránce Isgardu a ulice byly plné maedunských vojáků. Ale ve městě plném cizinců jsme byli jen dva další špinaví, uondaní cestující.

Štěstí nám přálo i v Honandunu. Jak Kenzie předvídal, kotvila v přístavu tyrská loď. Kapitána jsme našli ve špinavé zastrčené přístavní krčmě ztracené v bludišti křivolakých přístavních uliček. Měl zásadní pochybnosti o mých schopnostech zaplatit za cestu a bez skrupulí mi to taky dal najevo.

Když chci, dokážu se chovat velmi vznešeně. Narovnala jsem se do své plné výše a zabodla jsem do něho svůj zrak.

„Jsem Brynda al Keylan, dcera prince ze Skai a bheancoran prince Celi," sdělila jsem mu. „Můj otec je ti zárukou, že své peníze dostaneš. Nebo – pokud by ti to tak bylo milejší – můj strýc král osobně dohlédne na to, aby ti bylo dobře zaplaceno."

Trochu jsem jeho nedůvěru nahlodala. Bylo mi jasné, co před sebou vidí, když se na mě dívá – špinavého, rozedraného chlapce, který nese meč po celském způsobu. Ale jestliže má slova část jeho pochybností rozptýlila, Kenzie dorazil zbytek, když předvedl stejnou proměnu, jakou jsem prvně viděla v té malé hospodě v Banhapetsutu. Rozedraný tyrský ochránce obchodních výprav se rozplynul a na jeho místě stál důstojný, byť z cest zaprášený tyrský laird, ze kterého sálala vznešenost jako teplo z krbu.

„Slovo této lady platí," pravil.

Kapitán nevěřícně přeskakoval pohledem z Kenziho na mě a zpátky, ale nakonec přikývl. „Máte štěstí," odpověděl. „Vyplouváme s večerním přílivem a tuhle zimu jsme v přístavu poslední loď. S přílivem buď na molu, nebo odplujeme bez tebe."

Měli jsme právě tak čas si někde něco rychle sníst. Pak mě Kenzie doprovodil do přístavu. Chvíli jsme tam stáli a dívali se na půvabné tvary lodí. Bylo těsně před přílivem a posádka už se

připravovala k vyplutí. Na palubě a v lanoví už se rojili námořníci a napínali obrovské čtvercové plachty. Obrátila jsem se ke Kenzimu.

„Děkuji," řekla jsem. Měla jsem v krku knedlík a slova mi vázla v hrdle. „Nemůžu ti dost poděkovat. Zařídím, aby ti můj otec poslal zlato…"

Na kamennou přístavní hráz vstoupili dva muži. Oba na sobě měli suknici a pléd tyrských šlechticů. Jeden z nich položil Kenzimu ruku na rameno.

„Pátráme po tobě, Kenzie zvaný Tichošlápku," řekl klidně. „Buď tak laskav a pojď s námi…"

Kenzie krátce zavřel oči a sklesle zůstal stát, jako by byl poražen. Ale pak se napřímil a setřásl ruku ze svého ramene. „Raději bych nešel," odvětil chladně.

„Myslím, že v tomhle směru nedostaneš možnost si moc vybírat," prohlásil muž. Volnou ruku vytáhl ze záhybu suknice a paprsky zapadajícího slunce se zaleskly na čepeli hrozivě vyhlížející dýky. „Pátrá se po tobě v Tyře, chlapče. Uděláš nejlépe, když s námi půjdeš dobrovolně. Budeš to tak mít mnohem pohodlnější než v železech."

„Nemůžete ho zajmout," vykřikla jsem. „Zachránil mi život a za to si zaslouží svobodu."

Druhý muž se na mě upřeně zadíval. „A kdopak jsi ty, chlapče?"

„Jsem Brynda al Keylan, vnučka Rudého Kiana ze Skai – Kiana dav Leydon ti'Cullin z klanu Broche Rhuidh."

Přes tvář mu přelétl drobný, pobavený úsměv. „Opravdu?" odtušil. „No když to říkáš."

Žaludek se mi sevřel chladným vztekem. Vytáhla jsem se do své plné výše. „Ano, jsem," pravila jsem. „A budu vám vděčná, když propustíte Kenziho…"

„Ten jde s námi," prohlásil muž.

Vztekle jsem sáhla po jílci svého meče, ale Kenzie byl rychlejší a popadnul mě za zápěstí. „Nenapadneš tyrského šlechtice, Bryndo," řekl klidně. „A ani já ne. Mohu být postaven mimo zákon, ale nejsem vrah a stejně tak ne ty." Pohladil mě po tváři. „To nevadí, děvče. Čekal jsem, že se to jednou stane. Je to v pořádku. Pospěš si. Přece nechceš, aby loď odjela bez tebe." Rychle se ke mně sklonil a políbil mě na rty. Ucítila jsem jeho teplá, jemná ústa, mnohem něžnější polibek, než by správně měl být. Chviličku se mi

zdálo, že se vzduch kolem nás jemně zatřpytil a něco podivného se mi stalo s dechem. Když zvedl hlavu, jen jsem na něho bez dechu hleděla, neschopná ani slova. Jemně se dotkl mé tváře a dvěma prsty něžně přejel obrys mezi obočím a bradou a pak se odvrátil. „Můžeme jít, pánové.“

Kráčeli pryč, Kenzie mezi dvěmi strážci. Kenzie se ani neohlédl. Musela jsem utíkat, abych se stihla dostat k lodní lávce, než ji námořníci zvednou. Když jsem se dostala na palubu a podívala se zpět, byli už pryč. Na rtech jsem ještě cítila teplo jeho polibku. Dotkla jsem se svých úst, špičkou prstu jsem přejela obrysy rtů a zauvažovala jsem, jestli je možné, aby se tvar jeho rtů vtiskl do mých napořád.

ČÁST DRUHÁ

BHEANCORAN

12

Neměla jsem v úmyslu tajně naslouchat rozhovoru mezi králem a čarodějem, ale než jsem zjistila, co se děje, bylo už pozdě pokusit se vyjít ze svého nechtěného úkrytu a nepozorovaně vyklouznout. Kdyby nebylo venku tak zataženo a mokro, byla bych teď někde na cvičném poli, daleko od sluneční komnaty, kde se sešel král Tiernyn s Donaughem. Jenže já jsem měla už od rána prachmizernou náladu. V noci se mi zdálo o Kenzim, spoutaném v řetězech v tyrském vězení. Vzala jsem si do sluneční komnaty svou loutnu, abych zjistila, jestli bych se té mizerné nálady nemohla zbavit hudbou. Někdy to pomáhá. A daleko častěji, zejména tuto zimu, ne. Ale bylo to něco, co se dalo aspoň zkusit, když už všechno ostatní selhalo.

Hluboké okenní výklenky s čalouněnými lavicemi, skrytými mezi těžkými závěsy a oknem, mi připadaly jako vynikající místo pro cvičení těch složitých rozložených akordů, které se musí hrát rychle za sebou a které bard Lloghar shledával tak snadnými. Nakonec mě prsty z drnkání a strun tak rozbolely, že jsem o hudbu ztratila zájem. Zasmušile jsem se dívala skrz sklo uplakané deštěm, kolena jsem si rukama přitáhla k sobě a bradu jsem si opřela o kolena. A vtom se otevřely dveře a vstoupili oba mí strýčkové, očividně naprosto zabraní do rozhovoru, který hraničil s hádkou.

„Ty víš, proč sem přichází, Donaughu," říkal král podrážděně. „A znáš i odpověď, kterou mu musím dát."

„Bylo by to tak složité, poslat část armády do Tyry?" zeptal se Donaugh suše. Ještě nikdy jsem ho neslyšela tak rozzlobeného. Vždycky se natolik ovládal, že jsem pochybovala, jestli je na světě vůbec něco, co by v něm dokázalo vyvolat opravdový záchvat vzteku. „Muži tráví čas hazardními hrami po hospodách, a když zrovna nehrají, tak se hádají. Když nejsou ve službě, tak jsou hašteřiví a výbušní, a když jsou, tak se bouří a postrádají veškerou kázeň."

„A co bys tak chtěl, abych udělal?" vyjel na něho Tiernyn. „Výcvik mají každý den, ale od doby, kdy jsme v Morgathově zálivu porazili Maeduny, uplynulo třicet sedm let. Oni cítí, že za kouzelným závěsem, který jsi kolem ostrova spustil, jsme v bezpečí."

„Ale je to tak doopravdy? Co když má Brynda pravdu? Co když Hakkar objevil nějaký způsob, jak tuhle magii přemoci?"

„To je jen další důvod pro to, abychom naši armádu drželi tady," odsekl Tiernyn.

„Já si myslím, že to je jen další důvod, proč poslat několik oddílů bojovat do Tyry. Většina Maedunské armády je na území Isgardu nebo na úpatí hor na hranicích Tyry. Není pravděpodobné, že by jich mohlo na naše pobřeží přijít nějak mnoho."

„A co budeme dělat, jestli se Maeduni rozhodnou, že obsadí Celi, a většina naší armády tu nebude?" Skrz závěsy proniklo jasné cinknutí a bublání vína nalévaného do pohárů. „Donaughu, já mám hlubokou důvěru ve tvé čarodějnictví," pokračoval král. „Ale pokud jde o toho černokněžníka Hakkara, tak váhám. Jak jsem slyšel, je jeho magie stejně mocná, jako byla magie jeho otce, a jeho otec tě málem porazil."

„A jeho otec málem porazil našeho otce," odtušil Donaugh. „Ale náš otec zvítězil, stejně jako já."

„Stálo tě to ruku."

„Jo. A teď jsem jednoruká legenda." Donaugh se přesunul k oknu. Zadržela jsem dech; tváře mi hořely rozpaky, že budu odhalena, ale Donaugh se odvrátil ještě dřív, než došel k závěsu. Zaslechla jsem tiché zašustění jeho šatů, jak si sedal do křesla

kousek od okna. „Je to už skoro čtyřicet let. Ti muži, kteří bojovali po našem boku, už zestárli, a ti mladí si to nepamatují."

„I my jsme zastárli, Donaughu." V Tiernynových slovech zazněl slabý nádech zadumané lítosti. A pak jeho hlas zesílil. „Jsou tu i tací, kteří říkají, že mám ustoupit a udělat místo Tieganovi. Chtějí mladého krále."

„Mladí muži jsou vždycky netrpěliví. Pamatuješ si, jací jsme byli my?"

„Jo. Zdá se mi to být nekonečně dávno."

„Až přijede ten nový tyrský velvyslanec, poskytni mu oddíly, o které žádá. Ať si je odvede s sebou. Ať se naši vojáci naučí, co je to skutečný boj. Armádě to jen pomůže. A nám zrovna tak."

„A co když tam polovina z nich zemře?" Král začal neklidně přecházet sem a tam. Jeho důstojné kroky tlumily koberce, kterými byla dřevěná podlaha pokryta. „Nemůžu poslat své lidi na smrt do země, která není jejich domovem. Asi by to ani nepochopili."

„Tiernyne, ty jsi pořád ještě králem. A oni udělají, co se jim řekne." Jemné cinknutí znamenalo, že někdo odložil pohár na malý stolek. „Oni jsou stále změkčilejší, lorde králi, a Maeduni jsou stále drzejší. Jestli má Brynda pravdu…"

„Jestli," opakoval Tiernyn. „Nikde není žádná jistota, že má."

„Říkala, že to slyšela z úst samotné Francii. A jestli jsi ty na Franciu zapomněl, Tiernyne, tak já tedy rozhodně ne."

Tiernyn zůstal na chvíli zticha. „Přál bych si, abych na ni dokázal zapomenout," řekl tiše. „Na ni i na toho bastarda, kterého porodila."

Donaugh neodpověděl.

„Hakkarův otec čekal polovinu života, aby mohl vytáhnout na Celi," pokračoval Tiernyn. „I jeho syn čeká. Jestliže mu nabídneme takovou příležitost, jako je oslabená armáda, kdy je třetina mužů odeslána pryč, budeme ho tu mít každým okamžikem. Já nepochybuji o tom, že pracuje na magii, která by zrušila tvůj kouzelný závěs. Jestli má Brynda pravdu, tak je to jen o důvod víc nechat naše vojáky tady."

„Mohlo by to tak být," řekl Donaugh. „Ale nabídni mu takovou příležitost, jako je svárlivá, hašteřivá armáda, a bude tu ještě dřív."

Tiernyn se dal do smíchu. Ale v jeho smíchu zaznívalo hořký tón. „Třicet sedm let," opakoval. „A ty máš stále sklony mi velet, Donaughu. To ti poradil ten meč – to ti poradil Královtvůrce?"

„Ne. Ale pozoruji tuto zemi, Tiernyne. Vidím, jak se začíná rozkládat zevnitř. Vidím bojující muže, kteří nemají skutečného nepřítele, aby se v boji zocelili a ztvrdli. Jsou změkčilí. Vyhledávají své vlastní spory a bojůvky."

„Dej mi trochu času, abych si to mohl rozmyslet. Tiegan a Brennen půjdou velvyslance přivítat. Nech mě, abych si to rozmyslel, dokud ho sem nepřivedou."

„Radil bych ti, aby sis to rozmyslel dobře."

Slyšela jsem kroky přecházející po místnosti za závěsy a zadržela jsem dech. O chvíli později se dveře zavřely a já jsem si ulehčeně oddechla. Ale ještě jsem se nepohnula. Ještě ne. Než jsem se mohla odvážit pokusit se odtud nepozorovaně vyklouznout na chodbu a dostat se pryč, chtěla jsem mít naprostou jistotu, že měli dostatek času odejít.

Najednou tiše promluvil Donaugh. Tak mne to překvapilo, že jsem málem vyskočila oknem. „Už můžeš vylézt, Bryndo. Už odešel."

Srdce mi vyskočilo až do krku a do tváří se mi vehnala krev. Odhrnula jsem závěsy a nohy jsem si postavila zpátky na podlahu.

Donaugh stál se založenýma rukama uprostřed místnosti, oči mu pobaveně jiskřily a na tváři mu pohrával drobný úsměv. Vlasy, kdysi husté a tmavě plavé, nyní prokvetlé stříbrem, mu zářily kolem tváře jako obláček, osvětlený zezadu sluncem. Zlatá manžeta, která mu obepínala pravé zápěstí, se ve slabém světle leskla, ale teď ji měl zastrčenou pod levou rukou, takže nikdo nezasvěcený by ani nepoznal, že mu chybí celá dlaň. Byl vysoký, a to prosté roucho v barvách podzimního listí, které nosil, ještě zdůrazňovalo jeho štíhlost. Vystouplé kosti a vyzáblost jeho tváře by působily až přehnaně stroze, ale ten úsměv měnil jeho výraz na pobaveně shovívavý, takže nakonec působil docela přátelsky.

On a Tiernyn byli dvojčata, mladší bratři mého otce. Tiernyn byl starší o nějakých dvacet minut. Slyšela jsem, že když byli mladí, bylo těžké je od sebe rozeznat. Ale teď už ne. Tiernyn s postupujícími léty tloustnul a tvář se mu zakulacovala. Ale na cvičném poli, když cvičil s mistrem meče, zacházel se svou

Runovou čepelí stále ještě hbitě a zručně. Královtvůrce se jmenoval jeho meč. Jak on, tak jeho meč byli legendou, námětem mnoha písní a vyprávění, které dosud zpívali bardové. A když bardové začnou opěvovat Tiernynovy hrdinské skutky v bitvě proti nepřátelům Celi, opěvují také Donaughovo mistrovství v zacházení s vlnami magických sil, kterými byl celý ostrov protkán jako jemnou pavučinou.

Jak kolem krále Tiernyna, tak kolem Donaugha se vznášela aureola moci, ale zatímco Tiernynova moc spočívala převážně ve fyzických schopnostech vládnout království, Donaughova moc byla mnohem víc neuchopitelnou silou duchovní, silou magie. Vznášela se kolem něj jako plášť, naprosto odlišného druhu, než Tiernynova moc. A kromě toho – Tiernyn měl obě ruce.

Donaugh na Dun Camusu nežil. Dun Camus byl už léta, od té doby, kdy celská armáda odrazila maedunský vpád, sídlem čistě Tiernynovým. Donaugh obvykle dlel ve svém malém domě v horách Skai, vysoko ve Hřbetu Celi. Byla jsem překvapená, když jsem ho uviděla tady, na Dun Camusu.

„Ty jsi celou dobu věděl, že jsem tady, že?“ usoudila jsem.

Přikývl. „Ano. Věděl jsem to.“

„A nic jsi neřekl.“

„Ty nejsi žádná služebná, která roznese tajemství po celém paláci, Bryndo,“ poznamenal. „Jsi dcerou prince ze Skai a bheancoran muže, který se jednoho dne stane králem Celi. Proč bych ti neměl věřit, že umíš udržet tajemství?“

Krev se mi vehnala do tváří. Odložila jsem loutnu a spustila jsem závěs za sebou. „Ale jak jsi věděl, že to jsem já?“

Donaugh se smál jen zřídka, ale teď se rozesmál. „A jak by ne?“ řekl zvesela. „Koneckonců, jsem přece čaroděj.“

„Ty věříš tomu, co jsem říkala o nebezpečí, které nám hrozí od Maedunů, že?“

„Já ti věřím. A obávám se, že ti Francia řekla pravdu.“ Jeho výraz zvážněl. Zachmuřil se. „Dítě,“ pravil, „my budeme ohrožováni Maeduny stále. Dokud nebudou zahnáni zpět a úplně zničeni, jak konečně předpovídá i jejich vlastní proroctví.“

Ten příběh jsem samozřejmě znala. Naše rodina je s tím proroctvím těsně spjata. Kdysi dávno pronesl jeden maedunský věštec, že z rodu mého dědečka povstane čaroděj, který Maeduny

zničí. Donaugh tím čarodějem nebyl, jinak by to řekl. Byl tím, kdo držel Maeduny dál od pobřeží Celi, ale nebyl tím, kdo je zničí.

„Pošle Tiernyn do Tyry armádu?“ zeptala jsem se.

„Doufám že ano,“ odpověděl Donaugh. Vyhlédl z okna a díval se, jak venku mrholí. „Moře je ještě příliš rozbouřené na to, aby bylo možno vyslat přes Chladné moře loď. A do té doby, než bude možné bezpečně přeplout moře, se Tiernyn rozhodne.“

A do té doby, než bude loď moci bezpečně přeplout moře, bude napsán dopis Brychanovi, lairdovi klanu Broche Rhuidh v Tyře, a popluje s tou lodí. Bolelo mě pomyšlení, že Kenzie asi stráví zimu ve vězení za zločin, který spáchal tím, že si vzal jednoho z otcových koní. Určitě bude v Tiernynově moci Brychana požádat a také od něj získat úplné prominutí trestu pro muže, který mi zachránil život a pomohl mi se bezpečně dostat zpátky na Celi.

Ta loď, která mě vzala na Celi, byla poslední lodí z pevniny, která zakotvila v celském přístavu před zimou. Žádný soudný kapitán by neriskoval plavbu ve vichřicích, které v zimě řádily kolem pobřeží. A tuto zimu byly bouře obzvlášť zuřivé. Chladné moře přeplula jen jedna jediná loď, a to byla malá rychlá kurýrní šestiveslice, která přijela se vzkazem, že zjara dorazí nový tyrský velvyslanec. Ta malá loď kotvila v přístavu v Clendonanu sotva hodinu, jenom aby doplnila zásoby, a její kapitán vzápětí využil krátké přestávky mezi bouřemi a vyrazil zpět. Připlula a odplula tak rychle, že nebyla ani možnost dát kapitánovi dopis pro Brychana.

Donaugh se lehce dotknul mé tváře. „Neměj obavy, Bryndo,“ řekl něžně. „Tiernyn i já uděláme pro tvého velkého Tyra, co budeme moci.“

Ani mě to nepřekvapilo. Donaugh mě znal dost dobře na to, aby mi uměl číst myšlenky z výrazu tváře.

„A teď,“ pokračoval mnohem veseleji, „by ses asi chtěla jít přivítat se svým bratrem. Přijel se mnou z Dun Eidonu, i s Fialou.“

„Brennen je tady?“ Rozesmála jsem se radostí. Co jsem se vrátila z pevniny, tak jsem ho ještě neviděla. „A Mai a děti přijely s ním?“

Donaugh zavrtěl hlavou. „Ne. Zůstaly na Dun Eidonu. Brennen a Fiala pojedou s tebou a s Tieganem přivítat nového tyrského velvyslance při jeho příjezdu. Už je to dlouho, co ses naposledy

viděla se svým bratrem. Nepochybuji o tom, že si máte hodně co říci.“

Pochopila jsem z toho, že mě propouští. Naznačila jsem rychlou poklonu a spěšně jsem opustila místnost. Až později jsem si vzpomněla, že jsem tam zapomněla loutnu. Ale na tom vlastně nezáleželo. Nálada se mi o poznání zlepšila. Brennen byl na Dun Camusu a vzkaz Brychanovi bude doručen už brzy, během několika příštích týdnů.

* * *

Jak jsem pospíchala chodbou ke křídlu pro hosty, málem jsem vrazila do Tieganovy manželky Sheryn. Jako vždy byla dokonale upravená a učesaná, na tmavě plavé hlavě nebylo jediného vlásku, který by nebyl na svém místě, záhyby jejích šatů spadaly v dokonalém nařasení až na zem, jako by byly vyřezány z nějakého lesklého dřeva. Vlasy měla zapletené kolem hlavy do korunky a v zářivých závitech propletené lesklými perlami, které dokonale ladily s perlami našitými kolem výstřihu a manžet na šatech. Byla to čistokrevná Tyaddka, patřila k té podivné, vymírající rase, která osídlila ostrov už dávno předtím, než sem přišli Celané, v dobách, kdy se ostrov ještě nazýval Nemeara. To jméno přežilo už jen v Tanci Nemeara, v tom velkém trojitém prstenci kamenů na severu Skai. Byl postaven ve stínu Mrakonoše, nejvyšší hory na ostrově, a jeho skutečný původ už byl dávno ztracen v legendách.

Když přišli Celané poprvé na ostrov, byli už Tyaddé slábnoucím národem a jejich kdysi silná magie pomalu slábla s nimi. Sňatky mezi Tyaddy a Celany tu magii sice posílily, ale své dřívější síly už nikdy nenabyla, a to ani u takových čarodějů jako byl můj strýc Donaugh.

Slyšela jsem vyprávět, že Celané si Tyaddy nepodrobovali, ženili se s nimi a vdávali se za ně. Takže to svým způsobem jemné podrobení bylo. Čistokrevných Tyaddů teď už zbylo jen málo a těch pár většinou žilo stranou od lidí hluboko v horách Skai. Jejich tmavě plavé vlasy a překvapivě tmavě hnědé oči se často objevovaly u potomků ze smíšených manželství. Brennen i já jsme zdědili svoje tmavě hnědé oči po naší tyaddské babičce, matce naší matky. Ale po tyrském dědečkovi, po tom, co sloužil našemu otci

jako regent známý jako Rudý Kian ze Skai, jsme oba zdědili rudozlaté vlasy.

Tyaddé byli překrásná rasa a Sheryn toho byla dokonalou ukázkou. Byla drobná a štíhlá a působila tak křehce. V její tváři bylo cosi nadpozemského, co jí umožňovalo udržet si krásu a půvab až do devadesáti i déle. Pleť měla jemně opálenou do zlatého nádechu. Mohla jsem jí jen závidět.

Teď se útrpně mračila, ale ani to svraštělé čelo jí na kráse neubralo. Jak jsem ji míjela, chtěla jsem na ni jen zdvořile kývnout, ale ona se zastavila a chytila mě za loket.

„Neviděla jsi dneska Tiegana?“ zeptala se.

„Neviděla jsem ho od snídaně,“ odvětila jsem.

Půvabně vyklenula jedno ze svých dokonalých obočí. „Jeden by si myslel, že bheancoran si bude svého prince hledět více,“ pravila mrazivě.

Zdvořile jsem se usmála, ale zuby jsem zatínala tak pevně, až mě rozbolela čelist. „Jeden by si mohl myslet to samé o jeho ženě,“ odvětila jsem. To ji dostalo. V očích jí zableskla jiskřička vzteku. Rychle ji zadusila. „Tiegan a já jsme spojeni poutem,“ dodala jsem celkem klidně. „Sloužím mu, nejsem jeho ocásek. A když už jsme u toho, ani on není můj.“

Zabodla do mě svůj zrak a otevřela ústa k ostré odpovědi, ale pak změnila názor a zamračila se. I mračit se uměla rozkošně. „Dnes ráno vstal dřív než já,“ pravila. „Říkal něco, jako že se musí o něčem poradit s králem, a od té doby jsem ho neviděla. A teď ho potřebuji. Nutně mu musím něco říct.“

„Mohl by být na cvičném poli,“ poradila jsem jí. „Nebo by mohl být u svého otce.“

Zavrtěla hlavou, až se jí lesklé perly ve vlasech zatřpytily. „Ne,“ zamítla to. „Krále Tiernyna jsem teď viděla. Byl sám.“

Strašně jsem toužila jít za Brennenem. Jemně jsem se vykroutila z jejích rozkošně ozdobených prstíků. „Však on se objeví,“ řekla jsem lhostejně. „Vždyť se nemohl jen tak rozplynout. Pravděpodobně má nějakou práci. Ale to cvičné pole můžeš zkusit.“

Vyhlédla ven z jednoho z vysokých oken na chodbě. Venku pršelo. „Ne, nemyslím, že by se mi teď chtělo jít ven,“ usoudila.

Zdržela jsem se jakýchkoli poznámek na téma, jak může déšť uškodit jejím šatům nebo účesu. „Myslím, že na oběd přijde do

sluneční komnaty," řekla jsem. „Tam bys ho mohla zastihnout." Kývla jsem na ni a dala jsem se na ústup. Nehodlala jsem si dál kazit náladu.

* * *

Ještě dřív než Brennena jsem našla Fialu. Jak jsem zahýbala za roh, právě vycházela z komnat pro hosty na chodbu. Měla na sobě kalhoty a tuniku, na zádech měla připnutý svůj velký meč a na tváři měla výraz bezmezné trpělivosti. Černé vlasy, spletené do silného copu, se ve slunečních paprscích namodrale leskly a dávaly vyniknout ostrým rysům její tváře. Pod hustým černým obočím zářily hluboké, ryze celské oči. Byla vyšší než já – i když ne tak vysoká jako Brennen – a dost silná, aby mohla ovládat svůj meč, skoro stejně těžký, jako byl meč Brennenův. Nikdy se nevdala; jako prohlášená bheancoran se nemohla věnovat ještě manželovi, když už měla na starosti prince. Abyste tomu rozuměli, při svátcích ohně, jako Beltane a Lammas, se vždycky ztrácela s jedním kapitánem. Těžko říct, kolik jí vlastně bylo. Když mně bylo čtrnáct a učila jsem se u ní, tak vypadala na pětadvacet. A vypadala tak pořád.

Usmála se, když mě uviděla. „Ani tam teď nechoď, Bryndo," řekla. „U Brennena je Tiegan a už naprosto propadli šachům. Zrovna jsem se rozhodla, že než ti dva zjistí, kdo z nich je jednoznačně lepší, zajdu si ven na cvičné pole." Hrdě vztyčila hlavu a zadumaně se na mě podívala. „Kousla sis dnes po ránu do citrónu?"

„Vzadu na chodbě jsem potkala Sheryn."

„Aha," odvětila. „Chápu."

Ona měla s Brennenovou ženou Mai překrásný vztah. Mai to popisovala asi tak, že se s Fialou spojily ve snaze udržet mého vzpurného a umíněného bratra v pokud možno dobrém rozpoložení. I když bych si přála mít stejný vztah se Sheryn, Sheryn sama by to nikdy nepřipustila.

„Tak pojď se mnou," řekla Fiala. „Můžeš si svou hořkost vybít cvičením čtyřkrokové sestavy se mnou."

A tak jsme šly na cvičné pole.

Meč mi v rukou tichounce zpíval, jeho vnitřní síla rozechvívala pouto, které nás spojovalo, pouto mezi Runovou čepelí a

bheancoran. Zase svírat svůj vlastní meč, meč, který jsem dostala od své babičky Kerri, to byla radost sama o sobě. Když jsem procházela složitými kroky sestavy, mé pohyby zrcadlily ty Fialiny, čepel se v šedivém světle blýskala a runy na ní se jasně třpytily. Každý pohyb, každý krok sestavy vyžadoval všechnu moji pozornost. Mé nohy tančily na mokré trávě cvičného pole v dokonalých přešlapech a moje i Fialina čepel poletovaly mrholením kolem nás v přesných pohybech. Pohlcena náročnou přesností a jemnostmi tance, nechala jsem odplynout z hlavy všechny potíže této zimy. Alespoň pro tuto chvíli.

13

Té noci se mi zdálo o táborovém ohni pod zářivou hvězdnou oblohou vysoko v západních horách Skai. Vedle mě někdo seděl; tmavý stín v noční tmě. Nedokázala jsem rozeznat jeho rysy ani postavu, ale jeho společnost mi byla příjemná a uklidňovala mne. Vedle něj jsem se cítila klidně a bezpečně.

Kolem ohně, v kruhu světla, který vrhal, seděli ti, které jsem milovala. Můj bratr Brennen držel kolem ramen svou ženu Mai a u nohou jim seděly jejich děti – Lisle, Eryd a Gareth. Fiala byla jako vždy na svém místě po Brennenově levici, ve světle ohně se lesknul její meč a tmavé vlasy splývaly se stíny v pozadí. Tiegan seděl se Sheryn, která se mu schoulila pod rameno, přes záda měli proti nočnímu chladu přehozený Tieganův plášť. V hrudi, těsně pod srdcem, mi jemně tepalo pouto, které nás s Tieganem spojovalo, důvěrně známé a uklidňující.

Byli tu i mí rodiče, princ Keylan ze Skai a lady Letessa, a byl tu i můj strýc Donaugh. Vedle něj seděl můj strýc T iernyn, král Celi, a jeho žena, královna Ylana. Tiernyn držel svůj meč, proslulou Runovou čepel Královtvůrce, kdysi ztracenou, a pak znovu nalezenou mým dědečkem Kianem, který ji přinesl domů na Celi. Runy, vyryté hluboko do čepele, ve světle ohně zářily a třpytily se jako broušené plošky drahokamu, když přijímají světlo a v jiskřivých barvách ho rozstřikují zpět do stínů noci. Černá skvrna u

jílce vypadala jako trhlina v sametové černi noci, která pohlcuje všechno světlo a nevrací nic zpět.

Seděli jsme tam a nikdo z nás nepromluvil, každý byl pohroužen do svých vlastních myšlenek. Ale zdálo se, že ze sedících postav kolem čiší napjaté očekávání. Shledala jsem, že pozorně naslouchám tichu noci. Ale noční ticho nerušily žádné zvuky. Ani ptáci nezpívali. Z vysoké trávy se neozýval žádný cvrkot cikád.

Plameny vyskočily a roztančily se, a pak se najednou neklidně, divoce rozhořely a šlehly do noci jako barevná pochodeň. Barvy přeběhly kolem dokola kruhu, nejprve zlatá, pak rudá, a zbarvily tváře mé rodiny do zsinale rudé. Jako by se vykoupali v krvi…

A potom jsem se dívala, jak se jejich kůže a svaly obrací v popel a odpadají jim od kostí, a zanechávají po sobě jen bledé, sinale bílé lebky, které nehybně cení zuby v šíleném úsměvu, osvětlené pronikavou, do očí bodající září plamenů. Podívala jsem se dolů na své vlastní ruce, na svá kolena před sebou a viděla jsem jen lesklé bílé kosti…

Házela jsem sebou na posteli a sotva jsem popadala dech. Když jsem se vzbudila, svíjela jsem se v křečích jako losos zasažený harpunou a srdce mi bušilo, jako by se mělo každým okamžikem roztrhnout. Posadila jsem se, zadívala se do tmy v místnosti, osvětlené jen malou ohřívací pánví vedle postele, a snažila jsem se upamatovat, kde to vlastně jsem. Zimnice ze strachu postupně polevila a začalo se mi dýchat lépe. Byla jsem v bezpečí ve své vlastní posteli na Dun Camusu, obklopená důvěrně známými, milými věcmi.

Pomalu jsem zvedla ruku a pozorně jsem si ji prohlížela. Musela jsem se na ni dívat hodně dlouho, než jsem se ujistila, že to co vidím, je skutečnost. Kosti – ano, ale obalené svaly a šlachami, pokrytými neporušenou, sluncem dohněda opálenou kůží.

Sen. Byl to jenom sen.

Přehodila jsem nohy přes pelest a posadila jsem se. Bosé nohy jsem si postavila na chladné dlaždice na podlahu. Chlad mi pomáhal ujišťovat se, že jsem skutečná a že to byl jenom sen. Tma

za oknem začínala ustupovat prvním známkám nadcházejícího úsvitu.

Vždycky jsem měla živé sny, už od dětství. A některé z nich… Některé z nich byly jasnovidecké – vidění budoucnosti. Ale většina z nich ne. Potíž byla v tom, že dokud se ta událost, kterou jsem viděla ve snu, nestala, tak jsem nikdy nevěděla, který je který. A to, jak byl ten sen jasný a přesný, mělo jen málo nebo vůbec nic společného s tím, jestli to bylo opravdové vidění a nebo jenom noční můra.

Příčinou bylo to, že jsem měla jen málo magie. Niť magie se pevně táhla celou naší rodinou, ale moje dary byly pramalé. Odjakživa. Měla jsem sice dostatek magie na to, abych dokázala souznít s vnitřní magií Runové čepele, kterou jsem zdědila po babičce. Ale to je něco, co je běžné u všech bheancoran. V tomhle jsem rozhodně nebyla výjimkou.

Když mi bylo dvanáct, vzali mě mí rodiče z výcviku bheancoran a poslali mě k Donaughovi, aby se zjistilo, jestli by mohl mé dary posílit a naučit mě je ovládat. Donaugh mě vzal k Tanci Nemeara, ale já jsem tam necítila nic víc než slabé bubnující chvění vnitřní magie vztyčených kamenů. Strávila jsem s Donaughem jeden rok a pak mě poslal domů. Mírně a zdvořile mi sdělil, že mé dary budou patřit vždycky k těm slabším. Určitým způsobem se mi vlastně ulevilo. Zprostilo mne to jiných záležitostí a mohla jsem se stát prostě bheancoran, s čímž jsem ostatně vždycky počítala. Měla jsem dost magie na to, abych slyšela hudbu svého meče, abych cítila sílu a moc Tance, a to bylo takřka všechno. Stačilo to.

Ne, ta slabá magie, můj chudý dar, mě nikdy moc nezatěžovala. Obtěžovaly mě jen sny. Nestávalo se příliš často, že se ukázalo, že jsem měla Vidění. Za můj život se mi to stalo jen sedmkrát

– právě dost na to, aby si člověk ověřil, že na tom něco je. Neschopnost poznat rozdíl mezi Viděním a noční můrou mě děsila a dohánělа k zoufalství.

Znovu jsem se podívala na své ruce. Na své celé, živé, důvěrně známé ruce. Jistě, to co se dělo v tom snu, bylo vlastně směšné. Tak předně – proč by se měla moje rodina shromáždit kolem ohně uprostřed skaiských hor? Scházeli jsme se jen jednou nebo dvakrát do roka a to bylo tady, na Dun Camusu, na zasedání Královské

Rady. A Dun Camus byl uprostřed mercianských nížin, nikoli ve skaiských horách.

Byl to jen sen. Nejspíš to byl sen, jehož příčinou byl ten podivný ranní rozhovor Donaugha s Tiernynem, který jsem nechtě vyslechla. A možná, že byl ovlivněn i vzpomínkami na cestování s Kenzim přes pevninu.

Zalezla jsem si zpátky do teplé postele, přikrývky jsem si přitáhla až pod bradu a upelešila jsem se k spánku.

Byl to jen sen.

Vztahy mezi Tyrou na pevnině a ostrovem Celi jsou úzké a více než přátelské. Můj dědeček Kian dav Leydon ti'Cullin se narodil v Tyře. Jeho matka, dcera prince Kyffena ze Skai, se provdala do Tyry za syna lairda klanu Broche Rhuidh. Nakonec, když Kyffenův jediný syn Llan zemřel bezdětný, se Kyffenovým nástupcem stal Kian. Ale můj dědeček se nikdy skutečným princem ze Skai nestal. Podržel trůn pro mého otce jako jeho regent, a když byl můj otec korunován na prince, vrátil se můj dědeček s mou babičkou a s tetou Torey do Tyry.

Krátce poté, co byl Tiernyn dosazen na trůn Celi jako Výsostný král, přijel na královský dvůr Celi tyrský velvyslanec, později byl vystřídán dalším a ten zas dalším. Ten poslední náhle onemocněl na zápal plic a minulého podzimu, krátce po Samhainu, zemřel. Jeho dva pobočníci ho se všemi náležitostmi doprovodili Domů na Clanhold. Přes Chladné moře se dostali na jedné z těch malých rychlých kurýrních šestiveslic, které dokázaly vzdorovat snad i těm nejzuřivějším bouřím, jaké se v Chladném moři mohly vyskytnout. Ale i tak vyrážely na moře, jenom když to bylo nezbytně nutné. Říkalo se, že kurýrní šestiveslice se rozhoupe i na mokré trávě – a to není zrovna ten nejpříjemnější způsob, jak křižovat moře, ať už je zima nebo léto.

Takže bylo velkým překvapením, když krátce po Imbolci, v době, kdy zimní bouře řádí nejprudčeji, dorazila další loď se vzkazem, že další velvyslanec dorazí hned, jak bude možné vyrazit z Tyry na lodi.

Teď to byly čtyři dny od Jarní rovnodennosti. Bylo načase jet do Clendonanu a očekávat tam příjezd lodi z Tyry.

Na druhý den poté, co ze Skai přijeli Brennen a Donaugh, jsme my čtyři v doprovodu dvaceti mužů vyrazili. Po Tieganově levici jel můj bratr Brennen a vedle něj Fiala. Já jsem své obvyklé místo po Tieganově levici přenechala Brennenovi a jela jsem po Tieganově pravici. V mém sedlovém vaku, který se měl předat kapitánovi lodi, byl i Tiernynův dopis Brychanovi z Broche Rhuidh.

Jeli jsme za vytrvalého mrholení, které sice nevypadalo, že by mělo přejít v déšť, ale rozhodně neustávalo a s neutuchající silou pokračovalo po celou naši cestu. Cesta z Dun Camusu do Clendonanu obvykle trvala jen dva dny. My jsme na kluzké blátivé cestě strávili tři. Když jsme se konečně dostali do Clendonanu, kde nás přivítal Gwilyadd, vévoda z Dorianu, zrovna jsem zachmuřeně uvažovala, jestli mi vůbec ještě někdy bude teplo a budu suchá.

Počasí nám ještě nikdy nezabránilo cvičit s mečem. Přestože bylo mokro a zima, byli jsme to ráno po našem příjezdu s Tieganem venku na cvičném poli vzadu za Gwilyaddovým palácem a zdánlivě dychtivě jsme usilovali rozsekat se navzájem na kusy. Tiegan byl mnohem větší než já a mohl by ze mě lehce nebo jen s malými potížemi nadělat sekanou. Ale Fiala mě učila dobře. Postrádala jsem sice jeho sílu, ale využívala jsem toho, že jsem menší a pohyblivější, a čile jsem se jeho obrovskému meči vyhýbala. Fiala tento styl nazývala střečkováním. Nechávala jsem svého soupeře poskakovat kolem ve snaze přišpendlit mě k zemi a obvykle jsem ho tím unavila natolik, že byl naprosto schvácený.

Kroužila jsem mečem ve složitém, přesně stanoveném postupu a meč mi v rukou sladce zpíval. Lehce jsem se vznášela na mokré trávě a bez potíží jsem Tiegana zaháněla zpátky do sestav výpadů a seků. Pohlcena rytmem a složitými postupy tance, pohybovala jsem se zcela samozřejmě, nacvičenými postupy, jeden pohyb plynule přecházel v druhý s dokonalostí, které jsem nedosahovala zase až tak často. Tiegan pobledl napětím a soustředěním. Bylo příjemné vidět, jak mu na čele a nad horním rtem vyrážejí krůpěje potu. Ještě

usilovněji než obvykle se snažil mě odrazit a zahnat na ústup. Ale už se pomalu a neodvratně schylovalo k tomu, že ho dostanu a přitisknu mu čepel na krk.

K tomu však nakonec nedošlo. Z napjatého soustředění mě vytrhl blížící se dusot koňských kopyt. Tiegan se ohlédl, kdo se to sem žene, uklouzl na mokré trávě a upadl na koleno. Jak jsem se snažila zastavit svůj meč uprostřed výpadu, tak jsem zavrávorala. Tiegan vyskočil na nohy a mé čepeli se vyhnul.

Jezdec koně prudce zarazil na místě, jediným plynulým pohybem sklouznul ze sedla a dopadnul na jedno koleno do trávy. Na tunice měl na jednom rameni znak Rudého jelena, znamení, že přichází z Dun Camusu, od krále, Tieganova otce. Promáčený plášť, potrhaný po divoké jízdě lesem, na něm splihle visel, boty a kalhoty měl zablácené. Musel hrozně spěchat. A musel vyjet brzy poté, co jsme odjeli z paláce my.

Tiegan zasunul přesným, navyklým pohybem svůj meč do pochvy. Znala jsem ho dost dobře na to, abych poznala, kolik úsilí ho stojí snaha skrýt své obavy. „Copak je, chlapče?“ zeptal se. Jeho hlas zněl rádoby lhostejně.

„Lorde princi,“ vyhrkl mladík udýchaně. „Byl jsem vyslán z Dun Camusu, abych ti sdělil, že tvá žena ochořela a žádá si tě.“

Tiegan pevně semknul rty a kolem očí mu vyskočily starostlivé vrásky. „Hned tam jedu,“ odpověděl.

Zasunula jsem svůj meč do pochvy na zádech. „Čeká se od nás, že zítra nebo pozítří uvítáme tyrského velvyslance,“ poznamenala jsem. „Tvůj otec nás sem zvlášť kvůli tomu poslal.“

Slepě se na mě podíval. „Sheryn je nemocná. Musím jet za ní.“

Posel stále ještě klečel se skloněnou hlavou na mokré trávě a snažil se popadnout dech. „Co je lady Sheryn?“ zeptala jsem se ho.

„Nastydla a má kašel, lady Bryndo,“ odvětil posel. „Princ Tiegan má okamžitě přijet.“

Zaťala jsem zuby, polkla jsem hořkost a zdržela se všech poznámek. Nemělo by to smysl. Dosáhla bych jen toho, že by se Tiegan rozzlobil na mě. Poznamenal jsem jen, že bychom tedy měli vyrazit spolu a hned.

Tiegan mi položil ruku na rameno. „Ne,“ zamítl to. „Bude lepší, když zůstaneš tady a přivítáš velvyslance s Brennenem. Když tady nemůžu být já, abych ho uvítal, bude dobře, když tu budou alespoň

dva členové královského domu. Musíme mu prokázat co nejvyšší poctu.“

„Měli bychom ho poctít především tvou přítomností,“ namítla jsem a okamžitě bych svá slova nejraději vzala zpět. Tiegan se na mě znechuceně zamračil. Když se mračil, tak se velmi podobal svému otci. Působil velmi královsky a značně netrpělivě vůči čemukoliv, co by třebas jen náznakem připomínalo nesouhlas.

„I moje žena si zaslouží, abych byl s ní,“ prohlásil.

Sklonila jsem na hlavu na znamení, že se vzdávám. Proti tomu se nedalo nic namítat. A i kdybych se o to pokusila, mohla bych náš vztah naopak jenom zhoršit. Pokusila jsem se o vyrovnaný, klidný tón. „Vyřídím velvyslanci tvou omluvu, princi,“ řekla jsem. Podle ostrého pohledu, kterým mě obdařil, jsem usoudila, že jsem příliš neuspěla.

A lilo a lilo čím dál víc.

Zvedla jsem oči k obloze. Nad Clendonanem visely těžké mraky, modročerné jako podlitiny. Z mraků visely těžké tmavé závěsy deště a hnaly se přes vzduté kalné vody Tidery. Za Tiderou se táhly světle zelené pláně Letních pastvin, skrz těžké závoje deště byly odtud stěží patrné.

Palác Gwilyadda, vévody z Dorianu, stál nad městem na nízkém útesu, který vyčníval nad zpěněné vody Tidery v místech, kde Lachlana vlévala své kalné vody do poloslaných vod moře. Za mnou byly komnaty pro hosty, skýtající teplo a sucho a úkryt před deštěm, ale mně se nějak nechtělo terasu opustit. Právě teď jsem dávala přednost drsnému deštivému počasí a šedivému moři.

Tohle počasí dokonale ladilo s mou náladou. Všech sedm bohů a bohyní ví, jak dlouhou cestu člověk musí ujít, než dosáhne toho stupně moudrosti, který se u bheancoran předpokládá. Jen stěží jsem dokázala ovládat svou prchlivost a nevylévat si svůj vztek na lidech, kteří s mým špatným rozpoložením neměli nic společného. Krátce po obědě jsem se odebrala do svých komnat s bolestným vědomím, že Tiegan odjel a že je teď na cestě na Dun Camus.

Krátce předtím, než jsme s Tieganem odjeli z Celi do Borlanu, tak Sheryn potratila. Dosud nebyla dost silná, aby mohla Tiegana

doprovázet, a já jsem si uvědomovala, že na mě měla vztek proto, že já jsem s ním jela.

Možná, že to bylo ode mne nespravedlivé a kruté, ale nemohla jsem si pomoci a musela jsem se domnívat, že to její náhlé onemocnění mohlo být spíš pomstychtivou snahou přitáhnout si ho k sobě a mě nechat tady, abych si velvyslance přivítala sama.

Co mě však překvapovalo, byla bolest, kterou jsem pociťovala. Ten pocit urážky. Když jsem si ten pocit připustila, zastyděla jsem se. Zranil mou pýchu, nevzal mě s sebou, odsunul mě stranou. Nikdy bych si o sobě nemyslela, že jsem ten typ ženy, která je nevrlá, protože byly zraněny její city, ale bylo to přesně to, co jsem teď dělala.

Jsem Brynda al Keylan a nosím Runovou čepel své babičky. Jsem dcerou prince ze Skai a jsem bheancoran muže, který se jednoho dne stane králem Celi. Rozhodně bych měla být moudřejší, shovívavější a smířlivější, než jsem.

Jsem bheancoran stejně jako byla moje matka Letessa a moje babička Kerridwen. Jsme velmi hrdé. Máme notnou dávku pýchy. Někteří chápou význam toho slova jako zarputilost, ale s tím já nic nenadělám. A když na to přijde, tak i k té zarputilosti jsem přišla bez vlastního přičinění. Pokud má moje babička pravdu, tak ten nejtvrdohlavější člověk na světě je asi můj dědeček. A pravděpodobně tomu tak i je. Žije s ním více než dvakrát déle, než jsem já na světě. Takže by to měla vědět.

Na mokrých dlaždicích za mnou se ozvaly něčí kroky. Otočila jsem se. K nízké zídce přistoupil můj bratr Brennen, pečlivě zahalený do pláště proti dešti. Opřel se rukama o plochý kámen, předklonil se a snažil se zrakem proniknout hustou mlhou nad vodu a dohlédnout na zastřené zelené pláně Letních pastvin. Neříkal nic, ale skoro bych mohla říct, na co myslí. Svůj nesouhlas s tím, jak kolem sebe šířím tu svou nevrlost, skrýval obratně, ale já jsem svého bratra znala dobře. A na druhou stranu nutno přiznat, že i on znal dobře svou sestru.

Brennen je o pět let starší než já. Je velký a urostlý a hodně podobný našemu otci, a stejně jako náš otec je i on hbitý jako kočka a postavu má ztepilou jako tanečník. Nebo jako rozený mistr meče. Zdědil otcovu postavu i jeho měděně zlaté vlasy; hluboké oči má

zlatohnědé jako já. Suknice a pléd tyrského šlechtice by mu docela seděly.

Brennen se rozhodl, že si mé mizerné zatrpklé nálady prostě nebude všímat. „Právě jsme dostali zprávu, že ta loď z Tyry dorazí do ústí Tidery kolem poledne," prohodil. „V přístavu by mohla zakotvit nazítří krátce po rozbřesku."

Z mokrých vlasů mi do obličeje stékaly kapky vody. Setřela jsem je a pokrčila jsem rameny. „Doufejme, že velvyslanci nebude vadit, že bude přivítán jen druhořadými zástupci."

Nevzrušeně se na mě podíval. Ten jeho klid mě dohánět k šílenství. „Koneckonců jsme synovec a neteř krále," odtušil. „To bych já zrovna nepovažoval za druhořadé zástupce."

„Měl tu být Tiegan."

„Tebe to zlobí, že?"

Otočila jsem se tváří k němu. „Jsem vzteky bez sebe, Brennene," zařvala jsem. „Já vím, že bych neměla dopustit, aby mě chování té ženské tak vyvádělo z míry, ale občas si prostě nemůžu pomoct."

Brennen nadzvedl jedno obočí. „Ta ženská, jak ji nazýváš, patří do naší rodiny, Bryndo. A je to Tieganova žena."

Netrpělivě jsem škubla hlavou. „Já vím. Já vím. Ale nesnáším, jak se ho pořád snaží udržet u sebe, jako by to byl její psíček." Otočila jsem se zpátky k zídce a praštila jsem pěstí do kamene. Byla to pěkná pitomost. Bolelo to. Bolelo to tak, že mi vyhrkly slzy do očí. Ohýbala jsem prsty jeden po druhém, protahovala jsem je a rychle jsem mrkala, abych slzy zahnala. Ale ta bolest nakonec přece jen byla k něčemu dobrá. Zabránilo mi to říct nahlas, co jsem si myslela. „Která bheancoran by mohla být hrdá na to, že slouží palácovému psíčkovi?" I tak to bylo dost průhledné a z mé strany to bylo čiré sobectví.

Brennen mi položil ruku na rameno a obrátil mě tváří k sobě. Teprve teď se mu na čele mezi obočím objevila malá starostlivá vráska. „On ji miluje, Bryndo," řekl tiše. „A má o ni starost. Věděla jsi, že zase čeká dítě? A Tiegan má strach, že o něj přijde, stejně jako přišla o to předtím."

Odvrátila jsem se. Sheryn málem umřela, když minulý rok potratila své první dítě. Moje teta Torey, která je bohatě obdarovaná darem Uzdravování, říkala, že to dítě bylo špatně počato a nikdy nemohlo být donošeno. Kdyby se svým mužem Connorem,

vévodou z Wenyddu, nejela náhodou na návštěvu na Dun Camus, Sheryn by určitě zemřela, protože to krvácení nikdo nedokázal zastavit. Toreyina Uzdravující síla jí zachránila život.

„On ji miluje," opakoval Brennen.

Zvedla jsem hlavu a podívala se na něj. On věděl, co je to láska. Brennen ano. Miloval svou ženu Mai k zbláznění a ona mu jeho lásku mnohonásobně oplácela. Možná, že jenom já takovéto lásce nerozumím. Nejsem vdaná a pravděpodobně to tak i zůstane, pokud nepotkám muže, který by ve mně vyvolal takovou lásku a úctu jako Brennen v Mai. Anebo, pomyslela jsem si zatrpkle, jako Sheryn v Tieganovi. Ale do svých čtyřiadvaceti jsem ještě takového nepotkala.

Povzdychla jsem si. „Mám se ještě hodně co učit," poznamenala jsem. „Nechť dualita dá, že Tiegan se mnou neztratí trpělivost dřív, než se trochu poučím a porozumím."

Brennen se usmál. „Tak to je dobrý začátek," odvětil.

Ta loď dorazila druhý den dvě hodiny po východu slunce. Měla vysoké stěžně a byla štíhlá a rychlá, postavená v Tyře lidmi, kteří znali moře a znali lodě. Lehce doklouzala po vzdutých vlnách až do přístavu a zastavila nachlup přesně v okamžiku, kdy dosáhla přístavního mola. Napůl skasané plachty se ještě mírně třpytily zbytky magie, které na nich ulpěly, když loď projížděla kouzelným závěsem.

Stáli jsme s Brennenem a Fialou na přístavním molu a dívali se, jak námořníci připoutávají loď k molu a pokládají lodní lávku. Loď byla dost hluboko ponořená, zřejmě byla hodně zatížená nákladem. Maedun si sice podrobil většinu pevniny, ale země, které ležely u Chladného moře, byly svobodné a mezi těmito 'Východňany' a Celi vládl čilý obchodní ruch.

Když vystupoval z lodi náš velvyslanec, nebylo nejmenších pochyb o tom, že je to právě on. Vystoupil bez pomoci sluhů, vysoký, se širokými rameny, oblečený v suknici a plédu z modrozeleného tartanu, rudozlaté vlasy mu volně spadaly na ramena, jen na levém spánku měl zapletený cop. Byl ještě vyšší než Brennen a dokonce i než můj otec. Z jeho půvabných pohybů čišela

skrytá síla a jeho chůze byla vskutku královská. Připomínal mi divoké horské kočky ze Skai. A na velvyslance byl mladý, byl tak v Brennenově věku, možná ještě o něco mladší. Nad jeho pravým ramenem byl vidět jílec velkého obouručního meče, potažený kůží a až na třpytivý kámen na hrušce bez ozdob. Na levém uchu se mu na jemném zlatém řetízku pohupoval smaragd. Když přišel blíž, uviděla jsem, jak dokonale ladí barva smaragdu s jeho očima.

S údivem jsem si uvědomila, že ho znám. Tím novým tyrským velvyslancem byl Kenzie Tichošlápek.

14

Překvapeně jsem strnula a ohromeně jsem na něj zůstala zírat. Pak jsem si uvědomila, že tu stojím s otevřenými ústy, a sklapla jsem je. Ať jsem mrkala, jak jsem mrkala, v domnění, že mě snad oslepilo slunce, ten se ten Tyr, kráčející po lodní lávce nezměnil. Byl to Kenzie. Ten samý Kenzie, o kterého jsem se strachovala a pro kterého jsem se trápila po celou dlouhou zimu. Jenomže teď byl oblečen do čisťounké, dokonale padnoucí suknice a plédu, a jeho košile byla z nejjemnějšího batistu. Uvědomila jsem si, že jsem tu vznešenost a královské pohyby na něm viděla už tehdy, když mě doprovázel na oběd do lokálu v té mrňavé Banhapetsutské hospodě, a potom znovu, když mluvil s kapitánem té lodi v Honandunu. A teď bylo očividné, že je pro něj toto vystupování docela přirozené.

Když vystoupil na kamenné molo, vyšel mu Brennen vstříc, aby ho přivítal. Na okamžik zůstali stát tváří v tvář, dva silní muži, kteří v tichosti zvažují sílu toho druhého. Pak se Brennen usmál.

„Jsi Kenzie dav Aidan?“ zeptal se.

Koutky Kenziho úst se zvlnily v úsměvu, který mi byl tak důvěrně známý. „Ano,“ odvětil. „Jsem.“

„Jsem Brennen ap Keylan z rodiny krále Tiernyna, který mě posílá, abych tě osobně uvítal a doprovodil na Dun Camus.“

Kenzie mi tvrdil, že je zlomeným mužem – bez otce, bez klanu, oloupený o přátele i příbuzné. Načež si teď klidně prohlásil: „Pak

jsme my dva také příbuzní. Moje babička byla Gwynn dan Cullin dav Medroch, nevlastní matka a teta tvého dědečka. Jsem velmi rád, že tě poznávám, Brennene ap Keylan.“

Brennen ukázal půvabným, vzletným posunkem směrem ke mně. „Představuji ti svou sestru, Bryndu al Keylan, bheancoran Tiegana, prince Celi.“

Udělala jsem jeden neochotný krok dopředu. Kenzie se otočil ke mně a jeho úsměv pohasl, když uviděl jak se tvářím.

„Pokud vím, tak my jsme se už setkali, lorde velvyslanče,“ řekla jsem suše. „Skoro to vypadá, že se rozdílnost názorů mezi tebou a tvým otcem už vyjasnila.“

„To ano,“ odvětil tiše. „Díky tvému dědečkovi.“ Vzal obě mé ruce do svých, uklonil se a lehce si přitiskl hřbety mých dlaní na čelo. „Vysvětlím ti to později,“ pošeptal mi a narovnal se. Promluvil tak tiše, že jsem ho málem neslyšela.

„Bylo by mi potěšením,“ odtušila jsem, teď už zdvořileji.

Když Brennen představoval Fialu, zahlédla jsem přes Kenziho rameno nějakého dalšího muže, který právě opouštěl loď. Byl vysoký, černovlasý a štíhlý jako vrbový proutek, stejně jako mnoho Celanů. Chvatně seběhl po lodní lávce, krátce zaváhal, než vkročil na ošlapaný kámen na molo, a pak zahnul směrem k bludišti přístavních uliček. Když šel kolem nás, lhostejně se na nás podíval. Jeho oči byly modré jako horská jezera pod podzimní oblohou, snad až příliš modré na člověka, a byl to ten nejpřitažlivější muž, jakého jsem kdy viděla.

Zaraženě jsem se za ním dívala. Rychle zašel do úzké uličky mezi domy a jakýsi světelný klam ho zahalil do hlubokého stínu. V tu chvíli vypadal, jako by se pohyboval pod pláštěm temnoty. Po páteři mi přeběhlo nepříjemné zamrazení. Ale když jsem se tam znovu podívala, byl stín pryč a vzápětí zmizel i on, pohlcen spěchajícím davem.

„Kenzie, kdo to byl?“ zeptala jsem se, s pohledem stále upřeným ve směru, kde ten podivný cizinec zmizel.

„Prosím, lady Bryndo?“

„Ten muž, který právě vystoupil z lodi,“ dodala jsem. „Tmavé vlasy, sytě modré oči. Kdo to byl?“

„To byl jen nějaký cestující, lady,“ odpověděl Kenzie.

„Je v posádce někdo, kdo by odpovídal jeho popisu?“

Kenzie zavrtěl hlavou. „Celou posádku tvoří výhradně Tyrové," odvětil. „Proč?"

Po páteři mi znovu přeběhlo mrazení. „Ale nic," zamluvila jsem to. „Jen jsem si myslela, že vidím někoho, koho znám. Musela jsem se zmýlit."

Gwilyadd prostě nechtěl ani slyšet o tom, že bychom měli ještě toho dne z Clendonanu odjet. Trval na tom, že musí tyrského velvyslance jaksepatří pohostit a na většinu dne a celý večer si Kenziho prostě zabral pro sebe. Možná, že to tak bylo lepší, protože já jsem v sobě ještě neměla úplně jasno, jak se vlastně při rozhovoru s Kenzim cítím.

Co jsme odešli z přístavu, byla jsem rozpačitá a stísněná, nebyla jsem schopná se soustředit a nedokázala jsem ani klidně sedět. Vykládala jsem si to jako zlost a zklamání nad tím, že mi Kenzie, kterému jsem tak důvěřovala, lhal. No dobrá, možná mi tak úplně nelhal, ale celou pravdu mi taky neřekl. Určitě věděl už od okamžiku, kdy jsem mu řekla, kdo jsem, že jsme příbuzní

– sice vzdálení, ale přesto příbuzní.

U večeře jsem nedokázala pozřít ani sousto a brzy jsem se omluvila. Byla jsem tak roztěkaná a nesoustředěná, že jsem prostě už mezi nimi nedokázala klidně sedět. Vzala jsem si meč a vyšla jsem ven, do mrholivé mlhy, na cvičné pole. Potřebovala jsem se nějak vybít a uklidnit.

Vytáhla jsem svůj meč. „Tanči se mnou," zasykla jsem divoce. Ševelící se mi rozezněla v rukou. V kalném, šedivém světle se runy na čepeli zatřpytily jako vlhké hedvábí. Já jsem Hlas Celi.

Meč mé babičky a předtím jejího otce. Runová čepel předávaná po staletí z generace na generaci. Nikdo s určitostí nevěděl, kdy se k Celanům dostaly první Runové čepele, ale podle legendy byly všechny stvořeny Kovářem Wyfyddem a každý meč byl tehdy určen pro jednoho jediného člověka. Runových čepelí bylo jen pár a každá byla vzácností, která se střežila jako oko v hlavě. Královtvůrce, největší z nich, náležel Tiernynovi a dostal ho na trůn Výsostného krále.

Ale Ševelící byla moje a spolu jsme se pohybovaly, jako bychom si náležely odjakživa. Plně jsem se ponořila do spletitých pohybů tance a zneklidňující rozpaky, které mě sužovaly celý den, postupně odeznívaly.

Ale pomohlo to jen na chvíli. Nezvaně a nečekaně mi hruď znovu sevřel trýznivý, hlodající neklid. Dočista mě to vyvedlo z míry, až mi na mokré trávě podjela noha. Rozzuřená sama na sebe jsem zvedla meč před sebe a pokusila jsem se znovu soustředit. Obvykle bývám dost rychlá a pohotová. Ale zrovna teď jsem byla neohrabaná jako nějaký nešikovný začátečník.

„Řekla bych, že ten přízrak, s kterým bojuješ, není přímo v bezprostředním ohrožení."

Fialin hlas v zádech mě zaskočil. Otočila jsem se a bezděčně jsem navyklým způsobem zvedla meč do střehu. Fiala stála za mnou, široce rozkročená na mokré trávě, ruce založené na hrudi, meč zasunutý v pochvě na zádech. Sklonila jsem Ševelící k zemi.

„Je to přízrak, se kterým bojuji po celý svůj život," odpověděla jsem. „Co já už jsem se se svou povahou a náladami natrápila."

„Souvisí to nějak s příjezdem nového velvyslance?" zeptala se.

Nemusela jsem ani odpovídat. Vyčetla mi to z tváře. Přikývla, ani se neusmála.

„Já vím. A předpokládám, že to není žádná náhoda, že se jmenuje zrovna Kenzie."

„Není to vůbec žádná náhoda," souhlasila jsem.

Fiala znovu přikývla. „Myslela jsem si, že jsem tě naučila dost na to, aby tě drobné mrzutosti…"

„Drobné?" opakovala jsem prudce. „Nazýváš jeho podvod…"

Nenechala se přerušit. „…drobné mrzutosti rušily ve tvém soustředění, když tančíš s mečem." Upřeně se na mě zadívala. Byla naprosto klidná, její tvář postrádala jakýkoli výraz. „Asi se potřebuješ ještě hodně učit." Vytáhla svůj meč a zvedla ho. „Braň se."

Zhluboka jsem se nadechla. Věděla jsem, že má pravdu. Zvedla jsem Ševelící, zaujala jsem obranný postoj a připravila jsem se na její útok.

Tu noc jsem spala špatně. Najednou jsem se probudila s pocitem, že se mi kolem srdce ovíjí chapadla mé staré noční můry. Ten děs neměl žádné obrysy, žádnou podstatu, byla to jen beztvará hrůza, která ještě přiživila tu neklidnou stísněnost, se kterou jsem bojovala celý den.

Už jsem se ani nepokoušela znovu usnout. Odhodila jsem pokrývky a natáhla jsem se pro své šaty. Oblékla jsem se a vyšla jsem na terasu.

Během noci se zvedl západní vítr a rozehnal mraky. Měsíc stál těsně nad obzorem, ubývající srpek ve své poslední čtvrti, mizející mezi posledními letícími mraky a následovaný jasnou studenou září Lovkyně. Položila jsem ruce na chladivou kamennou zídku a zadívala jsem se na Lovkyni, jak se sklání ve své věčné honbě za měsícem. Vzduch voněl mořem, s příchutí svěží zelené vůně probouzející se země. Chladný vítr mi vzadu na šíji čechral vlasy zpocené po noční můře. Vlasy mi ještě nedorostly natolik, abych si je mohla zaplétat do copu, ale o trochu mi za tu dlouhou zimu přece jen poporostly.

Zaslechla jsem za sebou něčí kroky a pomalu, beze spěchu jsem se otočila. Kenziho přítomnost mezi stíny na terase mě nepřekvapila. Měla jsem pocit, že se mě po většinu dne snažil zastihnout samotnou, aby si se mnou mohl promluvit. A já jsem se mu stejně neúnavně snažila vyhnout; nejprve jsem unikla na cvičné pole a pak do postele.

Zastavil se přede mnou. Byl oblečený, jako by ani nešel spát, i s plédem, přehozeným přes ramena. „Než mi zase utečeš, mohla bys mi ještě prokázat tu laskavost, že mne vyslechneš?“ zeptal se tiše. Ve slabém světle ubývajícího měsíce se rýsoval jen jako tmavý stín na pozadí světlých kamenů palácové zdi. Do tváře jsem mu neviděla. Chabé světlo mu dopadalo na stříbrnou sponu na rameni, mnohem umněji a zdobněji vypracovanou než byla ta, kterou měl na naší dlouhé cestě přes pevninu. Opřela jsem se zády o zídku a dlaně jsem si položila vedle boků.

„Asi ti tu laskavost dlužím,“ odpověděla jsem.

„V to jsem taky doufal,“ odvětil. „Předpokládám, že bys chtěla vědět, proč jsem ti v Laringrasu neřekl, že jsme příbuzní.“

„To je správný předpoklad,“ souhlasila jsem. „Musel jsi to vědět v okamžiku, kdy jsem ti řekla, kdo jsem.“

„Ano, to je pravda.“

Popošel blíž, postavil se vedle mě a jedním ramenem se opřel o vysoký zub cimburí. Ze tmy noci se nořila jeho postava, slabě vonící mýdlem a kouřem hořícího dřeva a vlhkou vlnou. Najednou jsem si vybavila vůni jeho pláště, když jsem pod ním byla schoulená v té malé hospodě v Banhapetsutu, a potom později, když mě tisknul pevně k sobě tam v horách, kde jsem se zoufale snažila udržet maskovací zaklínadlo, které nás skrývalo před zraky Maedunů. V krku se mi něco zadrhlo a musela jsem zamrkat, abych zastavila slzy, které se mi draly do očí, vděčná tmě, že je skryla před jeho zraky.

„Ale řekl jsem ti taky, že jsem zlomený muž,“ pokračoval. „Tehdy to byla pravda. Tehdy jsem neměl ani přátele ani příbuzné a nemohl jsem tvrdit, že jsem tvůj příbuzný, nebo, kdyby na to přišlo, že jsem příbuzný kohokoli jiného. Neměl jsem právo na to, aby sis mě vážila jako člena své rodiny.“

„Mohl jsi mi říct, kdo jsi byl,“ namítla jsem. „Anebo ti v tom zabránila ta tvoje prokletá zatvrzelá tyrská pýcha?“

Na chvíli se odmlčel. Tvář měl stále ponořenou do stínu. Ale měla jsem dojem, že se smutně usmál. „Jo,“ souhlasil nakonec. „Řekl bych, že ano. Ty jsi dcerou prince ze Skai, neteří Výsostného krále Celi a bheancoran muže, který se jednoho dne stane králem. Já jsem byl bez otce a nepatřil jsem ani k žádnému klanu. Nestál jsem o tvůj soucit a ničeho jiného by se mi od tebe jako černé ovci rodiny nedostalo.“

„Ty ale rozhodně nejsi muž, který by vyvolával soucit, Kenzie Tichošlápku,“ odsekla jsem. „I kdybys byl stokrát zlomený.“

„Já jsem ti nelhal, Bryno,“ naléhal tiše. „Neřekl jsem ti nic, co by nebyla pravda.“

„To ne,“ souhlasila jsem. „Ale ani jsi mi neřekl celou pravdu.“

Opět se odmlčel. „Mým otcem je Aidan dav Clintock, laird Údolí Garragh. Vyrostl jsem tam. Na Clanholdu na Broche Rhuidh jsem strávil jen dva roky, když mi bylo patnáct a šestnáct, a učil jsem se tam u mistra meče. Tam jsem potkal Kethryn. Co se stalo potom, to už víš.“

„A teď už ses se svým otcem usmířil?“

„Jo.“ Tiše se uchechtnul. „Tvůj děd to vyřešil šikovně. Ti muži tam v Honandunu, na molu, ty poslal on. Věděla jsi to?“

Ne. Nikdy by mě ani nenapadlo se ptát, kdo je tam poslal. Přirozeně jsem se domnívala, že to byl Kenziho otec.

„Tvůj děd je navzdory svému stáří stále ještě úctyhodný člověk," poznamenal Kenzie. „Nemám nejmenší tušení, co mému otci řekl, ale ať už to bylo cokoli, zapůsobilo to tak, že můj otec znovu zvážil to, že se mě zřekl."

Musela jsem se smát. Měl pravdu. Můj dědeček dokázal být ohromně přesvědčivý.

„A když už se ti zpovídám z toho prohřešku, co všechno jsem ti o sobě neřekl, měl bych ti teď taky říct, že tehdy, když jsi uprchla z té maedunské lodi, jsem byl v Banhapetsutu na přání tvého dědečka."

Vytřeštila jsem oči. „Cože?"

Neklidně přešlápnul a upevnil si na rameni plášť. „Krátce poté, co jsem opustil Broche Rhuidh, jsem s ním začal spolupracovat," vysvětloval. „Shromažďoval jsem pro něho různé poznatky, chápeš. Kian dav Leydon ti'Cullin má rozsáhlou síť takových mužů. Jenže když jsem se tak nešťastně prozradil Maedunům tím, jak jsem tě dostal z Banhapetsutu pryč, nebyl jsem pro něho nadále jako zvěd už použitelný. Předpokládám, že měl pocit, že mi dluží to, aby mě dopravil k mému otci a smířil nás."

Odstoupila jsem od zdi a otočila jsem se, abych na něj lépe viděla. „Jak to věděl?" zeptala jsem se ostře. „Jeho lidé tě našli až v Honandunu a odtamtud tě vzali zpátky do Tyry. Jak věděl, že jsme spolu?"

„Vzkázal jsem mu to," odvětil prostě.

„Ty jsi mu to vzkázal?"

„Jo. Den poté, co jsem tě potkal. Pamatuješ, jak jsem tě zanechal v té hospodě v Banhapetsutu. Byl jsem mu poslat vzkaz. To bylo těsně předtím, než jsem tě dostal ze spárů těch dvou městských strážných." Bezmocně pokrčil rameny. „Ty jsi byla na té maedunské lodi skoro deset dnů, ale to, že na ní jsi, věděl princ Tiegan už během několika hodin poté, co tě zajali. Tvůj dědeček měl své lidi v každém přístavu mezi Silichiou a Honandunem a všichni tu maedunskou loď hledali. A já jsem ji hledal taky – a hledal jsem tímpádem i tebe – a tenkrát jsem náhodou narazil na Robarda a jeho piráty. Viděli jsme se už předtím a on mě poznal."

Zírala jsem na něj a nevěděla jsem co říct. „Tak ty mi říkáš, že jsi byl v tom přístavu hledat mě?“

„No jo. Ale dopadlo to tak, že už jsi nakonec ani nepotřebovala, abych ti pomohl se z té lodě dostat.“

„A ty jsi mi to neřekl?“

Bezmocně rozhodil rukama. „A jak jsem ti to měl říct?“ zeptal se. „U lidí jako jsem byl já – lidí, kteří pracují ve stínu – prostě řečeno, to je tak – čím méně lidí ví, kdo jsme, tím větší máme naději přežít a sdělit, co jsme se dozvěděli.“

„Tak ty jsi mi nevěřil, že bych tě neprozradila?“ Tak tohle byla ještě větší rána než to, že mi zatajil pravdu. Myslel si snad, že ho prozradím Maedunům? To měl o mně tak mizerné mínění, že si myslel, že zradím někoho, kdo mi pomohl tak jako on? Převyšoval mě skoro o celou hlavu, ale mně se chtělo ho popadnout za ramena a třást s ním, až mu budou zuby cvakat.

Vzal mě za ruku. „Není to tak, jak si myslíš, Bryno,“ řekl tiše. „Ty ses nikdy nestřetla s maedunskými černokněžníky. Nikdy jsi neviděla, co se děje, když někoho vyslýchají. Oni poznají, když někdo lže, a mají prostředky, jak z lidí vypáčit pravdu. Kdybychom měli smůlu a oni nás dostali do rukou… Kdybys věděla, co jsem zač, nemohla bys jim lhát. Ti černokněžníci by tě nakonec ani nepotřebovali vyslýchat.“

„Vřelé díky za tvou laskavou a ohleduplnou péči a starostlivost o mou maličkost, lorde velvyslanče,“ zarazila jsem ho chladně. „Jsem uchvácena způsobem, jakým jsi dokázal své proradné jednání vysvětlit jako snahu o mou ochranu. Díky, ale bez tohoto druhu ochrany docela dobře se obejdu.“ Pokusila jsem se vykroutit svou ruku z jeho sevření, ale držel mě pevně. „Klidně jsi mě nechal, abych se o tebe celou zimu strachovala. Uvědomuješ si, kolik jsem strávila bezesných nocí jen proto, že jsem tě v duchu viděla úpět někde ve vězení? Copak jsi mě nemohl alespoň toho ušetřit?“

„Omlouvám se. Vůbec mě nenapadlo, že bys o mě mohla mít strach.“

„Tak tebe to vůbec nenapadlo? Tobě snad přeskočilo. Zachránil jsi mi život. Riskoval jsi svůj život, abys mi pomohl dostat se přes pevninu, a tebe vůbec nenapadlo, že bych se mohla o tebe bát?“ Opět jsem se pokusila se mu vytrhnout, ale nenechal mě. „Kenzie

Tichošlápku – Kenzie dav Aiden – ať už se jmenuješ jakkoliv, jsi hlupák. Prostě a jednoduše hlupák!“

Přistoupil blíž a volnou ruku mi položil na tvář, pak mi jemně prsty přejížděl po čele a dolů po tváři k bradě. „Bryndo,“ vydechl. Jeho hlas zněl najednou drsně a chraptivě, jako by dlouho, dlouho nepromluvil. „Bryndo, musím…“

Najednou mě přepadlo neblahé tušení. Věděla jsem, co se mi chystá říci a nechtěla jsem to slyšet. Vytrhla jsem mu svou ruku a rychle jsem ustoupila dozadu. Zády jsem narazila na drsný kámen cimbuří a dál dozadu už to nešlo. Kenzie položil jednu ruku na zub cimbuří vedle mé hlavy a druhou zvedl ke mně. Otočila jsem se, podběhla jsem mu pod rukou a prchala jsem zpátky do své komnaty. Zůstal stát u zdi, tmavý stín proti obloze mezi dvěma zuby cimbuří, a stál tam ještě, když jsem za sebou přibouchla dveře své komnaty.

15

Ráno svítilo jarní slunce, obloha byla modrá a bez mráčku, a vál ostrý, ale teplý vítr. Jeli jsme proti větru, se skloněnými hlavami, pláště těsně přitažené k tělu, aby se na nás netřepetaly jako prostěradla, která se suší za prádelnou. Brennen a Kenzie se spolu snažili mluvit, ale vítr jim rval slova od úst a rozhovor byl téměř nemožný. Po chvíli to vzdali a dál jsme jeli mlčky. Kenzie na mě jednou promluvil, ale já jsem jen odmítavě trhla hlavou, abych mu dala najevo, že ho v tom větru stejně neslyším. A hlavně jsem s ním mluvit nechtěla. Měla jsem toho k přemýšlení i tak dost a dost.

Ale ve skutečnosti se mi teď o tom všem ani přemýšlet nechtělo.

Naštěstí jsem nemusela moc dávat pozor na cestu a mohla jsem bez potíží nechat své myšlenky volně bloumat. Projížděli jsme probouzející se krajinou a všude kolem nás bouřlivě rašilo jaro. Na okraji cesty rostlo mladé, světle zelené kapradí, vysoké, že už skoro dosahovalo koním pod břicho. Na každé větvi už vypučely rudé pupeny, nalité jenjen vypustit mladé lístky, a mezi vysokými jilmy, duby a javory se draly ven světle šedé, huňaté kočičky vrb. Jednou jsem mezi tmavě zelenými cesmínami a borovicemi zahlédla prosvítat i smetanově bílé květy svídy. Tu a tam vyskakovaly ve svěží zeleni mladé trávy, prorážející kobercem starého loňského listí, zářivě růžové a bílé květy prvního lučního kvítí. Svěží vzduch voněl jarem.

Na jaře jsem postrádala hory Skai více než kdy jindy. V tuto roční dobu jsou nížiny překrásné, ale vzduchem se nenese divoká hudba uspěchaných zurčících potůčků a horských říček, které chvátají jako o závod, aby odvedly vodu z tajících sněhů do horských bystřin i velkých řek. Tady jsou řeky klidnější, i když je hladina vzdutá tajícím sněhem, až se někdy vylévají z břehů, a jen zvolna se sunou dál na východ až k Chladnému moři. A chybí tu vůně vzrostlých cedrů, která by okořenila jemnou vůni lučního kvítí a mladého kapradí.

Kolem poledne vítr polevil a vál jenom ostrý svěží vánek. Přibližně ve stejnou dobu jsem zaznamenala, že se děje něco podivného.

Kenzie jel po Brennenově pravici a Fiala jela jako obvykle po jeho levici. Já jsem jela vpravo vedle Kenziho a všímala jsem si ho tak málo, jak jen to bylo možné. Ale těžko jsem mohla přehlédnout, že zničehonic najednou lehce zaostal vzadu a vypadalo to, že chce sjet s koněm z cesty a zařadit se napravo ode mne. Chvíli jsme předváděli trapný taneček, pak na mě vrhnul zmatený pohled a zařadil se zpátky na své místo mezi Brennena a mě. Uvědomila jsem si, že to nebylo poprvé, co se to stalo.

Pak jsem zachytila Fialin pohled. Tvářila se nezúčastněně a lhostejně, ale oči jí jiskřily smíchem a v koutcích úst jí škubalo, a já jsem pochopila, co to Kenzie vlastně dělal. Tak jako úzkostlivý ovčácký pes zahání do stáda zatoulané jehně, tak se Kenzie snažil dostat mě mezi sebe a Brennena, na chráněné místo. A já jsem se přirozeně snažila udržet se na místě, kde jsem já mohla střežit jeho, tak jako bych střežila Tiegana, kdyby byl na jeho místě.

Podrážděně jsem sebou trhla. Tohle přece nebyl Laringras. Tady jsem jeho ochranu nepotřebovala.

Jakmile se to stalo znovu, zastavila jsem koně a kýval jsem na něj. „Prosím, lorde velvyslanče," vyzvala jsem ho. „Bude lépe, když zůstaneš vedle Brennena." Mrazivě jsem se na něj usmála. „Toto je moje země. Není pravděpodobné, že bych se tady dopustila nějakého porušení místních zvyklostí."

Ztuhnul. „Ovšem," odpověděl a zdvořile sklonil hlavu. „Promiň, lady Bryndo." Oči se mu pobaveně zaleskly a po tváři se mu rozlil úsměv. „Já jsem samozřejmě jen primitivní Tyr, který o proslulých celských bheancoran nic neví. Nebudu tě už nadále obtěžovat svou

vzpurností.“ Zařadil se zase zpátky na své místo vedle Brennena a úkosem se na něj podíval. „Ona má sklony se hned naježit, tak trochu jako zhrzený ježek, který se cítí být v ohrožení, že?“

Předstírala jsem, že jsem tu poznámku přeslechla, zato Brennen se zplna hrdla rozesmál. „Vidím, lorde velvyslanče, že se učíš rychle,“ poznamenal. Pečlivě se vyhýbal pohledu na mě a koutky úst mu škubaly potlačovaným úsměvem. „A jak jsem tě před chvílí poslouchal, tak musím říct, že jsi mou sestru popsal velmi přesně.“

Do tváří se mi nahrnula krev. Zahalila jsem se do své důstojnosti jako do potrhaného pláště a s pohledem nehybně upřeným před sebe jsem neochvějně klusala dál po Kenziho pravici.

Slunce a vítr zem vysušily, a tak nám cesta zpátky na Dun Camus uběhla rychleji. Jak jsme se blížili k domovu, pouto, které mě spojovalo s Tieganem, se mi pod srdcem náhle silně zachvělo.

Něco se stalo.

Něco se stalo, ale já jsem nedokázala přijít na to, co by to mohlo být. Sheryn se to netýkalo. Kdyby se něco stalo jí, pocítila bych Tieganův smutek, a pocítila bych ho tak ostře, jako by mě někdo kopnul do kolena. Tahle událost, která vzrušeně rozechvívala vlákno našeho pouta, nebyla smutkem a nebyla ani strachem nebo bolestí. Ne úplně přesně. Tiegan se nacházel v nějakém zmateném stavu a jeho ozvěny přinášely do mého srdce a duše zlomky neurčitého trápení. Něco mu dělalo vážné starosti a ve mně to vyvolávalo obavy přesto, že jsem svůj strach neuměla přesně pojmenovat. Ani jsem nedokázala určit jeho příčinu.

Když jsme vjížděli na nádvoří Dun Camusu, Tiegan na schodech do Velké síně nestál. A nebyl tam ani Donaugh. Později jsem zjistila, že vzápětí potom, co jsme vyrazili do Clendonanu, odjel Donaugh do svého domu v horách. Můj strýc Donaugh byl prostě samotář.

Král Tiernyn tam byl a s ním tam stála královna Ylana a držela pohár pro hosty. Když Kenzie s Brennenem a Fialou vyšli po schodech nahoru, postoupila Ylana o krok dopředu a nabídla mu ho. Posledních pět let se královnino zdraví stále zhoršovalo. Teď po zimě byla hubená a bledá, ale navzdory létům a stříbrným vlasům byla stále krásná a vznešená.

Kenzie se zhluboka napil, pak pokleknul na jedno koleno, sklonil hlavu a řekl něco, co se mi nepodařilo zachytit.

Poté vstal a obrátil se k Tiernynovi. Král k němu vztáhnul obě ruce a Kenzie je uchopil, hluboce se poklonil a podle tyrského obyčeje, jak projevit úctu, zvedl Tiernynovy ruce k čelu.

Zatímco procházeli celým tím uvítacím obřadem, zvedla jsem hlavu a podívala se nahoru nad Velkou síň, do oken rodinného křídla. Tiegan byl tam nahoře. Srdce se mi sevřelo zlou předtuchou. Nebyl to tak docela smutek, co cítil a co znělo po vláknech našeho pouta, ale bez ohledu na to, co to bylo, se mi srdce v hrudi svíralo a vázl mi dech. Byla jsem ponořená do jeho myšlenek stejně hluboko jako on do mých. A byl to můj obraz v jeho mysli, co vyvolalo tu nepopsatelnou úzkost, která ho zaplavila. Srdce se mi rozbušilo hrůzou.

Přesvědčila ho snad Sheryn, aby se rozhodl mě zapudit?

Ještě nikdy žádnou bheancoran její princ nezapudil. Ani jedinkrát od té doby, co byl první princ ze Skai spojen poutem se svou tyaddskou bojovnicí. Tiegan by se k tomu ani nemohl rozhodnout, nebylo to prostě možné. Nebo snad mohl? A kdyby to udělal, jak bych mohla s tou ostudou dál žít? Jak bych mohla žít s tou bezednou, děsivou prázdnotou, kterou by ve mně přerušení našeho pouta zanechalo?

Našla jsem ho samotného ve sluneční komnatě, jak hledí do ohně v krbu. Stál s rukama založenýma na hrudi, jedním ramenem se opíral o kamenný komín, na čele mu mezi tmavě plavým obočím seděla ustaraná vráska, oči skryté ve stínu upíral dolů do tančících plamenů v krbu a zadumaně hleděl na hru světel a stínů nad žhavými uhlíky. Chvíli jsem stála ve dveřích a dívala se na něj. Tiernynovy rysy se vtiskly to Tieganových stejně jako jsou rysy mého otce vtištěny do Brennenovy tváře. Ale teď mi něco v Tieganovi připomnělo spíš Donaugha než Tiernyna – možná něco v jeho postoji, nebo snad ten jeho vzdálený výraz.

Bylo snad toto příčinou mého neklidu a stísněnosti, trvající už několik dnů?

Ovšemže věděl, že tam jsem, ale ani se nepohnul. Ani se neotočil, aby mě pozdravil. Nemohl o mé přítomnosti nevědět, stejně jako bych já nemohla nevědět o jeho. A je s podivem,

pomyslela jsem si, že neslyší, jak překotně mi buší srdce a necítí, jak mě naplňuje mrazivá beznaděj. Ruce se mi samy od sebe svíraly v pěsti.

Byli jsme spojeni poutem, když mi bylo osmnáct, vzápětí poté, co jsem dokončila výcvik. To spojení se samozřejmě samovolně vytvářelo už léta předtím, když jsme zjistili, že jsem předurčena stát se jeho bheancoran, ale poslední vlákna byla spletena ve svatyni na Dun Eidonu, v den mých osmnáctých narozenin. Ještě teď ve mně jemná vůně doutnajících bylin vyvolávala vzpomínky na zářivé květy a stuhy, které zdobily čerstvě nabílené zdi svatyně, a na povznášející výbuch radosti, když naše ruce společně sevřely jílec Ševelící, Runové čepele mé babičky. Předtím jsem ještě přísahala všem sedmi bohům a bohyním a dualitě, že mu budu sloužit, že ho budu chránit, že za něj položím svůj život, když to bude nutné, a Tiegan přijímal mé služby se stejným potěšením a pocitem sounáležitosti, které naplňovaly i mě. Až do dne, než si vzal Sheryn, sílu našeho pouta nic nenarušilo.

Postoupila jsem o krok dopředu a pak jsem zaváhala. Najednou jsem pocítila jakousi jiskřičku vzteku. Nikdy dříve bych ani nezaváhala, jestli se k němu můžu přiblížit. Byli jsme spojeni poutem. Patřili jsme k sobě. Tyhle rozpaky, to napětí, které teď bylo mezi námi, to byla Sherynina práce. Prudkost té zlosti, která ve mně bublala, mě děsila. Přála jsem si, aby nikdy neopustila tu tyaddskou usedlost a nepřijela na Brennenovu svatbu. Přála jsem si, aby…

Ach bohové, pomozte, ne! Přece bych si doopravdy nepřála, aby tehdy, když potratila Tieganovo dítě, zemřela. Nikdy! Zaplavila mě vlna studu a do tváří se mi vehnala krev.

Udělala jsem další krok. „Tiegane?“

Chvíli jsem si myslela, že se na mě ani nepodívá, že ani nedá najevo, že o mé přítomnosti ví. Pak se narovnal a otočil. Hnědé oči mu ztmavly zlobou a ústa měl pevně sevřená do úzké rovné čárky. Vypadal unaveně, na pokraji vyčerpání. Nakonec mi pokynul rukou.

„Pojď dál, Bryndo,“ vyzval mne tiše.

Zůstala jsem stát, kde jsem byla. „Jak je Sheryn?“

„Sheryn je v pořádku. Bylo to jen drobné nachlazení a lehký kašel. Když jsem přijel domů, bylo jí už dobře.“

„A co to dítě?“

Překvapeně nadzvedl jedno obočí. „Ty o tom dítěti víš?“

„Brennen mi to řekl. Na Clendonanu.“

Přikývl. „Ach tak. To dítě je mimo nebezpečí. Sheryn sama říká, že se cítí docela dobře.“

Sklopila jsem zrak k leštěné dřevěné podlaze a rozpačitě jsem přešlápla.

„Sheryn mi nevzkázala, abych přijel zpátky,“ pokračoval. „Byla dost překvapená a značně roztrpčená, když mě uviděla. Rozrušilo ji, že jsem přijel domů, místo abych čekal na velvyslance. Toho posla poslala jedna z jejích žen.“

Sheryn je sice všechno možné, ale není lhářka. A Tiegan taky ne. Věřila jsem mu.

Opět mi pokynul rukou. „Pojď dál.“

Šla jsem k němu jako dítě, které čeká trest z rukou milovaného otce, kterému je sice líto, že musí zasloužený trest vykonat, ale jednou už se rozhodnul a nic jiného mu nezbývá. Tiegan mě jemně pohladil po vlasech a vzal mou tvář do dlaně. Bylo to tak něžné, milující gesto, až mě to zaskočilo.

„Co mám s vámi dvěma dělat?“ zeptal se tiše. Prsty mi přejel po tváři a pak spustil ruku zpátky k boku. „Mám tě tak rád, Bryndo. Ty nejsi jen moje bheancoran, ty jsi ta malá sestřička, kterou jsem nikdy neměl a nikdy jsem po ní nepřestal toužit. Ale stejně tak mám rád i Sheryn. Je to má žena a bude matkou mého dítěte.“

Sebrala jsem všechnu svou odvahu a podívala jsem se mu do očí. „Ty jsi se rozhodl mě zapudit, že?“

Překvapeně zamrkal. „Zapudit tě?“ opakoval. „Proč bych to pro všechno na světě dělal? Ty jsi moje bheancoran.“

Úlevou se mi málem podlomila kolena. Sesunula jsem se do křesla a upřeně jsem se na něj zadívala. „Myslela jsem si, že ses rozhodnul mě zapudit, protože se se Sheryn celou dobu hádáme,“ vyhrkla jsem. Uvědomovala jsem si, že jak ze mě spadlo to napětí, tak začínám plácat nesmysly. „Myslela jsem si, že ty sis myslel, že se musíš rozhodnout mezi námi dvěma, a vybral sis ji, protože…“

Hlas se mi vytratil do ticha a v krku mi vyschlo. Nedokázala jsem už pronést ani slovo. Pokusila jsem se navlhčit si rty jazykem, ale ten byl ještě sušší.

Tiegan se smutně pousmál. „Je zvláštní, že když jsem mluvil se Sheryn, myslela si přesně to samé," poznamenal. „Myslela si, že ji chci zapudit, protože to mezi vámi dvěma tak jiskří."

Vyjeveně jsem na něho zírala. „Zapudit ji? Ale to přece nemůžeš udělat. Je to tvoje žena."

Suše se uchechtl. „To tě jen ctí, že se na to díváš takhle," pravil. „A zrovna tak ctí Sheryn, že si myslela, že nemůžu zapudit tebe, kvůli všemu, co pro mě znamenáš." Přejel mě pohledem. „Tak co bys navrhovala, abychom s tímhle neudržitelným stavem udělali?"

Zhluboka jsem nabrala dech, abych se uklidnila. Jestliže příčinou mého neklidu a mých zlých snů nebyla hrozba, že mě Tiegan zapudí, pak to muselo být něco jiného. A já jsem neměla ani dost zkušeností, ani dost moudrosti, abych si to uměla správně vyložit. Potřebovala jsem někoho, kdo by mi pomohl. Možná Donaugh…

„Budu se snažit vycházet s ní co nejlépe," slíbila jsem. „Ne, Tiegane, doopravdy. Polovina toho jiskření, které mezi námi přeskakuje, vychází ze mě. Je to stejně tak moje chyba jako její."

Usmál se a tentokrát mu do očí vstoupila opravdová radost. „Ona říkala v podstatě to samé."

Překvapeně jsem se na něho podívala. „Opravdu?"

„Ano." Zaváhal. Do očí mu vstoupil podivný, vzdálený výraz. „Bryndo, je velmi důležité, abyste se Sheryn dobře vycházely. Nejen kvůli mně, ale i kvůli vám a hlavně kvůli Celi samotné. Přijde čas…" Jeho hlas se vytratil do ticha, oči se mu zastřely a ztmavly, jen kolem duhovky zůstal úzký zlatohnědý kroužek. Po páteři mi přeběhlo nepříjemně zamrazení.

„Přijde čas, kdy se stane co?" otázala jsem se mírně. Neodpověděl. Dotkla jsem se jeho ruky. Uskočil, jako by ho to vyděsilo. „Tiegane? Co se stane?"

Zmateně se na mě zamračil. „Já – já přesně nevím…"

Ten podivný pohled v jeho očích se pomalu vytratil. Tvář se vyjasnila a Tiegan se usmál. „Přijde čas, kdy se mne budete se Sheryn společnými silami snažit uhlídat stejně jako Mai a Fiala dohlížejí na Brennena," prohlásil rozverně.

Pozorně jsem se mu zadívala do tváře, ale ten podivný výraz zmizel a nezůstalo po něm ani stopy. Přede mnou stál Tiegan tak, jak jsem ho znala, a mile se na mě usmíval. Po páteři mi znovu

proběhlo to chvění jako zlá předtucha a pak taky zmizelo. Zavrtěla jsem hlavou. „Pochybuji, že k tomu někdy dojde," odtušila jsem. Chvíli jsem si zadumaně hryzala nehet na palci.

„Tiegane, musím na nějaký čas odejet."

„Odejet? Ale…"

„Posledních pár týdnů mám divné noční můry," pokračovala jsem. „Myslela jsem si, že by to mohlo být kvůli mému vztahu se Sheryn, ale teď vím, že ne. Chci odjet na dva týdny k Donaughovi."

Přikývl. „Chápu," odvětil.

Zvedla jsem hlavu a podívala jsem se na něj. Překvapilo by mě, kdyby to skutečně pochopil. Překvapilo by mě, kdyby uhodl, že možná polovina důvodů, proč chci zajet za Donaughem, byly mé rozpaky a zmatek, způsobené tím, že přijel Kenzie a že přijel jako velvyslanec. Ale musela jsem zjistit i něco o těch tíživých snech. Podívala jsem se dolů na své ruce. V hlavě mi najednou vyskočil obraz z mého snu. Bílé, bezkrevné, studené kosti… Potlačila jsem tu vidinu a znovu jsem se na něho podívala. „Jenom mi prospěje, když se s Donaughem zase uvidím. Pokud proti tomu nic nemáš, vyrazila bych hned zítra ráno."

Té noci jsem zase měla sen. Znovu hořel oheň, osvětloval kruh a jeho světlo dopadalo na lesklé bílé kosti. Vytrhlo mě to ze spánku, zpocenou a udýchanou, a už jsem se nedokázala uklidnit natolik, abych mohla znovu usnout. Vylezla jsem z postele, přehodila jsem si přes sebe župan a vyšla jsem na terasu.

Začínalo mi připadat, že pomalu trávím větší část nocí na terase přemítáním o svých nočních můrách než v posteli. Ale Donaugh mi s tím bude umět pomoci. A když ne on, tak už nikdo.

Nad obzorem zářil do noci měsíc. Lovkyně byla skrytá za letícími mraky, ale já jsem věděla, že tam je a neúnavě ho pronásleduje. Koruny vysokých ozdobných stromů byly postříbřené měsíčním svitem a jejich pučící listy se chvěly v lehkém vánku. Přešla jsem ke zdi, položila jsem si ruce na chladný kámen, vyklonila jsem se daleko přes zeď a nechala jsem chladný vánek, aby mi čechral vlasy a vysoušel pot na čele a na tvářích.

Po orosených dlaždicích ke mně někdo kráčel. Rychle jsem se otočila v očekávání, že je to Kenzi. Ale byla to Sheryn, zachumlaná do dlouhého, světlého županu.

„Sheryn," vyhrkla jsem překvapeně. „V tuhle noční dobu nemůžeš chodit ven. Nachladíš se…"

Zavrtěla hlavou. „V tomhle je mi teplo dost," odporovala a hřbetem ruky přejela po těžkých záhybech županu. „Nemůžu spát. Podívala jsem se z okna a viděla jsem tě vycházet ven."

Smutně jsem se usmála. „Já taky nemůžu spát."

Sklopila hlavu a chvíli mlčela. „Myslíš, že bychom spolu dokázaly vycházet lépe?" Zvedla jednu ruku a dotkla se mého ramene. „Bryndo, přítelkyně z nás nikdy nebudou, ale pevně věřím, že bychom se mohly alespoň pokusit skoncovat s tím nepřátelstvím."

Zatrpkle jsem se zasmála. „Nepochybně by to pro nás pro všechny bylo snazší, kdyby se nám to podařilo," odpověděla jsem. „Sheryn, já – já jsem měla opravdovou radost, když jsem slyšela, že čekáš dítě. Přeju ti zdravé dítě a všechny radosti mateřství."

Chvíli zůstala nehybně stát a dívala se na mě. V měsíčním svitu měla oči jako dva tmavé stíny. Pak se usmála. „Díky," odvětila. Otočila se a vyrazila zpátky přes terasu do svých komnat, zpátky k Tieganovi.

Povzdychla jsem si a vrátila jsem se zpátky do své komnaty. Byla teprve jedna hodina po půlnoci. Potřebovala jsem se před cestou do Skai co nejvíc vyspat.

16

Donaughův dům se choulil v jednom horském údolí vysoko ve Hřbetu Celi. Za ním se zvedaly vysoké žulové skalní štíty, jejichž vrcholky byly pokryty sněhem i v nejprudším létě, a vznášely se až k nekonečně modré obloze. Cesta, po které jsem jela, vedla úzkým průsmykem mezi dvěma horskými hřbety. Když jsem se dostala na vrchol, uviděla jsem hluboko pod sebou jeho dům, u severní zdi obklopený stromy, k jižní zdi přilepená malá šachovnicová políčka zahrady. Před domem se údolí prudce svažovalo dolů k řece. Ovocné stromy, vysázené v dlouhých řadách v západní části zahrady, kam šlo nejvíce sluníčka, byly už v plném květu. Na zahradě se někdo čile oháněl motykou, ale bylo to příliš daleko na to, abych mohla rozeznat, kdo to je. Ale na Donaugha byl ten člověk příliš mladý a čiperný. Byl to buď Llyr nebo Gwyn, těžko říct který.

Donaugh v tomhle domě služebnictvo neměl. Vystačil si s Llyrem a Gwynem, ale to nebyli sluhové v pravém slova smyslu. Kdysi tady měl postarší manželský pár, který se staral o něj i o dům, ale ti už před léty zemřeli. Zemřeli ještě předtím, než jsem, když mi bylo dvanáct, odjela na rok k Donaughovi. Dokud se k němu nepřipojili Llyr a Gwyn, žil Donaugh sám. Na rozdíl od Tiernyna se nikdy neoženil. Zatímco Tiernyn se šťastně oženil s Ylanou, Donaugh zůstal sám. Moje matka říkala, že tomu tak bylo

proto, že ta jediná žena, kterou kdy miloval, zemřela. To se stalo skoro dvacet let předtím, než jsem se narodila. Když jsem byla malá, ani se mi nechtělo uvěřit, že by někdo tak strohý a upjatý jako Donaugh mohl někdy milovat ženu tak vroucně a hluboce, že už pak nikdy nechtěl, aby ji nahradila nějaká jiná. Až když jsem dospěla, naučila jsem se mu rozumět lépe a pochopila jsem, že je to pravda.

Když jsem se přiblížila k domu, viděla jsem, že ten člověk na zahradě je Gwyn. Narovnal se, opřel se o motyku, jednou rukou si zastínil oči proti sluníčku, zadíval se na mě, jak sjíždím po úzké cestě k domu, a pak mi zamával. Sesedla jsem a opatrně jsem vedla klisnu po pěšince, abych nepošlapala mladé výhonky vyrážející z těžké, černé prstě. Gwynovi bylo patnáct, byl pihovatý, s tvářemi jako červená jablíčka, kolem hlavy mu v neposlušných kudrlinách poletovaly tmavé vlasy. Vyrostl od té doby, co jsem ho viděla naposledy, ale na váze mu ještě něco chybělo – byl vytáhlý, a hubený, že by se za bičem schoval. Vyboulená zápěstí mu čouhala z rukávů košile o pěkný kus, ale úsměv na jeho tváři zářil jako rozsvícená lucerna v okně. Donaugh říkával, že Gwynova magie má předpoklady být stejně silná jako jeho vlastní, ale zatím se chlapec teprve učil, jak ji náležitě používat. Ostatně lepšího učitele než Donaugha si ani nemohl přát.

„Lady Bryndo," zvolal a lehce se uklonil. „Vítej u nás. Lord Donaugh říkal, že asi dnes přijedeš."

Postrádalo smyslu se ptát, jak Donaugh věděl, že dnes přijedu. Donaugh prostě takové věci věděl.

Gwyn odhodil motyku a sáhl po uzdě. „Dovol, postarám se o tvého koně, lady Bryndo," nabídl se. „Lord Donaugh je uvnitř. V kuchyni. Vzkazuje ti, abys přišla za ním."

Vnitřek domu byl chladný a provoněný kořením a léčivými bylinami zavěšenými na stropních trámech. Chvilku jsem musela počkat, než si oči po jasné sluneční záři venku přivykly na šero, a pak jsem prošla přes hlavní pokoj a krátkou chodbu do malé místnosti za kuchyní.

Donaugh stál u stolu uprostřed čisťounké místnosti a z kotlíku rozléval do malých lahviček jakousi olejovitou tekutinu. Když jsem vstoupila, ani se neotočil.

„Přines mi ten košík se zátkami, co stojí tamhle na polici pod oknem," požádal mě klidně a dál naléval lahvičky a dával pozor, aby nerozlil ani kapku. „Tohle se musí rozlít do lahví a pečlivě zazátkovat, než to vychladne. Jinak se to zkazí."

Našla jsem košík plný malých korkových špuntů a přinesla jsem ho ke stolu. Právě doléval zbytek tekutiny do poslední lahvičky. Vyšlo mu to přesně do poslední kapky, lahvička byla plná po hrdlo. Těžko říct, jestli svou magii používal i na to, aby mu to vycházelo tak přesně, ale podařilo se mu to vždycky.

„Co je to?" zeptala jsem se.

Přitáhl si košík blíž a pevně zazátkoval první lahvičku. „Nic zvláštního." Usmál se na mě a čile pokračoval v práci dál. „Jenom takový výtažek pro ulevení od bolení v krku a na prsou." Zazátkoval poslední lahvičku a otřel si ruku o stehno. Na světlé látce zůstala malá tmavá skvrna. „A teď bychom si mohli jít najít to pivo, které dal Llyr chladit do potoka, a pohodlně si někam sednout a popovídat si, a ty mi řekneš, co je to za starosti, kvůli kterým jsi vážila celou tu dlouhou cestu sem."

A tak jsme si povídali. Vyprávěla jsem mu o tíživých snech, které jsem měla v Laringrasu a jak to vypadalo, že ty sny se vztahují k veliteli té maedunské hlídky. Pleť kolem úst měl bledou a napjatou, ale neříkal nic. Když jsem konečně skončila, zvedl se z křesla a šel k oknu.

Venku byly vidět hory, strmě spadající hluboko dolů do říčního údolí. Stál tam, ruce za zády, levou rukou svíral zápěstí pravé, hlavu skloněnou. Ale neřekla bych, že se díval na rozlehlé panoráma hor stoupajících do nebe a stromů dole pod sebou.

Tiše, mlčky se otočil, zvolna přešel zpátky a zastavil se před křeslem, kde jsem seděla. Jemně mi položil dva prsty na spánek a zadíval se mi hluboko do očí. Neměla jsem ani tušení, co tam vidí, ale ať už to bylo cokoli, výsledek byl, že pomalu přikývnul, spustil ruku a posadil se zpátky do křesla.

„Myslím, že tvé sny byly jasnovidecké," řekl vážně. „Zdá se, že tvůj dar Vidění od tvého dětství zesílil."

„Vidění?" Otřásla jsem se. „Ale co ty sny znamenají, Donaughu? Co jsou zač ti, co prchají lesem, pronásledováni temnotou? A co ten oheň, který strávil všechno, až z nás zůstaly jen kosti?"

Potřásl hlavou. „Teď o jejich významu nevím o nic víc než ty," odpověděl. „Budu si to muset rozmyslet."

„Donaughu, já o ten dar nestojím. Já ho nechci!" Podívala jsem se dolů na své ruce, ležící v klíně a zaťaté v pěsti. „Můžeš mne ho zbavit?"

V ostře řezaných rysech jeho tváře se mísil soucit a porozumění s vědomím neúprosné osudovosti. „Ne, dítě. To nemohu," odvětil láskyplně. „Nemohu ti ho odejmout, a stejně tak ho ty nemůžeš odmítnout. Tebe se dotkla ruka Rhianny, dítě. Jestli se setká se mnou, tak mi dříve či později řekne, co ty sny znamenají. Nebo to sdělí tobě. Jediné, co teď s jistotou víme, je, že nás čekají velké starosti."

Znovu jsem se otřásla. „S Maeduny?"

„Kdo jiný by nám mohl přinést tolik zármutku?" Znovu vyhlédl z okna a zadíval se na nekonečné hory a oblohu. „Ale já si myslím, že je přežijeme, Bryndo," pronesl tiše. „Před mnoha lety, když jsem byl ještě mladší, než jsi ty teď, mi dala *darlai* v Tanci Nemeara slib." Do očí se mu vplížil vzdálený výraz a jeho hlas se ztišil až do tichounkého šepotu, slabšího než šustění listí ve větru. „Tři syny budeš mít, Donaughu Druhorozený. Jeden syn bude tvým úhlavním nepřítelem, jeden tvým věrným spojencem a jeden…" Jeho hlas se prudce zlomil a Donaugh potřásl hlavou.

„A jeden syn bude co?" zeptala jsem se.

„Na tom teď málo záleží, dítě," řekl rychle. „Ale stačí, když řeknu, že mi bylo slíbeno, že rod králů bude pokračovat, dokud se kameny Tance neobrátí v prach."

V naší rodině nebylo žádným tajemstvím, že Aellegh, Celwalda Saesnesský z Letních pastvin, byl Donaughovým synem, synem jeho lásky Eliade. A nebylo tak těžké si ho dosadit na místo věrného spojence, o kterém se Donaugh zmínil. Ale o druhých dvou synech jsem nikdy nikoho mluvit neslyšela. „Kdo jsou ti druzí dva synové, Donaughu?" zeptala jsem se. „Určitě už jsi slyšela všechny ty zvěsti o Mikalovi, Franciině synovi," zeptal Donaugh.

Přikývla jsem.

Posadil se do křesla naproti mně a rozhlédl se po pohodlně zařízené místnosti. „Narodil se právě zde, v tomto domě," začal. „A je mým synem, nikoliv Tiernynovým. Žádný z těch příběhů jsme nikdy nepotvrdili ani nepopřeli. Mysleli jsme si, že to tak bude

lepší. Francia se domnívala, že svou magií svedla Tiernyna, ale ve skutečnosti jsem to byl já. Ale my jsme neměli žádný důvod jí její představu vyvracet.“

Když jsem ho o tom slyšela tak klidně mluvit, zamrazilo mě. Až dosud byl Mikal spíš legendou než skutečností. A teď byl najednou tak převelice skutečný. „…tvůj úhlavní nepřítel,“ řekla jsem tiše.

„Ano, obávám se, že je to tak.“

„Proč mi to vlastně všechno říkáš?“

Hleděl na mě hlubokým, zastřeným zrakem, jako by byl duchem nepřítomen, jako by si ani nebyl vědom toho, kde je a kdo jsem. „Protože se domnívám, že bys to měla vědět.“

„A ten třetí syn, Donaughu?“

Otřásl se jako člověk, který ze sebe setřásá plášť. „Myslím, že na jeden den jsem na tebe vysypal mých tajemství ažaž,“ prohlásil. „Víš, hodně záleží na tom, aby byl člověk čestný.“ Usmál se a vstal.

„A teď, co se týče toho tvého mladého Tyra, domnívám se, že si budeš muset zvyknout na skutečnost, že se do tebe zamiloval. Jestli jeho lásku přijmeš a rozhodneš se mu ji oplácet nebo ne, to je jen a jen na tobě. Ale nesmíš zapomenout, že to, že jsi bheancoran, rozhodně není na překážku sňatku. Pokud by sis ho ovšem přála.“

„Vdát se za něj?“ Vyjeveně jsem na něj vytřeštila oči. „Po tom, jak mě podvedl?“

„Podle jeho názoru byl naprosto v právu,“ namítl Donaugh. „Ty myslíš na to, jak tě podvedl, zatímco já myslím na tvé sny.“ Vstal. „A teď už je skoro čas k obědu. Podíváme se, jestli se nám podaří přesvědčit Llyra, aby nám něco uvařil. Velmi nerad bych tě otrávil svým kuchařským uměním.“

Jestli se mi té noci něco zdálo, tak jsem si to po probuzení nepamatovala. Krátce po snídani jsem si vzala košík a nožík a vyšla jsem ven na horskou stráň. Donaugh mi nařídil nasbírat tolik kořene pámelníku, kolik se mi ho jen podaří najít. Rostlinky rozkvetly, když kolem nich roztály poslední zbytky sněhu, a než začala rašit nová tráva, tak odkvetly. Tuhé, vláknité kořeny byly vhodné pro výrobu léčivých výtažků jenom těsně potom, co bílé květy opadaly

a objevily se malé, hořké, zelené bobule. Když se nechaly bobule zhnědnout, mohly už být kořeny jedovaté.

Na malé mokřině vysoko nad domem jsem našla místečko, kde pámelník rostl, a začala jsem vyrývat kořeny ze země. Opatrně, beze spěchu, jsem z rostlinek otrhávala bobulky a házela je do děr, které tam zůstaly po vyrýpaných kořenech. V jasném slunečním svitu se z řeky hluboko dole ve strmém údolí pod domem zvedal opar a hrál všemi barvami duhy.

Hluboko pode mnou se na cestě mezi stromy něco pohnulo. Přimhouřila jsem oči a zastínila jsem si je rukou, abych lépe viděla. Donaugh nebránil návštěvníkům, aby se sem dostali, ale lidé sem za ním chodívali jen zřídkakdy, a kromě rodiny by nikdo nebyl tak nezdvořilý, aby ho navštívil, aniž by předtím poslal posla s dotazem, jestli je to vhodné.

Jezdec byl příliš daleko, aby ho bylo dobře vidět, ale nezdálo se mi, že by na sobě měl stejnokroj posla. Pak vyjel ze stínu stromů na otevřenou louku nad domem, zarazil koně, zůstal tam nehybně stát a prohlížel si dům a zahrady. Maličká tmavá postavička na zeleném pozadí svěžích jarních listů a trávy. Zdálo se, že je ve střehu a že na něco číhá. Takhle se tedy posel nebo návštěvník nechová. Byl příliš nehybný a příliš ostražitý. Opět jsem ucítila to zneklidňující zamrazení.

Nějakou chvíli tam stál, pak si sundal plášť, pečlivě ho složil a přehodil ho přes sedlo. Kolem něj se náhle rozlil tmavý stín a zahalil ho do temnoty. Zvedla jsem hlavu a podívala se vzhůru. Na obloze nebyl žádný mrak, který by zastínil slunce. Když vytáhl z pochvy u boku meč a pobídl svého koně do cvalu, sevřelo se mi srdce mrazivou předtuchou. Žádný celský jezdec nenosí meč v pochvě u boku. Je to příliš nešikovné a na úzkých cestách může mečem zavadit o stromy nebo křoviny. Úprkem jsem se rozběhla ze stráně dolů.

Jakmile jsem vběhla do lesa nad domem, ztratila jsem ho z očí. Prodírala jsem se lesem, větve se mi zaplétaly do vlasů a chytaly mě za šaty. Nohou jsem se zachytila o vyčnívající kořen, po hlavě jsem vletěla do hromady vlhkého loňského listí, ale hned jsem zase vyskočila na nohy a běžela dál. Srdce jsem měla až v krku a dech mi hvízdal v hrdle. Dům byl skrytý za stromy a neviděla jsem, kde ten cizinec je.

Přede mnou se mezi stromy objevila zeď, která chránila dům od severu. Nemohla jsem mařit čas obíháním zdi k vratům. Vyskočila jsem a namáhavě jsem se vydrápala po drsných kamenech nahoru. Přímo dolů na zem na druhé straně to znamenalo skok do měkké půdy pečlivě udržované zeleninové zahrady, z výše asi dvou mužů. Mezi mnou a domem se rozprostíral široký trávník se záhony Donaughových růží a vinné révy. Po cizinci tu nebylo ani stopy.

Skočila jsem dolů na trávník. Ve stínu vinné révy jsem chvíli poslepu mžourala a tápala, a vzápětí jsem zakopla o něco na zemi – něco měkkého a poddajného. Zavrávorala jsem a dopadla jsem na všechny čtyři. Pomalu, v obavách, co uvidím, jsem se otočila a podívala se, o co jsem zakopla. Raději bych to neviděla.

Na trávě ležel Llyr, tváří dolů, hlavu opřenou na ohnuté ruce, jako by spal. Zeleň trávy kolem jeho hlavy potřísnila jasná krev. Nemusela jsem se ho ani dotknout, abych věděla, že je mrtvý. Měl podříznuté hrdlo, tak hrubě a vztekle, že ta rozšklebená zející rána byla vidět, i když ležel na břiše. Llyr nikdy nenosil zbraň. Neměl ani možnost se útoku bránit. Tohle byla prachsprostá, surová vražda.

Ach bohové. Donaugh… Ten cizinec měl určitě spadeno na Donaugha.

Vyhrabala jsem se na nohy a snažila jsem se nadechnout. Dusila jsem se lítostí. Neměla jsem u sebe žádnou zbraň, jen ten malý nožík, kterým jsem vyrýpávala kořeny pámelníku. Meč a dýku jsem měla v malé komnatě, kterou mi Donaugh přenechal jako ložnici.

O chvíli později jsem našla Gwyna, bezvládně ležícího u hranice dřeva do krbu, které právě sekal, když ho ten neznámý dostal. Sekeru stále ještě držel v ruce, ale očividně ani nedostal možnost ji použít jako zbraň a bránit se. A stejně jako Llyr měl i on surově podříznuté hrdlo.

Dveře do kuchyně byly otevřené. Vytáhla jsem z opasku ten malý nožík a plížila jsem se k nim. Kuchyně byla prázdná, ale z hlavní místnosti sem přes chodbu doléhal nezřetelný šum hlasů. Přitiskla jsem se ke zdi a potichu jsem se sunula chodbou k hlavní místnosti.

Donaugh ležel na zemi vedle krbu; šaty na zádech měl celé od krve. V první chvíli jsem si myslela, že je mrtvý, ale pak zasténal a se zády opřenými o kamenný krb se pokusil posadit. Byl bledý jako

křída. Výraz na jeho tváři byl ledově chladný, ale viděla jsem na něm, že musí strašlivě trpět bolestí. Na šatech měl tolik krve… Ta rána na zádech byla asi nejhorší, a možná i smrtelná. Neznámý klečel nad ním a v ruce svíral zkrvavenou dýku. Poznala jsem ho na první pohled. Byl to ten muž, co jsem ho viděla vystupovat z lodi, kterou připlul do Clendonanu Kenzie. Jenomže tehdy byly jeho oči nepřirozeně modré, zatímco teď byly černé jako uhel. Černé jako jeho vlasy. A byl to ten samý muž, co vedl tu skupinu Maedunů, která mě a Kenziho v Laringrasských horách málem zabila.

Byl to Maedun.

Ale jak se to mohlo stát? Jak se mohlo stát, že se Maedun dostal na Celi? Jak se mohl dostat přes náš kouzelný závěs.

A v tu chvíli jsem věděla, kdo jediný to může být. Mikal, Franciin syn, kterého měla podvodně s Donaughem. Můj bratranec.

Neměla jsem žádnou zbraň, jenom ten malý nožík. Ale měla jsem výhodu překvapení. Mikal nevěděl, že tam jsem.

Ale Donaugh ano. Zvedl hlavu a podíval se přímo na mě, jak tam strnule stojím na chodbě. Na tváři se mu nepohnul ani sval, ale ještě než jsem stihla udělat další krok, ucítila jsem, jak se vzduch kolem mě jemně zachvěl a kůže mě zasvědila. To mě zahalila Donaughova magie maskovacím zaklínadlem.

Ne! Tohle dělat neměl! Neměl dost síly na to, aby chránil mě i sebe. Pokusila jsem se pohnout, ale něco mě pevně drželo. Další Donaughova magie. Bojovala jsem s ní, drala jsem se proti ní, ale nebylo mi to nic platné. Donaughovo zaklínadlo mě na místě zmrazilo. Nemohla jsem nic dělat, jen se bezmocně dívat a naslouchat.

Mikal klečel vedle Donaugha a v ruce držel dýku zrudlou krví – krví Llyrovou a Gwynovou. A Donaughovou krví. Přitisknul hrot dýky Donaughovi na krk. Donaughovi vytryskly na sinalou kůži krůpěje krve jako rubíny. Odvrátil hlavu a Mikal se rozesmál.

„Má matka mě poslala, abych odčinil staré chyby, čaroději," oznámil mu. „Požádala mě, abych ti vyřídil její pozdravy a sdělil ti, že jejím toužebným přáním stále zůstává všechny vás vyvraždit. To ovšem pro tebe zajisté není žádná novinka. A ještě si přála, abych ti vyřídil, že to budu já, kdo usedne na trůn Celi, na místo po mém otci."

Donaugh pozvedl hlavu a upřel zrak na Mikala, na svého syna. „Ona tě odsoudila k pokrevní mstě, k tomu, abys zavraždil svého příbuzného, že?“ zeptal se chladně.

„Ty nejsi můj pokrevní příbuzný,“ zavrčel Mikal. „Té své proklaté celské krve jsem se přísežně zřekl už dávno.“

„Jsem ti pokrevně mnohem blíž, než si vůbec dovedeš představit,“ odpověděl Donaugh. „Možná, že se můžeš své celské krve zříct, ale nemůžeš popřít, že ji máš.“

„Jo, byla mi dobrá k tomu, abych se dostal přes ten váš kouzelný závěs,“ odtušil Mikal. „Poté, co mi můj bratranec ukázal, jak lze ukrást celskou magii. Lituji jen toho, že jsem ji nezískal od tvé neteře. Myslel jsem si, že je mrtvá, ale teď vím, že není. No nevadí. Její magii si vezmu později.“

Odtáhl dýku od Donaughova krku a pak mu ji vrazil hluboko do hrudi. Donaugh se sesunul po kamenech a to zaklínadlo, které mě drželo, na okamžik ochablo a vzápětí znovu zesílilo. Mikal vyskočil na nohy a rozběhl se ke dveřím. Vykřikla bych, ale to zaklínadlo mi v tom zabránilo.

Bojovala jsem proti té magii a zoufale jsem se snažila se osvobodit. Do ticha sem zvenčí dolehl hlasitý dusot koňských kopyt, vzdalujících se tryskem od domu.

A najednou se to zaklínadlo rozplynulo. Magie se prudce stáhla zpátky do země a do vzduchu a popraskaná vlákna moci mě zaštípala na kůži jako liják ve větru. V ruce jsem stále ještě svírala dýku, ale Mikal už byl pryč.

Ale Donaugh… Ach bohové, Donaugh!

Nedbajíc na drsné kameny, svezla jsem se na kolena vedle něj. Skrze slzy jsem skoro neviděla. Zakrvácené šaty, původně světle hnědé, byly teď ošklivě zrudlé. Kolem úst mu vyskakovaly bubliny jasně červené krve.

Přitiskla jsem mu ruce na hrudník a ucítila jsem v něm všechnu tu prázdnou otupělost, způsobenou smrtelnou ránou. Otevřel oči, ty živoucí, zlatohnědé oči, teď potemnělé bolestí, které pomalu pohasínaly, zároveň s tím, jak z něj smrtelnou ránou v hrudi prchal život.

Bezmocně jsem ho k sobě přitiskla, jako bych mohla pouhou silou svých paží udržet jeho duši v těle. „Neměl’s mě chránit,“

vykřikla jsem. „Potřeboval jsi svou sílu pro sebe. Neměl jsi na mě vkládat to zaklínadlo. Ach bohové, Donaughu…“

Srdce mi v hrudi divoce bušilo. Bolest mi sevřela hrdlo jako zuby stříbrného severského vlka. Donaugh spočinul hlavou na mém rameni a pokusil se zvednout ruku. Sevřela jsem ji ve své. Už byla chladná a nehty na prstech modraly.

„Co Llyr a Gwyn?“ zašeptal.

„Mrtvi,“ odvětila jsem hořce. „Mikal je zavraždil.“

„Má trochu celské magie,“ zasípal Donaugh. „Když vstoupil, myslel jsem si, že je to Llyr. Jednoduché maskovací zaklínadlo, a obelstilo mne. Mne! Jak jen jsem mohl být tak bezstarostný?“ Tvář se mu zachvěla bolestí – bolestí, která neměla nic společného s tou strašnou ránou v hrudi. „Nemohl jsem dopustit, aby tě uviděl. Nebyl by tě zabil, Bryndo. Vzal by si tě do postele, udělal by ti dítě a jen bohové vědí, co by to jeho dítě bylo zač. Nemohl jsem dopustit, aby něco takového udělal.“

Otřásla jsem se. „Nenechala bych ho, aby mi udělal dítě,“ namítla jsem tiše.

„O tom bys těžko mohla rozhodovat.“ Rozkašlal se. U úst se mu udělala další krvavá bublina. „Bryndo, musíš varovat Tiernyna.“ Hlas měl tichý jako šustění větru v suché trávě.

„Neumírej,“ prosila jsem. Strašlivě jsem se třásla a nemohla jsem skoro ani mluvit. „Ach, Donaughu, prosím. Neumírej. Potřebujeme tě. Já tě potřebuji.“

Jeho prsty se v mé dlani pohnuly, jako by se snažil mě sevřít pevněji. Ale jeho síla – veškerý ten jeho oslnivý, jasný vnitřní oheň – už téměř vyprchala. „Bryndo, dítě, musíš varovat Tiernyna,“ opakoval. Přiblížila jsem ucho až těsně k jeho rtům a i tak jsem ho sotva slyšela. „Beze mě – a zároveň bez Llyra a Gwyna – se ten kouzelný závěs rozplyne. A Maeduni přijdou znovu.“

„Ne.“ Rozvzlykala jsem se. „Já tě neopustím. Prosím, Donaughu – ach, prosím.“

„Musíš jít hned. Bohové ti pomohou, abys přišla včas.“ Jeho tělo mi v náručí ztěžklo a ochablo. Poslední jiskřičky života z něj unikaly. Hlava mu sklouzla dopředu, až se mi čelem opřel ze strany o krk. Chvíli jsem si myslela, že už odešel navždy. Už jsem i přestala cítit jeho dech na kůži.

Pak zvedl hlavu a otevřel oči. A usmál se. A ten šťastný, oslnivý úsměv mu prosvětlil tvář a rozzářil oči.

„Má drahá," zašeptal. Veškerá tíha jeho let z něj odlétla a v tu chvíli nevypadal o nic starší než já.

Ale jeho slova nepatřila mně. Ani se nedíval na mě. Upřeně hleděl na něco či na někoho, kdo stál za mnou. Uvolnil svou ruku z mé dlaně a zvedl ji.

„Má drahá," zašeptal znovu. „Má Eliade – tak dlouho jsem čekal, až pro mne přijdeš."

Překvapeně jsem se podívala za sebe. Nikdo tam nebyl. Ruka mu ochable klesla na koleno. Jeho tělo bylo najednou tak lehké, skoro jako by se mi v náručí vznášelo. Dlouze, roztřeseně vydechl a jeho tělo se mi v náručí zachvělo. Cítila jsem, jak jeho duše tělo rychle opouští, jako by dychtivě, nedočkavě vyskočila vstříc té, která ho očekávala.

S Donaughem a s Llyrem a Gwynem jsem se rozloučila krátce. Na víc nebyl čas. Přenesla jsem těla Llyra a Gwyna do domu, položila jsem je vedle Donaugha a všechny tři jsem přikryla přikrývkami z jejich postelí. Jak tam leželi vedle sebe na podlaze, na holých dlaždicích, vypadali tak nějak divně, nepatřičně, ale já už jsem pro ně nic víc udělat nemohla. Ještě jsem si klekla vedle Donaugha a sčesala jsem mu šedivé vlasy z čela, a pak jsem se k němu sklonila a naposledy jsem ho políbila.

Zanechala jsem je tam, všechny tři, v hlavní místnosti domu. Dveře jsem pořádně zavřela na závoru a zatarasila je, aby se dovnitř nedostala dravá zvěř. To bylo všechno, co jsem pro ně mohla udělat. Už jsem nemohla dál plýtvat časem a pohřbít je se všemi náležitostmi a úctou, a na jejich hroby navršit kamennou mohylu. Ale upletla jsem pro ně tři věnce a pověsila jsem je na dveře. Věnec pro Donaugha jsem ozdobila malým cůpkem spleteným ze svých vlasů.

Pro slzy jsem skoro neviděla. Téměř poslepu jsem našla svého koně a vyrazila na východ, dolů z hor, směrem na Dun Camus.

17

Na tu divokou jízdu dolů z hor Skai a pak přes mercianské nížiny si pamatuji jen matně. Zastavovala jsem, jen abych u posádek armádní pošty vyměnila koně, a pokaždé jsem za sebou nechávala koně schváceného a polomrtvého vysílením. Slepě jsem se se svými hrůznými, naléhavými zprávami řítila na Dun Camus, nevnímala jsem noc ani den a jenom vzpomínka na Donaughův zářivý úsměv ve chvíli smrti mi pomohla nezešílet zármutkem.

Dun Camusu se koupal v paprscích jarního slunce a jeho brána byla otevřená dokořán. Můj kůň vklopýtal dovnitř z posledních sil. Nádvoří se hemžilo vojáky pobíhajícími mezi ubytovnami a zbrojnicí. Byli zachmuření, vážní a ve vzduchu viselo napětí. Ze stájí vyběhl kůň s poslem a tryskem se hnal pryč. Můj kůň byl příliš vyčerpaný, nestačil včas uhnout a posel nás málem srazil k zemi. Sklouzla jsem ze sedla na kamenné dláždění a vzápětí už ke mně kdosi přibíhal a bral si ode mě otěže. V první chvíli jsem si myslela, že mne nohy snad ani neunesou, ale odněkud jsem ještě sebrala sílu a vyběhla jsem po širokém schodišti do Velké síně.

Ve Velké síni to hučelo jako v úle. U krbu stálo pět Tiernynových nejvyšších velitelů a vzrušené spolu cosi probírali, ale ani Tiernyn ani Tiegan tu nebyli. Proběhla jsem kolem nich a vyběhla po schodech nahoru do patra. Tiernynova pracovna byla

hned nad Velkou síní a dveře byly pootevřené. Vtrhla jsem dovnitř bez zaklepání.

Tiernyn byl v pracovně sám. Seděl u okna na čalouněné lavici s Královtvůrcem na klíně. Nepřítomně hleděl z okna a rukou zvolna přejížděl po čepeli. Když jsem vstoupila a zhluboka nabrala dech, pomalu se otočil a podíval se na mě. Tvář měl zkřivenou bolestí a staženou do usoužených, úzkostných vrásek. Poprvé jsem si všimla, jak už je starý a unavený. A plný obav. Léta na něj doléhala tak těžce jako nikdy předtím. Ještě nikdy dříve jsem si nevšimla, jak má ramena nachýlená věkem. Opatrně položil meč na polštáře a namáhavě se s bolestí postavil na nohy. Oknem proudilo dovnitř dopolední slunce a v jeho světle vystupovala skvrna na čepeli zřetelně jako černý plamen.

Musela jsem se podepřít o opěradlo křesla, jinak bych se snad zhroutila na podlahu. „Ty to už víš, že?“ zeptala jsem se.

„Že je Donaugh mrtvý?“ Smutek mu zkřivil ústa. Přes rameno se ohlédl na meč. „Ano, vím to. Královtvůrce mi to řekl.“ Vrátil se pohledem ke mně. V očích se mu zaleskly neprolité slzy. „Jak k tomu došlo, Bryndo?“

„Mikal,“ odpověděla jsem. „Zavraždil Gwyna i Llyra.“

„Jak se mu podařilo dostat se skrz kouzelný závěs? Je to Maedun…“

Bezmocně jsem rozhodila rukama. „Je to napůl Celan. Donaughova krev… Tvoje krev. Přišel na to, jak ukrást celskou magii a jak s její pomocí vyvolat maskovací zaklínadlo. Obelstil tak jak Donaughův kouzelný závěs, tak nakonec i Donaugha samotného.“

Zvedl Královtvůrce a prstem přejel po runách vyrytých na čepeli. „Říkal jsem mu, že jsme tu ženu měli nechat popravit,“ zašeptal. „I s tím bastardem, kterého nosila.“ Bolestně přivřel oči. „Ale který král by dokázal nařídit popravu dítěte? To by se ten meč snad už rozpadl na kusy.“ Přejel obrysy skvrny. Sklonil hlavu, až mu šedivé vlasy sklouzly do tváře. „Jednou mi řekl, že udržet toto království mě bude stát život. Řekl jsem mu, že králův život je za udržení království malá cena. Nepochopil jsem, že to bude stát život i Donaugha. Vysoká cena…“ Otočil se zpátky čelem ke mně. V očích se mu usídlil smutek hluboký jako ztracené naděje. „Taky mi

řekl, že na tu svou vznětlivou, neukázněnou domýšlivost jednou šeredně doplatím.“

Už jsem dál nesnesla pohled na jeho bolest, kterou jsem cítila tak silně, jako by to byla moje vlastní. Zavřela jsem oči a sesunula jsem se na opěradlo křesla. Měla jsem závrať a točila se mi hlava. Chtělo se mi křičet, ale už jsem neměla sílu ani na to. Když jsem konečně zase s námahou otevřela oči, zjistila jsem, že Tiernyn sklonil meč a pátravě na mě hledí.

„Co ten kouzelný závěs?“ zeptala jsem se.

„Rozplynul se,“ odvětil. „Rozplynul se a zmizel, jako by tam nikdy nebyl.“ Narovnal se v ramenou. Obrys jeho úst se zpevnil a zase to byl král, kterého jsem tak dobře znala, jistý si sám sebou i svou mocí. „Právě teď pluje přes Chladné moře maedunská flotila. A my se na ně připravujeme, jak už jsi konečně sama viděla.“ Přešel komnatu a zavěsil Královtvůrce na skobu nad pracovním stolem, pak přešel zpátky ke mně a jemně mě pohladil po tváři. „Jsi vyčerpaná, dítě,“ řekl. „Jdi si do své komnaty odpočinout a pokus se trochu vyspat. Teď je ještě čas. Svou sílu budeš ještě potřebovat na to, co nás čeká.“

Chtělo se mi vrhnout se mu do náruče a rozplakat se jako dítě. Myslela jsem si, že už jsem všechny slzy vyplakala, ale oči mě podezřele pálily. Rychle jsem zamrkala, abych slzy rozehnala, a rukou jsem si nenápadně přejela přes oči. „Tiernyne?“

Nadzvedl jedno obočí.

„Nakonec… Když Donaugh umíral… Ona si pro něj přišla.“ Zamyšleně jsem se na něj podívala. Láska, která sahá až za hranice Annwnu, láska jako tato, byla opravdová a zázračná zároveň, a Donaughovi se dostalo skutečného požehnání. „Eliade si pro něho přišla. A on za ní šel s takovou radostí. Nebyla v tom žádná bolest. Když odcházel navždy, necítila jsem z něj žádnou bolest. Byl šťastný. Šťastný…“ Hlas se mi zlomil. Odvrátila jsem se, aby Tiernyn neviděl, že pláču.

„Myslím, že s ním byla stále,“ poznamenal tiše. Položil mi ruku na rameno, otočil mě a přitiskl mě k sobě. Hladil mě po vlasech a šeptal mi slova, která neměla žádný význam, ale konejšila a tišila mou bolest. Dlouho jsme tam tak stáli, jeden druhému v náručí, ponořeni ve smutku. Pak jsem se vzchopila.

„Potřebuji se připravit," vydechla jsem hořce. „S tvým svolením, králi."

Krátce po půlnoci přišla do mé ložnice Fiala. Vzbudila jsem se a zjistila jsem, že sedí na pelesti vedle mě, a s překvapením jsem zaznamenala, že se jí nad levým ramenem vznáší stín jílce meče. Slabá záře ohřívací pánve v rohu u okna zbarvila obrys její tváře a čela zlatorudým nádechem. Oči měla jako dvě tmavé tůně a ústa měla pevně semknutá. Když uviděla, že jsem vzhůru, vstala.

„Oblékni se a pojď se mnou," požádala mne tiše.

Odhodila jsem přikrývky a posadila jsem se. „Kam jdeme?" Natáhla jsem se pro své šaty.

„Uvidíš. Vezmi si meč. Budeme na to Ševelící potřebovat."

V tichosti počkala, až se chvatně obléknu. Zvedla jsem Ševelící a vyšla za ní na chodbu. Zpod dveří Tiernynovy pracovny se na nablýskanou dřevěnou podlahu linulo světlo. V Tieganově pracovně – v místnosti, která kdysi patřívala Donaughovi – se nesvítilo. Zrovna když jsme procházely chodbou, vyběhl ze schodiště mladý posel, proběhl chodbou a zmizel za dveřmi Tiernynovy pracovny. Jak otvíral dveře, na okamžik k nám zevnitř dolehl vzrušený šum hlasů.

Fiala na mě kývla, abych ji následovala. Na širokém schodišti jsme se propletly mezi vojáky a posly a prošly jsme Velkou síní. I tady bylo plno vojáků a důstojníků. Míhali se tu mladí muži ve stejnokrojích poslů a výjimečnost celé situace a zodpovědnost za úkoly, které dostávali, jim na tváře vtiskla zachmuřenou vážnost. Místností se nesly naléhavé, vzrušené tiché hlasy.

Dun Camus teď musel vypadat stejně jako tehdy před rozhodující bitvou se Saesnesany. Nebo jako tehdy, když Celi hrozil maedunský vpád. Zachvěla jsem se. Třicet sedm let. Od té doby už dospěla celá generace těch, kteří nevěděli, co je to válka. Zůstalo tu vůbec dost válečníků, kteří si to pamatují? Dost na to, aby nás dovedli k vítězství? Já jsem použila svůj meč doopravdy jen jednou, a to bylo v Laringrasu, a byla to pro mě děsivá zkušenost. Kolik našich vojáků už doopravdy zabilo člověka?

Na nádvoří to vřelo stejně jako ve Velké síni. Na ošetřovně jasně hořely svíce a louče. Uzdravovatelé se připravovali na nevyhnutelný příliv zraněných. Dveře do hlavní zbrojnice byly otevřené dokořán a vycházeli odtamtud muži – podle šatů sedláci – vyzbrojení meči, štíty a luky. Po celé Celi budou ženy věšet ve svatyních věnce z břečťanu a modlit se za bezpečí svých synů, milých, manželů a bratrů.

Třásla jsem se, přestože noc byla teplá a na sobě jsem měla plášť z nejjemnější vlny.

Šly jsme ke stájím. Jeden ze stájníků vyvedl mou klisnu a Fialina valacha. Nasedly jsme, Fiala vyrazila z palácové brány a dál městem, a já jsem jela za ní.

I město bylo vzhůru. V oknech všech domů, kolem kterých jsme jely, hořela světla a z otevřených dveří hostinců vřískala ven do noci hudba a divoký smích. U tkalcovny jsme zahnuly na cestu vedoucí dolů k malé městské bráně u řeky. Svatyně duality stála na malém výběžku asi míli za městem. Obklopovalo ji dvanáct vysokých dubů, které sem byly přesazeny z lesů na úpatí západních kopců. Z jejich větví visely úponky břečťanu a vytvářely tak povlávající závěs. V denním světle vrhal břečťan na zářivě nabílené zdi svatyně poletující stíny. Dnes v noci nesvítil ani měsíc a břečťan jen tajemně ševelil v mírném vánku. Sesedly jsme. Někde ve tmě za duby přešlápnul kůň a odfrkl si.

„Proč jsme tady?“ zeptala jsem se.

Fiala beze slova vzala otěže mého koně a společně se svým koněm ho odvedla pryč. Když se vrátila, mlčky ukázala na dveře svatyně. Zmateně jsem kráčela po stezce za ní.

Ve svatyni hořely na oltáři dvě louče, mezi nimi ležel břečťanový věnec, který představoval Uzavřený kruh zrození, života, smrti a znovuzrození. Uprostřed oltáře ležela kamenná mísa s vodou. Na klidné hladině vody se odráželo světlo pochodní a po zdech poskakovaly jeho odlesky. Někdo položil na oltář vedle věnce malou kytičku hyacintů. Ve vzduchu se vznášela jejich sladká vůně. Tázavě jsem pohlédla na Fialu. Ale Fiala mlčela.

Ze stínů za oltářem vystoupil Tiegan. Za ním jsem uviděla stát Brennena, dosud zahaleného stínem. Podle suknice a pláště jsem poznala, že vedle něj stojí Kenzie.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Tiegan zvedl ruku a pokynul mi. „Pojď dál, Bryndo," požádal mne.

Popošla jsem dopředu. Sevřel mé ruce ve svých, sklonil se ke mně a políbil mě na tvář.

„Ve stejné svatyni, jako je tato, jsme si na Dun Eidonu složili navzájem přísahu prince a bheancoran," řekl. „Dnes v noci, kdy jsme na pokraji války, potřebuji, aby ses mi zavázala ještě jednou přísahou."

Ztuhla jsem. „Tiegane, jestli máš v úmyslu mě z té přísahy uvolnit …"

Rozesmál se. „Ne," odvětil. „To bych mohl udělat asi stejně snadno jako dokázat, aby voda tekla do kopce. Kromě toho si nemyslím, že by bylo možné naše pouto tímto způsobem zlomit, co říkáš?"

„Ne. Vím, že ne."

Zvedl mé ruce ke rtům a jednu po druhé políbil. „Už brzy vyrazíme do boje s Maeduny," pokračoval. „Je velmi pravděpodobné, že se ani můj otec ani já už na Dun Camus nevrátíme."

Srdce se mi sevřelo chladným strachem. To bylo něco, na co jsem odmítala byť jen pomyslet.

„Přál bych si, aby můj otec zůstal zde," řekl Tiegan. „Táhne mu už na sedmdesát. Je příliš stár na to, aby šel do války. Ale snažit se ho udržet doma je jako snažit se přesvědčit tebe, abys nedoprovázela mne." Smutně se usmál. „Všichni z naší rodiny jsou zatvrzelí jako skála."

Zvedla jsem hlavu a pevně jsem se mu zadívala do očí. „Co ode mne chceš, Tiegane?"

„Kdybych padl, a kdyby padl i můj otec, stane se to dítě, které Sheryn nosí po srdcem, králem Celi." Pevně mi stiskl ruce, aby předešel mým námitkám. „Já vím, že bheancoran jen zřídka přežije svého prince, když ten padne v bitvě. Vím to a vím, jak vážně bereš naši přísahu a naše pouto. Ale musíš mi přísahat, Bryndo, že kdybych padl, nebudeš se snažit mě pomstít. Pro tvou spásu – a pro spásu království mého otce – bych nechtěl, abys šla za mnou do Annwnu."

Stála jsem tam jako přimrazená. Jen to pomyšlení na jeho smrt

– na zlomení našeho pouta – mne naplnilo hrůzou. „To ne, Tiegane," zašeptala jsem.

„Někdo musí Sheryn ochránit," prohlásil podrážděně. „Někdo musí ochránit to dítě a dohlédnout, aby se dostalo do bezpečí. Musíš to být ty, Bryndo. V této věci nemohu důvěřovat nikomu jinému. Musíš dohlédnout na to, aby se Sheryn v pořádku dostala ke svým lidem ve Skai. Tyaddové ji tam ochrání. A dohlédnou na to, aby bylo dítě náležitě vychováno."

Důrazně jsem zavrtěla hlavou. „Ne, Tiegane. Neopustím tě."

„Nežádám po tobě přece, abys mě opustila, dokud budu naživu," namítl. „Ale kdybych padl…"

„To se nestane! Já tam budu a bude tam i Brennen a Fiala…" Cítila jsem, jak mi po čele stéká chladný pot. „Tiegane, jestli zemřeš, já to neunesu."

„Stejně tak bych těžce nesl já, kdybys zemřela ty," odvětil. „Ale žádám tě, abys snesla bolest vidět mě mrtvého a dohlédla na to, aby se moje žena a můj syn zachránili. Bude to to poslední, o co tě požádám." Přitáhl si mé ruce k hrudi. Pod dlaněmi jsem cítila silné, pravidelné údery jeho srdce, tak zvučné a tak živoucí. „Možná, že nadcházející bitvu přežijeme všichni," řekl tiše. „Možná, že Maeduny zaženeme, jako jsme je zahnali už jednou. Kdo ví, jestli to nedokážeme znovu." Ale věděl, a věděla jsem to i já, že tehdy jsme měli Donaughovu magii, která nám pomohla, zatímco teď leží Donaughovo tělo studené a nehybné ve zdech Donaughova domu vysoko ve Hřbetu Celi. „Složíš mi tu přísahu, Bryndo? Pojedu do války s mnohem lehčím srdcem, když budu vědět, že alespoň na toto se mohu spolehnout."

Zvedla jsem hlavu a podívala jsem se na něho. Usmíval se na mě a pouto, které nás spojovalo, mi tepalo v hrudi vedle úderů mého srdce. „Složím ti tu přísahu," zašeptala jsem.

Pustil mé ruce a obrátil se k oltáři. Vytáhl meč a položil ho na lesklý kámen a pak na mě kývl. Vytáhla jsem Ševelící z pochvy a položila jsem ji vedle Tieganova meče, hrotem čepele vedle jílce jeho meče.

„Bryndo al Keylan," pronesl Tiegan zřetelně, „přísaháš mi jako bheancoran prince Celi, že kdybych padl v bitvě s Maeduny, tak se postaráš o to, aby se má žena s mým nenarozeným dítětem dostala v pořádku ke svým příbuzným? Přísaháš tak před všemi sedmi bohy a

bohyněmi, před dualitou a před těmito třemi svědky – Brennenem ap Keylan, Kenzim dav Aidan a Fialou al Lluddor?“

Natáhla jsem k němu pravou ruku. Vytáhl z opasku dýku a nařízl mi dlaň těsně pod prsty. Přistoupila jsem k oltáři a nechala jsem sedm kapek krve dopadnout na oltář vedle břečťanového věnce, pak jsem podržela ruku na mísou s vodou a nechala jsem do ní splynou další kapku.

„Přísahám před všemi sedmi bohy a bohyněmi a před dualitou a před těmito svědky a před Ševelící.“ Pak jsem zvedla svůj meč a podržela jsem ho před sebou. Má krev ulpěla na jílci. Sklonila jsem se a políbila chladný kamenný oltář a pak jsem se otočila k Tieganovi. „Budu tvé dítě chránit, i kdybych za něj měla položit život, Tiegane ap Tiernyn.“

Položil svou ruku na mou ruku, ve které jsem svírala jílec Ševelící. „Přijímám tvou přísahu, Bryndo al Keylan,“ pravil tiše. Spustil svou ruku k boku. „A děkuji ti.“

Přistoupil Brennen a položil svou ruku na moji. „Jsem svědkem tohoto slibu,“ řekl tiše.

Fiala položila svou ruku na moji. „Jsem svědkem tohoto slibu,“ řekla. „A jako bheancoran vím, co tě to musí stát.“

Pak přistoupil Kenzie. Jeho suchá, teplá ruka tu mou úplně překryla. „Jsem svědkem tohoto slibu,“ řekl. Zvedla jsem hlavu a překvapeně jsem se na něj podívala. Viděla jsem, že i on ví, co mě ten slib stál. Podržel svou ruku na mé o kratičký okamžik déle, než měl. A když ji odtáhl, najednou jsem to pocítila jako ztrátu.

O dva dny později, krátce po rozbřesku, se Maeduni vylodili na jižním pobřeží Dorianu. Ještě než dorazil na Dun Camus posel od Gwilyadda z Dorianu, hlásily nám naše vlastní hlídky na pozorovatelnách, že se jihovýchodní obloha potáhla černým kouřem ze strážních věží. Tiernynova armáda vytáhla do střetu s Maeduny ještě před polednem.

Poprvé za celou tu dobu, co spolu byli spojeni poutem prince a bheancoran, nejela královna Ylana po Tiernynově levici. Měla už vážně podlomené zdraví a Tiernyn jí to tvrdě a rozhodně zakázal. Jak mi sdělil Tiegan, tak se Ylana nevzdala bez odporu, ale nakonec

připustila, že by jí její staré kosti už nedovolily ani pořádně ovládat meč a Tiernyna by vlastně nakonec ještě zatěžovalo, kdyby musel chránit on ji místo ona jeho, a ustoupila. Se slzami v očích mu nařídila, aby se vrátil v pořádku a co nejdříve. Ani Tiernynovy oči nezůstaly suché.

Tiegan jel pod zástavou s rudým jelenem po otcově levici a já jsem jela po Tieganově levici. Za námi jel v čele šiku skaiských vojáků Brennen s Fialou. Kenzie jel po Brennenově pravici. Nepřekvapilo mě, že Kenzie trval na tom, že pojede s námi. Měl naprostou pravdu, když lakonicky poznamenal, že v bitvě je každý meč dobrý. Viděla jsem ho s mečem zacházet a byla jsem ráda, že je jeho umění a síla na naší straně.

Naše armáda se za námi táhla v širokých zástupech jezdců s kopími, meči a štíty a s hrozivými, smrtonosnými, prohnutými malými venianskými luky. Byl to úchvatný pohled. Kolem tisíců jezdců se vznášela oblaka prachu. Ve slunečních paprscích se divoce blýskaly meče, štíty, všechna zbroj a kovová výstroj.

V řadách armády se sešli muži ze všech krajů Celi – muži z hor Skai a Wenyddu, muži ze šťavnatých pastvin Dorianu, muži z usedlostí i dolů Mercie, z údolí a mokřin Briganu a z rybářských vesniček Venie. Saesnesané z Letních pastvin jeli za svým celwaldou Aelleghem, jeden jak druhý obrovští, urostlí muži, velcí jako Kenzie, plavovlasí a silní, se svými válečnými sekyrami a širokými meči, které z nich ještě předtím, než Tiernyn s Elesanem mezi našimi dvěma národy uzavřeli mír, činily tak hrůzostrašné a úctyhodné protivníky.

Ještě nikdy jsem neviděla tolik vojáků naráz. Jeden z Tiernynových zákonů stanovil, že každý muž ve věku mezi šestnácti a padesáti pěti musí tři měsíce v roce procházet vojenským výcvikem a držet si nejméně jednoho koně, který by byl schopen ho nést do bitvy, ale dokud jsem je neuviděla takhle všechny pohromadě, tak jsem si ani neuvědomovala, co to znamená. Každý sedlák, každý obchodník, každý pastevec a horník na Celi se mohl během několika hodin stát vojákem.

Když je Tiernyn povolal, přišli všichni.

Na kraji vojska, poblíž pěti nejvyšších velitelů, jela malá skupina čarodějů, kteří dokázali splétat sluneční paprsky do zrcadel, tak, jako to při prvním vpádu Medunů udělala Torey. Tenkrát jsme

se z toho dost poučili. Jemnou tyaddskou magii jsme sice nemohli použít k zabíjení, ale s její pomocí jsme mohli nasměrovat magii maedunských černokněžníků zpátky proti nim a spálit je na popel v plamenech jejich vlastního krvavého černokněžnictví.

Ale nikdo nevěděl, jestli ta samá magie dokáže obrátit Hakkarovo krvavé černokněžnictví zpátky proti němu. A my už jsme neměli čaroděje Donaughovy úrovně, který by s Hakkarem mohl bojovat.

Slunce mě hřálo do zad, ale ani všechno jeho teplo by nestačilo na to, aby rozehnalo mrazivou předtuchu a strach, který mě hlodal pod žebry. Na zádech mi tiše zpívala Ševelící. Všechny Runové čepele byly stvořeny k jedinému účelu – ochránit Skai a Celi. V rukou mé babičky Kerri, a předtím v rukou jejího otce, a ještě předtím v rukou jeho matky ochutnala Ševelící krev nepřítele. Zdálo se, že po maedunské krvi přímo dychtí. Já jsem po tom tolik netoužila. Já už jsem okusila chuť Franciina krvavého černokněžnictví a už jen pomyšlení na krvavé černokněžnictví Hakkara z Maedunu mě děsilo. Netoužila jsem zvědět, o kolik silnější může být jeho magie než magie jeho tety.

Poočku jsem se podívala na Tiegana, který jel vedle mě. Na jeho tváři nebyly žádné známky rozrušení, ale pouto mezi námi se chvělo neklidem a obavami. Těžko říci, jestli to byly pocity moje nebo jeho. Pozorně sledoval svého otce a já jsem stejně pozorně hlídala jeho. A Kenzie, když si myslel, že se nedívám, neméně pozorně sledoval mě.

Najednou mě přepadla neodolatelná touha vybuchnout smíchy. Jeden hlídal druhého, všichni jsme se hlídali navzájem, v obavách, co uvidíme na tvářích těch druhých, a v naději, že nikdo z nás nedá najevo, jaké obavy cítí sám. Jsou tohle snad obvyklé pocity vojáků?

V čele armády jel osaměle Tiernyn, na tváři hluboké vrásky žalu nad smrtí svého bratra a úzkostné vrásky obav o životy svých vojáků, které vedl do války, a o zemi, které vládl.

18

S maedunskou armádou jsme se střetli v širokém údolí v srdci Dorianského poloostrova. Svěží trávou na dně údolí se vinula malá říčka, nitka vody, ve které se odrážela stříbřitá modř oblohy. Vybrali si svou polohu dobře a už na nás čekali. Stáli nahoře na kopci. Půda v údolí byla dost pevná na to, aby unesla lidi i koně. Po úbočí kopce naproti nám na druhé straně údolí se táhly šiky Černých jezdců. Byli seřazeni v řadách od hřebene dolů a vyrovnané zástupy mužů se černaly až do poloviny svahu. Byly jich tisíce. Z jejich řad nevyšel ve slunečním světle jediný záblesk. Z pohledu od nás vypadaly štíty i meče černě.

Bylo ještě časné jaro, od Jarní rovnodennosti ještě neuplynuly ani čtyři týdny, ale tento den vypadal, jako by si ho jaro vypůjčilo od léta. Nad našimi hlavami se klenula nekonečně modrá obloha a po ní pluly malé nadýchané obláčky, hnány teplým větrem, který voněl probouzející se zemí, svěží trávou a lučním kvítím a mořem. Slunce hřálo, že jsem ho na tvářích cítila skoro hmatatelně, jako dotek dlaně. Odněkud zblízka se nesla radostná skřiváňčí píseň a zdálky sem doléhal divoký, tklivý křik mořských racků. V tom svěžím jarním dni se smrt zdála být něčím nemožným. Jak jen se mohlo stát, že na celské půdě stály ty vyrovnané černé šiky maedunských Černých jezdců, když všude kolem nás země kypěla rodícím se životem?

Nad námi vlály v mořském větru naše zástavy. Pod něžnou modří oblohy byly jejich barvy až nadpřirozeně jasné. Tiernynův rudý skákající jelen v zeleném poli, bílý sokol Skai na modrém pozadí, bílý kanec v rudém poli – zástava Letních pastvin, zlatá divoká horská kočka Wenyddu. Na druhé straně údolí vlála ve větru jen jedna jediná vlajka, bílá na černé. Byla jsem příliš daleko, než abych na ní mohla rozeznat znak, ale znala jsem ho. Viděla jsem ho na Mikalově tunice – Hakkarův bílý jezevec na černém poli smrti.

Podívala jsem se na Tiernyna. Král krokem vyjel s koněm před první řady, zastavil, zápěstí nechal zkřížená na sedlové hrušce a zamyšleně hodnotil maedunskou armádu. Roky jeho kralování mu daly královskou vznešenost, kterou nosil se samozřejmostí sobě vlastní. Zamlada si získal vynikající pověst jako prohnaný a obezřetný vojevůdce. Z těchto schopností moc neztratil, pokud vůbec něco. Pátravě si prohlížel nepřítele, tvář měl klidnou a zamyšlenou, oči pronikavé a zkoumavé. Nakonec pokývl hlavou a obrátil se s koněm zpátky. Vedle Tiegana zastavil.

„Chtějí, abychom vyrazili jako první," prohlásil. „Abychom vtáhli do údolí a oni na nás mohli vyrazit shora a smést nás jako vlci stádo ovcí. Řekni velitelům, aby rozmístili své muže tady na hřebenu kopce do rojnic a řekli jim, že si na ně počkáme tady. My si tady můžeme dovolit čekat déle než oni." V očích mu zableskla jiskřička dřívějšího smyslu pro humor. „My máme ke svým zásobám mnohem blíž."

A tak jsme čekali.

Čekali jsme, až jsem musela zatínat zuby ve snaze udržet se, abych nevyrazila dolů z kopce jenom proto, abych už to měla za sebou. Což, předpokládám, bylo přesně to, co od nás Hakkarova armáda očekávala.

A potom to čekání v jediném okamžiku skončilo. Temné přední šiky, roztažené přes údolí, se daly do pohybu, zpočátku pomalu, těžkopádně, ale pak začaly nabírat na rychlosti a hybnosti a převalily se z kopce dolů. Řítili se na nás v přesně vyrovnaných řadách a zástupech jako pravidelné, stejnoměrné černé vlnění. Šediví kouzelníci, rozmístění podél úbočí, se drželi v pozadí. Černé šiky se kolem nich přelily jako říční voda kolem kamene vyčnívajícího v řečišti.

Dosud mi ve vzpomínkách ostře vyvstávají některé podrobnosti. Vzhlédla jsem a uviděla jsem Mikala, jedoucího uprostřed první řady. Vypadalo to, jako by jel s pohledem upřeným přímo na mě a hluboko v černočerných očích mu žhnuly rudé uhlíky. Ústa měl křečovitě roztažená, v divokém vlčím úsměvu cenil zuby, a čepel meče, který držel, pohlcovala všechno světlo a rozlévala kolem něj temnotu jako prasklá láhev, ze které vytéká víno.

Odtrhla jsem zrak od Mikala a podívala jsem se na svého krále. Tiernyn zvedl Královtvůrce a držel ho vysoko nad hlavou. Držel tu těžkou čepel pevně, ruka se mu ani nezachvěla. Hleděl na blížící se Maeduny střízlivým, hodnotícím pohledem a jeho čepel na slunci jasně zářila. Potom, když první temné řady sjely do půli kopce, sletěl Královtvůrce dolů. Šiky lučištníků na vnějších stranách našich řad zvedly malé smrtonosné prohnuté luky, nasadily šípy na tětivy a čekaly na povel svých velitelů.

Jakmile lučištníci zvedli své luky, v rukou maedunských kouzelníků se objevila rudá záře – magie, která obrací zbraně proti jejich držitelům. Ale naši čarodějové byli připraveni. Vzduch se jen zatetelil, když ze spletených paprsků sluneční záře utvořili zrcadla a prudce je vrhli přes údolí. Jasné štíty našly své cíle a dobrá polovina kouzelníků se rozplynula v obláčcích popele, spálená svým vlastním krvavým černokněžnictvím.

Ale Černí jezdci se blížili. Ten povel jsem neviděla, ale obloha najednou potemněla šípy. To venianští lučištníci vystřelili jako jeden muž. Vzduchem se neslo drnčení tětiv. Přední řady útočících Maedunů se rozpadly a muži i koně klesali v dešti šípů.

Tiernyn opět pozvedl svůj meč a vzápětí sjela čepel dolů. Tím začal náš skutečný útok a dál už jsem neměla čas přemýšlet.

Pamatuji si hluk a vřavu – neuvěřitelnou vřavu. Lidi křičeli a skučeli. Pamatuji si, jak vzduch rozechvěl divoký, ječivý válečný pokřik skaiských a wenyddských vojáků. Pamatuji si dusot koňských kopyt na měkké jarní půdě. A řinčení a třeskot zbraní a štítů, narážejících na sebe v lítém boji. A nad tím vším se vznášelo chraplavé, drsné krákání hladových havranů, mrchožroutů dychtivě čekajících na hody, které jim poskytnou rozsekaná zkrvavená těla.

Pouto mezi mnou a Tieganem se otřásalo hrůzou. Mojí, jak jsem usoudila z toho, jak se na mě podíval přes vlající hřívu svého koně. Divoce, tvrdě se na mě usmál a já jsem najednou pochopila, co to je

za pocit, který mi buší pod srdcem. To nebyla hrůza. Mýlila jsem se. Nebyla to vůbec žádná hrůza, ale vzrušení. Vzrušení, při kterém se pění krev v žilách a při kterém se zrychluje dech. Rozjařené, divoké vzrušení, které rozechvívá celé tělo. Řítili jsme se dolů z kopce a já jsem najednou uslyšela svůj vlastní hlasitý smích. Snad ještě nikdy jsem se necítila tak plná života, ještě nikdy jsem si tak silně neuvědomovala samu sebe! Každý sval, každá šlacha, každý nerv v mém těle se chvěl dychtivostí a napětím. V hlavě mi zněl zpěv Ševelící, i přes bitevní vřavu jsem slyšela její divokou jasnou píseň, její hudba a magie mi divoce zněla v krvi a kostech. V dlani jsem ostře a přesně cítila každý jednotlivý výstupek na hrušce jílce.

Šiky Maedunů se rozpadly na zmateně kroužící skupinky a já jsem naprosto ztratila přehled o čemkoli a jen jsem zarputile kryla Tiegana zleva. Ševelící se mi v rukou znovu a znovu vznášela a klesala, sekala a bodala, a zajížděla do černě oděných svalů a kostí, téměř jako by mou ruku vedla sama. Můj kůň, skvěle vycvičený pro boj, mi snad četl myšlenky, jako by předvídal, kam ho tlak mých kolen povede. Nějak se mi podařilo udržet se po Tieganově levici, krýt ho a bojovat vedle něj.

Najednou mě překvapily dva jasné záblesky. Rychle jsem se rozhlédla a ještě jsem stačila zahlédnout dvě šedivá mračna popele, unášená větrem. Za letícími mraky se z hřebene kopce zvedla černá mlha a obloha se zatáhla. Mlha se valila dolů po úbočí, hnala se proti větru a sedala na bojující muže v údolí. Naší čarodějové vysílali další a další zrcadla spletená ze slunečních paprsků, ale ta se rozpadala na bezcennou třísť, která se v černé mlze jen krátce zatřpytila a pohasla, pohlcená krvavým černokněžnictvím. Celští vojáci jeden po druhém, a pak po celých skupinách upadali do netečné, strnulé otupělosti a jen se lhostejně dívali, jak je černá mlha zaplavuje.

Vzduch kolem mě zhoustnul a smrdutá černá mlha obklopila i mne. Natahovala po mně svá chapadla, ovíjela se mi kolem krku, dusivá, rdousící, mrazivá jako ztracené naděje. Přisála se k mé duši, vysávala ze mne všechnu mou sílu a vůli a naplňovala mne svou dusivou prázdnotou. Rozkašlala jsem se, žaludek se mi obracel a zalykala jsem se hnusem. Vzadu na jazyku jsem ucítila pachuť smrti. Chapadla mlhy se mi sevřela kolem srdce a rdousila mne, až se pro mne stalo každé nadechnutí smrtelnou křečí.

Ale já jsem proti Franciině magii krve bojovala. Bojovala jsem proti Hakkarově magii. Zvednout Ševelící mě stálo obrovské úsilí, ale dokázala jsem to. A dokázala jsem ještě vést čepel dolů proti maedunskému vojákovi, který zezadu zaútočil na Tiegana. Tiegan se pohyboval, jako by byl pod vodou, ale setřásal ze sebe ten dusivý, vyčerpávající hnus a tvrdě bojoval, zatímco muži Celi na bitevním poli kolem nás skláněli své zbraně a zůstávali nehybně sedět.

Ale ještě stále bojovalo mnoho mužů ze Skai, kteří se srotili do obranného kruhu kolem Tiernyna. Na jejich tvářích se odráželo úsilí, které je to stálo, ale tvrdě vzdorovali ochromující magii a Černí jezdci ještě stále pod jejich meči klesali k zemi.

Černou mlhou se přehnal klín útočících Černých jezdců se zdviženými meči. Bezohledně odhazovali z cesty omámené celské vojáky, jako by jim ani nestálo za to je pobít. A asi jim to za tu námahu opravdu nestálo. Nekladli žádný odpor. Ani by se nebránili. Na špici klínu jel Mikal, oči mu děsivě rudě žhnuly, černý meč kolem něj rozléval temnotu.

Varovně jsem vykřikla a otočila jsem se, abych se jim postavila. Koutkem oka jsem zahlédla Tiegana, jak se začíná otáčet. Pořád se ještě pohyboval zoufale pomalu. Můj kůň zavrávoral a s hrdlem prořízntutým černým mečem klesnul k zemi. Spadla jsem ze zmítajícího se koně, dopadla jsem na rameno a převalila jsem se přímo pod bijící kopyta maedunských koní. Zoufale jsem sevřela meč a pokusila jsem se ještě rychle sklonit hlavu. Převalila jsem se přes něco – přes svého mrtvého koně, myslím – a schoulila jsem se u něj.

Nebyla jsem dost rychlá. Něco tvrdého – zřejmě kopyto maedunského koně – mne zasáhlo do hlavy a omráčilo. Před očima se mi zatmělo, svět se se mnou zatočil a srdce mi sevřela černá mlha.

A od té chvíle už se mi ve vzpomínkách vybavuje jen pár dojmů; všechny ostré a jasné jako čerstvá malba na zdi, ale pamatuji si je jen jednotlivě, nesouvisle, každý zvlášť. Bylo by pro mě obtíže spojit je do něčeho, co by mělo něco společného se mnou nebo s tím, co jsem znala a milovala. Svět se mi rozpadl před očima a jediné, čeho jsem byla schopna, bylo choulit se mrtvému koni k břichu a bezmocně se dívat.

…hledí na mě Kenzie, slepě, bezvýrazně a nezúčastněně, v ochablé ruce se mu nečinně pohupuje meč. V očích nezbyla ani jiskřička rozumu, ochablá ústa zůstala otevřená. Z rány nad obočím se mu do očí valí krev, ale on se ani nepokouší ji setřít. Krev mu stéká po tváři a na krev se mu lepí zcuchané vlasy. Kolem něj se stáčí klín Černých jezdců a Kenzie mizí pod přívalem temných postav.

…Aellegh bojuje sám mezi omámenými, netečnými saesnesskými válečníky, jediný nedotčený dusivou černou mlhou.

S tváří zkřivenou vztekem se pevně drží na nohou a neustupuje, jednou rukou se ohání smrtonosným krátkým mečem, druhou rukou se rozmachuje saesnesskou válečnou sekyrou. Vlasy plavé jako žitný lán mu divoce vlají kolem tváře a září na slunci jako zlato.

…Brennen naléhavě popohání svého koně blíž k Tiernynovi, tvář zachmuřenou a vážnou, zuby zaťaté námahou. Rozmachuje se Zhoubou, mečem našeho otce, a z hrdla tmavě oděného jezdce vytryskne jasná krev. Maedunská krev, rudá stejně jako celská.

…Fiala se probíjí k Brennenovi, aby mu zůstala po boku, modročerné vlasy má slepené krví, pronikavé hluboké modré oči září světlem bojového zápalu. Jedna ruka jí bezvládně visí u boku, vzadu jí na ruce zasychají pramínky krve. Svého koně ovládá jen stiskem kolen a pokud vůbec cítí bolest, kterou jí nutně způsobují její zranění, nezastaví ji to.

…Mikal si prosekává cestu rovnou k Tiernynovi, z očí mu šlehají rudé záblesky, jasné a řeřavé jako žhavé uhlíky mezi popelem v ohřívací pánvi. Kolem ramen mu vlaje černý plášť, na černé látce ostře vystupuje strohý znak s Hakkarovým bílým jezevcem.

…Tiegan se pomalu, ztěžka otáčí za Mikalem, ústa široce otevřená ve výkřiku, který neslyším, v hutném marastu krvavého černokněžnictví se blyští jeho meč. Pobízí svého koně dopředu a vrhá se Mikalovi do cesty, aby ho odřízl od Tiernyna. Mikalův meč sjíždí dolů a zajíždí pod Tieganův meč. Čepel se zasekne Tieganovi hluboko do boku. Mikal uvolní meč, vytryskne krev a stéká Tieganovi po stehně a sedle. Tieganovy oči se potáhnou skelným leskem a zakalí se. Převáží se dopředu přes sedlovou hrušku a pak se sesune na zem. Mikalův kůň skáče přes Tieganovo zhroucené tělo k Tiernynovi.

…Tiernyn zvedá Královtvůrce. Tvář má zkřivenou žalem a vztekem. Divoce, bez rozmyslu žene svého koně vstříc útočícímu Mikalovi. Královtvůrce se v dusivé mlze slabě zatřpytí, ale když se Tiernyn rozmáchne čepelí proti Mikalovi, černá skvrna pod jílcem tu záři pohltí. Mikal rychle sklání hlavu, vyhýbá se divokému výpadu a zvedá proti Královtvůrci svůj meč. Oba meče, jeden jasně zářící a druhý temný, na sebe narážejí s nehlučným výbuchem chladného světla.

…Královtvůrce se zlomil.

…Tiernyn v hrůze zírá na zlomenou čepel. Ulomila se přesně u skvrny několik palců pod záštitou, odpadla a hrotem se zabodla do zdupané trávy. Hrůza v Tiernynových očích se mění v šílenou zuřivost. Vytrhne z opasku dýku a vrhná se na Mikala. …Mikal vyráží mečem dopředu. Čepel lehce projíždí pod Tiernynovou dýkou a nataženou paží a zajíždí králi hluboko do břicha. V Tiernynových očích vzplane žár vzteku. Sevře čepel Mikalova meče. Její ostří se mu zařezává do rukou, ale Tiernyn ji drží pevně a Mikal se marně snaží vytrhnout meč z jeho těla.

…S divokým jekotem, obličej zkřivený zuřivostí, pobízí Fiala svého koně a vyráží přímo na Mikala. Bodne svým mečem jako kopím. Špička zajíždí Mikalovi do zad a vychází ven vpředu nad klíční kostí. Mikal řve bolestí. Fiala vytáhne meč a Mikalovi vytryskne z úst proud krve. Společně s králem klesá na udusanou zem.

19

Králova smrt mnou otřásla a vytrhla mě z mé otupělosti. Shledala jsem, že se zase mohu hýbat. Ochromená žalem či bolestí či strachem jsem se po všech čtyřech plazila k Tieganovi ležícímu pod svým koněm. Boj se přesunul dál od nás, do řad skaiských vojáků, kteří dosud vzdorovali Hakkarovu zaklínadlu i maedunským vojákům. Kolem nás byli jen ti mrtví, tiše a klidně ležící pod něžnou jarní oblohou, ostrůvek podivného, nepřirozeného klidu uprostřed hrůz bitevního pole. I zvuky bitvy teď zeslábly.

Tiegan ležel na zádech a široce rozevřené oči strnule hleděly do nekonečné modři oblohy. Už nedýchal. Ležel tak strašlivě tiše a klidně a působil tak nějak scvrkle, zmenšeně, jako by ho země, která mu dala život, už začala vstřebávat zpátky do svých útrob. Vlasy, na slunci zářivě jasně zlaté, mu čechral jemný vánek. Jeden pramínek vlasů mu sklouznul do bledého čela a obtočil se kolem oka.

Klekla jsem si vedle něj a shrnula jsem mu neposlušný pramínek vlasů zpět. Ruka se mi tak třásla, že jsem na první pokus pramínek minula. Vlasy byly jemné jako hedvábí, ale už bez života, všechna pružnost z nich vyprchala, jako by se vsákla do země s jeho krví.

Někdo úděsně chrčel bolestí. To děsivé, sípavé naříkání mi rvalo uši. Dlouho mi trvalo, než jsem zjistila, že jsem to já. Zvedla jsem ruku a přitiskla jsem si ji na ústa, abych to drásavé kvílení zastavila.

Padla na mě hrůza a zděšení, nedokázala jsem se ovládat ani natolik, abych se mi přestaly třást nohy. Bolest mi rvala útroby. Měla jsem pocit, jako by mi někdo zaživa rval srdce a vnitřnosti z těla a zanechával ve mně jen bezednou, zející hladovou prázdnotu, černou a pustou jako propasti pekelné. V první chvíli jsem si myslela, že zemřu už jen tou bolestí.

Tiegan byl mrtvý. Můj princ byl mrtvý a já jsem zůstala naživu. *To se nemělo stát*. Měla jsem zemřít s ním. Měla jsem položit svůj život, abych ho zachránila, ale já jsem zůstala schoulená u svého koně jako bezmocná, neschopná hromádka, zatímco můj princ byl zabit. *To se nemělo stát*!

Můj meč? Kde zůstal můj meč? Musím ho přece pomstít…

Přihlouple jsem zírala na meč, který jsem svírala v pravé ruce, a nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsem ho vlastně vytáhla. Na ruce jsem měla krev.

Ale já jsem přece nezasunula Ševelící do pochvy od okamžiku, kdy jsme zahájili náš nešťastný útok. Musela jsem ji držet po celou tu dobu, co jsem padala z koně a co jsem se krčila na zemi jako omráčená, zatímco se Maeduni hnali přes nás.

Horečnatě jsem se rozhlížela kolem sebe a hledala jsem nějakého nepřítele. Ale nikde v dohledu žádný nebyl – byli pryč. I omámení celští vojáci zmizeli. Klečela jsem vedle Tieganova těla a kolem už nezůstal nikdo, všude byli jen další mrtví. Brennen byl pryč a stejně tak i Fiala a Kenzie. Byli snad mrtví? Nebo jen zmizeli ve víru bitevní vřavy?

Postupně jsem si někde v pozadí své mysli začala uvědomovat bzukot Ševelící – tiché, kvílivé lkaní v žalostné molové tónině. Těžko říct, jestli se mi meč chvěl v rukou anebo jestli se mi třásla ruka, která svírala jílec.

Nezáleželo na tom. Tieganova krev volala po pomstě. A Ševelící to volání vyslyšela.

Ještě jednou jsem se podívala na svého prince. Zlatohnědé oči hleděly skrz mne někam do nekonečné prázdnoty oblohy. Zaplavila mě další vlna bolesti a zkroutila mě v mučivé křeči. Jen samotné dýchání mi působilo strašlivou trýzeň. Přitiskla jsem si čelo ke kolenům a zaťala jsem zuby, abych zastavila to úděsné skučení, které se mi dralo z hrdla.

Ach bohové, jak jen se to mohlo stát? Jak jen mi ho mohli takhle vzít? Jak jen se mohlo stát, že jsem zůstala naživu, zatímco on tu leží mrtvý? Jak budu moci žít bez něj dál? Bez toho pouta, které bylo po většinu mého života součástí mne samotné?

Nemohla jsem žít dál. Neměla jsem proč žít. On ležel přede mnou na zemi, mrtvý, a já jsem bez něj nemohla žít dál.

Složila jsi přísahu, kterou musíš dodržet, Bryndo al Keylan. To byl přece Tieganův hlas, který mi tichounce zazněl v hlavě.

Zděšeně jsem sebou trhla a podívala jsem se na něj. Ale Tiegan se ani nepohnul, ani nepromluvil. Alespoň ne nahlas.

Ve svatyni jsi mi složila přísahu. Teď ji musíš dodržet.

„Copak tě tady můžu takhle nechat?“ zašeptala jsem.

Složila jsi mi přísahu…

„Ale to jsem nevěděla, že tě budu muset opustit, abych ji dodržela…“ Znovu jsem se dotkla jeho vlasů – těch nádherných tmavě plavých vlasů. Vlasů, ze kterých už život vyprchal. Stejně jako z očí zírajících do prázdna. „Tiegane, jak tě mám opustit?“

Složila jsi mi přísahu…

Meč v ruce se mi zachvěl a já jsem na jeho hrušce ucítila lepkavou krev ze své dlaně, z dlaně, do které mě Tiegan řízl. Položila jsem Ševelící na trávu vedle Tiegana, pomalu jsem zvedla ruku a podívala jsem se na svou dlaň. Červená jizvička po řezu na dlani těsně pod prsty byla už skoro zahojená, ale teď tepala jako živá. Připomínala se mi. Kárala mě za to, že jsem zapomněla. Pro slzy jsem skoro neviděla. „Nedokázala jsem tě ochránit, Tiegane ap Tiernyn,“ zašeptala jsem tiše. „Ale přísahala jsem, že ochráním tvého syna, a že raději zemřu, než abych dopustila, aby mu někdo ublížil. A toto ti teď přísahám znovu.“

Ještě nikdy v životě jsem nezažila nic tak obtížného, jako byl teď ten prostý úkon vstát od mrtvého těla svého prince, a nikdy nic tak těžkého už nezažiji. Celé mé tělo, všechny hluboce zakořeněné zvyky ve mně křičely, abych s ním zůstala a následovala ho k požehnaným břehům Annwnu. Ale jak bych mohla předstoupit před Toho, kdo sčítá na Pergamenu a kdo prohlásí mé dny za sečtené a podtržené, když tady zůstávala ještě přísaha, kterou teprve musím naplnit?

Ale nemohla jsem ho opustit takhle, ležícího bezbranně na zdupané zkrvavené trávě… Klesla jsem na kolena vedle něj a

sklonila jsem se, abych ho políbila na bledé, chladné čelo. Jemně jsem mu zatlačila oči, zkřížila jsem mu ruce na hrudi, stáhla jsem si z ramen plášť a zakryla jsem ho.

Jeho zkrvavený meč ležel opodál, tam, kam ho upustil, když ho Mikal zabil. Ten jeho nebyl Runovou čepelí, ale byla to dobrá celská ocel, ukutá ve Skai, zakalená ve vodě čistých horských řek. Ne, nebyla to Runová čepel. Vždycky předpokládal, že jednoho dne zdědí Královtvůrce. A nyní ležel Královtvůrce zlomený vedle mrtvého krále a králův syn nezdědil nic než jedno místo mezi mrtvými, ležícími po oblohou plnou krákajících hladových havranů.

Zvedla jsem jeho meč, pečlivě jsem ho očistila do svého pláště a položila jsem ho vedle něj. To bylo to jediné, co jsem mohla udělat.

„Nechť tvoje duše jasně září, Tiegane ap Tiernyn, můj milovaný bratranče, aby tě dualita našla rychle, a nechť je Ten, kdo sčítá na Pergamenu, potěšen zářivým součtem skutků tvých dnů. Spočiň v pokoji, můj princi."

Točila se mi hlava a přepadala mne závrať. Zvedla jsem svůj meč a vstala jsem. V hlavě mi bušilo, krev mi divoce tepala ve spáncích a málem jsem upadla, ale opřela jsem se o meč jako o vycházkovou hůl a v poslední chvíli jsem to vyrovnala. Rozhlédla jsem se. Deset kroků odtud ležela padlá mrtvá těla krále a Mikala. Čepel Královtvůrce stála vedle Tiernynovy hlavy, zabodnutá špičkou do země, jako by označovala místo, kde zemřel. Jílec se zbylými šesti palci čepele ležel u jeho natažené ruky. Čepel se čistě odlomila přesně za skvrnou. Ale po černé skvrně nezůstala ani stopa. Na čepeli jasně planuly runy, zářivé jako broušené plošky démantů, runy, které jsem já přečíst neuměla. Nikdo neuměl číst runy na čepeli, která mu nepatřila. Věděla jsem však, co tam stojí. Slýchala jsem to tak často, že bych to snad dokázala vysledovat písmeno po písmenu.

Pozvedni Sílu Celi.

Ale na Celi už žádná síla nezůstala. A žádná síla už nezůstala ani v Královtvůrci samotném.

Donaugh předpověděl, že tento meč nechá Tiernyna padnout, až ho bude nejvíc potřebovat. A tohoto dne ho Tiernyn – a celá Celi – potřeboval nejvíc, a Královtvůrce ležel zlomený na poli naší největší porážky.

Zaplavil mě podivný, chladný, zlověstný klid. Potlačila jsem touhu křičet bolestí, která mi drásala útroby, zadusila jsem pocit příšerné prázdnoty, která ve mně zůstala, když se pouto mezi mnou a Tieganem přetrhlo. Později bude ještě dost času se s tím vyrovnat. A teď jsem před sebou měla ještě řadu povinností, které jsem musela zařídit.

Šla jsem k Tiernynovi a jemně jsem mu rozepnula plášť. Byl z těžké, purpurové vlny, lemování měl vyšívané zlatem, složitým, pracným vzorem ze skákajících rudých jelenů, vyšitých zlatým filigránem. Zvedla jsem oba kusy zlomeného meče a položila jsem je na plášť. Tiernyn nosil korunu jen zřídka, ale na hrdle se mu třpytil zlatý řetěz, složený z jeleních hlav, s očima z modrých topasů. Klekla jsem si vedle něj a rozepnula jsem ho a pak jsem ho přiložila k těm dvěma kusům Královtvůrce na plášť. Jeho vnuk ho bude potřebovat; až dospěje v muže, tak ho s tím náhrdelníkem ho Celané uznají svým králem.

Nakonec, jako poslední vyjádření úcty a lásky, jsem mu shrnula špinavé, slepené šedivé vlasy z čela a zatlačila jsem mu oči. „Nechť tvá duše jasně září, Tiernyne ap Kian, aby tě dualita našla rychle, a nechť je Ten, kdo sčítá na Pergamenu, potěšen zářivým součtem skutků tvých dnů. Vykonal jsi pro svou zem hodně za ten krátký čas. Spočiň v pokoji, můj králi."

Vedle Tieganova těla tiše, klidně postával jeho kůň. Otěže mu sklouzly na zem a volně je vláčel za sebou. Když jsem se k němu přiblížila, rozhlédl se kolem, ale když jsem mu přivazovala na sedlo svůj vak, nepokusil se utéct. Už mi nezbývalo moc času. Hakkarova armáda už mohla být na cestě na Dun Camus. Ani v nejmenším jsem nepochybovala o tom, že Hakkar bude chtít palác na znamení svého vítězství obsadit. Musela jsem se na Dun Camus dostat dřív než on a co nejrychleji dostat Sheryn odtamtud pryč.

Zkrátila jsem si třmeny, vyšvihla jsem se do sedla a naposledy jsem se rozhlédla po bitevním poli. Na zdupané trávě, rozryté koňskými kopyty, ležela poházená jedno přes druhé mrtvá těla Celanů a Maedunů. Havrani se už začali slétat k hostině, ale s tím jsem nemohla nic dělat. Toto místo – nazývané podle malé říčky, která se vinula mělkým údolím, říčkou Cam – se už navždy vtiskne do paměti všech Celanů jako místo hanby.

Předpokládala jsem, že se Hakkarova armáda bude držet obvyklé cesty na Dun Camus. Vyrazila jsem tedy přes pole a jela jsem, jak nejrychleji jsem mohla, aniž bych tím uštvala koně, který mne nesl. Jeden člověk je rozhodně rychlejší než celá armáda, zejména když ta armáda musí několikrát zastavit, aby se vypořádala s drobnými místními ohnisky odporu. S tím, že by Hakkar mrhal svými silami a časem na rozprášené zbytky naší armády – pokud z ní ovšem vůbec něco zbylo – jsem nepočítala.

Dorazila jsem tam brzy zrána a našla jsem Dun Camus téměř vylidněný. I většina domů a obchodů ve městě byla opuštěná a prázdná. Nevěděla jsem sice, kde by se dal najít bezpečný úkryt před Hakkarovým krvavým černokněžnictvím, ale doufala jsem, že si lidé z Dun Camusu nějaký úkryt našli.

Zprávy o naší porážce se už do paláce dostaly. V paláci zůstala jako stráž jen malá vojenská posádka pod velením letitého Lluddora ap Vershad, Fialina otce. Většina služebnictva uprchla, jakmile do paláce dorazily zprávy o příchodu maedunské armády. Zůstalo jich tu jen pár, většinou ti, kteří stejně neměli kam jít. Bránu mi otvíral samotný Lluddor.

„Lady Bryndo," vykřikl překvapeně. „Ale kde je princ Tiegan?"

S kamennou tváří jsem sesedla z koně a hodila mu otěže. „Mrtev," sdělila jsem mu krátce.

„Mrtev? Ale ty žiješ…!"

„Žiju jen proto, že mě Tiegan zavázal přísahou."

Chápavě, s vážnou tváří přikývl. Lludor rozuměl tomu, co je to přísaha. Byl mezi prvními, kdo Tiernynovi přísahali věrnost a podporu, a ještě předtím, než byl Tiernyn vyvolen stát se králem, byl jedním z prvních velitelů corracha.

„Kde je lady Sheryn?" zeptala jsem se.

Ukázal bradou k paláci. „Myslím, že je ve sluneční komnatě."

Přikývla jsem. „Díky." Vyrazila jsem rychle nahoru po schodišti a pak jsem se otočila a podívala jsem se zpátky dolů na něho. „Lludore, příteli, až dorazí maedunská armáda, nechej jim bránu otevřenou. Proti Hakkarově krvavému černokněžnictví stejně nic nezmůžeš a já už dneska o žádnou další smrt nestojím."

Na jeho tváři se rozprostřel výraz naprostého zděšení. „Přenechat jim palác bez odporu?“ zeptal se chraptivě.

„Ano. Přenechat jim palác bez odporu. Ani nevíš, co je to za hrůzu, to krvavé černokněžnictví. Vysává duši…“ Otřásla jsem se. „Možná, Lluddore, že teď jsme donuceni k ústupu, ale každý celský voják, který dnešní den přežije, bude žít proto, aby příště vyhrál. Přijde den, kdy je budeme všechny potřebovat.“

V první chvíli jsem si myslela, že si znechuceně odplivne na dláždění, ale pak přikývl. „V tvých slovech tkví moudrost a zdravý rozum,“ odvětil tiše. „Měla bys ještě vědět, že těsně před tebou sem dorazil jeden posel. Maeduni jsou už necelé dvě míle odtud. Pravděpodobně sem dorazí během hodiny.“

„Ach bohové…“ Otočila jsem se a rozběhla jsem se do schodů.

Velká síň byla prázdná. Zůstala tu jen jedna jediná služebná, která se lhostejně věnovala svým povinnostem – doplňovala do držáků na zdech svíce. Pádila jsem do patra a schody jsem brala po dvou, po třech.

Sheryn ve sluneční komnatě nebyla a nebyla ani v komnatách vyhrazených jí a Tieganovi. Horečnatě jsem pádila chodbou, třískala jsem dveřmi a volala ji. Našla jsem ji, až když jsem dorazila do Tiernynových komnat. Znovu jsem zavolala a z ložnice jsem konečně uslyšela její odpověď.

Se skloněnou hlavu seděla na pelesti a držela za ruce Ylanu. Královna ležela na posteli oblečená a vlasy měla rozhozené po vyšívaných polštářích jako stříbrný oblak. V obličeji byla bílá jako křída, rty měla zmodralé. Už od dveří jsem viděla, že je mrtvá.

Ruce u boku se my samy od sebe bezmocně zaťaly v pěst. Ale nebylo už ve mně místo na další žal. Věděla jsem, co Ylanu zabilo. Věděla jsem to tak dobře, jak silně jsem ve vlastní útrobách, ve vlastní duši cítila tu hryzavou bolest přetrženého pouta. Ylana následovala svého krále do Annwnu, tak jako to taky jako bheancoran měla udělat. Necítila jsem vůči Ylaně žádný soucit, žádnou lítost. Nalezla klid, který mi dopřán nebyl. Záviděla jsem jí ten vyrovnaný klid a mír, který se rozprostřel na její tváři.

Když jsem vstoupila, Sheryn vzhlédla. Oči měla opuchlé a zarudlé, na obličeji měla stopy slz. Nechápavě na mě zírala.

„Každý den vycházela ven na cimbuří,“ šeptala. „Každý den ode dne, kdy armáda odjela. A já jsem chodila s ní. Čekávaly jsme tam.

Na nějaké zprávy z bitvy, chápeš. Ale neměly jsme žádné zprávy. Vůbec žádné. A pak, přede dvěma dny, strašlivě vykřikla a zhroutila se. Upadla na kámen a já jsem ji ani nestačila zachytit. Přinesli jsme ji sem. Zemřela dnes ráno, hodinu před rozbřeskem.“

Šla jsem k lůžku. Sheryn křečovitě svírala Ylaniny ruce. Musela jsem jí sevřené prsty narovnat násilím. V očích měla zděšení, strach a žal. Pochybovala jsem, jestli vůbec ví, kdo jsem a co se děje.

„Sheryn, musíme se dostat odsud pryč,“ vysvětlovala jsem jí jemně. „Maeduni už jsou na cestě sem.“

„Ano, já vím,“ odvětila podivně dětským, zpěvavým hláskem, jako by to byla malá holčička. Vytáhla svou ruku z mé a uhladila si sukni. „Už přicházejí, už jsou skoro tady.“

„Ano, už jsou skoro tady. Musíme utéct, Sheryn. Hned teď.“

Naklonila hlavu na stranu a podívala se na mě. Tenhle pohled jsem vídávala u náměsíčných lidí. „Tiernyn je mrtev,“ pravila. Hlas ji podivně přeskakoval.

„A Ylana je mrtvá, protože se jejich pouto zlomilo a vytrhlo jí srdce z těla.“ Svraštila čelo, jako by se snažila vzpomenout si na něco důležitého.

„A Tiegan je taky mrtev. Můj muž je mrtev.“ Rukama si objala břicho, zatím ještě ploché. „Mé dítě nemá otce…“ Zvedla hlavu a zmateně se na mě podívala. „Ale když je Tiegan mrtev, jaktože ty žiješ?“

Klekla jsem si před ni na podlahu a vzala jsem její obličej do dlaní. „Sheryn, vzpamatuj se. Musíš se z toho dostat,“ řekla jsem tvrdě. „Ano, Tiegan je mrtev. Je mrtev a to dítě, které nosíš pod srdcem, bude králem Celi. Přísahala jsem mu, že se postarám o to, aby ses v pořádku dostala do Skai ke svému lidu.“

Usmála zářivým, dětsky nevinným úsměvem. „Ano. Moje dítě bude králem…“

Už jsem neviděla žádnou další možnost, jak ji probrat z toho snového stavu. Dala jsem jí pár facek. Na její hladké, bílé, jemné pleti jí naskočily rudé otisky mých prstů. Ucukla, nejdřív na mě vytřeštila oči a pak se rozzuřila. Ale do očí se jí vrátil život.

„Jak se *opovažuješ*mě uhodit!“ zaječela.

„Sheryn, Maeduni už jsou skoro tady,“ řekla jsem co nejchladněji a nejtvrději. „Jestli tě tady najdou, tak tě s největší pravděpodobností zabijou a zabijou tak i tvoje dítě. Musíme se

odtud dostat hned teď, abys mohla žít a dát život tomu dítěti, které se stane králem Celi. Rozumíš mi?“

Zakryla si rukama tvář a zhluboka, roztřeseně se nadechla. Když ruce sundala, bylo na její tváři vidět pevné odhodlání.

„Jistě,“ odvětila tiše. „Promiň, Bryndo. Tvá bolest musí být nepochybně stejně hluboká a těžká jako moje.“

„Jdi do svých komnat a převlékni se do něčeho, v čem můžeš jet. Vezmi si teplý plášť a zbraň, jestli nějakou máš. Sejdeme se za několik minut ve sluneční komnatě.“

Přikývla a vstala. Na chodbě jsem ji opustila a rozběhla jsem se do své komnaty. Chtěla jsem si vzít jiný plášť, svůj. V horách Skai byly noci chladné, a to i v prudkém létě.

Okna mé ložnice byla nad palácovou bránou. Hodila jsem svůj vak na postel, šla jsem k truhle s prádlem a cestou jsem vyhlédla ven na příjezdovou cestu. Srdce se ve mně zastavilo.

Maeduni už byli tady.

Městem se sunul dlouhý proud vojáků. V čele jeli pod zástavou s bílým jezevcem dva lidé. Muže jsem nepoznala, ale věděla jsem, že to musí být Hakkar z Maedunu, muž, který přísahal pomstu celé Celi za smrt svého otce a svého děda. Vedle něj jela žena. Od jednolité černi armády, která jela za ní, se ostře odráželo její okázalé rudé roucho a plášť v barvě královská modři. Poznala jsem ji.

Byla to Francia.

Můj čas vypršel.

20

Nevím, jak dlouho jsem tam jen bezmocně stála a hleděla z okna, strnulá hrůzou. Věděla jsem jen, že přes tu záplavu maedunských vojáků Sheryn ven dostat nemůžu. I přes celý ten zmatek jsme měly jen mizivou naději proklouznout kolem nich bez úhony. A jen bohové ví, co by udělali s dvojicí osamělých žen. Už jsem slyšela příběhy o tom, co se stalo s ženami, které se zalíbily maedunským vojákům, když maedunské šiky táhly Isgardem, Falinorem a Saesnesem. A nebyly to příběhy, které by se poslouchaly příjemně. Nestála jsem o to, aby se to stalo i mně. A především ne Sheryn.

Sledovala jsem Hakkara a Franciu, jak vjíždí na nádvoří. Za nimi vjela na nádvoří skupina čítající několik desítek vojáků, kteří se rychle rozmístili kolem nádvoří. Těžká brána se za nimi zavřela a oddělila je od ostatní maedunské armády. Ta zlověstně přesným, navyklým způsobem obsazovala město.

Hakkar sesedl a hodil otěže stájníkovi, který už pro ně přibíhal. Chvíli zůstal stát s rukama založenýma v bok a díval se na palác. I odtud byl na jeho tváři vidět výraz vítězoslavného uspokojení. Po chvíli se otočil a pomohl seskočit z koně Francii a pak spolu kráčeli ke schodišti do Velké síně.

Do mé komnaty vpadla Sheryn, oblečená jen v prádle. „Jsou tady, Bryndo," zasténala. „Ach bohové, už jsou tady. Co budeme dělat?"

Nesměli mě najít s Ševelící na zádech. A především nesměli najít Sheryn tady, v křídle vyhrazeném rodině. Kdyby se tak stalo, stěží by se dožila večera a její smrt by byla jednou z nejděsivějších.

Zhluboka jsem nabrala dech, abych se uklidnila, a otočila jsem se k ní. Prsty jsem tápavě nahmatala přezky řemení, na kterém jsem měla zavěšenu pochvu s mečem. Strhla jsem si Ševelící ze zad a klekla jsem si před truhlici s prádlem. „Podej mi ten vak na posteli," řekla jsem jí tak klidně, jak jen jsem dokázala. „Rychle."

V truhlici nebylo nic, co by se dalo použít. Zasunula jsem Ševelící s pochvou a celým řemením dolů na dno, na to jsem hodila purpurový vak, který mi podala Sheryn, a přikryla jsem to svými starými šaty. „Rhianno, Paní Vzduchu," zašeptala jsem, „Jestli k nám chováš nějakou náklonnost, ochraňuj tento meč a tento náhrdelník. Zakryj to svou magií a nedopusť, aby se Maeduni podívali pod tyto staré šaty. Ach, prosím, prosím…"

To bylo asi to nejlepší, co jsem teď mohla udělat. Vyskočila jsem na nohy a popadla jsem Sheryn za ruku. Na schodech a na chodbě už duněly těžké kroky vojáků. Mrkla jsem se za dveře. Chodba už se plnila Maeduny. Otvírali jedny dveře za druhými a dva tři vždycky do každé komnaty vešli a prohlédli ji. O jejich důkladnosti jsem nepochybovala ani v nejmenším.

Zaklela jsem a táhla jsem Sheryn na druhou stranu ke dveřím, které vedly ven na terasu. Bránila se, ale tudy jsme snad ještě měly možnost dostat se dolů do místností, které Maeduni už prohledali, a tak se vyhnout odhalení.

Z Tiernynovy sluneční komnaty vyšel na terasu voják. Strhla jsem Sheryn dolů za velký květináč s ozdobným stromkem. Přikrčily jsme se tam a ani jsme nedýchaly. Ale neozval se žádný výkřik, který by mi sdělil, že jsme byly odhaleny. Když jsem se odvážila vykouknout, byla terasa zase prázdná.

Proklouzly jsme sluneční komnatou. Vzápětí se na hlavním schodišti ozval dupot těžkých bot, který znamenal, že maedunští vojáci toto patro opustili. Rychle jsem vyhlédla na chodbu. Byla prázdná. Vyklouzly jsme ven a seběhly zadním schodištěm pro služebnictvo dolů ke kuchyni. Kuchyň byla prázdná, oheň vyhasl a ohniště bylo studené.

„Kam jdeme?" zeptala se Sheryn vyplašeně, když jsem se rychle vrhla do malé místnosti vedle kuchyně.

Pustila jsem ji a šla jsem k vysoké úzké skříni, která stála u zdi naproti posteli. Jestli mě paměť neklamala, tak tahle místnost patřila Minně. Její vnučka byla stejně velká jako Sheryn. Prohrabala jsem se několika šaty, které tam visely a vytáhla jsem jedny nenápadné, matně hnědé, prosté, bez ozdob, přesně vhodné pro mladou vnučku služebné. Hodila jsem je Sheryn.

„Obleč si to," nařídila jsem jí. „Budeš za služebnou."

Sheryn vytřeštila oči na šaty, které držela v rukou, pak se podívala na mě a oči se jí zaleskly vztekem. Vzdorně vysunula bradu. „Jsem dcerou starobylých Tyaddů a ženou celského prince," pravila chladně. „Nejsem služebná. Odmítám se setkat s Maeduny oblečená jinak, než jak přísluší mému stavu."

„Sheryn," vysvětlovala jsem jí jemně, „můžeš být z rodu těch nejstarších Tyaddů, ale jsi vdovou po celském princi, a jestliže nebudeme zatraceně, ale zatraceně opatrné, budeš mrtvou vdovou po celském princi a tvé dítě zemře s tebou. Obleč si ty šaty, a to hned."

Chvíli jsem si myslela, že snad začne znovu křičet. Ale nakonec se uklidnila a udělala, co jsem jí řekla.

„Vyndej si z vlasů ty hřebínky," řekla jsem. Žádná služebná přece nenosí zlaté hřebínky zdobené perlami. „A zapleť si je jako služebná. Rychle. Nemáme tolik času, abychom jím mohly plýtvat. Udělej, co jsem ti řekla. Jeden dlouhý cop." Znovu jsem se začala přehrabovat ve skříni. Minna byla asi tak stejně vysoká jako já, ale přes prsa, pas a boky měla nejméně dvakrát tolik. Našla jsem jedny šedivé šaty, přesně vhodné pro službu, a hodila jsem je na postel. Strhla jsem ze sebe tuniku a kalhoty. „Maeduni budou hledat princeznu, oblečenou do krásných, drahých šatů. Nebudou věnovat pozornost dvěma služebným. Dělej!"

Neměla jsem žádné prádlo, ale nebyl čas nějaké hledat. Z chodby sem doléhaly vzdálené výkřiky mužů. Pak vykřikla nějaká žena. Někdo proběhl kolem dveří a naříkal. Přetáhla jsem si šedivé šaty přes hlavu a u krku jsem si je zašněrovala. Šaty na mně visely jako pytel.

Sheryn už měla vlasy zapletené. I když ze sebe sundala všechnu tu parádu, stále vypadala křehce a půvabně. I ruce měla na služebnou příliš jemné a hladké.

Podívala se na mě, našpulila ústa a pak si klekla a prohledala truhlu u nohou postele. Zvedla se od ní s koženým páskem, který vypadal jako ten, který kdysi patříval Ylaně, a který odložila, protože už byl obnošený a odřený. Podala mi ho a dřepla se vedle mě.

„Nech mě, podívám se na to," řekla.

Rychlými, obratnými prstíky poskládala látku v pase do záhybů. Ještě to trochu poopravila a s čelem svraštělým soustředěním mi nasadila pásek a zapjala ho. „Myslím, že to ujde," usoudila, když se postavila na nohy. Chvíli si mě pozorně prohlížela a najednou zděšeně zvedla ruku k ústům. „Ach!"

„Co je?"

„Tvůj obličej… Máš ho celý zakrvácený. A vlasy taky."

Zvedla jsem ruku k obličeji. Pod prsty se mi drolily strupy zaschlé krve. Vlasy slepené krví mi kolem uší křupaly, když jsem je promnula mezi prsty. Muselo to být od toho koňského kopyta, které mi zavadilo o hlavu. „Ach bohové."

„Počkej tady…"

Než jsem ji mohla zastavit, otočila se a vyběhla z místnosti. Vrhla jsem se za ní, ale chodba ke kuchyni byla naštěstí prázdná. V okamžení byla zpátky, v rukou vlhký hadr z kuchyně.

„Už to znovu nedělej," nařídila jsem jí ostře.

„Co nemám dělat?"

„Abys takhle vyběhla. Mohla jsi vběhnout nějakému maedunskému vojákovi rovnou do náruče."

„Já jsem se tam nejdřív podívala," namítla. „Teď se trochu skloň a já se podívám, co můžu udělat s tím svinstvem, co máš na obličeji."

Podívala jsem se na ni. Muselo na mně být vidět, jak jsem podrážděná, ale ona si toho prostě nevšímala. Neviděla jsem jinou možnost, než se sklonit a nechat ji, aby mi tím hadrem drhla tvář.

„Už je to trochu lepší," prohlásila konečně. „Ale s tvými vlasy toho moc nenadělám."

„Můžu si je zakrýt šátkem," navrhla jsem. Klekla jsem si ke krbu a nabrala jsem plnou hrst jemného popela. Pak jsem si ho pečlivě vtírala do vlasů a Sherym se mezitím znovu přehrabovala v truhle. Francia viděla barvu mých vlasů a věděla, že je jen velmi

málo Celanů, kteří mají takhle narudle zlaté vlasy. Když jsem skončila, obrátila jsem se k Sheryn.

„Jaké to je?“ zeptala jsem se.

Našpulila ústa. „Tvé vlasy získaly opravdu velmi zvláštní barvu, ale myslím, že to ujde. Hoď si přes ně tohle a podívej se, jak to vypadá.“ Podala mi jasně žlutý šátek a počkala, až si ho přehodím přes hlavu a vzadu na šíji si ho zavážu. „Myslím, že ti to schovalo vlasy docela dobře. Teď bych vůbec neřekla, že jsou rusé.“ Podívala se mi na nohy a zamračila se. „Nosí služky boty?“

O tom jsem nikdy nepřemýšlela. Ale lem šatů dosahoval skoro až na podlahu. Možná, že si nikdo nevšimne, že mám místo opánků nebo domácích pantoflí vysoké jezdecké boty.

Sheryn se podívala na své vlastní nohy a pak šla ke krbu. Do uhlíků hodila zlaté hřebínky, které si vyndala z vlasů, a pak rozvážně, opatrně šoupala nohama v sazích a popelu. Záhy její rozkošné maličké saténové střevíčky přestaly vypadat, jako by patřily princezně. Otočila se ke mně, pohledem mě přejela od hlavy po paty a dala se do smíchu. Její smích se pohyboval na pokraji hysterie, ale netřásla se a i její oči zůstaly čisté a klidné.

„Rozhodně tedy nevypadáš jako lady Brynda al Keylan,“ prohlásila. Smála se, sotva dechu popadala.

Pozorně jsem si ji prohlédla. Vlasy si zapletla do dlouhého copu, který si přehodila přes rameno. Pořád ještě vypadala dost zjemněle na to, aby někdo uvěřil, že dělá těžkou práci, kterou většina sluhů vykonávala, ale když se nikdo nebude dívat moc zblízka, tak bychom jejich pozornosti mohly uniknout. A stejně jako pravila ona o mně, ani ona rozhodně nevypadala jako celská princezna. Maeduni si sluhů nevšímali, to bylo pod jejich úroveň. Modlila jsem se, aby se na mě Francia ani jednou pořádně nepodívala. Ani na Sheryn.

Výkřiky zesílily. Z chodby se ozval hlasitý dusot těžkých kožených bot na kamenné podlaze. Někdo trhnutím prudce otevřel dveře. Stáli tam dva Maeduni s tvrdým kamenným výrazem. Sheryn zděšeně vyjekla a přikrčila se ke mně.

Jeden z vojáků na nás pánovitě kývnul. „Ven,“ ukázal nám. „Tudy.“ Ani nám to nemusel říkat. Ten posunek byl dostatečně výmluvný. Popadnul Sheryn za zápěstí a smýknul s ní ven na

chodbu. Rychle jsem vyběhla za ní. Hnali nás před sebou do Velké síně.

U krbu v čele místnosti se na Tiernynově Výsostném křesle rozvaloval Hakkar z Maedunu. V Ylanině křesle seděla Francia, vzpřímená a povýšená. Za Výsostným křeslem se seřadila dvacítka černě oděných strážných. Stáli široce rozkročení, ruce položené na jílcích mečů. Vedle Hakkara stáli dva muži v šedi kouzelníků, každý z jedné strany, s chladným, nezúčastněným výrazem. Rudý jelen, Tiernynova zástava, která vždycky visela na stěně za křeslem, ležela ohořelá v krbu. Ještě doutnala. Na její místo pověsil Hakkar černobílou zástavu s jezevcem.

Z nějakého důvodu učinilo znesvěcení rudého jelena Tiernynovu smrt a naši porážku u říčky Cam neodvolatelně danou a skutečnou. Ve svých nejhorších nočních můrách jsem mohla vidět Tiegana a Tiernyna ležet mrtvé na bitevním poli, ale tato drobnost, tohle zhanobení, spálení skákajícího jelena v zeleném poli, zmařilo poslední naděje, které jsem ještě v hloubi srdci chovala, a naplnilo mou duši mrazivou beznadějí.

Ti sloužící, kteří neuprchli, stáli namačkaní u stupínku. Nebyl jich ani tucet. Více než polovina z nich byla už hodně v letech, byli to ti, kteří byli s Tiernynem už přes čtyřicet let, od chvíle, kdy se stal králem Celi. Všichni byli Tiernynovi horoucně oddáni, ale kdokoliv z nich mohl Sheryn a mě neúmyslně prozradit. Vzpomněla jsem si, co mi Kenzie říkal o způsobech, jakými Maeduni vyslýchají, a modlila jsem se, aby nikdo z nich vyslýchán nebyl.

Naši strážci nám pokynuli, abychom se zařadily ke sloužícím, a pak se s rukama na jílci meče postavili za nás.

Hakkar dal nenápadný pokyn rukou. Jeden z kouzelníků vystoupil do popředí a pozorně si prohlížel stísněnou skupinu služebnictva.

„Tohle jsou všichni sloužící?“ zeptal se. Jeho celština měla silný přízvuk, díky kterému byla téměř nesrozumitelná. Nikdo mu neodpověděl. Zvýšil hlas a svou otázku opakoval.

Lloghar ap Rhegar, Tiernynův bard, udělal krok dopředu. Držel se hrdě zpříma. Když promluvil, zněl jeho hlas chladně a pohrdavě. „Tohle jsou všichni, kdo zůstali,“ odpověděl. „Ostatní uprchli.“

Kouzelník se obrátil k Hakkarovi a přeložil mu to. Hakkar něco řekl a kouzelník se otočil zpátky k nám a dal jednomu ze strážných znamení. Strážný přistoupil a udeřil Lloghara do tváře tak silně, až starého muže srazil na zem.

„Lorda Ochránce Celi budeš oslovovat lorde," sdělil mu kouzelník chladně. „Zapamatuj si to, ty celský pse."

Lloghar se namáhavě postavil na nohy. Zabodl svůj zrak do kouzelníka, ale neřekl nic. Kouzelníkovi planuly oči vztekem, ale další znamení strážnému nedal. Strážný ustoupil dozadu.

„Vaši královnu jsme našli mrtvou v její komnatě," pravil kouzelník. „Kde je žena vašeho mrtvého prince?"

Lloghar zarytě trval na svém. „Taky uprchla," odvětil. „Včera jsem ji viděl odjíždět s třemi osobními strážci. Jeli na západ."

Kouzelník dal pokyn strážím za námi. Jeden z nich vrazil mezi nás, popadl za vlasy mladou ženu a vyvlekl ji ven před stupínek. Mrštil s ní na podlahu a ustoupil dozadu. Sheryn vyjekla a rychle si přitiskla ruku na ústa. Ta žena na zemi byla Leilia, jedna z jejích osobních služebných.

„Ty," řekl kouzelník a kostnatým, vyzáblým prstem ukázal na Leiliu. „Ty jsi služka princovy čubky. Kde je?"

Leilia se vrávoravě zvedla na kolena. „Je pryč, lorde," vyhrkla. „Je pryč. Už dva dny jsem ji neviděla."

Kouzelník na ni znovu namířil svůj prst. Obklopila ji oslnivě jasná krvavá záře, chvějící se jako plamen, a ovinula se jí kolem těla. Leilia křičela ve smrtelných křečích a svíjela se ve vroucí oslnivé záři magie krve. Francia se dychtivě naklonila dopředu a sledovala to s horlivým zájmem a očividným potěšením.

„Řekneš pravdu?" vyjel na ni kouzelník.

Leilia se zkroutila v křečích, její tělo sebou škubalo jako při záchvatu padoucnice. Podívala se přímo na Sheryn a pak se schoulila do klubíčka. „Přísahám," vykřikla. „Ach bohové, přísahám. Je pryč."

Kouzelník přikývl, zjevně uspokojen. Ledabyle mávnul rukou. Rudá záře kolem Leiliy zesílila do hrozivého jasu, pak opadla a zmizela. Na podlaze po ní zůstala jen hromádka popela.

Zvedl se mi žaludek. Sheryn vydala tichý dávivý zvuk a zakryla si tvář rukama. Kousek ode mě někdo křečovitě zvracel přímo na podlahu.

„Teď tady platí nové zákony," prohlásil věcně kouzelník. „Všichni budete sloužit lordu Hakkarovi jako Lordu Ochránci Celi. Jestliže při plnění svých povinností selžete, bude s vámi naloženo stejně jako s tou cuchtou, která sloužila té princově čubce. Nyní odejděte a věnujte se svým povinnostem. Během týdne tady budou maedunští sloužící, kteří vám ukážou, jak nám řádně sloužit."

* * *

Dun Camus nebyl tak velký, jako paláce bývají. Tiernyn ho nestavěl pro přepych a pohodlí. Jeho palác byl menší a účelovější než Gwilyaddův palác v Clendonanu nebo palác mého otce ve Skai, ale byla tady řada zastrčených koutů a komůrek, kam lidé chodili jen zřídka, a tak nám se Sheryn nedělalo velké potíže uklidit se ostatním z cesty. Zakrátko jsme zjistily, že jsou všechny dveře střeženy a nikdo, ať už maedunští vojáci nebo celští sloužící, se přes strážné bez propustky, podepsané samotným Hakkarem, nedostane.

Nejvíce strážných střežilo hlavní bránu do paláce a nikdo kolem nich neprošel bez důkladné prohlídky. U postranních dvířek dole u kuchyně stáli dva strážní. Hakkar nepromeškal ani okamžik. Hned zajistil, aby byl obsazený palác plně střežen. A jakmile to udělal, tak Sheryn a mně dokonale odřízl všechny únikové cesty.

Když padla noc a sloužící se začali vracet do svých místností, aby se uložili k spánku, našli je zabrané maedunskými vojáky. Nezůstaly jim ani deky na přikrytí, a tak se sešli ve Velké síni, schoulili se po koutech, přitiskli se k sobě, aby si udrželi aspoň trochu tepla, a pokusili se usnout.

My dvě jsme do Velké síně nešly. Zalezly jsme si do malé komůrky pod zadním schodištěm, hned u kuchyní, kam kuchaři ukládali prázdné džbány a hrnce, staré pytle a krabice od mouky. Zatuchle to tam páchlo plísní a všude bylo plno prachu, ale bylo tu celkem útulně a bezpečno a i poměrně teplo. Ještě jsem se snažila vymyslet nějaký proveditelný plán na únik a pak jsem usnula.

V noci jsem se vzbudila. Slyšela jsem slabé ženské vzlykání, které vycházelo z místnosti nedaleko odtud. Nějaký Černý jezdec si k sobě násilím vzal na noc jednu ze služebných. Otřásla jsem se a pokusila jsem se ty zvuky nevnímat. Ale ještě dlouho potom, co se

ten vzlykot zlomil a ztichnul, jsem neusnula. Beznadějná prázdnota v místě, kde jsem kdysi měla srdce, ostře, bodavě bolela, a já jsem nemohla najít klid.

Tiegan to věděl, když mě tam ve svatyni zavázal přísahou, že ochráním Sheryn. A možná, že to vycítil ještě předtím, toho dne, kdy přijel na Dun Camus Kenzie, toho dne, kdy se mě pokusil varovat, že Sheryn bude možná jednoho dne odkázaná jen na mě. A tam ve svatyni už rozhodně nějak věděl, že se z bitvy nevrátí. Bylo to zřejmé z pohledu v jeho očích a hořkosti v jeho úsměvu. Možná, že měl záblesk Vidění – dostatečně jasný na to, aby ho to před bitvou varovalo. A věděl i to, co jsem nevěděla já – věděl, co pro mě bude jeho smrt znamenat. O kolik lehčí by to bylo, kdybych ho byla mohla následovat do Annwnu. Ta bolest byla tak silná, tak ostrá, tak živá, že bych mu byla dokonce schopná vyčítat, že mi způsobil taková muka.

Sheryn spala jen pár stop ode mě. V té tmě jsem ji neviděla, ale do ticha zaznívalo její klidné oddychování. Pod srdcem nosila dědice Tiernynova trůnu. Pod srdcem nosila krále a já jsem Tieganovi přísahala, že ho ochráním a v pořádku dostanu do tyaddské usedlosti, ležící hluboko v horách Skai. A jakmile bude tento úkol splněn, snad dokážu najít svůj klid v Annwnu a předstoupit před Toho, kdo sčítá na Pergamenu, a nechat své dny sečíst a podtrhnout.

Potlačila jsem tu bolest. Později ještě bude dost času dát průchod bolesti a zármutku.

Spánek se mi vyhýbal. Vstala jsem a vyplížila jsem se ven na opuštěnou chodbu. V držácích na zdi hořela jedna jediná louče a po kamenné podlaze poletovaly černé stíny.

Na konci chodby, právě ve světle z louče, stáli dva bdělí, pozorní strážní. Rychle jsem se přikrčila zpátky do stínu u zdi a potichounku jsem se plížila chodbou k Velké síni.

Na konci chodby se objevil maedunský voják, který s sebou táhnul nějakou ženu. Rychle jsem vklouzla do stínu dveřního výklenku. Voják táhnul ženu kolem mě, žena se vzpouzela, ale nedokázala se mu vytrhnout. Když zastavil přede dveřmi do jedné malé komnaty, vykroutila se mu a zvedla pěsti, jako by ho chtěla uhodit.

Ta rána nikdy nedopadla. V záchvatu křečí klesla na kolena, zkroutila se bolestí a rukama se popadla za břicho. Voják tam stál, lhostejně se na ni díval, jak se svíjí v bolestech na zemi, ani se jí nedotkl, až nakonec ta strašlivá křeč pominula. Těžce oddechující žena zůstala klečet zhroucená u zdi. Voják ji surově popadl za zápěstí a vtáhl ji do komnaty.

Nemohla jsem jí pomoci. Prozradila bych se a nechala bych tady Sheryn samotnou. Zatínala jsem pěsti a čekala jsem, až budu mít jistotu, že se ten voják na chodbu nevrátí, a pak jsem tiše pokračovala dál chodbou k Velké síni. Potřebovala jsem zjistit, jak dobře je palác střežen.

V krbech na obou koncích Velké síně hořel oheň a po schoulených tělech spících sloužících poskakovaly stíny. Vzduch byl zatuchlý, že by se dal krájet. Bylo to tu cítit mrtvolným pachem zdechlin. Připomnělo mi to bitevní pole a ty ležící mrtvé, čekající na havrany.

Pod schodištěm vedoucím nahoru do rodinného křídla stáli dva strážní. Další strážní stáli u hlavního východu na nádvoří. Jeden ze spících sloužících ze spánku zasténal a všichni strážní otočili hlavu za zvukem. Tihle maedunští vojáci byli velmi ostražití. Tudy úniková cesta z paláce nevedla.

Vyrazila jsem zpátky chodbou ke komůrce pod zadním schodištěm. Průchod k úzkému schodišti vedl dál do chodby, pryč od strážných u kuchyňských dveří, a ústil do té větve chodby, která vedla k lázním. V půli schodiště bylo odpočívadlo s malým oknem, s výhledem do zadní zahrady. V šeru venku jsem taktak rozeznala tmavé obrysy dvou černě oděných strážných, střežících postranní branku.

Na zahradě rostly okrasné keře, vysázené v křivolakých řadách, a od nich se po zahradě táhly hluboké stíny. Dvě samotné ženy by možná dokázaly těmi stíny proklouznout k postranní brance, zejména kdyby jedna z těch žen byla ozbrojená a uměla svůj meč použít. A možná bychom i dokázaly ze stájí u hlavních ubytoven na kraji města ukrást koně.

Ale ne dnes v noci. Možná, že za několik dnů, až budou stráže trochu méně pozorné. Pokud ovšem do té doby nenastanou nějaké potíže.

Odplížila jsem se zpátky schodištěm dolů do komůrky. Když jsem se zase uložila na svou hromadu pytlů od mouky, vynořila se ze tmy Sherynina ruka a pevně mě uchopila za zápěstí. Její prsty byly chladné jako kamenná podlaha na chodbě.

„Kde jsi byla?“ zasykla. „Umírala jsem strachy.“

„Všechno je v pořádku,“ zašeptala jsem. „Jenom jsem to šla obhlédnout. Postavili stráže ke všem dveřím a ke všem brankám a bránám. Budeme muset chvíli počkat, než se pokusíme utéct.“

„Mám strach,“ zašeptala. „Je mi hanba to přiznat, ale jsem tak vyděšená, že se mi chce zvracet.“

Pohladila jsem ji po ruce. „Já mám taky strach,“ odpověděla jsem. „Ale nemůžeme to jen tak vzdát a nechat je vyhrát.“

Její šaty zašustily, jak si sedala. „Očarovali sloužící,“ prohlásila. „Všimla sis toho?“

Ten zatuchlý pach zdechlin… Tak tohle to bylo. Hakkarovo krvavé černokněžnictví. A všichni ti sloužící se pohybovali jako náměsíční.

„Ano,“ souhlasila jsem překvapeně. „Ale já nemám pocit, že jsem očarovaná.“

„Protože máš v sobě tyaddskou krev,“ vysvětlovala. „Já to cítím, ale myslím si, že to na mě nepůsobí. Alespoň ne do té míry, v jaké to tady rozšířil. Jestli někdo zkusí zvednout proti Maedunům ruku, tak ho to zaklínadlo samo potrestá.“

„To jsem viděla,“ odvětila jsem a vyprávěla jsem jí o té ženě na chodbě.

„Ale my jsme proti tomu odolné,“ zašeptala a pak se otřásla. „Bryndo, já mám takový strach.“

Opět jsem si vzpomněla na bitevní pole a na to, jak jen někteří skaiští vojáci byli schopní bojovat dál, i přes tu černou mlhu. Mnoha lidem ze Skai proudí v žilách tyaddská krev. Pomalu jsem přikývla. Jedna z mých otázek byla zodpovězena. A možná, že mi to umožní začít plánovat náš útěk.

21

Kýbl s vodou, kartáč a umazaný obličej bylo docela dobré přestrojení. Zjistila jsem, že se takhle mohu po paláci pohybovat celkem svobodně. Pro kolemjdoucí jsem byla jen uklízečka, která si jde po své práci. Služky jsou lidé, které páni nevidí.

Sheryn se držela ponejvíce v zelinářské zahradě nebo přímo v kuchyni, kde myla nádobí, a byla tak z dohledu Francii a Hakkara a většiny maedunských strážných. S vlasy spletenými do dlouhého copu, oblečená do hnědých pytlovitých šatů vypadala tak na dvanáct. Dokonce se i pohybovala spíš jako dítě než jako dospělá žena a divila bych se, kdyby na to, aby vypadala tak mladě a naprosto bezvýznamně, nepoužila trochu té své magie.

Dva dny poté, co Hakkar s Franciou zabrali komnaty královské družiny, jsem se pozdě odpoledne vrátila do naší malé skrýše pod schody, ale Sheryn jsem tam nenašla. Než jsem do komůrky zalezla, pořádně jsem se rozhlédla, jestli se nikdo nedívá. Kolena mě bolela od celodenního klečení na studených dlaždicích, jak jsem předváděla úklid a snažila jsem se zaslechnout něco, co by nám pomohlo.

Najednou do naší komůrky vtrhla Sheryn. „Bryndo," vyhrkla. „Pojď rychle." Popadla mě za ruku a vytáhla mě na chodbu. „Vypadá to, že přivedli nějaké vězně. Pojď se podívat."

Nechala jsem se odtáhnout přes kuchyň do zahrady, kde zrovna pracovala. Její košík se semeny ležel převrhnutý uprostřed řádku. Z konce zahrady u prádelny jsme měly výhled na polovinu nádvoří.

Přijíždějící Černí jezdci vedli mezi sebou skupinu třiceti čtyřiceti Celanů v rozedraných, špinavých vojenských šatech. Většinou byli zranění a všichni vypadali vyčerpaně. Vpotáceli se na dvůr naprosto lhostejně, jako bez života, jako by ani nevěděli, kde jsou a co se s nimi děje, nebo jako by jim to už bylo úplně jedno. Kolem nich se jako zlověstný oblak vznášel mrtvolný pach zdechlin Hakkarova krvavého černokněžnictví. Sheryn mě chytila za ruku a beze slova na ně ukázala.

Uprostřed zástupu bezduchých, sklíčených vojáků vyčnívali nad ostatní Brennen s Aelleghem. Byli špinaví, zranění a zbití, a vláčeli se se skloněnými hlavami stejně otupěle a netečně jako ostatní vězni, ale oči měli pozorné a vnímavé. Mezi sebou vlekli tupě zírajícího, vrávorajícího Kenziho. Museli ho podpírat z obou stran. Fiala mezi vězni nebyla.

V hrudi, tam kde jsem dosud nacházela jen prázdnotu, mi zablikala nějaká malá jiskřička. Považovala jsem svého bratra za mrtvého. Už jsem nečekala, že ho ještě někdy uvidím, ba dokonce ani že s určitostí zjistím, co se s ním stalo. V tu chvíli jsem měla pocit, že tam v tom rohu zahrady snad ani nemám dost vzduchu, abych se mohla pořádně nadechnout a srdce se mi divoce rozbušilo.

Sklouzla jsem pohledem na Kenziho. Tak i on tu bitvu přežil. Při pohledu na něj jsem pocítila takovou vlnu úlevy, až mě to překvapilo.

Do paže se mi zarývaly Sheryniny prsty, ale ani jsem to nevnímala. Plně jsem se soustředila na Brennena. Ze všech vězňů jen on a Aellegh vypadali, že ví, kde jsou. Jenom ti dva zřejmě nepodlehli Hakkarovu zaklínadlu. Přirozeně – vždyť Aelleghovým otcem byl Donaugh, a i kdyby Aellegh nezdědil nic z otcovy magie, tak určitě zdědil jeho tyaddskou krev. A pokud šlo o Brennena a o mne – naše matka byla více než z poloviny Tyaddka a náš otec z jedné čtvrtiny. Jestliže to, co mi řekla Sheryn, byla pravda, měli proti Hakkarovu zaklínadlu odolnosti dost. Ovšem Kenzie, jako Tyr, neměl žádnou.

„Co s nimi chtějí udělat?“ zašeptala Sheryn.

„Já nevím," vydechla jsem. „Ale jsem pevně rozhodnutá to zjistit."

Sheryn trvala na tom, že půjde se mnou. Jednoznačně odmítla zůstat v naší noře a nechat mě jít do Velké síně samotnou. Měla jsem sice strach, co by se mohlo stát, kdyby ji někdo poznal, ale ona poznamenala, že po dvoudenní práci na zahradě už i její ruce vypadají jako ruce služebné – měla ulámané nehty, pod zbytky nehtů zažranou hlínu a obličej měla samou šmouhu, jak si neustále špinavýma rukama stírala pot. Naprosto se nelišila od Minniny vnučky, která dřív v kuchyni myla nádobí. A vypadala, že je i stejného stáří.

Vzala jsem ji s sebou, protože to bylo rychlejší a snadnější, než se s ní hádat, a já jsem potřebovala co nejrychleji zjistit, kde budou vězně držet a co se s nimi bude dít. Vzala láhev s olejem do lamp, já jsem se chopila svého kýble a společně jsme vyrazily chodbou dolů do Velké síně.

Vězni se mačkali před stupínkem, kde se na Tiernynově Výsostném křesle rozvaloval Hakkar. Brennen, Kenzie a Aellegh stáli společně vzadu v chumlu shromážděných vězňů. Brennen s Aelleghem Kenziho podpírali z obou stran. Zdálo se, že je Kenzie vážně zraněný a navíc omámený zaklínadlem. Brennenovy rysy poznamenala bolest a vyče rpání, a já jsem si najednou uvědomila, jak by asi vypadal jako stařec. Chvíli se rozhlížel po Velké síni a najednou jeho pohled padnul přímo na mě. Ale nehnul ani brvou. Na jeho tváři nekmitnul sebemenší záblesk poznání, ani v očích se mu nezablesklo. Lhostejně přešel dál a pak se vrátil pohledem k Hakkarovi.

Hakkar pokynul jednomu ze dvou kouzelníků, kteří stáli vedle křesla. Kouzelník sestoupil dolů a se znechuceným výrazem začal procházet mezi vězni. Před každým se na okamžik zastavil, pozorně se na něho zadíval a pak se přesunul k dalšímu. Dvakrát dal pokyn strážím, kteří vybraného muže vytáhli ven z chumlu.

Když přišel k Aelleghovi, dlouho váhal. Na něco se ho zeptal, ale já jsem to neslyšela. Aellegh otočil hlavu a odplivnul si na podlahu, ale kouzelník nohu odsunul a Aellegh minul.

Kouzelníkovi nestál špinavý vězeň ani za to, aby se ho dotkl. Přivolal stráž. Strážný se prodral mezi otupělými, netečnými vězni a nakopnul Aellegha tak tvrdě, až se Aellegh zapotácel a pustil Kenziho. Kenzie málem upadl, chvíli vrávoral a nakonec zůstal viset na Brennenovi, který ho jednou rukou zachytil v pase.

Na Brennena a Kenziho kouzelník jen letmo pohlédl a znovu dal pokyn strážím. Čtyři strážní popadli Brennena, Aellegha a Kenziho a odtáhli je na druhou stranu místnosti, kde už stáli ti dva vězni, které kouzelník vybral předtím.

Hakkar zamítavě máchnul rukou a strážní vyhnali vězně z Velké síně ven. Zůstali tu jen ti dva, které kouzelníci vybrali, a Brennen, Kenzie a Aellegh. Strážní vyvlekli ty první dva vězně zpátky na dvůr. Další čtyři strážní táhli Brennena, Kenziho a Aellegha ke dveřím, které vedly do zbrojnice. A ke kobkám v podzemí paláce.

Kouzelník šel zpátky ke stupínku a chvíli se s Hakkarem o něčem dohadoval. Ale bylo to příliš daleko, než abych jim rozuměla, a nepřišla jsem na žádnou vhodnou záminku, jak bych se k nim mohla dostat se blíž.

Vztekle jsem zatínala pěsti, až se mi nehty zarývaly do dlaní. Pochodovaly jsme s Sheryn zpátky ke kuchyním a já jsem tiše v duchu klela.

„Já vím, jak bych mohla zjistit, co chtějí udělat s Brennenem," zašeptala Sheryn. „I maedunský voják bude mluvit se služkou, která mu bude dostatečně lichotit."

„Sheryn, ne!" zasyčela jsem. „Nemůžu tě nechat…"

„Nechat to udělat?" vyjela na mě. „Kdy ty jsi naposledy s někým flirtovala?"

Nikdy. Zatímco se většina dívek učí, jak flirtovat a svádět muže, já jsem se učila na cvičném poli ovládat meč. Viděla jsem, jak si ženy dokážou omotat muže kolem prstu, ale sama bych se nikdy tahle chovat nedokázala. Vždycky mi to připadalo jako nebetyčné mrhání časem a silami, a s mizivým výsledkem.

Sheryn pokývla hlavou. „Já jsem si to myslela," odtušila. „Teď se podíváme, jestli bychom nenašly někoho z těch strážných, kteří je odvedli. Jestli ho zastihnu ve službě, tak mu budu moci naslibovat, co bude chtít, stejně nebude moci nic dělat, dokud mu služba neskončí. Jinak by mohl přijít o hlavu za zanedbávání svých

povinností.“ Rozkošně na mě našpulila ústa. „A když mu služba skončí, tak už mě nenajde.“

„A co se stane, když tě najde?“ zeptala jsem se zachmuřeně.

„Budu vypadat tak, jak mě vídá vždycky.“ Ukázala na pytlovité šaty a umazaný obličej. „Budu pro něj jen další umouněné dítě. Nepozná mě.“

„Ty jsi si nějak jistá.“

„Jo.“

„Víš, že na tom závisí tvůj život.“

„Vím. Ale pro Brennena to prostě udělám.“

„Sheryn, byla bych raději, kdybys to nedělala. Mám o tebe strach.“

Položila mi ruku na rámě. „V tomhle mi musíš důvěřovat, Bryndo,“ prohlásila klidně. „Já ve skutečnosti nejsem tak úplně bezmocná. Kromě toho to jedna z nás udělat musí, jestli chceme Brennenovi pomoct.“

Měla pravdu. Jedna z nás to udělat musela. A já jsem to neuměla. Musela to být ona. Nakonec jsem přikývla. „Sejdeme se zase tady.“

„Dobrá,“ souhlasila klidně a vyklouzla ven.

* * *

Zatímco šla Sheryn ven hledat nějakého strážného z těch, kteří odvedli Brennena, Kenziho a Aellegha, vzala jsem svůj kýbl a šla jsem nahoru do patra vyzvednout Ševelící z jejího úkrytu. Chtěla jsem ji mít u sebe, kde ji budu mít na očích, a kdybychom mohly se Sheryn těm třem nějak pomoci, mohla by se mi hodit.

A zatímco Sheryn zkoušela své umění na maedunské strážné, napadlo mě ještě něco jiného.

Sloužící byli ve Velké síni, kde se před nadcházející nocí starali o svíce a louče. Na schodišti, které vedlo nahoru, už bylo šero, jen okny sem ještě dopadalo poslední denní světlo. Doufala jsem, že je Ševelící stále ještě na dně mé truhlice. Otřásla jsem se při pomyšlení, co by se stalo, kdyby Hakkar nebo Francia dostali do rukou Runovou čepel. Je sice pravda, že Runová čepel nebojuje v ruce, která nebyla stvořena pro to, aby ji vládla, ale kdo ví, co by s ní Hakkarovo hrůzné krvavé černokněžnictví mohlo udělat.

Prokleli Mikalovu duši a našli pro něj nějaký způsob, jak ukrást a použít celskou magii. Ale v jeho žilách zpoloviny proudila celská krev – Donaughova vlastní krev. A možná, že s ní zdědil i malý podíl Donaughovy moci. Nikdy jsme si tím nebyli jisti. Ale jestliže potřebovali Mikala k tomu, aby prošel kouzelným závěsem, mohlo to znamenat, že ani Hakkar, ani Francia sami celskou magii používat nemohli.

Dveře do sluneční komnaty byly otevřeny. Klekla jsem si a právě ve chvíli, kdy na chodbu vyšel Hakkar s Franciou, jsem začala mokrým kartáčem kroužit po dlaždicích.

„… nemůžeme použít magii téhle zatracené země," říkala zrovna Francia. Aniž mi věnovala sebemenší pohled, lehce si nadzvedla svou rudooranžovou sukni a prošla kolem mě. „Sráží se v rukou, tuhne, drolí se a rozpadá se vniveč. Je nepoužitelná."

„Ten muž nějakou magii má," řekl Hakkar. „Chci to zkusit. Tenhle ostrov je magií přímo zamořený a dřív, než se s ním nadobro vypořádám, tak mám v úmyslu ji vymýtit do poslední nitky.

Jestli tento pokus selže, nic neztratíme. Jestli bude úspěšný, pomysli na tu moc, kterou bychom my dva mohli získat."

„Gherhad říká, že mezi těmi sluhy cítil ještě víc magie," poznamenala Francia. „Zrovna dnes jí někdo trochu použil."

„Zjišťuje, kdo to byl?"

„Ano. Ale byla slabá a on má potíže určit, od koho vycházela."

„Tenhle proklatý ostrov je touhle nepoužitelnou magií prolezlý skrz naskrz. Přece musí být nějaký způsob, jak bychom ji mohli ovládnout a využít."

Vstoupili do komnat královny Ylany a já už jsem Franciinu odpověď nezachytila. Zjištění, že jeden z jejich kouzelníků může vycítit používání magie, to nebyla zrovna dobrá zpráva. Měla jsem takový nepříjemný pocit, že asi vycítil Sherynino jemné maskovací zaklínadlo. Musela jsem ji varovat. A to rychle. Nemohly jsme si dovolit, aby nás někdo odhalil.

Co kdyby byl ten kouzelník schopen vycítit to slabé chvění magie, které obklopovalo Ševelící?

Ach bohové, nemohla jsem dopustit, aby našli můj meč!

Zvedla jsem svůj kýbl a vklouzla jsem do sluneční komnaty. Terasa za vysokým oknem byla prázdná. Slunce viselo nízko nad

západním obzorem. Cimbuří a květináče s okrasnými květinami a stromky vrhaly na teplé hnědé dlaždice dlouhé stíny. Postavila jsem kýbl na zem, vyklouzla jsem na terasu a plížila jsem se podél zdi, od stínu ke stínu, až jsem se dostala k oknu Ylaniných komnat.

Přes okna zatáhli tlusté, těžké závěsy. Mezi nimi zůstala jen úzká škvírka, skrz kterou procházela rudá záře loučí a dopadala ven na dlaždice. Když jsem se přitiskla k oknu a z boku si zastínila oči, viděla jsem úzký výsek vnitřku místnosti.

Místnost byla osvětlena jen dvěma poblikávajícími loučemi stojícími po stranách ohřívací pánve. Na podlaze mezi loučemi ležel spoutaný muž s roubíkem v ústech, zkroucený na boku, tváří k oknu a tedy ke mně. Za ním, také tváří k oknu, klečel muž v šedém hávu kouzelníků. Hakkar a Francia stáli zády ke mně a dívali se dolů na ležícího muže.

Žaludek se mi sevřel a udělalo se mi zle. Ten muž na podlaze byl Lloghar ap Rhegar, Tiernynův bard. Kouzelník mu vzal hlavu do dlaní. Lloghar se ochable pohnul a pokusil se odtáhnout. Ale kouzelník ho držel pevně.

Hakkar vytáhl z opasku hrozivě vyhlížející, zahnutou dýku, palcem zkusil ostří a podíval se na kouzelníka. Něco řekl a kouzelník přikývl. Llogharovy oči se rozšířily a potemněly hrůzou. Svaly na krku se mu napjaly, ale roubík jeho výkřik zadusil.

Francia ustoupila dozadu a nadzvedla si lem sukně. Hakkar si kleknul na zem, vbodnul dýku Llogharovi do břicha a divoce s ní trhnul nahoru. Když vyhřezly lesklé, kouřící vnitřnosti a vylily se na podlahu, pustil Hakkar dýku a vnořil ruce do Llogharova břicha. Lloghar ve smrtelných křečích prudce hodil hlavou dozadu. Napjaté provazce šlach a svalů mu na bledé kůži na krku vystoupily jako ocelové struny a pak jeho tělo ochablo a provazce zmizely. Svázané údy se křečovitě zachvěly a vzápětí zmrtvěly, jak z těla unikala s krví jeho síla.

Křečovitě se mi zvedal žaludek. Přitiskla jsem si na ústa obě ruce a zalykala jsem se zvratky. S hrůzou jsem zírala, jak Hakkar s rukama hluboko ponořenýma do útrob umírajícího muže divoce zvrátil hlavu dozadu a jeho rty se pohybovaly při odříkávání slov, která jsem neslyšela.

Ze změti střev a vnitřností kolem Hakkarových rukou stoupala světlá zlatá mlha. Pomalu se mu ovíjela kolem zápěstí, šplhala po

zakrvácených rukou a pak se začala třpytit a tetelit, nejprve jemně, slabou, stěží viditelnou měňavou barvou. Když dostoupila k loktům, začala být jasnější, třpytivější a zářivější, a začaly se v ní objevovat modré, zelené a jasně žlutočervené záblesky.

Ale do jeho těla nikdy nedospěla. Vybuchla do jasných, zářivých plamenů a její zlaté světlo se v divokých vírech a jiskření od Hakkara štítivě odvinulo. Promarněná, nevyužitá magie praskala a vystřelovala tak hlasitě, že jsem to slyšela i venku za zavřenými okny. A potom se v oslnivém výbuchu barev rozplynula a nezůstalo po ní nic, jako by nikdy ani nebyla.

Po celém těle mě svědilo a naskakovala mi husí kůže. Vrávoravě jsem odstoupila od okna a rozběhla jsem se přes terasu zpátky. Nedokázala jsem ani uběhnout celou cestu zpátky ke sluneční komnatě, musela jsem se zastavit. Opřela jsem se o jeden okrasný strom, abych neupadla, nahnula jsem se a zvracela jsem do hlubokého květináče.

„Ach bohové, Lloghare," šeptala jsem. Zuby mi drkotaly. Když mi byly čtyři roky, tak mi ukazoval, jak vyloudit z loutny jednoduché akordy a popěvky, a s trpělivostí sobě vlastní mi vštěpoval dar hudby. „Ach bohové, můj drahý příteli…"

Kdysi jsem slyšela svého děda mluvit o děsivém rituálu, který zdokonalil Hakkarův děd, tehdejší generál. Kian o tom mluvíval jen zřídkakdy a já jsem teď už věděla, proč. Jestliže jsem potřebovala další důkaz, jak hrůzní jsou maedunští černokněžníci, tak mi ho to, co Hakkar a Francia udělali Llogharovi, tomu nejjemnějšímu z mužů, muži, který za celý svůj život nikdy nikomu neublížil, poskytlo dokonale.

Byl tohle ten způsob, jak Mikal obdržel svou schopnost používat celskou magii? Ukrást ji jinému? Otřásla jsem se a zauvažovala, jestli mi Francia určila tento osud, když mě v Silichii unesla. Pak jsem si vzpomněla na ten podivný sen, který jsem měla v horách Isgardu a najednou mi ta hromada zohavených těl za obrazem Mikala dávala smysl. Ukradl jim jejich magii. Narodil se se špetkou magie svého otce a zbytek tímhle hrůzným rituálem ukradl jiným, a dosáhl tak toho, že mohl s celskou magií zacházet. Zřejmě mu sloužila dost dobře, když mohl proniknout kouzelným závěsem, který Donaugh spustil kolem Celi, a nepochybně sloužila mu dost dobře na to, aby jeho maskovací zaklínadlo oklamalo i Donaugha.

Jen bohové a bohyně věděli, jak se mohla jasná celská magie spojit s magií krve, kterou používal Hakkar a Francia. Vždyť spolu museli po celou dobu válčit.

Roztřesená hrůzou jsem klopýtala zpět do sluneční komnaty.

Když vyšla Francia s Hakkarem z Ylaniny komnaty, byla už jsem zase zpátky na chodbě, se skloněnou hlavou a kartáčem v rukou. Oba byli rozzuření k nepříčetnosti. Přes ledově klidný výraz na Franciině porcelánově hladké, tvrdé tváři jsem cítila, jak v ní vře vztek a zklamání. Jak šli kolem mě, nakopnul Hakkar kbelík, až mi voda vyšplouchla na nohy. Krčila jsem se u zdi a křečovitě jsem si tiskla kartáč k hrudi, dokud nezašli do sluneční komnaty.

Vzápětí vyšla Francia zase zpátky na chodbu a zamířila ke dveřím do komnat, které si vyhradila pro sebe – ty největší a nejpřepychověji zařízené pokoje pro hosty, kde Tiernyn ubytovával prince a vévody, kteří ho navštěvovali. Když šla kolem mě, pánovitě luskla prsty.

„Ty," luskla na mne prsty, aniž by se obtěžovala se na mě podívat. „Pojď se mnou."

Namáhavě jsem se postavila na nohy a se sklopenou hlavou jsem ji následovala do komnaty. Nezastavila se, šla rovnou dál do ložnice a posadila se na pelest vedle muže, který na ní ležel. Položila mu ruku na čelo a pak kývla na mě.

„Ukliď tady to svinstvo." Nedbale ukázala na nočník, umyvadlo se špinavou vodou a hromadu zakrvácených obvazů, a pak obrátila svou pozornost zpátky k muži na lůžku.

Byl to Mikal.

Chvíli jsem tam tupě stála a zírala. Byla jsem přesvědčená, že po té strašlivé ráně, kterou mu Fiala zasadila, musí být mrtvý. Jak to jen mohl přežít? Ta rána přece byla určitě smrtelná.

Francia do mě šťouchla. „Nestůj tady a nezírej jako blb, nemotoro. Dělej. Ukliď to svinstvo," vyštěkla na mě.

Rychle jsem popadla nočník a vynesla jsem ho na chodbu. Nechala jsem ho za dveřmi a vrátila jsem se zpátky, uklidit tu hromadu zakrvácených obvazů. Frnacia stále ještě seděla na kraji lůžka.

Naklonila se a položila ruku Mikalovi na rameno. Nedůtklivě, popuzeně ji odstrčil.

„Dnes ráno jsem dokončil Uzdravování,“ prohlásil drsně. „Teď mi dej pokoj. Odpočinu si a za pár dnů mi bude líp. Ale teď si chci odpočinout.“

„Hakkar celskou magii použít nemůže,“ oznámila mu Francia. Hlas se jí zachvíval uspokojením. „Nedokáže si ji vzít. A to znamená, že to dokážeš jen ty, můj synu. Přemýšlej o tom. Ty jediný dokážeš zacházet s celskou magií. Jsi synem mrtvého krále Celi. Myslíš, že Vanizen udělá Hakkara Lordem Ochráncem Celi, když bude mít možnost udělat právoplatným králem tebe?“ Tiše se rozesmála a upravila si vlasy. „Dobře si odpočiň, Mikale. Budeš svou sílu potřebovat na korunovaci.“

Posbírala jsem špinavé obvazy, naházela jsem je do umyvadla s vodou a rychle jsem vyběhla z komnaty. Ruce se mi tak třásly, že jsem vodu skoro vylévala. Nočník a umyvadlo jsem strčila do prázdné Tiernynovy pracovny a běžela jsem zadním schodištěm dolů. Vplížila jsem se zpátky do naší komůrky pod schodištěm a čekala jsem na Sheryn.

Seděla jsem ve tmě a třásla jsem se. Byla jsem ráda, že tam Sheryn není. Potřebovala jsem čas, abych se po tom, co jsem viděla v Ylaniných komnatách, uklidnila. A po tom zjištění, že Mikal je naživu.

Byl Uzdravovatel. Měl Dar Uzdravování, zděděný přes Donaugha od Kiana a Kerri. Ale dosud ještě nevěděl, jak obnovit své síly použitím magie země a magie vzduchu kolem sebe. Stejně jako mnoho Uzdravovatelů-samouků, i on používal svou vlastní sílu a musel pak po Uzdravování strávit několik dnů odpočinkem, než se z toho zotavil.

Musely jsme se se Sheryn dostat z Dun Camusu co nejrychleji. Jakmile se Mikalovi vrátí síly, bude mě hledat dál. Nemohla jsem dopustit, aby nás našel tady.

Když se mi konečně žaludek přestal bouřit a byla jsem schopná ovládnout své ruce, aby se mi tak netřásly, uvědomila jsem si, že jsem zapomněla přinést ze svých komnat Ševelící. Ale v tuhle chvíli jsem neměla odvahu jít zpátky nahoru. Teď to bylo na mne příliš brzy. A nedokázala jsem snést ani pouhou představu, že projdu kolem dveří Ylaniných komnat s vědomím, kdo za nimi leží.

Do komůrky vtrhla Sheryn, bílá jako stěna. „Bryndo,“ zasykla. „Hakkar si myslí, že Brennen má magii. Chce aby mu ji Brennen

předal zítra se západem slunce. Ten strážný říkal, že mu Hakkar chce jeho magii vzít.“

22

Palácová stráž se střídala těsně před půlnocí. Seděly jsme se Sheryn v naší komůrce a poslouchaly jsme, jak nové stráže hlučně pochodují chodbou vystřídat stráže u kuchyňských dveří. O pár chvil později přicházeli chodbou smějící se, dupající muži uvolnění z hlídky a rozcházeli se do přidělených místností.

A pak jsme jen čekaly.

Čekaly jsme, až poslední noční zvuky utichnou. Jeden ze strážných měl u sebe nějakou ženu. Její vzlykání a jeho chrochtání a slastné sténaní bylo slyšet nekonečně dlouho a my jsme se Sheryn jen bezmocně seděly a poslouchaly. Sheryn se vedle mě třásla tím lehkým, křečovitým chvěním, které mohlo plynout ze strachu nebo vzteku nebo obojího.

„Prasata," šeptala. „Všichni to jsou prasata. Jednoho dne zaplatí za každou slzu, která byla kvůli nim prolita."

Skousla jsem rty a zůstala zticha. Myslela jsem si, že Mikal zaplatil za Donaughovu smrt svým životem. A za Tiernynovu. A Tieganovu. Mýlila jsem se. Musela jsem se postarat o to, aby zaplatil. Ale to nebude stačit. Nikdy nic nebude stačit, protože už je nic nevrátí a nikdy už nic nevyplní tu pustou, hladovou prázdnotu tam, kde jsem kdysi mívala srdce. Co byly slzy nějaké služky proti smrti toho, koho jsem milovala?

Stejně tolik a možná i víc…zašeptal tichý hlas uvnitř mne. Tiernyn a Tiegan zemřeli ve snaze zachránit právě takovou služku, která teď marně vzlykala kousek od místa, kde jsme seděly a bezmocně naslouchaly.

Když se v křídle pro služebnictvo konečně rozhostilo ticho, vyplížily jsme se z naší komůrky a rychle jsme zahnuly za roh k úzkému schodišti.

Schodiště nebylo osvětlené a byla tam tma jako v pytli. Sheryn se mi zachytila prsty za opasek a pomalu a opatrně jsme tápaly po schodech nahoru. Pod rukama jsem cítila drsné a chladné kameny zdi. Úzkým oknem na odpočívadle v polovině schodiště dopadalo do chodby trochu světla z hvězd. Měsíc měl vyjít až za hodinu a tu noc měl být na obloze jen úzký srpek. To by nám mohlo pomoci se skrýt, jakmile se ovšem dostaneme ven.

Jestli se dostaneme ven…

Čtvrtý schod od odpočívadla byl rozbitý. Kámen se mi pod nohou uvolnil a já jsem zavrávorala. Sheryn se prudce nadechla, když jsem klopýtla, ale hned jsem to vyrovnala. Zasykla jsem na ní, ať našlapuje opatrně, a stoupaly jsme dál.

Nahoře nad schodištěm prosvítalo pode dveřmi slabé světlo. Jestli budou strážní v horní chodbě rozmístění stejně, jako byli naposledy, když jsem tady nahoře byla v noci na průzkumu, tak by měli být jen čtyři, dva u dveří Tiernynových komnat, kde spí Hakkar, a další dva u komnat pro hosty, kam se nastěhovala Francia. Obojí dveře byly na opačném konci chodby. Jedinou místností dál na chodbě byla Ylanina přijímací komnata, ta místnost, ve které zavraždili Lloghara, a jedna volná pracovna.

Od malého schodiště přímo přes chodbu ležely Llogharovy komnaty, ale ty neměly přímý vchod na terasu. Mé vlastní komnaty byly hned vedle, na tomto konci chodby, s výhledem na terasovou zahradu nad Velkou síní. Mezi mými a Hakkarovými dveřmi ležela Tiernynova pracovna, pak Tieganova pracovna a potom komnaty pro hosty. Když budeme mít štěstí – jestli budou bohové a bohyně stát při nás – tak se sem strážní dívat nebudou. Střežili hlavní schodiště nad Velkou síní a z tohoto konce chodby neočekávali nic.

Přitiskla jsem se ke zdi a položila jsem ruku na petlici.

„Buď opatrná," zašeptala Sheryn. Rychle se přesunula za mne a zády se pevně přitiskla ke zdi.

Přikývla jsem a malinko jsem dveře pootevřela. Na schodiště dopadlo světlo, slabě se zatřpytilo na dřevěném ostění odpočívadla a po kamenné zdi se rozběhly dlouhé stíny.

V držácích na zdi hořely dvě louče, jedna v polovině chodby nedaleko Hakkarových dveří, druhá na vrcholku hlavního schodiště. Stráže jsme viděly jen jako tmavé sloupy vedle dveří a po naleštěných dlaždicích podlahy poletovaly jejich stíny. V přítmí jsem jejich tváře nerozeznala. Mohlo to znamenat, že se dívají na druhou stranu, směrem k hlavnímu schodišti. Jak jsem je pozorovala, jeden z nich se protáhnul v ramenou, jako by byl ztuhlý, a pak zase zůstal zpříma stát na svém místě.

Světlo loučí dopadalo právě na dveře na schodišti a na dveře do mých komnat. Ale já jsem na sobě měla tmavé šedivé šaty a Sheryn nevýrazné, zašlé hnědé. S boží pomocí bychom mohly s mihotavými stíny splynout.

Stát dál ve dveřích postrádalo smyslu. „Půjdu první," zašeptala jsem Sheryn. „Jestli se cokoliv stane, utíkej po těchto schodech rovnou dolů do naší komůrky. Rozumíš?"

„Ano," odpověděla tiše. „Buď opatrná."

Mohla bych použít maskovací zaklínadlo, aby mě neviděli, ale neměla jsem odvahu. Přitiskla jsem se ke zdi a pomalu jsem se sunula po chodbě. Když jsem se sunula kolem okna, musela jsem se přikrčit a vzápětí jsem už byla hluboko ve stínu výklenku dveří do Llogharových komnat. Když jsem se odvážila vykouknout na chodbu, uviděla jsem stráže stát nehybně dál na svých místech. Kývla jsem na Sheryn.

Pohybovala se jako duch – tiše se mihla podél zdi a pod oknem. Neslyšela jsem nic, ani zašustění látky jejích šatů, a už vklouzla do stínu vedle mne.

Louče nad hlavním schodištěm se zachvěla a stíny na chodbě se zatřepetaly. Strážní se neklidně pohnuli a zvědavě se vyklonili dopředu. Vrhly jsme se se Sheryn dál do chodby a do mých komnat a tiše jsme za sebou zavřely dveře.

Ani jsem si nevšimla, že zadržuji dech, dokud jsem si dlouze úlevou neoddechla. Pomalu jsme prošly předpokojem do ložnice. Znovu jsme za sebou zavřely dveře – tiše se otočily na namazaných závěsech a nehlučně se zaklaply.

Sheryn šla rychle k oknu a ověřila si, že jsou závěsy neprodyšně zatažené. V místnosti byla naprostá tma. Neviděly jsme vůbec nic. „Můžeme rozsvítit svíčku?“ zeptala se.

Bezmyšlenkovitě jsem šátrala po stěně, kde na skobě obvykle visívala Ševelící. Ale nebyla tam. Leknutím se ve mně srdce téměř zastavilo a najednou jsem nedokázala ani rozumně uvažovat. Byla jsem si tak jistá, že je tam, kam ji vždycky dávám. Kde by mohla být? V tu chvíli jsem nebyla schopná jediné kloudné myšlenky.

„Bryndo? Můžeme rozsvítit svíčku?“

„Ne,“ zašeptala jsem. „Kdybychom odtud musely rychle vypadnout, tak by někdo mohl ucítit kouř. Jdi zpátky do předpokoje a poslouchej, jestli někdo nejde.“

Pohybovala se tak tiše, že jsem ji ani nezaslechla. Otřela jsem si zpocené ruce do sukně a soustředila jsem se na to, abych se uklidnila. Dvakrát jsem se zhluboka nadechla. Pomohlo to.

Kde je Ševelící?

Pak jsem si vzpomněla. Když jsem slyšela přijíždět Maeduny, hodila jsem ji dolů do truhlice. Hodila jsem ji hluboko na dno, vedle Tiernynova řetězu a obou kusů Královtvůrce, zabalených v jeho plášti. Jak jsem na to jen mohla zapomenout?

Ani jsem neslyšela Sheryn vstoupit do komnaty. Tak strašně jsem se lekla, když jsem vedle sebe uslyšela její hlas, že jsem musela skousnout rty, abych nevykřikla.

„Někdo sem jde,“ zašeptala tiše. „Bryndo, dělej.“

Vrhla jsem se na kolena vedle truhlice, prudce jsem odklopila víko a oběma rukama jsem zajela hluboko do hromady starých šatů. Do dlaně mi vklouznul chladný a uklidňující jílec Ševelící. V tu chvíli se mě Sheryn chytila za loket a já jsem leknutím jílec pustila. Meč klesnul zpátky na dno truhlice.

„Jdou sem!“ vyhrkla.

„Rychle! Za závěs.“

Vyskočila jsem na nohy, popadla jsem ji za ruku a strhla s sebou. Závěs na zdi mezi skříněmi byl těžký a bohatě vyšívaný. Hory a řeka. Krajina Skai. Když jsem přišla na Dun Camus, pomáhal mi překonávat stesk po domově. Mezi ním a kamennou zdí byl prostor široký sotva jako moje předloktí. Přitiskly jsme se se Sheryn ke zdi právě v okamžiku, kdy se otvíraly dveře do předpokoje. Místnost se naplnila mužskými hlasy, mluvícími

hrdelní maedunštinou. Pravděpodobně byli dva. Určitě ne víc než tři.

Vzápětí s hlučným smíchem vstoupili do ložnice. Místnost zaplavilo světlo a za ním se táhnul kouř. I za těmi závěsy mě bodlo do očí. Zřejmě dvě louče.

„Tyhle místnosti by měly být pro lorda Horbada dostatečně vhodné," prohodil jeden. „Podívej se, jestli není na stole něco důležitého, než ho vyhodíme."

„Nechápu, proč to nemohlo počkat do rána," zavrčel druhý.

„Protože ráno nejsme ve službě a lord Hakkar to nařídil nám," odvětil první. „Lord Horbad dorazí někdy během dopoledne. A než přijede, musí být tyto komnaty připraveny. Máš snad chuť sdělit lordu Hakkarovi, že to může počkat?"

Druhý muž něco zavrčel, ale nic na to neřekl.

Na leštěných dlaždicích se hlasitě rozléhaly jejich kroky. Skrz hustou látku závěsů jsem nic neviděla, ale podle zvuku hlasů bych řekla, že byli u mého stolu u okna. Hlasité praskání lámaného dřeva mě vylekalo. Vlámali se do zásuvky. Pravděpodobně hledali nějaké důležité dokumenty. No dobrá, jestli čekali, že v mém stole najdou nějaké královské tajemství, tak budou těžce zklamaní.

„Nezapomeň na tu truhlici," ozval se jeden.

Kroky zamířily přes komnatu. Jak ten muž procházel před závěsem, tak zaváhal.

„Myslím, že jsem našel myš," řekl.

Podívala jsem se dolů. Sherynina noha vyčnívala za závěs. Na šíji a na zádech mi naskočila husí kůže.

Dotkla jsem se Sheryn na rameni a ukázala dolů na nohu. Podívala se dolů a oči se jí naplnily zděšením. Pak se zhluboka nadechla a vzpamatovala se. Položila si prst na ústa a pak zvedla ruce a rozcuchala si vlasy. Potom si ještě rozvázala tkanice u krku, rozhalila si výstřih a odhalila tak jedno rameno.

„Zůstaň tady." Její rty se pohybovaly bezhlesně, ale rozuměla jsem jí. „Ani se nehni, dokud nebudeš mít svůj meč."

Zavrtěla jsem hlavou, ale Sheryn se na mě přísně zamračila. Nakonec jsem však neviděla jinou možnost než souhlasit, a tak jsem přikývla a přitiskla jsem se co nejpevněji zády ke zdi. Sheryn se bokem odsunula dál ode mne, odhrnula závěs a vstoupila do místnosti. Zadržela jsem dech.

Sheryn nasadila koketní, dráždivý tón. „Tak vy jste mě našli," zachichotala se. „Ubohá služtička se před takovými chytrými a hezkými důstojníky neschová."

Důstojníci! V duchu jsem tiše klela. Tihle dva budou mnohem chytřejší než ti strážní, se kterými si Sheryn pohrávala, když se snažila zjistit, kde jsou vězněni Brennen, Kenzie a Aellegh. Obalamutit tyhle bude mnohem obtížnější. Znovu jsem v duchu zaklela a opatrně jsem se sunula podle zdi směrem k okraji závěsu, blíž k truhlici.

Sheryn se přesunula na druhou stranu místnosti a odvrátila jejich pozornost od závěsu a ode mne.

„A už vůbec ne před takovými velkými, silnými muži," lichotila jim.

Jeden z mužů překvapeně a potěšeně hvízdnul. Druhý se rozesmál. Oba rychle zamířili k ní na protější stranu komnaty. Přes závěs byly zřetelně slyšet Sheryniny vrávoravé kroky a tlumené výkřiky vzdoru.

Vzápětí jsem uslyšela zvuky krátké potyčky a zvuk těla, které dopadlo na postel. Sheryn opět vykřikla. Jeden z mužů se rozchechtal. Ten smích zněl obzvlášť nechutně.

Bylo to k vzteku. Skrz ten zatracený tlustý závěs jsem neviděla, co se děje. Prošlo jím ledva tak trochu světla, ale jinak jsem neviděla nic, ani stíny. Ale na to, abych věděla, co se Sheryn dělají, jsem se tam dívat nemusela. Byli rozhodnuti si s ní užít. Znásilnit ji, zatímco já tady stojím schovaná za závěsem a nedělám nic, abych jí pomohla.

Srdce se mi sevřelo chladným vztekem. Ne, u všech bohů, přece ji nemůžou znásilnit, dokud proti tomu můžu něco podniknout. Přísahala jsem Tieganovi, že se o ni postarám. Přísahala jsem mu to ve svatyni a znovu jsem mu to přísahala, když ležel mrtev na zdupané trávě na na stráni v údolí říčky Cam.

U všech bohů, Tiegane, neporuším přísahu, kterou jsem ti dala. Nedopustím to.

Snažila jsem se neslyšet zvuky zápasu na lůžku a sunula jsem se podle zdi, až jsem nohama zavadila o truhlici. Jeden z mužů se rozesmál, ale nevěděla jsem, jestli to byl ten, který se potýkal se Sheryn na posteli nebo ten, který tomuto představení s potěšením

přihlížel. Nezáleželo na tom. Dokud byli oba zabráni do své zábavy, tak na tom vůbec nezáleželo.

Pomalu, opatrně, abych nepohnula závěsem, jsem se přikrčila k podlaze. Jednou rukou jsem o kousíček odsunula závěs a vykoukla jsem ven.

Na posteli ležela Sheryn se sukní vyhrnutou přes hlavu. Jeden z mužů stál u nohou postele, jednou rukou se snažil uvolnit šněrování kalhot a druhou držel Sheryn nohy, aby nekopala. Druhý muž seděl vedle Sheryn, jednou rukou jí tiskl ruce nad hlavou do polštáře a druhou rukou jí hrubě přejížděl přes prsa. Bylo to dost drsné, mírně řečeno svérázné laskání.

Rychle jsem mrkla dolů do truhlice. Mezi zmuchlanými starými kalhotami jsem zřetelně uviděla jílec Ševelící. Pod ním prosvítala mezi bezvýraznými barvami starých šatů purpurová červeň Tiernynova pláště.

S pohledem upřeným na ty dva jsem ponořila ruku do truhlice. Do dlaně mi vklouznul jílec Ševelící a v srdci se mi rozezněl vstřícný, důvěrně známý chvějivý tón. Když jsem ji vytáhla z truhlice, jílec se mi v ruce zachvěl. Vytáhla jsem čepel z pochvy. Meč se jemně třpytil svým vlastním světlem a na čepeli ostře a jasně vystupovaly runy a zářily jako broušené plošky démantů.

V duchu jsem uslyšela tichý lyrický tón meče. *Já jsem Hlas Celi.*

Bylo mi teprve čtrnáct, když mi moje babička Kerri dala do rukou tento meč a já jsem poprvé slyšela jeho píseň. Během dalších deseti let se mi jeho píseň stala důvěrně známou, jako akord souznící s mou duší. Když jsme spolu tančili v náročných rytmech cvičných sestav, slyšela jsem v jeho hlase radostné vzrušení. A když jsme spolu bojovali na svahu v údolí říčky Cam, slyšela jsem zuřivost a touhu zabíjet. A teď jsem slyšela divoký záchvat vzteku a zoufalou potřebu ochránit něco drahého.

Nikdy potom už jsem si nebyla jistá, jestli jsem vyskočila zpoza závěsu o své vlastní vůli nebo jestli mě dopředu táhnul můj meč. Nezáleželo na tom.

Zakroužila jsem jasně planoucí čepelí kolem hlavy, v duchu jsem vykřikla svůj bojový pokřik a ztratila jsem se v rozvášněném vzteku meče. Důstojník u Sheryniny hlavy se ještě stihnul otočit čelem ke mně, v očích úžas a zděšení, a pak už ho moje čepel

zasáhla pod bradou. Jeho hlava narazila s temným žuchnutím na stěnu za ním, z krku mu vytryskla krev, rozstříkla se po hedvábné pokrývce na posteli a dopadla na předložku na zem. Ztuhlý, bezhlavý sedící trup se naklonil a skácel na podlahu.

Druhý důstojník, který byl díky kalhotám spuštěným ke kolenům ve značné nevýhodě, zatápal po meči, který odhodil u nohou postele. Ještě než stačil natáhnout ruku a sevřít jílec, vztyčila jsem se nad ním jako bohyně pomsty. Čepel Ševelící mu přesekla páteř v kříži. Zachroptěl bolestí a zhroutil se Sheryn k nohám.

Chvíli jsem stála a popadala dech, meč jsem pevně svírala v rukou a sotva jsem byla schopná uvěřit, že je po všem. Potom jsem se chladnokrevně a rozvážně sklonila a očistila čepel Ševelící do hedvábné pokrývky.

„Už je po všem, Sheryn," řekla jsem. Až mě překvapilo, jak vyrovnaně a klidně můj hlas zní.

Tělo bez hlavy jsem zasunula pod postel jak nejdál to šlo a posadila jsem se vedle ní. Sheryn se nehýbala. Naklonila jsem se, stáhla jsem jí sukni z tváře a zakryla jsem jí nohy. Bezvládně ležela na posteli, zírala na mě temnýma očima v tváři bledé jako křída. Celá se křečovitě třásla. Snažila se něco říct, ale přes chvějící se rty ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Do očí jí vstoupily slzy, stekly jí po skráních dolů a zmizely v jemných, zcuchaných, tmavě plavých vlasech nad ušima.

„Už je po všem, Sheryn," šeptala jsem jí konejšivě a shrnovala jsem jí vlasy z čela. „Už jsou oba mrtví. Už ti nemůžou ublížit."

Přikývla, ale nepřestala se třást. Zhluboka, křečovitě se nadechla a na chvíli zavřela oči, schoulená do sebe. Postupně se uklidňovala. Posadila se, odtáhla se ode mě a přitáhla si výstřih šatů ke krku. Prsty se jí třásly, když si zavazovala tkanice. Po krku jí do tváří stoupala červeň.

„Myslela jsem si, že je dokážu zvládnout," vydechla. Ani se na mě nepodívala. „Myslela jsem si, že kdybych odvedla jejich pozornost na dostatečně dlouho…" Hlas se jí rozplynul v slzách.

„A to se ti také podařilo," konejšila jsem ji. „Zabralo to. Je mi líto, že mi tak dlouho trvalo, než jsem se dostala k meči, ale zabralo to. Podívej. Oba dva jsou mrtví."

Opět se roztřásla. Odmítala se na ta dvě těla na zemi byť jen podívat. „Bylo to strašné," zamumlala. „Myslela jsem si, že se snad

hnusem pozvracím. Bylo to strašné!“ Narovnala se v ramenou, otočila hlavu a vytřeštila oči, nejprve na jedno tělo a pak na druhé. „Jak mě těší, že jsou mrtví,“ šeptala nelítostně. „Jsem *šťastná*, žes je zabila! Zasloužili si to. Prasata! Všichni to jsou prasata!“ Zhnuseně se otřásla.

Uchopila jsem ji za zápěstí. „Tak dost, Sheryn,“ řekla jsem jemně. „My se teď musíme dostat odtud. Nesmí nás tady s těmi mrtvolami najít.“

Vyhrabala se z postele a štítivě překročila kaluž krve na předložce u postele. Upravila si sukni a shrnula si vlasy z očí. Když se zase podívala na mě, byla ještě bledá, ale ledově klidná.

„Jsem Tyaddka,“ prohlásila hrdě. „A my…vydržíme hodně. Ještě musíme dostat Brennena a Aellegha z vězeňské kobky. A taky Kenziho. Měly bychom si pospíšit.“

Stěny Dun Camusu jsou požehnaně silné. Když jsem vykoukla ven do chodby, strážní na druhém konci klidně stáli na svých místech a dívali se na hlavní schodiště. Přirozeně – kdyby cokoli zaslechli, tak už bychom teď se Sheryn byly v klubku rozzuřených maedunských vojáků.

Když jsem se vrátila do ložnice, Sheryn právě stahovala z lůžka zakrvácené pokrývky. Svinula je a nacpala do šatníku a pak se zastavila a znechuceně se podívala na zem na mrtvá těla.

„Tohle svinstvo tu nemůžeme nechat jen tak válet, aby to našli na první pohled,“ prohlásila. „Okamžitě by obrátili celý palác vzhůru nohama a my bychom už nedokázaly dostat Brennena a Kenziho pryč.“

Rozhodně jsem nehodlala odejít bez vaku sbaleného z Tiernynova pláště. Vytáhla jsem ho z truhlice a na každém konci jsem ho ovázala tkanicí, abych si ho mohla přehodit přes rameno jako srolované pokrývky. Když jsem ho měla takto zajištěný, obrátila jsem se zpátky k truhlici a vytáhla jsem z něj kalhoty, tuniku, košili a tmavě modrý plášť.

„Jednoho z nich můžeme nacpat sem dovnitř,“ řekla jsem a ukázala na truhlu. „Ten druhý by mohl zůstat pod lavicí v té druhé místnosti.“

Než jsme s nimi skončily, tak jsme se pořádně zapotily a umazaly od krve, ale v ložnici už to nevypadalo tak docela jako v márnici. Převlékla jsem se do košile, tuniky a kalhot, a svoje

zakrvácené šaty jsem nacpala do truhly na bezhlavý trup maedunského vojáka. Se Ševelící zase na zádech jsem se cítila mnohem lépe. Teď už jsme nebyly bezbranné.

Najít nějaké jiné oblečení pro Sheryn bylo trochu horší. Z mých šatů jí nepadlo nic; ani žádné kalhoty, ani tuniky.

„To je hloupé," pravila Sheryn. „Toto je mi příliš velké. Padalo by mi to, kdybych se jen zkusila pohnout." Odhodila další z mých šatů a obrátila se ke mně. „Musíme se pokusit dostat se do mých komnat. Mám tam dokonale padnoucí jezdeckou výbavu. Je terasa střežená?"

Nebyla. Dostat se do jejích komnat, najít něco vhodného a vrátit se zpátky do mých nám nezabralo ani čtvrt hodiny.

Popadla jsem vak s Tiernynovým zlatým řetězem a oběma kusy Královtvůrce a zlehka jsem otevřela dveře na chodbu. Louče na chodbě v místě, kam jsme se potřebovaly přesunout, blikavě dohořívaly a na naleštěných dlaždicích trhavě poskakovaly stíny. Na vzdáleném konci chodby, před Hakkarovými a Franciinými dveřmi, stály vzpřímeně, ostražitě stráže, ale naším směrem se nedívaly. S pohledem upřeným na ně jsem vytáhla Ševelící.

„Teď," zašeptala jsem Sheryn tiše.

Drobná, lehkonohá Sheryn se mihla přes chodbu a bleskurychle zmizela ve dveřích na schodiště pro služebnictvo. O okamžik později jsem se k ní připojila a společně jsme vyrazily po tmavých schodech dolů do naší malé komůrky.

23

Když Tiernyn budoval Dun Camus jako svoje sídlo, tak věděl, ostatně jako každý jiný panovník, že potřebuje místo, kam může zavřít ty, kdo tvrdošíjně porušují zákony. Všechny velké opevněné tvrze na pevnině měly kobky hluboko v podzemí, někdy dokonce vyhloubené ve skále, na které pevnost stála. Ale když se Dun Camus měnil z rozpadlých věží a sesutého opevnění na královský palác vojevůdce, neměl Tiernyn na to, aby nechal zbudovat podzemní žaláře, ani čas, ani prostředky. A ani to neměl v úmyslu. V ubytovnách jeho stálé armády bylo několik žalářů, kde mohli opilí a neukáznění vojáci a tuláci několik dnů či týdnů, a někdy i déle, rozjímat o svých prohřešcích. Pro případ závažných zločinů zbudoval Tiernyn v základech paláce pod zbrojnicí a pod kuchyní šest kobek. A to bylo místo, kde držel Hakkar Brennena, Aellegha a Kenziho.

Tyhle kobky nebyly úplně v podzemí. Všechny měly těsně pod stropem, na úrovni země, úzké okénko se silnými mřížemi, které vedlo do zahrady za kuchyní. Jediná cesta, odkud se k nim dalo dostat, vedla z točitého schodiště, které začínalo v malé zbrojnici a do ní vedly jen tři cesty. Jedna z Velké síně, malými dvířky vedle západního krbu. Jedna z cimbuří a pak stejným schodištěm dolů kolem zbrojnice a dál do chodby ke kobkám. Poslední vstup byl malým průchodem z kuchyňské chodby.

Než přijel Hakkar a obsadil palác, sloužila malá zbrojnice jenom jako skladiště starých nebo poškozených zbraní a jako pracovna zbrojmistra, který určoval rozpis služeb palácových stráží. Mornad už v paláci nebyl a jeho pracovnu teď používali jeden z Hakkarových důstojníků a jeho písař. Byla jsem si jistá, že důstojník spí v nějaké z těch místností, které dřív patřily služebnictvu, ale nevěděla jsem, kde zůstává na noc ten písař. Znamenal jen o málo víc než sluha a madeunští sluhové neměli právo na svou místnost. Mohl docela dobře spát v pracovně zbrojnice, kde měl přece jen trochu soukromí. Potíž spočívala v tom, jak se s ním vypořádat potichu.

Co jsem nevěděla, a ani jsem nevěděla, jak to zjistit, bylo, kolik stráží je ve strážnici na začátku točitého schodiště, vedoucího ze zbrojnice ke kobkám. Ale to bylo něco, čím se budu zabývat, až se tam dostanu. Měly jsme však výhodu překvapení. Tihle strážní určitě nebudou čekat útok zezadu.

Nechtěla jsem, aby šla Sheryn se mnou, až se budu plížit chodbou ke zbrojnici, ale ona na tom trvala. Kdyby tu bylo nějaké místo, kde by se mohla schovat, a já bych měla jistotu, že si ji odtamtud můžu vyzvednout, až osvobodím ty tři, tak bych ji tam navzdory všem jejím námitkám nechala. Ale žádné takové místo tu nebylo, a tak jsem ji, chtě nechtě, musela vzít s sebou.

Ve zbrojnici bylo ticho a klid a dveře do pracovny byly zavřené. Přitiskla jsem ucho na hladké dřevo. Zevnitř se ozývalo tichounké oddychování a pochrupování člověka ponořeného do hlubokého spánku.

Jestli nám teď prokáže tu laskavost, že se nevzbudí, tak má naději tuto noc přežít.

Točité schodiště bylo osvětleno loučemi. Jedna byla hned za dveřmi odpočívadla, jedna hned za prvním zákrutem pod námi a odtud nebyla vidět, a na dalším odpočívadle byla možná další. Vytáhla jsem Ševelící, zvedla jsem ji před sebe a začaly jsme sestupovat po kamenných schodech dolů. To poslední, co jsme potřebovaly, bylo prozradilo se cinknutím oceli o kámen.

Dveře na konci schodiště byly otevřené dokořán. Opatrně jsem vykoukla za roh.

Byli tam čtyři strážní, všichni ozbrojení mečem a dýkou. Dva seděli ve strážnici u stolu, pohroužení do hry v kostky. Jeden se

opíral o zeď a se znuděným výrazem lhostejně hru sledoval. Oči se mu zavíraly touhou po spánku. Ten poslední se věnoval konvici na malé ohřívací pánvi. Konvice vesele pískala a z hubice stoupala pára vonící kávovými boby. Za tím čtvrtým mužem visel hned na zdi kruh s klíči.

To všechno jsem zjistila jediným rychlým vykouknutím zpoza rohu. Ale nebylo mi moc jasné, jak potichu vyřídit čtyři ozbrojené muže. Bylo nutné to provést opravdu velmi potichu, pokud jsme nechtěly ztropit poplach a zburcovat všechny Maeduny v paláci.

„Kolik?“ zašeptala Sheryn.

„Čtyři,“ odpověděla jsem. „Všichni ozbrojení. A bohužel bdělí.“

„Musíme je nějak zabavit.“ Svlékla si košili tmavě modrých jezdeckých šatů a zůstala jen ve spodním prádle bez rukávů a v rozstřižené sukni. „Myslím, že hezká, malá, napůl opilá služtička by je mohla zaujmout.“

Popadla jsem ji za zápěstí. „Sheryn, ne! Vzpomeň si, co se málem stalo nahoře…“

Ten bleskurychlý pohyb jsem snad ani nezahlédla, ale najednou měla v levé ruce štíhlou, nebezpečně vyhlížející dýku. „Tentokrát jsem se na ně připravila,“ zasykla tiše, ale odhodlaně. „A ty máš svůj meč. A kromě toho – tahle prasata nejsou žádní důstojníci. Nepohrnou se do toho tak rychle.“ Vykroutila se mi a vkročila do chodby.

V duchu jsem zaklela, odhodila jsem purpurový vak na zem a sledovala jsem, jak Sheryn vrávoravě cupitá ke dveřím strážnice. Pobrukovala si jakýsi drobný pijácký popěvek a předváděla dokonalou ukázku ženy, která si zavdala příliš mnoho vína. Ti dva hráči kostek na ni zůstali hledět s otevřenými ústy. Muž, který se opíral o zeď, se pomalu odlepil od studených kamenů a na tváři se mu rozlil výraz čiré blaženosti. Po zbrani sáhnul jen muž u ohřívací pánve.

Sheryn se zahihňala, vklopýtala do strážnice a zabodla tomu muži dýku hluboko do krku. Než se ti další tři stačili vzpamatovat, už jsem tam byla se Ševelící, která se s nimi rychle vypořádala.

Sheryn popadla klíče ze skoby a hodila mi je. Zasunula jsem Ševelící do pochvy na zádech a rozběhla jsem se chodbou dolů. Sheryn popadla louči a běžela za mnou.

První kobka, kterou jsem otevřela, byla prázdná. Bohové, neměla jsem ani tušení, že jsou tak malé! Jen dva lokte široké a jen o něco málo víc hluboké. Brennen, Kenzie i Aellegh byli značně urostlí. Jeden jak druhý si tu ani nemohli natáhnout nohy. Jediným náznakem pokusu o jakési pohodlí byl malý hrbolatý slamník, tenká pokrývka a přetékající kýbl. Otřásla jsem se a rychle jsem dveře zavřela.

Brennen byl ve vedlejší kobce. Seděl vzadu u zdi pod oknem, nohy měl skrčené, ruce položené na kolenou a hlavu v dlaních. Když do kobky dopadlo světlo z louče, kterou nesla Sheryn, ostražitě vzhlédl a oslepeně zamrkal.

„Brennene?“ vyhrkla jsem.

Prudce vyskočil na nohy, dvěma kroky se přenesl přes malou místnost a sevřel mě do náruče. V první chvíli ani nedokázal promluvit. Jestli měl hrdlo sevřené stejně jako já, tak jsem chápala proč.

Konečně mě pustil, zvedl ruku a zajel mi prsty do vlasů. „Propánaboha, Bryndo,“ zašeptal. „Myslel jsem, že jsi také ztracena.“ Hlas měl drsný a chraptivý, jako by dlouhou dobu nepromluvil.

„Nemáme moc času,“ vyhrkla Sheryn břitce. „Kde je Kenzie a Aellegh?“

Vytrhla jsem se Brennenovi a rozběhla jsem se k sousední kobce. Aellegh už byl u dveří, pěsti měl zaťaté a ve tváři vražedný výraz. Když zjistil, kdo je u jeho dveří, chvíli jen tupě zíral a pak se šťastně usmál.

„Jak rád tě vidím, ty moje maličká sestřenko,“ zašeptal. Vysekl mi hlubokou, dvornou poklonu. „Velmi lituji, že ti nemohu nabídnout nic, čím bych tě náležitě pobavil a pohostil.“

„Zajisté mě omluvíš, bratránku, když tvou nabídku pohostinnosti zdvořile odmítnu,“ vypravila jsem ze sebe udýchaně. „Ale to jediné, po čem zrovna teď toužím, je dostat nás všechny odtud pryč.“

„Rozumné přání,“ souhlasil a ochotně kobku opustil.

Rychle jsem běžela k další kobce a otevřela jsem dveře. Kenzie se krčil v rohu, schoulený do klubíčka jako dítě, které trápí zlé sny. Když jsme vtrhli do kobky, ani nezvedl hlavu, jen se stahoval ještě

dál od nás. Ve vzduchu visel těžký zápach, který ve mně vyvolal vzpomínku na Hakkarovu magii krve.

Sheryn přešla k němu a položila mu ruku na čelo. Ucukl a zakryl si hlavu rukama. Ten pohyb byl tak děsivě odlišný od chování Kenziho, kterého jsem znala, muže, který nikdy v životě neváhal vytasit dýku a ani se nikdy nesnažil vyhnout se tomu, co považoval za svou povinnost, až se ve mně něco bolestivě sevřelo.

„Je hluboce omámen zaklínadlem," vydechla Sheryn tiše. „Nemá žádnou tyaddskou krev, která by ho chránila, jako máme my. Potřebuje pomoct."

Vybavilo se mi to beznadějné zoufalství, které jsem pocítila, když na mne Francia v té malé kajutě na lodi vložila své odporné zaklínadlo. Díky své tyaddské krvi jsem byla schopná s tím alespoň bojovat, ale Kenzie byl čistokrevný tyrský šlechtic. Tuhle ochranu neměl. A jestli to, co cítil, bylo jen zpoloviny tak hrozné jako to, co jsem cítila já, musel si myslet, že je navěky ztracen v propastech pekelných.

Brennen a Aellegh vzali Kenziho pod rameny a vytáhli ho na nohy. Hlava se mu bezvládně kymácela, ale když ho ti dva táhli na chodbu, tak se mu nohy pohybovaly a víceméně kráčel s nimi.

Rychle jsme se vrátili k točitému schodišti. Postřehla jsem Aelleghův uznalý výraz, když nahlédl do strážnice a uviděl ty čtyři mrtvé strážné. Sheryn zvedla svou košili a já jsem popadla vak se zlomeným Královtvůrcem a Tiernynovým zlatým řetězem a přehodila jsem si ho přes rameno.

Ten písař za zavřenými dveřmi pracovny si stále tiše pochrupoval. Na kratičký okamžik jsem zauvažovala, jestli ho nemám taky sprovodit ze světa, ale pak jsem změnila názor. Tak jako tak ho čekaly obtížné časy, až bude muset vysvětlovat nejprve svému nadřízenému a pak i samotnému Hakkarovi, jak nechal tři vězně uprostřed noci projít okolo sebe a nechat za sebou čtyři mrtvé strážné. Nepochybovala jsem o tom, že Hakkar pro něj bude mít mnohem příhodnější trest, než jaký bych mu mohla vyměřit já.

O ty dva strážné u kuchyňských dveří jsme se já a Brennen postarali celkem jednoduše. Kenziho, Sheryn a Aellegha jsme nechali ve stínu a pochodovali jsme k nim, jako bychom sem samozřejmě patřili. Když nás zastavili, vytasila jsem Ševelící a jednoho z nich jsem proklála. Brennen zároveň skočil po krku tomu

druhému a uškrtil do. Nikdy bychom se kolem nich nemohli proplížit tak, aby nás neviděli, a toto řešení bylo rychlé a prosté.

Stejně dobře to zabralo na stráže u postranní branky. Hakkar už by taky mohl naučit své stráže, že nepřítel se ne vždycky plíží nočními stíny jako zloděj. Nebo že ne všechny ženy jsou dobré leda tak do postele a na plození potomků.

Ve městě za hradbami nehořela žádná světla. Bylo tam dost stínů na to, aby se v nich skryla malá armáda, natož pět osamělých lidí. Museli jsme si dávat pozor jen na to, abychom se vyhnuli všem pěším hlídkám.

„Teď potřebujeme už jenom koně," usoudil Brennen. „Co hlavní stáje u výběhů?"

„Ne," odporovala Sheryn. Znovu položila Kenzimu ruku na čelo a zamračila se. „Nejdříve do svatyně."

„Do svatyně?" Nedokázala jsem skrýt své překvapení. „Na to nemáme čas."

„Musíme si ho udělat," trvala Sheryn na svém. „Jestli z něho to zaklínadlo nesejmeme, tak nás při první příležitosti prozradí Maedunům. Není schopen ochránit ani sám sebe. A my ho v tomhle stavu taky nedokážeme ochránit, takže bychom ho tu museli nechat."

Kenzie mě v Laringrasu neopustil, byť bych si to tenkrát plně zasloužila. Nemohla jsem ho tady nechat. Přikývla jsem. „Takže jdeme do svatyně."

Ulice ve městě byly pusté a prázdné. Nikde nebylo jediného světélka. Na cestu nám svítil jen srpek měsíce, ale tím vznikal dostatek stínů, které nás skrývaly, a my jsme se mohli po městě pohybovat celkem rychle.

I svatyně na útesu nad řekou byla prázdná. Zdálo se mi, že vypadá nějak jinak, ale nevěděla jsem, čím to je, dokud jsem si nevšimla, že někdo strhal veškerý břečťan z dubů a naházel ho na hromadu pod stromy, kde pomalu usychal. Uvnitř bylo znesvěcení mnohem zřetelnější. Na podlaze vedle oltáře se válela rozbitá kamenná mísa, na které ještě ulpívaly malé chumáče suchých okvětních plátků. Zbytky roztrhaného ozdobného břečťanového

věnce, který představoval Uzavřený kruh zrození, života, smrti a znovuzrození, byly rozházené po zemi. Maeduni udělali co mohli, aby dualitu ze svatyně vypudili, ale byli to hlupáci. Nevěděli, že naši bohové a bohyně jsou víc než jen symboly, které je představují. Tak dlouho, dokud zůstane na Celi jeden jediný dub, nebo tak dlouho, dokud ve stinných údolích poroste jeden jediný lístek břečťanu nebo dokud se jedna jediná hora bude vzpínat k nebesům, dualita tu bude, stejně jako všech sedm bohů a bohyní.

Aellegh a Brennen posadili Kenziho na zem před oltář. Zůstal sedět se zkříženýma nohama, ruce v klíně, oči napůl zavřené, vláčný a poddajný jako spící dítě. Sheryn si klekla před něj, vzala mu hlavu do dlaní a zahleděla se mu hluboko do očí. Kolem úst jí naskočily soucitné vrásky. Spustila jednu ruku a položila si ji na jemnou vypouklinu na svém břichu.

„Myslím, že bychom to mohli udělat takhle," navrhla tiše. „Můžeme ho udělat jedním z nás. Tyaddové mají takový obřad… Za posledních sto let jsme ho použili snad jen čtyřikrát, ale myslím, že by se nám to podařit mohlo. Obzvláště tady. Udělá ho to stejně odolným proti Hakkarovu zaklínadlu, jako jsme my."

„Jak to můžeme udělat?" zeptal se Aellegh.

Sheryn se na nás podívala na jednoho po druhém. „Každý z vás má nějaký díl tyaddské krve a já jsem čistokrevná Tyaddka. Musíme ho…jak bych to řekla…musíme si ho osvojit. Znamená to udělat ho pomocí magie jedním z nás."

Brennen chápavě svraštil čelo. „Už jsem o tom něco slyšel," pravil. „Ale ty čekáš dítě, Sheryn. Nebude to pro to dítě nebezpečné?"

Sheryn si ještě jednou váhavě položila ruku na břicho. „Myslím že ne," odpověděla. „Nanejvýš může dojít k tomu, že Kenzie bude pokrevně spojen s mým synem. Ale nejdříve musíme očistit jeho duši." Podívala se na mě.

„Můžeš to udělat? Můžeš použít svůj dar Uzdravování na to, abys ho očistila?"

Zježily se mi všechny chlupy na šíji. Můj dar byl vskutku skrovný, stačil leda tak na to, abych zastavila krvácení. Ještě nikdy jsem nezkoušela Uzdravovat duši. Torey to uměla a stejně tak i Donaugh, přestože ten dar Uzdravování vlastně neměl. Můj děd

Kian to udělal jednou a zachránil tak moji babičku. Ale já? Dokážu to? A dokážu to, aniž bych jeho duši ublížila?

„Já nevím," zašeptala jsem.

„Už jsi ho přece Uzdravovala," namítla Sheryn. „Už ho přece musíš znát."

„Ale to byla jenom prostá sečná rána mečem. Nic takového jsem dosud nezkoušela."

„Ty jsi naše jediná možnost," prohlásila. „Já mohu provést ten obřad. Na to mám magie dost. Ale nemám vůbec žádný dar Uzdravování."

„Já – já nevím," opakovala jsem. „Já nevím, jestli na to mám sílu."

Nic neříkala, jen tam tak klečela a dívala se na mě. Zadívala jsem se na Kenziho. Seděl na zemi a nepřítomným pohledem slepě zíral na stěnu za mnou. Neměl ani vlastní vůli, aby mě mohl požádat o pomoc.

Klekla jsem si vedle Sheryn. Odsunula se stranou a já jsem položila dlaně Kenzimu na spánky. Začala jsem se soustředit a sbírala jsem všechen dar Uzdravování, který byl v dosahu. Z nějakého důvodu se zdálo, že je tady, ve svatyni duality, silnější. Ve vzduchu kolem a v zemi pode mnou vířila vlákna a proudy moci a síly. Zahleděla jsem se Kenzimu hluboko do očí a vlévala jsem svůj dar do něj.

…A narazila jsem na černočernou tmu. Na tu samou hustou, temnou mlhou, která nás obklopila na bitevním poli u říčky Cam. Vzkypěla a vyvalila se ven, polapila mě a snažila se mě utopit ve svých hlubinách. Bojovala jsem s ní, ale bylo to jako bojovat se samotnou nocí. Byla všude kolem mě, dusivá, hladová, svírající. Nemohla jsem najít nic, čeho bych se mohla chytit. Prokluzovala mi mezi prsty jako rtuť, ve snaze ovinout mi svá chapadla kolem krku. Strhávala jsem ze sebe cáry temné mlhy, ale nemohla jsem uvolnit z jejího sevření ani sebe, ani Kenziho. Zalykala jsem se a dusila se tím hnusem, který mi naplnil nos a ústa, a bojovala jsem o to, abych se vůbec mohla nadechnout. Nemohla jsem ani vykřiknout, nemohla jsem ani přetrhnout to vlákno, kterým jsem se spojila s Kenzim a které mě stahovalo do náruče temného, nehmotného nepřítele.

Byla jsem lapena v černé prázdnotě Kenziho duše. Někdo křečovitě vzlykal. Mohla jsem to být i já. Těžko říct.

„Toto je magie temnoty,“ zašeptal za mnou Donaughův hlas. Cítila jsem, jak se mi na ramena položily jeho ruce a teplo jeho přítomnosti mi propůjčilo sílu. *„Světlo ji zažene. Ty víš, jak tu temnotu roztříštit, dítě. Použij světlo magie vzduchu a země.“* V mysli mi vyvstal obraz planoucí Ševelící.

Ale nedokázala jsem odtrhnout ruce od Kenziho hlavy a sáhnout po jílci za levým ramenem. Rychle mi ubývaly síly. Už jsem nedokázala dál bojovat. Byla jsem naprosto zoufalá. Už jsem ztratila všechnu naději a jen jsem cítila, jak to černé, beztvaré cosi, co ho zaplavilo, vzrušeně tepe vítězstvím.

A pak, v záblesku jasnozřivosti, jsem najednou věděla, co musím udělat. Jak ze mě unikaly poslední síly, pohlceny temnotou, uchopila jsem obraz svého meče. Viděla jsem stříbrné tepání na jílci, který mi vklouznul do ruky a pevně se mi usadil v dlani, viděla jsem lesklou, nádherně vypracovanou čepel se zářícími runami rozesetými odshora až dolů. Rozzářila jsem ji tím nejjasnějším třpytem, jakého byla schopná právě jen Runová čepel. Její světlo se v záplavě barev rozlétlo temnotou a roztříštilo ji na útržky a cáry.

Zasáhla mě hrůza a zuřivost. Nikoliv moje. A nikoliv Kenziho. Vycházela z mlhy samotné. V jediném posledním vzplanutí zuřivého vzdoru se mlha roztrhala jako rozvátá větrem a její útržky pršely kolem mě jako úlomky skály. A pak zmizely i ty.

„Zvítězila jsi, dítě. Tvá magie sílí. Myslel jsem si to.“ Tlak Donaughových rukou na mých ramenou krátce zesílil a pak zmizel.

Po čele se mi řinul pot a stékal mi do očí. Otočila jsem se. Ale po Donaughovi nebylo za mnou ani stopy. Nikdo za mnou nestál, jen Brennen, a ten byl příliš daleko, než aby se mne mohl dotknout.

„Zůstaň s ním, Bryndo,“ zašeptala Sheryn tiše. Rychle se přesunula za mne a položila ruce Kenzimu na hlavu. „Drž ho v tom omámení, jestli to dokážeš. V tomhle stavu je magii více otevřený. Brennene, Aelleghu, k tomuhle jsme zapotřebí všichni čtyři. Stoupněte si za něj. Položte mu ruce na ramena. Rychle.“

A znovu mě zaplavila Kenziho duše, ale tentokrát byla čistá, zářivá a průzračná jako vzduch na horských loukách Skai, jako v lesích po dešti. Zjistila jsem, že mohu jeho duši uchopit do rukou, jako by to byla křišťálová koule, zářivá jako broušený drahokam.

Má duše splynula s jeho a já jsem najednou měla podivný pocit, že vidím všechno jeho očima. Překvapilo mě to a málem jsem ztratila pojem o tom, kdo jsem a co dělám.

Nad sebou jsem slyšela Sherynin hlas. Zněl dutě a doléhal ke mně jakoby z nesmírné dálky. „Síly Celi, přicházíme k tobě jako prosebníci. Tento muž, Kenzie dav Aidan z Tyry, není naší krve, ale i on je jedním z tvých dětí, zrozených v horách Tyry. Přejeme si ho učinit jedním z nás, aby mohl požívat stejné ochrany před temnotou, kterou skýtáš nám."

Neozval se žádný hlas, který by jí odpověděl, ale svatyně kolem nás se naplnila nekonečnou *přítomností* – uklidňujícím teplem a přijetím. Kenzie se mi začal pod rukama probírat k vědomí a já jsem zesílila tlak na spánky. Jeho hluboké zářivé oči hleděly přímo do mých a já jsem se v nich ztratila a spojila jsem se s ním.

Něžný ženský hlas, který vedl odříkávání, provázely mužské hlasy, splývající do tichého chóru. „Ode mne přijmi, Kenzie dav Aidan, muži z Tyry. Svou krev ti dávám. Svou duši ti dávám. Svého ducha ti dávám. Svaly svalům, krev krvi, kosti kostem. Buď zrozen z mého semene."

Sheryn přitiskla své ruce Kenzimu na temeno hlavy a prsty mu zajela do světlých vlasů „Ode mne přijmi, Kenzie dav Aidan, muži z Tyry. Svou krev ti dávám. Svou duši ti dávám. Svého ducha ti dávám. Svaly svalům, krev krvi, kosti kostem. Buď zrozen z mého těla."

Do Kenziho těla se vlévala síla a já jsem ji cítila tak jasně, jako by to bylo mé vlastní tělo. Proudila mu v žilách – proudila nám v žilách – a probíhala po nervech jako hudba, která rozechvívá strunu harfy. Ta zpívající síla ho naplnila, vsákla se do každého svalu, každé šlachy, každého kousku jeho těla. Vzdula se a pak začala proudit z něj k Sheryn.

Kenzie byl vtažen do ní a já s ním, jako bychom byli nerozdělitelně propleteni. Stali jsme se její součástí, sdíleli jsme její tělo a jejího ducha a její duši tím zvláštním jedinečným způsobem, jakým je dítě spojeno se svou matkou. Ta síla přerostla v hlubokou a nehynoucí lásku, naplněnou povznášejícím štěstím. Rostla v něm – v nás – a ožívala tak nádherně a samozřejmě jako ožívá a roste dítě pod srdcem matky.

A pak, stejně jako dítě musí opustit lůno a oddělit se od své matky, tak se odloučil i Kenzie. Ten pocit ztráty byl drtivý. Jeden z nás křičel, ale nemám tušení, kdo. Naplněna bezmezným zoufalstvím jsem zavřela oči.

A když jsem je zase otevřela, byla už jsem zase oddělena od Kenziho a zpátky ve svém vlastním těle. Seděl a zíral na Sheryn a v očích měl slzy. Ale oči měl už zase čisté a vnímavé a už to byl zase Kenzie. A potom, jako novorozené dítě, vypuzené proti své vůli do drsného, nepřátelského světa, svěsil hlavu, zakryl si tvář rukama a rozplakal se.

Znavená Sheryn k němu natáhla ruku. „Povstaň, Kenzie dav Aidan," pronesla něžně, „dítě Nemeary."

Byla tak vyčerpaná, že se najednou začala sesouvat k zemi. Brennen ji zachytil a zvedl tak snadno, jako by to bylo desetileté dítě.

„A *teď* ty koně," pravil Aellegh.

Můj dědeček Kian měl pravdu, když říkal, že Maeduni jsou tak nadutí, že se někdy dokážou chovat jako naprostí hlupáci. Byli si tak jistí, že nikdo a nic nemůže odolat Hakkarovu zaklínadlu, že ke stájím nepostavili žádné stráže. Za chvíli měli Kenzie s Brennenem čtyři osedlané koně, připravené vyrazit.

„Jenom čtyři?" zeptala jsem se.

„Já s vámi jít nemůžu," prohlásil Aellegh. „Mám na Letních pastvinách ženu a děti. Musím se tam vrátit a najít je, a půjdu pěšky." Stiskl si ruce nejdřív s Brennenem, pak s Kenzim a pak se obrátil k Sheryn. „Jsi v dobrých rukou, lady Sheryn," řekl tiše. „Ať vás bohové ochraňují na vaší cestě."

„A tebe na tvé," odvětila Sheryn. „Díky, lorde celwaldo."

Aellegh mi položil ruce na ramena a sklonil se, aby mě políbil na čelo. „Ať tě bohové a bohyně stále provázejí, moje malá sestřenko," popřál mi něžně. Pak se otočil a nasadil ten míle polykající poklus, který dokážou Saesnesané udržet po celé hodiny.

„A ať bohové a bohyně stále provázejí i tebe," zašeptala jsem, a pak jsem nasedla na koně. V tu chvíli jsem věděla, že už ho nikdy neuvidím.

Přebrodili jsme Camusu a zamířili jsme na severozápad k Wysgu a k cestě vedoucí k Mrakonoši, kde žil Sherynin lid.

ČÁST TŘETÍ

VYHNANSTVÍ

24

Úsvit nás zastihl více než čtyři míle severozápadně od Dun Camusu, v malém lesíku na okraji luk a pastvin, které se táhly podél Wysgu. Byli jsme jen jednu či dvě míle na jih od průsmyku Brae Drill, kde kdysi před léty porazil Tiernyn Saesnesany. Jeli jsme po úzké pěšince podél řeky, kterou používali sedláci a pastevci. Cestou jsme neviděli žádné známky po přítomnosti nějakých lidí, jen dvakrát jsme minuli opuštěnou usedlost. Z komínů na doškových střechách nestoupal žádný kouř, ale ze dvorů a stájí se ozývalo bučení dobytka.

Sedláci mohli před Maeduny uprchnout. Nebo mohli být omámeni zaklínadlem. Nad usedlostmi se vznášel příznačný pach Hakkarovy magie.

„Hakkarovo zaklínadlo," poznamenala jsem tiše, když jsme stáli skrytí v lesíku u druhé usedlosti. „Cítíte to? Jako v márnici."

„Ty to cítíš?" zeptala se Sheryn překvapeně.

„Ano. Ty ne?"

„Ne," odpověděla. „Já nic zvláštního necítím."

„Zotročí celý tenhle ostrov," zavrčel Kenzie. „Stejně jako to udělal s Isgardem, Falinorem a Saesnesem."

„Šíří se to z Dun Camusu," prohlásila jsem. „Brzy tu nebude nikoho, kdo by se jim mohl postavit."

„Až na Tyaddy," ozvala se Sheryn zachmuřeně. „A ty, kdo mají tyaddskou krev."

Obloukem jsme se usedlosti vyhnuli a jeli jsme dál.

Mluvili jsme jen málo, každý z nás se v duchu zaobíral vlastními úvahami. Brennen jel mlčky, hluboce ponořen do vlastních myšlenek. Od chvíle, kdy jsme se u stájí rozloučili s Aelleghem, nepromluvil. Ovzduší mezi námi houstlo otázkami, které jsem neměla odvahu vyslovit, protože jsem se bála odpovědi. Ale i když jsem se odvážila zeptat, Brennen umíněně setrvával ve svém mlčení a to mě odrazovalo od dalších otázek.

Těsně před východem slunce jsme si vedle cesty našli mezi břízkami skryté místečko, kde jsme si mohli na chvíli zdřímnout, odpočinout a počkat na noc. Byli jsme příliš unavení, než abychom jedli, a stejně jsme nemohli rozdělat oheň, aby nás kouř neprozradil. Kenzie celkem rychle ustoupil Brennenovu naléhání, že si Brennen vezme první hlídku a Kenziho vzbudí za dvě hodiny.

Pomohla jsem Sheryn připravit na zemi hromadu čerstvě nasekaného kapradí jako lůžko, aby si měla kam lehnout, sama jsem se zachumlala do pláště a schoulila jsem se v mechovém dolíku u padlého kmene stromu, a purpurový vak s Tiernynovým pláštěm jsem použila jako polštář. Cítit skrz záhyby látky tvrdý řetěz a kusy zlomeného Královtvůrce mi z nějakého důvodu přišlo docela příjemné.

Vzbudila jsem se náhle, když mi slunce skrz mladé lístky břízek svítilo přímo do obličeje, a prudce jsem se posadila. Brennen měl vzbudit Kenziho, na kterém byla řada převzít hlídku, ale místo toho seděl shrbeně pod stromem a hleděl přes vrcholky bříz na mraky plující po obloze. Vylezla jsem ze svého dolíku a šla jsem si sednout k němu.

„Měl by sis teď odpočinout," řekla jsem mu.

Sotva se na mě podíval. „Nejsem unavený."

„Unavený možná nejsi," souhlasila jsem klidně. „Ale vyčerpaný jsi určitě."

Obrátil hlavu a podíval se na mě. V ostrém slunečním svitu jsem viděla to, co nemohlo být vidět v noční tmě ani ve slabém svitu loučí. Ani rašící strnisko nových vousů nemohlo skrýt vyzáblou tvář rozrytou vráskami žalu a únavy. Pod propadlýma očima měl tmavé kruhy. Ve všem všudy budil zdání poraženého člověka. Můj

bratr měl vždycky nezlomného ducha. Tento jeho nový rys mě vyděsil. Bylo mu to tak nepodobné.

„Otec je mrtev," řekl hluše. „A domnívám se, že i matka."

Tahle skutečnost sice nebyla nečekaná, ale přesto mi dech uvázl v hrdle a srdce se mi divoce rozbušilo. V očích mě pálily slzy. Zamrkala jsem a zahnala je. Nemohla jsem si dovolit, aby mě můj zármutek odvrátil od mých povinností. Na slzy bude ještě dost času, až bude Sheryn v bezpečí u svého lidu. „Našel tě snad nějaký posel ze Skai?" zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Ne," odvětil. „Zhouba mi to řekla. S jistotou vím jen to, že otec padl v boji."

Zhouba byl meč našeho otce – byla to jeho Runová čepel, dědictví po princi Kyffenovi a všech princích Skai před Kyffenem. Keylan, princ ze Skai, ji nosil ode dne, kdy dosáhl šestnácti let, a před třemi lety ji obřadně předal Brennenovi jako dědici řetězu a čelenky Skai, protože se mu už ruce zkroutily stářím a udržet jílec meče už mu působilo značné bolesti. Ale Brennen se dosud princem ze Skai nestal, a tak byla Zhouba dosud spojena s otcem. Brennen měl dost magie na to, aby s mečem souzněl. Dost na to, aby vycítil, kdy otec zemřel. A když zemřel otec, tak se pouto, které jej spojovalo s matkou, zlomilo a matku to mohlo zabít stejně jako zlomení pouta s Tiernynem zabilo Ylanu. A stejně jako by mne zabilo zlomení pouta s Tieganem, nebýt mé přísahy.

Nemohla jsem plakat. Všechny své slzy už jsem vyplakala pro Tiegana. Už mi žádné nezbyly. Nebylo divu, že už mi nezbyly ani žádné síly na to, abych mohla poskytnout nějakou útěchu Brennenovi.

S vědomím, co ho asi nejvíce trápí, jsem se zeptala: „Pak asi nemáš žádné zprávy ani o Mai a o dětech?"

Tvář se mu křečovitě stáhla žalem. „Ne," zašeptal hořce. „Nic nevím."

Všechno se ve mně sevřelo, když jsem si představila jeho dcerku Lisle a oba chlapce, Eryda a Garetha, v rukou Černých jezdců. Lisle bylo teprve jedenáct, byla na prahu ženství, a chlapcům bylo sedm a tři. Pohladila jsem Brennena po rameni. Nemohla jsem mu dávat falešné naděje.

„Obranu Dun Eidonu povede Rhan," řekla jsem. „Je to schopný člověk. A dobrý velitel a umí si poradit. A Hakkar do Skai nešel.

Rhan ví, jak bojovat s černokněžníky, a má čaroděje, kteří vědí, jak splétat sluneční paprsky do zrcadel. Ani on, ani jeho vojáci nebudou muset čelit Hakkarově magii krve.“

„A Skai je hornatá země. To všechno já vím, ale to nepomůže.“ Položil si hlavu do dlaní. „Bohové v kruhu, Bryno. Měl bych tam být s dětmi a s Mai. Potřebují mě.“

Neměla jsem mu na to co odpovědět. Měl pravdu. Ale my jsme ho potřebovali také. Sheryn na svou obranu potřebovala víc než jen můj meč. Nesla ve svém lůně budoucnost Celi. A právě teď byla mnohem důležitější než kdokoliv jiný z nás.

„Fiala je mrtvá,“ dodal unaveně. Skrz dlaně mu skoro nebylo rozumět. „Vědělas to?“

Položila jsem mu ruku na rameno. Svaly měl napjaté a ztuhlé, ztvrdlé, jako by byly vyřezané z dubového dřeva. „Obávala jsem se toho,“ odpověděla jsem. „Jinak by přece byla s tebou.“

„Svým tělem zachytila ránu mečem, která byla určena mně.“ Zvedl hlavu a podíval se na mne. Oči měl zarudlé. „Měl jsem zemřít místo ní. Byla jako moje druhá duše.“

To pusté prázdné místo, které jsem měla uvnitř a kde kdysi bylo pouto, které mě spojovalo s Tieganem, se sevřelo probuzenou bolestí. Položila jsem si ruku na prsa, abych se uklidnila, a zhluboka jsem se nadechla. „Kdybys zemřel, Brennene, zemřela by také,“ řekla jsem. „Věř mi, Brennene, ona je teď v Annwnu mnohem šťastnější, když ví, že ještě žiješ.“ Můj vlastní hlas mě bodal do uší.

Přejel si rukama tvář a znovu se skrz baldachýn listů zahleděl nahoru na mraky. „Já vím, že to myslíš dobře,“ řekl. „Chceš mě utěšit. Ale to mi právě teď moc nepomůže.“

„Nic ti nepomůže,“ souhlasila jsem prostě. „Já vím, jak bolí zlomené pouto.“

„Ale ty máš ještě svou přísahu.“ S utrápeným výrazem se podíval na mě a svraštil čelo.

„Ano. Prozatím mám svou přísahu. A až ji naplním, budu se moci beze studu k Tieganovi připojit.“

Naklonil se ke mně a stiskl mi paži tak silně, až to zabolelo. „Nemůžeš mě přece opustit i ty, Bryndo,“ vyhrkl zoufale.

„Nemám moc na vybranou,“ odvětila jsem.

„Všichni si přece můžeme vybrat, jestli žít nebo zemřít,“ namítl. „Snad jen v bitvě to neplatí.“

„Uvidíme,“ odtušila jsem vyhýbavě.

Smířil se tím. Těžko mohl dělat něco jiného. Nějakou dobu jsme spolu v tichosti zůstali sedět, oba jsme se zaobírali svými vlastními myšlenkami a čerpali jsme jakous takous útěchu ze společnosti toho druhého. Brennen nakonec zhluboka nabral dech a pomalinku ho vypouštěl.

„Přišel jsem o Zhoubu,“ vypravil ze sebe ztěžka a zavřel oči. Obnovená bolest mu kolem očí vyryla hluboké vrásky. „Jsem jediný princ ze Skai, který kdy přišel o svůj meč. Tohle mi bohové a bohyně nikdy neodpustí.“

V prvním zděšení mě napadlo, že Hakkar teď asi má ve svém držení Runovou čepel, ale Brennen pokračoval věcným, neosobním tónem dál.

„Došlo k tomu, když nás Maeduni zajali. Kenziho, Aellegha a mě. Kenzie se v tu chvíli z toho zaklínadla, z té děsivé černé mlhy, už skoro zotavil. Bojovali jsme u té malé říčky. A tam právě zemřela Fiala. Maeduni nás přemohli čistě početní převahou. Když zabili mého koně a mne zajali, upustil jsem Zhoubu do vody.“

„A sebral ten meč někdo z Maedunů?“ zeptala jsem se.

Potřásl hlavou. „Pokud vím, tak ne,“ odpověděl. „Měl by tam ještě pořád ležet.“ Křivě se ušklíbl. „Můžeme si být jisti jen tím, že nezreziví. Runová čepel ne.“

Runové čepele měly mimo jiné také jedinečnou schopnost najít si samy způsob, jak se dostat zpátky k tomu, kdo byl zrozen, aby je nosil. Nikdo nevěděl, jak to bylo možné, ale Královtvůrce si Kiana našel a Kian ten meč přinesl domů na Celi a později ho předal Tiernynovi. Nebylo tedy nemožné, aby si Zhouba našla cestu zpátky k Brennenovi. Nebo k Erydovi. Stalo se to už dříve, určitě se to tedy může stát znovu. Kovář Wyfydd své meče žárlivě střežil. Jen zřídkakdy se stalo, že padly do nepovolaných rukou a Runová čepel nebojovala pro toho, kdo nebyl zrozen, aby jí vládnul.

„Není ztracena,“ řekla jsem. „Ten meč vyšel z rukou samotného Kováře Wyfydda. Určitě do svého meče vložil dost magie na to, aby tě ten meč zase našel.“

Nevesele se zasmál. „Lépe když je ve vodě, než kdyby upadl do rukou Hakkarovi,“ poznamenal. „To by nám ještě chybělo.“

„To je pravda,“ souhlasila jsem. A pak jsem se vší chladnokrevností, kterou jsem v sobě dokázala najít, prohlásila: „A my teď musíme pro tebe a Kenziho získat nějaké jiné meče. Myslím, že než naše cesta skončí, tak je ještě budete potřebovat.“

„Zůstanu s vámi, dokud nedopravíte Sheryn k jejímu lidu,“ odpověděl. „Pak budu muset vyrazit na Dun Eidon. Musím zjistit, co se stalo s Mai a s dětmi.“

„A právě teď musíš spát,“ prohlásila jsem. „Jestli máš být Sheryn jako její ochránce vůbec nějak užitečný, potřebuješ si odpočinout a načerpat síly.“

Přikývl. „Asi máš pravdu.“

Zvedla jsem hlavu a podívala jsem se na oblohu. Pomalu se blížilo poledne. „Jdi spát,“ řekla jsem mu. „Budu teď držet hlídku a v poledne vzbudím Kenziho.“

Věnoval mi ještě jeden nezdařený pokus o úsměv. „Možná, že teď už budu i schopen spát,“ odvětil. Naklonil se ke mně a znovu mě uchopil za loket, tentokrát mnohem jemněji. „Díky, holčičko.“

Takhle mi neřekl už dlouho. Vyvolávalo to ve mně vzpomínku na krásné staré časy a na to se mi právě teď myslet nechtělo.

Těsně před polednem, právě když jsem začala uvažovat o tom, že ho vzbudím, aby převzal hlídku, se Kenzie probudil sám a vstal. Protáhnul se a přešel přes malou mýtinu ke mně. Už se zase pohyboval tím starým lehkým, pružným krokem, jak jsem ho znala z pevniny, mrštně a pružně jako stříbrný severský vlk. Na jeho obličeji nezůstaly žádné stopy po tupé netečnosti, do které ho dostalo Hakkarovo zaklínadlo.

Posadil se vedle mě a přes rameno se ohlédl dozadu na Sheryn. Od úsvitu sebou ve spánku házela. Byla asi tak vyčerpaná, že ani nemohla klidně spát. Kenzie si utrhl stéblo trávy, proplétal si ho mezi prsty a díval se, jak mu to křehké štíhlé stébélko potřísnilo špičky prstů trávovou zelení, jako by mu nasadilo zelené prstýnky.

„Rád bych věděl, kdy Maeduni objevili ten zmatek, který jsme tam po sobě zanechali,“ prohodil po delší chvíli. „Pravděpodobně asi za úsvitu.“

Zůstalo tam po nás deset mrtvých Maedunů – dva v mých komnatách, čtyři ve strážnici u kobek, dva u kuchyňských dveří a další dva u postranní branky. Docela dost zmatku, jak to přiléhavě nazval. Krátce jsem zauvažovala o tom písaři v pracovně zbrojnice. Velmi pravděpodobně si teď z celého srdce přál, aby byl v tu chvíli někým jiným a někde jinde. „Teď už po nás určitě jdou," usoudila jsem. „Musíme odtud zmizet co nejdříve."

Znovu se podíval na Sheryn. „Tato lady si potřebuje ještě odpočinout," pravil a zhluboka se nadechl. „Ta magie, kterou v noci použila, byla vskutku mocná."

Přitáhla jsem si kolena k sobě a opřela jsem si o ně ruce. Vzpomínka na to podivné spojení s ním, vzpomínka na to, jak jsem s ním sdílela jeho duši a jak jsem se stala součástí všeho, co byl či bude nebo by chtěl být, byla příliš osobní, než abych s ním o tom mluvila. Chtělo se mi na ten zážitek zapomenout, ale nemohla jsem ho vypudit z mysli. Bylo to stejné jako snažit se zapomenout, kdo jsem já.

„Velmi mocná," souhlasila jsem.

Odkašlal si a hrdlo a tváře mu zaplavil nach. „Nerozumím tomu, co jsi – co jste vy – se mnou v noci udělali, ale vím, co jsi pro mě udělala ty. A jsem ti za to hluboce vděčný."

„Nemohli jsme tě tam přece nechat." Podívala jsem se na něj a uvědomila jsem si, že ten nach na jeho tvářích nepochází z rozpaků. Byl to stud. Tyrští šlechtici jsou muži, kteří nosí svou hrdost jako vyznamenání, a díky mně teď věděl, že pýcha může člověka i zaslepit a že ani sebevětší hrdost ho někdy neochrání. Kenziho hrdost dostala od nelidského krvavého černokněžnictví, které Hakkar ovinul kolem jeho duše, těžkou ránu. Nepřijal by žádnou omluvu pro svou neschopnost přemoci zaklínadlo sám. To zaklínadlo ho zanechalo naprosto prázdného a trvalo by mu dlouho, než by se z toho vyléčil. Co ovšem shledával mnohem neomluvitelnějším byl způsob, jakým ho mohlo zaklínadlo donutit zradit své přátele či příbuzné.

„Museli byste," odporoval. „Zradil bych vás při první příležitosti. A přitom bych byl raději nalehnul na svůj vlastní meč, než abych zradil své přátele." Koutky úst mu poklesly v hořkém, nuceném, uštěpačném úsměvu. „Kdybych ovšem měl vůbec nějaký meč, na který bych nalehnout mohl, v tom to vězí."

„Neměl by sis vyčítat, že jsi podlehl stejnému zaklínadlu, kterému podlehlo dvacet z jedenadvaceti našich vlastních vojáků," namítla jsem pokud možno mírně. „Jestli hledáš nějakého viníka, tak to sval na Hakkara. Kromě toho jeho zaklínadlu už podruhé nepodlehneš." Unaveně jsem se postavila na nohy. „Uděláme nejlépe, když vyrazíme na cestu. Vzbuď Brennena. Já jdu vzbudit Sheryn."

Toho dne bylo teplo. Drželi jsme se malé stezky u řeky a dál od hlavní cesty. Byla jsem unavená. Sice jsem v sedle nespala, ale bdělá jsem taky nebyla. Vlastně jsem skoro ani nevnímala. Jak jsme projížděli pod olšemi a vrbinami, které rostly kolem cesty, působila na mě proměnlivá hra světel a stínů jako mámení. Na říční hladině poletovaly sluneční skvrny, jejich odlesky dopadaly na cestu a třpytily se a leskly se a vířily…

…Voda v míse se zatočila a zatřpytila, přelila se do beztvaré, planoucí masy, ale v měňavém závoji mlhy, hrajícím všemi barvami, se neobjevily žádné obrazy. Chvějící se magie nevyjevila žádné tvary ani vnitřní podstatu. Ta záře byla sedlinou magie a hluboko v ní spočívala její podstata. Ta beztvará mlha nenabízela žádné vodítko, podle kterého by se dalo určit, odkud přichází, ani jestli přichází ze severu, z jihu, ze západu či z východu. Ani se z ní nedalo vyčíst nic o vzdálenosti, ze které pochází, jen určení, že přímo odtud ne.

Ta žena se naklonila dopředu a pátravě se zahleděla na hladinu vody. V mihotavém světle louče působila alabastrová dokonalost její tváře až nepřirozeně a byla plná úzkosti. V ruce pevně svírala kámen opracovaný do podoby jakéhosi symbolu a na bledé pleti na krku se jí komíhal zlatý řetěz. Ten podivný kámen v jejích bledých prstech slabě, nepříjemně ostře zeleně světélkoval.

„Kde jsou?" šeptala. „Kam odešli?" Zahleděla se na světélkující kámen, který držela v ruce. „Vládnou silnou magií. Určitě dokážeš zjistit, kde ta magie je. Musíš tu magii získat pro sebe. Kde jsou?"

Třpytící se mlha v míse zakroužila, ozářila nezdravě bledou mužskou tvář a zdůraznila nevrlost, s níž muž hleděl na mihotavou vodní hladinu. Ten pomalý, těžkopádný pohyb jeho ruky nad mísou ještě umocnil pocit znechucení, který z něj čišel.

Jednou rukou se dotknul hlavy, jako by si chtěl ulevit od bolesti ve spáncích. „Jsou maskováni," namítl nedůtklivě. „Něco tu

jasnovideckou mísu kalí. Ještě nemám dost síly, abych skrz to prorazil.“

Posadil se dozadu na paty a pak vzhlédl – a jak jsem stála za tou ženou, zadíval se mi přímo do očí. V očích se mu ostře zableskla jiskřička vzteku.

„Tak přece jsme ještě spojeni, drahá sestřenko,“ zasyčel tiše. „Kde jsi?“

Ustoupila jsem dozadu. Zaskočilo mě to a nahnalo mi to strach.

Prudce se přikrčil, jako by se chystal ke skoku, a naklonil se ke mně. „Kde jsi?“ zařval. „Ukaž mi, kde jsi!“

Zavrtěla jsem hlavou a pokusila jsem se dát na útěk…

…a přišla jsem zase k sobě. Seděla jsem na trávě u řeky a do očí mě bodaly ostré sluneční paprsky odrážející se od vodní hladiny. Sheryn seděla na koni, s otupělým výrazem shlížela na mě na zem, tvář ochablou únavou. Kenzie klečel vedle mě a účastně se na mne usmíval.

„Spadla jsi z koně,“ sdělil mi. „Jsi v pořádku?“

Podívala jsem se na něj. V ústech jsem měla sucho a srdce mi divoce bušilo. „Hledají nás pomocí jasnovidectví,“ vydechla jsem. „Našli stopy magie, kterou jsme použili ve svatyni, a teď se nás snaží najít pomocí jasnovidecké hladiny vody.“

Brennenovi se napjala pleť kolem úst a zbledl. „Našli nás už?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ještě ne. Mikal ještě není dost silný. Ale bude. Musíme se dostat do hor dřív, než nás najdou.“

Kenzie mě chytil za ruku a vytáhl mě na nohy. Když jsem nasedala na koně, pocítila jsem najednou nad tím spojením s Mikalem hluboký údiv. Vždycky předtím, když jsem se dozvěděla, že mě hledá, tak to bylo ve spánku a viděla jsem ho jen ve snu. Tentokrát jsem byla vzhůru – sice unavená a vyčerpaná, ale nespala jsem.

To spojení zesílilo. Ale jestli to jemu usnadní pátrání anebo mně to usnadní se mu vyhnout, to jsem zatím nevěděla.

25

První si těch havranů všimnul Kenzie. Přitáhl koni uzdu a zastavil. Schylovalo se k večeru a na západě už se slunce dotýkalo vrcholků stromů. Kenzie se otočil v sedle, podíval se na mne a ukázal nahoru. Nad stromy před námi kroužilo na vybledlé modři večerní oblohy hejno havranů. Zahleděla jsem se na havrany a zastavila jsem vedle něj.

„Co je to?“ zeptala se Sheryn.

Kenzie ji ostrým posunkem umlčel, svraštil čelo a soustředěně se zaposlouchal. Pak jsem to uslyšela také. Zdálky k nám doléhaly slabé, ale zřetelné mužské výkřiky a řinčení zbraní.

„Co je to?“ opakovala Sheryn svůj dotaz.

„Boj,“ odpověděla jsem. „Někde před námi a ne moc daleko.“

Kenzie naklonil hlavu na stranu, oči upřel někam do neznáma a znovu se zaposlouchal. „Není to nijak velká bitva,“ prohlásil tiše. „Odhadoval bych, že tam není více než nějakých dvanáct lidí.“

V dálce zařičel nějaký kůň ve smrtelném zápase. Můj kůň pode mnou popoběhl a začal se neklidně ošívat. Poplácala jsem ho, aby se uklidnil, a dotkla jsem se jílce Ševelící nad levým ramenem.

„Jak je to daleko?“ zeptala se Sheryn.

„Těžko říct,“ odvětil Brennen. „Bryndo, vezmi Sheryn do lesa. Kenzie a já půjdeme napřed zjistit…“

„Ne,“ vyhrkla Sheryn ostře. „Ať jde s Kenzim ona. Ty zůstaň se mnou.“ Brennen i Kenzie začali překvapeně něco namítat, ale Sheryn je přerušila. „Ona má meč. Bude lepší, když půjde ona a ty zůstaneš se mnou.“

Brennen zaváhal a pak přikývl. „Dejte nám znamení, až bude vzduch čistý,“ požádal nás.

„Až uslyšíte třikrát štěkat lišku,“ odpověděl Kenzie.

Brennen přikývl. Sesedli jsme a Brennen vzal otěže mého a Kenziho koně. Prohlédla jsem purpurový vak, přivázaný za sedlem, jestli dobře drží, a pak jsem na Brennena kývla. Počkal, až Sheryn sjede s koněm z cesty, a pak vyrazil i s našimi koňmi do lesa za ní. V okamžení nám zmizeli z očí.

Kenzie a já jsme se pěšky vydali mezi stromy za zvuky boje. Světlá zeleň, modř a šeď jeho plédu a suknice splývaly s listy stromů, s kapradím a s nízkým křovinatým porostem rostoucím hustě mezi stromy. Pohyboval se v lese jako duch, tak tiše, že ani já jsem jeho kroky neslyšela. Musela jsem skoro běžet, abych s ním udržela krok, a pod mýma nohama praskaly větvičky a šustilo staré suché listí. Výkřiky mužů před námi byly stále zřetelnější. A vzápětí se rozhostilo zlověstné, neblahé ticho.

Stromy prořídly. Kenzie se skryl za kmen starého dubu, jehož spodní větve byly hustě obsypané jmelím a ovinuté popínavým břečťanem. Zvedl ruku, aby mě varoval. To, co jsem původně považovala za mýtinu, byla široká cesta lesem. Nevěděla jsem, že jsme tak blízko hlavní cesty do severního průsmyku.

Snažila jsem se ovládnout dech, abych nesupěla, svezla jsem na kolena za kvetoucí křoviny a odhrnula jsem stranou jednu větev, abych líp viděla.

Přišli jsme pozdě. Už bylo po bitvě. Kenzie v duchu vzrušeně zaklel, soudě alespoň podle zaťaté pěsti, kterou si neslyšně poklepával o stehno.

V prachu cesty a ve zdupané trávě kolem jsem napočítala pět celských vojáků. Vedle nich ležely jejich obnažené meče. Kromě Celanů tu leželo ještě alespoň osm černě oděných mrtvol. Dva z padlých celských vojáků měli na tunice na rameni znak bílého skaiského sokola. Ostatní tři měli Tiernynova rudého jelena.

Mezi mrtvými přecházelo devět Černých jezdců s tasenými meči. Na kraji cesty stál vedle svého koně šedivě oděný kouzelník a

mlčky, nezúčastněně se díval. Ani ne deset kroků od místa, kde jsme se skrývali, ležel jeden z celských vojáků – jeden z těch, kdo měli bílého sokola Skai – a byl ještě naživu. Sténal a tiskl si ruku na krvácející ránu na stehně. Jeden z Černých Jezdců zvedl svůj meč a zabodl mu ho do břicha. Voják zachroptěl a zůstal bezvládně ležet.

Na druhé straně cesty jsme uviděli dalšího Černého jezdce nad dalším Celanem, který ještě dýchal. Když zvedl meč, tak to Kenzie už nevydržel a zaklel nahlas.

„Myslím, že teď už je toho právě tak dost," prohlásil.

Vyřítil se na cestu. Suknice mu jen zavlála, jak přeskočil tělo mrtvého Černého jezdce a sklonil se, aby zvedl meč padlého skaiského vojáka. Černý jezdec byl zastižen nepřipravený a měl sotva čas se otočit, a už se Kenzie tyčil nad ním. Maedun na něj zůstal civět se zdviženým mečem a s otevřenými ústy. Jeho meč se zastavil uprostřed rány namířené na celského vojáka. S tyrským válečným pokřikem, se suknicí divoce rozevlátou, vedl Kenzie svůj meč v divoké ráně obouručním smrtonosným obloukem a málem toho muže rozsekl vejpůl.

V hlavě mi zazněl hlas Ševelící, vysoký, čistý tón, dožadující se pomsty. Vůbec si nevzpomínám, že bych ji byla vytasila, ale najednou jsem prostě shledala, že se nacházím na cestě a Ševelící třímám v rukou. V mém zorném poli se přede mnou míhal jakýsi překvapený černovlasý a černooký obličej. Rozmáchla jsem mečem a obličej se ztratil v proudu krve.

Jen jeden či dva kroky ode mne stál kouzelník. Byl značně zaskočen, ale myslelo mu to rychle, protože před sebou zvedl spojené ruce. Uviděla jsem, jak se mu mezi roztaženými prsty tvoří kalně rudá žhnoucí záře. Nad rudou koulí se třepetalo tenké vlákno černé mlhy.

Magie krve! Ta magie, která obrací zbraně nepřátel zpátky proti nim.

Já jsem neměla to nadání splétat sluneční paprsky do zrcadla. Ale jak jsem zatočila čepelí Ševelící, rozzářila se svým vlastním třpytem. A když se Ševelící zahryzla kouzelníkovi hluboko do břicha, roztála napůl hotová koule magie krve jako sněhová vločka na krbu. Zhroutil se na zem jako hromada prázdných pytlů.

Vzápětí už jsme s Kenzim stáli zády k sobě uprostřed cesty. Černí jezdci nás obklopili ze všech stran. Podvědomě jsem

sledovala Kenziho, jak se rozmachuje mečem do černé masy kolem. Ucítila jsem, jak se čepel mého meče zakousla do svalů a kosti a pak jsem uhnula stranou, když na mě zleva skočil další Černý ezdec. Divoce se rozmáchnul mečem, černá čepel zasvištěla a matně se zableskla. Vedla jsem svůj meč odsekem. Čepel se zachytila za záštitu černého meče a otřes toho nárazu mi proniknul rukou až do ramene. Černý meč mu vyletěl z ruky, vrávoravě ukročil na stranu a Kenzie ho prohnal mečem.

Něco mi škubalo pláštěm. Otočila jsem se a zahlédla jsem černý meč, zapletený do záhybů látky, a divoký, pronikavý pohled černých očí. Černý jezdec se zuřivě snažil uvolnit svou čepel. Jediným krátkým ostrým řezem jsem trhla Ševelící nahoru. Špička meče mu otevřela břicho.

Uvědomila jsem si, že jsem ztratila přehled o Kenzim. Podvědomě jsem uskočila zpátky dozadu a vzápětí jsem koutkem oka zachytila vířící barvy jeho plédu. V jednu chvíli zmizel pod blýskající se černou čepelí a vzápětí zajelo ostří jeho meče do ramene jednoho Jezdce tak prudce, až ho ta rána o kus poponesla. Kenzie na mě vrhnul letmý pohled a divoce se zašklebil. V zelených očích mu plál oheň bitvy. Pak se otočil do střetu s dalším.

Zezadu mi něčí ruka sevřela krk. Jak mi ten Maedun visel na zádech a táhnul mě dozadu a ještě mě zkroutil, jak jsme padali, tak jsem málem upustila meč. Na zem jsme dopadli společně, on navrch. Vyrazilo mi to dech a stisk na krku neúprosně zesílil. Před očima se mi zatmělo. Pokusila jsem se zvednout meč, ale moje ruka mne najednou zradila. Chovala se, jako by mi ani nepatřila.

Černý jezdec náhle ochabnul. Zalapala jsem po dechu a odkulila jsem se pryč zpod jeho těla. Někdo mě chytil za ruku a vytáhl mě na nohy. Stál tam Kenzie a divoce se na mě šklebil.

„Teď byla řada na mně, že?“ zvolal a pak se otočil a vyrazil do víru bitvy.

Neměla jsem ani čas mu poděkovat. Vrhnul se na mě další Maedun a já jsem zvedla Ševelící do střehu.

„Bryndo! Zezadu?“

Ten hlas, který ke mně pronikl přes bitevní vřavu, patřil Brennenovi. Uskočila jsem dozadu a otočila jsem se. Právě včas, abych ho uviděla, jak bere z ochablých rukou padlého skaiského

vojáka meč a jediným pohybem ho vráží do Černého jezdce, který se hotovil probodnout mě zezadu.

A vzápětí vykřikla Sheryn.

Uviděla jsem nějakého Maeduna, jak se zezadu vrhá na Brennena s mečem, který použil jako kopí, ale už jsem to nemohla odvrátit. Jezdec, se kterým se Brennen právě bil, ho neúprosně tlačil zpátky k útočícímu Maedunovi.

Sheryn zaječela cosi nesouvislého a vrhla se na něj. V ruce se jí zableskla štíhlá dýka. Skočila mu na záda jako rozzuřená kočka a znovu a znovu ho bodala dýkou do prsou. Jak padal, tak se zkroutil a pohřbil ji pod sebou.

Sheryn se snažila prodrat zpod jeho těla, ale byl pomalu dvakrát tak větší než ona a zavalil jí nohy a boky. Další Jezdec, který to viděl, přestal dotírat na Kenziho a se zdviženým mečem se řítil na ní s jasným úmyslem setnout jí hlavu.

Můj čas se zpomalil. Zaklela jsem a vrhla jsem se k Sheryn. Zaútočila jsem právě v okamžiku, kdy se černý meč začal snášet dolů k jejímu hrdlu. Ševelící se střetla s černým mečem, zazvonila, černý meč sklouznul po její čepeli, dopadnul do zkrvaveného prachu cesty a o vlásek minul Sheryninu hlavu. Vzápětí se vzduchem mihnul Brennenův meč a rozťal muži hlavu od temene po kořen nosu.

Otočila jsem se do střehu, připravená ke střetu s dalším nepřítelem, ale už tam žádný nezbyl. Na cestě a na trávě ležela jedno přes druhé černě oděná těla, ale žádné už se nehýbalo. Kenzie stál na místě, opíral se o svůj meč a těžce, zhluboka oddechoval. Z rány nad okem se mu řinula krev a stékala po tváři, ale daleko horší byla rána na levé ruce. Rukáv košile měl prosáklý krví. Pomalu se narovnal a předloktím si utřel zpocené čelo. Nad okem mu zůstala další krvavá šmouha. Zasunul meč do pochvy na zádech, nohou odsunul mrtvolu Černého jezdce, aby si uvolnil cestu, a zamířil k celskému vojákovi, kvůli kterému se původně vrhnul na cestu.

Kleknul si vedle něj a položil mu ruku na hrdlo. Nemusel nic říkat, vyčetla jsem to z výrazu jeho tváře. I tento muž byl mrtvý. Kenzie se vrávoravě postavil na nohy a přešel přes cestu k nám.

Brennen stáhnul ze Sheryn mrtvého Meaduna, klenul si vedle ní, sevřel ji do náruče a konejšil ji. Z tváře bledé jako křída

vystupovaly vyděšené, temné oči, ale byla klidná. Klekla jsem si k nim.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

Sheryn přikývla a zvedla pravou ruku. Ze sečné rány pod druhým kloubem ukazováčku a prostředníčku tekla krev. „Mám jen pořezanou ruku,“ odpověděla. „To je všechno. Ani se to nedá nazvat zraněním.“

„Dovol, podívám se na to,“ požádala jsem ji a natáhla jsem se pro její ruku.

Stáhla ji zpět. „Je to jen malé říznutí,“ odporovala. „Měla by ses podívat nejdřív na Kenziho.“

„Mně nic není,“ prohlásil Kenzie. Pořád ještě ztěžka oddechoval. Dřepnul si vedle Brennena. „Když už jste tedy vylezli ven z lesa, tak bych taky rád věděl proč. Myslím, že jsem vám říkal, abyste počkali na štěkání lišky, ne?“

Brennen se na něj zašklebil. „To jsi říkal,“ souhlasil. „Ale když jsme slyšeli, že se ten bojový ryk rozpoutal znova, mysleli jsme si, že byste třeba potřebovali pomoct.“

„To jo. Myslím, že kapku jsme pomoct potřebovali,“ souhlasil Kenzie. „Tak díky.“

Všechno ve mně vřelo vzteky. Popadla jsem Sheryninu ruku, sesbírala jsem vlákna magie kolem sebe a za chvíli se krvácení zastavilo a okraje rány se stáhly k sobě, až zbyla jen tenká jizvička.

„Už jste mohli být oba mrtví,“ zavrčela jsem. Hlas se mi třásl rozčílením. „Tohle už nikdy nedělejte. Zůstaňte schovaní, když je nebezpečí,…“

„To se ode mě očekávalo, že nechám toho Černého jezdce, aby Brennena zabil?“ vyjela na mě Sheryn. Vytrhla mi ruku, kterou jsem jí ošetřovala, a zaťala ji v pěst. „Udělala jsem to, co jsem udělat musela. Přestaň už konečně se mnou zacházet, jako bych byla z broušeného křišťálu a mohla se roztříštit jako nějaká křehká váza.“

„A co kdybys přišla o své dítě?“

Položila si ruku na břicho. „To dítě je v bezpečí. Ochráním ho. Na to mám magie dost.“

Brennen se postavil na nohy a pomohl vstát i Sheryn. „Co se stalo, stalo se a nemá cenu se kvůli tomu hádat,“ prohlásil unaveně. „Musíme vyrazit dál, a to rychle.“

„Nejprve bychom měli pohřbít naše padlé,“ namítla jsem.

Kenzie se ke mně naklonil a vzal mě za loket. „Já vím, že se ti to nebude líbit,“ začal jemně, „ale my je nemůžeme pohřbít. Když je Maeduni najdou takhle, mezi svými mrtvými, tak si budou myslet, že se vojáci pobili navzájem. Když tady ta celská těla nebudou, budou vědět, že jejich muže zabil někdo jiný, a budou po nás pátrat o to usilovněji.“

Měl pravdu. Nakolik mě to bolelo, musela jsem uznat, že má pravdu. Museli jsme se spokojit s modlitbami za mrtvé a s tím, že jsme jim vzdali díky za jejich zbraně, které jsme si vzali, a za plášť v barvě hluboké modři Skai, který si vzal Brennen. Než jsme je opustili, spletli jsme pro ně pět malých břečťanových věnců, představujících znamení Uzavřeného kruhu zrození, života, smrti a znovuzrození a zavěsili jsme je vysoko ve větvích dubu mezi jmelí.

Bylo s podivem, že to nakonec byli sami Maeduni, kdo nás po cestě nepřímo zásoboval vším, co jsme potřebovali. Dun Camus jsme přirozeně opustili s prázdnýma rukama, jenom s tím, co jsme měli na sobě, a s vakem, který jsem nesla. Dokázali jsme si sice toho odpoledne, když jsme vstali, najít pár jedlých kořínků a trochu se jimi zasytit, ale jinak jsem k jídlu neměli nic.

Jeli jsme o hladu celou noc a za úsvitu jsme narazili na další opuštěnou usedlost. V okénkách neblikalo žádné světlo a z komína nestoupal k obloze žádný kouř. Kenzie a já jsme nechali Brennena, aby zůstal se Sheryn, a tiše jsme se vplížili na dvůr.

U kravína postávalo pár vyděšených krav. Minulého večera je zřejmě nikdo nepodojil a stejně tak dnes ráno, přestože každý pořádný sedlák dojí své krávy ještě před svítáním. V prachu mezi záhonky se popelilo několik slepic a na horním břevnu ohrady nakřáple kokrhal červený kohout. Ale sedláka ani nikoho z jeho rodiny jsme tu nikde neviděli.

„Řekl bych, že uprchli před Maeduny,“ poznamenal tiše Kenzie, když jsme se dívali na usedlost skryti za zahradním plotem, hustě obrostlým svlačcem. „Doufám, že najdou přístřeší někde, kde je bezpečněji.“

Přikývla jsem na souhlas, ale těžko jsem k tomu měla co dodat.

V tichosti jsme čekali skoro hodinu a pozorovali jsme usedlost, dokud slunce nestálo vysoko na obloze a nebylo jasné, že už dávno uplynul čas, kdy by sedlák se svou rodinou vstal a obstaral zvířata a zahradu. Ale nikdo se neobjevil.

Když už bylo konečně naprosto zřejmé, že z domu nikdo nevyjde, tak jsem vstala. „Podívám se, co tu ještě kromě zvířat nechali," navrhla jsem. „Přinejmenším budeme mít k obědu trochu mléka a pár vajec."

Obávala jsem se, abychom nenašli v domě zavražděného sedláka i s celou rodinou, ale dům byl tak čistý a uklizený, jako by hospodyně právě skončila s každodenními domácími pracemi. A byl naprosto opuštěný.

Byla to obvyklá selská chalupa. Uvnitř byla jedna jediná velká místnost, na jednom konci s ohništěm a s kuchyňským vybavením a v podkroví byly postele se slamníky. V podkroví by se vysoký muž ani pořádně nenarovnal. Našli jsme také pracovní stůl pokrytý ústřižky kůže a kusy koženého postroje, který sedlák zřejmě spravoval právě předtím, než museli uprchnout. Vedle stolu stál kolovrátek a přeslice s vřetenem zpoloviny plným upředené vlny. Dvě malá okna, jedno v kuchyni a druhé u pracovního stolu, byla vyplněná mastným pergamenem a propouštěla dovnitř slabé nazlátlé světlo.

Rodina tu nechala skoro všechno. Toho rána jsme si pochutnávali na čerstvém chlebu, sýru, mléku, vejcích a tučné slepici. Našli jsme pokrývky na spaní, kus silného, pevného provazu, nějaké lehké kotlíky a pánve a i pár plecháčků pro všechny. Sheryn vítězoslavně ukazovala vřeténko s rybářskou šňůrou a dva tři háčky, které našla v kuchyni.

Zabalili jsme pytlíky s moukou, čajem a sýrem a uvařili jsme všechna vejce, která jsme nesnědli. Teď už vypadala cesta, kterou jsme měli před sebou, trochu nadějněji. Sheryn trvala na tom, že přibalí ještě pár kousků šatstva – jedny prosté šaty, které by jí mohly padnout, dvě košile a tmavou vlněnou sukni. Srolovala jsem je do přikrývek, které jsem si pak venku přivázala za sedlo.

„Nikdy nevíš, kdy se to může hodit," prohlásila. Dlouze, téměř toužebně se rozhlížela po podkroví. „Mohli bychom tu dneska přespat?"

„Přál bych si, abychom mohli," odpověděl Brennen. „Ale jestli pojedou Maeduni náhodou kolem a najdou nás tady, tak toho proti nim moc nezmůžeme."

„Nenávidím spaní na zemi," prohlásila Sheryn. Ale pak posbírala své pokrývky a vyšla za Kenzim ven, kde jsme nechali koně.

Toho dne jsme spali v lese, daleko od hlavní cesty i úzké stezky, která vedla podél řeky. Ale toho dne, díky pokrývkám, které jsme našli, jsme spali mnohem pohodlněji a bylo nám tepleji než předchozího dne. Můj spánek nenarušil žádný náznak Mikalovy přítomnosti ani sny o jeho jasnovideckém pátrání.

Brzy odpoledne jsme vstali a pokračovali v cestě. Té noci jsme ztratili jednoho z koní a málem jsme přišli i o Sheryn.

Jeli jsme volným krokem v řadě za sebou po stezce podél řeky. Cestování v noci, tak jak jsme jeli my, vyžadovalo větší opatrnost a pomalou jízdu. Na cestu nám nesvítil ani srpeček měsíce. Řeka tady byla užší a proud prudší. Koryto bylo plné tajícího sněhu z hor, voda dosahovala až k trávě na kraji stezky a koňská kopyta chvílemi čvachtala v blátě. Noc se pomalu vlekla a bylo stále těžší a těžší udržet se vzhůru.

Kenzie jel v čele, za ním Sheryn, já jsem jela za Sheryn a Brennen za mnou. Nocí se neslo kvákání žab a cvrkot cikád a pomalé stejnoměrné čvachtání koňských kopyt na blátivé stezce působilo jako silné uspávadlo. Byla jsem pečlivě zabalená v plášti, bylo mi teplo a poklidně jsem v sedle poklimbávala.

Sheryn na tom musela být stejně jako já. Ani jedna z nás nedávala pozor, kam koně došlapují. Najednou mne z dřímoty vyburcoval Kenziho varovný výkřik, ale už bylo pozdě.

Okraj stezky se pod koňským kopytem oddrolil a sesul. Sheryn polekaně vykřikla. Kůň sklouznul a začal hrabat kopyty, aby se udržel na nohou, ale nedokázal už pádu zabránit a zřítil se i se Sheryn do řeky. Vzápětí oba zmizeli pod zvířenou hladinou.

Strhla jsem ze sebe plášť a vrhla jsem se ze sedla rovnou do řeky. Studená voda mi vyrazila dech a vzápětí se hladina nade mnou zavřela. Když jsem se zase vynořila, nebylo po Sheryn nikde

ani stopy. Vykřikla jsem její jméno a v odpověď jsem uslyšela slabé volání. Rychle jsem vyrazila dolů po proudu a snažila jsem se plavat ve směru, odkud jsem ji zaslechla.

Pod špičkami prstů jsem ucítila její šaty. Přitáhla jsem se blíž. Ruce se mi zapletly do těžké hrubé lněné látky. Natáhla se po mně, chytila se mě za tuniku a obě nás táhla pod vodu.

Lokla jsem si vody, rozkašlala jsem se a zuřivě jsem se snažila dostat nad hladinu. Visela na mně jako závaží.

„Pusť mě," zařvala jsem jí do ucha. „Pusť se mě, nebo se obě utopíme. Pusť! Já tě vytáhnu. Nenechám tě se utopit. Já tě nepustím."

Měla ještě dost duchapřítomnosti, aby mě poslechla. Zajíkla se a pustila se mojí tuniky. Ucítila jsem, že se trochu uvolnila a otočila jsem ji, abych ji mohla vzít pod rameny a pozadu jí vytáhnout hlavu nad vodu a opřít si ji o své rameno. Proud s námi zatočil a do zad mě udeřilo něco tvrdého. Na obličej se mi připlácla mokrá tráva.

Proud s námi mrštil ke břehu, ale voda tu byla příliš hluboká. Nohama jsem nedosahovala na dno. Horečnatě jsem hmatala kolem, až jsem se chytila trsu dlouhé trávy. Část se ho z promáčené půdy vytrhla, ale zbytek zůstal držet v zemi. Sheryn mi ochable ležela v náručí a nehýbala se.

Mou ruku pevně sevřela čísi dlaň. „Mám tě, děvče," ozval se nade mnou klidný, vyrovnaný hlas, který patřil Kenzimu. „Drž ji pevně."

Nade mne se naklonil Brennen a popadl Sheryn za ruce. Pustila jsem ji a Brennen ji vytáhl z vody. Otočila jsem se a zvedla jsem volnou ruku nahoru. Kenzie ji chytil a jediným rychlým, hladkým pohybem mě vytáhl na břeh. Zůstala jsem ležet na trávě vedle něj, lapala jsem po dechu, kašlala jsem a vyplivovala blátivou říční vodu, které jsem se nalokala.

Sheryn se choulila Brennenovi v náručí, kašlala a třásla se. Brennen ji zabalil do svého pláště, ale i tak se třásla zimou a v těch mokrých šatech by mohla rychle nastydnout.

„Musíme najít nějaký úkryt," prohlásil Kenzie. „Musíme to risknout a rozdělat oheň, nebo tu obě dvě zmrznete. Dokud se pořádně nezahřejete, tak stejně nemůžeme jet dál."

Přikývla jsem. Dosud jsem nebyla schopná vypravit ze sebe ani slovo. Nakonec jsem se dokázala posadit a odhrnout si mokré vlasy

z očí. Do hlavy mě uhodil jílec Ševelící. Málem jsem vykřikla úlevou. Už jsem si myslela, že jsem ji ztratila.

„Ten kůň je pryč," oznámil Brennen. „Sheryn bude muset jet s někým z nás."

„Lépe kůň než tato lady," odtušil Kenzie. „Mohli bychom si najít úkryt někde v lese. Když si rozděláme jen malý oheň, mohly by ho stromy docela dobře skrýt."

Než Kenzie s Brennenem nasbírali suché dřevo a rozdělali oheň, použila jsem svůj dar Uzdravování a vyšetřila jsem Sheryn. Nakolik jsem byla schopná to posoudit, tak dítěti, které nosila pod srdcem, se vedlo dobře a bylo v pořádku v bezpečí jejího lůna. A Sheryn samotná – až na to, jak prochladla – nijak jinak ten pád do ledové vody neodnesla.

Pomohla jsem jí sundat mokré šaty a obléknout si šaty, které si vzala na statku. Byly jí trochu velké, ale byly teplé a suché. Pořád se ještě třásla zimou, tak jsem na ni hodila ještě dvě pokrývky a pořádně jsem ji zabalila. Pak jsem strhala mokré šaty i ze sebe. Jedna z košilí mi byla dobře a sukni jsem měla skoro po kotníky. Jakmile jsem se převlékla, hned mi bylo tepleji. Plášť jsem měla suchý a byl teplý jako pokrývka. Rozvěsila jsem mokré věci po křovích a šla jsem si sednout k Sheryn.

Rozcuchané mokré vlasy jí padaly do obličeje, ve světle hvězd byla bledá. Přitáhla si pokrývky až pod bradu a v pěstích pevně svírala hrubou látku.

„Jak já tohle nenávidím," syčela hněvivě. Hlas se jí třásl vztekem i zimou zároveň. „Jak já tohleto nenávidím! Chci svou komnatu a svůj oheň a svou postel. A chci, aby mi moje služebné přinesly horký čaj a koláčky. Já už nechci myslet na nic jiného než na to, jak se to dítě bude jmenovat, a šít mu malé noční košilky. A rozhodně už se nehodlám teď v noci hnát ještě někam dál."

Kenzie postavil na oheň kotlík s vodou. Když byl čaj hotov, přisedl si k nám i Brennen. Sheryn se k němu otočila a pak se mu schoulila do náruče a tvář si opřela o jeho hruď.

„Chci jít domů," rozvzlykala se. „Já už nechci nic jiného, než jít domů!"

Brennen jí shrnul vlasy z čela. „Vždyť jdeme domů," konejšil ji tiše. „Budeme tam už brzy."

Přišel Kenzie s plecháčkem čaje a nabídl ho Sheryn. „Jedno z tvých přání ti splnit můžeme, lady," pravil. „Myslím, že v noci už cestovat nebudeme. Rozhodně ne dnes. Když nesvítí měsíc, tak je to příliš nebezpečné."

Sheryn si od něj vzala hrníček a sevřela ho v obou rukou. „Omlouvám se," vydechla tenkým, sípavým hláskem. „Já vím, že musíme spěchat. Ale já už jsem tak unavená a je mi taková zima…"

Kenzie vstal, nalil další hrnek čaje a přinesl mi ho. Seděla jsem tam, hleděla jsem na čaj, hřála jsem si dlaně o horký hrnek a cítila jsem, jak se mi po těle rozlévá teplo. Byla jsem tak unavená a najednou se mi udělalo tak zle, až se mi začala točit hlava a v uších mi hučelo.

Hladina čaje v hrnku se zachvěla a objevil se na ní obraz. Z hrnku se na mě díval Mikal. V divokém, vlčím úsměvu na mě cenil zuby.

„Tak tady jsi, drahá sestřenko," šeptal. „Konečně jsem tě našel. Všechny jsem vás našel! Kdepak jenom jste?"

Vykřikla jsem a odhodila jsem hrnek pryč. Dopadl do ohně, čaj se vylil a žhavé uhlíky zasyčely. Ucítila jsem, jak se vlákno, které nás spojovalo, zachvělo Mikalovým vztekem.

Ale tohle vlákno mi taky řeklo, že Mikal už na Dun Camusu není. Jak jeho obraz zavířil na hladině horkého čaje, letmo jsem za ním zachytila odraz stromů a oblohy. Opustil palác a vydal se na cestu za námi.

26

Příštího dne už jsme na tom byli o trochu lépe. Drželi jsme se stezky, která se vinula podél řeky. Jednou jsem letmo zahlédla selskou rodinu pracující na poli, ale ani se na nás nepodívali. Na tu vzdálenost jsem těžko mohla říct, jestli na ně bylo uvaleno zaklínadlo. Ale ať už sem Maeduni vtrhli nebo ne, bylo nutno se postarat o dobytek a práce na polích taky čekat nemohly.

Zastavovali jsme jenom abychom dopřáli koním trochu oddechu a vzali si něco k jídlu. Té noci jsme se utábořili u malého potůčku, na dohled od pahorkatiny, která se jako složené záhyby sukně zvedala před pásem vysokých šedivých skalních štítů Hřbetu Celi.

Rozdělali jsme jen malý ohníček. Seděla jsem u něj, pozorovala jsem, jak po žhavých uhlících poskakují černé stíny a honí měňavý, rudě žhavý žár v nekonečně proměnlivé hře světla a tmy a snažila jsem se na nic nemyslet. Jenže vždycky, když jsem zavřela oči, vyvstaly přede mnou ty chladné, černé oči. Zářilo v nich divé, pološílené světlo. Žaludek jsem měla jako na vodě. Ty dvě magie, které se v Mikalovi svářily, ho připravovaly o rozum. Jasně jsem to vycítila, když se mi zadíval přímo do očí.

Bez ohledu na to, z jakého důvodu se za námi původně vydal, tak to pro něj teď znamenalo jen čiré potěšení, které by měl z naší smrti.

Na druhé straně ohně seděla Sheryn, hleděla do svého plecháčku, který držela na kolenou, a bohaté kadeře plavých vlasů, které jí vroubily obličej, jí ve světle ohně vrhaly přes obličej zlaté odlesky. Mdlá záře ohně jasně vykreslovala dokonalý tvar jedné lícní kosti a zároveň nechávala oči skryté v tajemném stínu. Vedle ní, nalevo ode mě, seděl Brennen, zahalený ve svém tmavomodrém plášti, a téměř v něm splýval se stíny v pozadí. I on zadumaně upíral oči do ohně, ale z jeho výrazu jsem nevyčetla, na co myslí. Vpravo ode mě mlčky seděl Kenzie. Zář ohně zvýraznila slabý stříbřitý třpyt spony na jeho plédu. Ze spletitě tepaného vzoru na lesklém stříbře zřetelně vystupovaly hluboké tmavé linie. I tyhle nízké plameny ohně daly jeho vlasům nádech barvy roztavené mědi, a když zvedl ruku a odhrnul si zbloudilý pramen vlasů z očí, zachytila jsem tlumený třpyt smaragdu na jeho uchu.

Zachvěla jsem se. Tak o tomhle se mi zdálo. Zdálo se mi o tomhle kruhu kolem malého ohníčku, ale v tom snu jsem u ohně viděla i ostatní členy své rodiny. A ti teď byli mrtví. Mí rodiče. Donaugh. Král Tiernyn a královna Ylana. Tiegan. Srdce se mi sevřelo bolestí. Ach bohové, Tiegan… Všechno, co po něm zbylo, byla ta slabá jiskřička života, kterou nosila Sheryn pod srdcem, hluboko ve svém lůně. To dítě, které jsem přísahala ochránit, i kdyby mě to mělo stát život.

A co Mai a její děti? Ve snu osvětloval oheň i jejich tváře a zbarvil je hrůzným krvavým odstínem. Když jsme prchali z Dun Camusu, neměli jsme ze Skai žádné zprávy, a ani teď jsme neměli žádnou možnost, jak zprávu poslat nebo dostat.

Letmo jsem se podívala na Brennena. Seděl tak osamoceně, opuštěný a zamlklý, zahalený do svého pláště. Hleděl do ohně, na čele zamyšlené vrásky, duchem nepřítomen. Téměř hmatatelně jsem cítila jeho bolest, jeho neodbytnou touhu jít ke své rodině. Ale stejně jako já byl ve službách krále a to pro něj bylo přednější než jeho vlastní přání. Mrkla jsem ještě jednou na Sheryn. Služba nenarozenému králi.

Padla na mě únava a podezřele mě začaly pálit oči. Proč se to všechno vlastně stalo? Jak jsme jen mohli dopustit, aby se to stalo? Toužila jsem po tom, aby všechno bylo jako dřív…

U nohou mi něžně bzučela Ševelící. Položila jsem na ni ruku a prsty jsem jemně přejížděla po slonovinovém a stříbrném vykládání

jílce. Cítila jsem její teplo téměř jako by byla živá. Poprvé jsem ji ucítila v ruce – stejně jako ona se setkala s mou dlaní – když mi ji předala má babička. Byly jsme pro sebe stvořeny a obě jsme to věděly – Ševelící i já. Sloužila mi stejně dobře jako sloužila mé babičce. A vyhovovala mi ve všem, co jsem potřebovala.

Na hřbetě prstů jsem ucítila jemný dotyk Tiernynova purpurového pláště, vaku s pozůstatky meče. Myslím, že Sheryn Tiernynův plášť poznala, ale zeptala se na něj jen jednou, chtěla vědět, co to je, co tak pečlivě opatruji. Jednoduše jsem jí řekla, že je to dědictví jejího syna. Neodpověděla, ale víckrát už se mě na něj neptala.

Poslední záblesky světla na obloze pohasly a za tenkým závojem mraků prosvítaly hvězdy. Oheň skomíral a noc se chvěla přelétavými stíny. Ale vlákna, která mne spojovala s mečem, teď zněla jinak, v mollové tónině, hudbou žalu a ztráty. Jako by polovina tónů odešla s Tieganem. Píseň meče nebyla úplná. Já jsem nebyla úplná.

Ucítila jsem na sobě něčí pohled. Zvedla jsem zrak a přes kruh mihotavého světla jsem se střetla s Sheryninýma očima. Neusmála se. Nedala najevo, že by mezi námi bylo něco více než vzájemná opatrná zdvořilost. A pak jsem si uvědomila, že část písně, kterou slyším, přichází od ní. Zněla tou neodbytnou, důvěrně známou melodií, kterou jsme znala, ale nějak jsem si ji nedokázala zařadit.

Zvedla hrnek, který svírala v dlaních, vstala a začala na tu melodii tančit. Podkasaná sukně jejích šatů se jí lehce pohupovala kolem nahých kotníků, šustila v koberci spadaného loňského listí a hladila svěží jarní trávu, která vyrašila na malé mýtině. Nevzhlédla, tančila s pohledem upřeným do hrníčku, který láskyplně svírala v rukou. Tančila sama, sama se půvabně vznášela a pohupovala v rytmu své vlastní hudby.

A pak jsem si uvědomila, co ta melodie znamená, co vlastně znamená ten tanec. Ztratila jsem přehled o čase. Dnešní noc přece byla nocí, kdy časné jaro přecházelo v pozdní. Dnes byl předvečer Beltane, předvečer noci – té jediné noci v roce – kdy se dualita dělí na svou mužskou a ženskou podstatu a spojuje se jako muž a žena a zajišťuje tak bohatou úrodu polí a lesů a plodnost řek a moří. Dnes v noci měly plát v dubových hájích po celé Celi obrovské ohně, na západě na úbočích hor, na východě na stráních kopců, na počest

duality. Dnešní noc se měla naplnit hudbou dud a fléten, harf a zvonků a na celém ostrově měli muži a ženy tančit na oslavu nového života.

Ale této noci nevzplály žádné ohně. Jako černý háv padla na ostrov temnota maedunského vpádu. Král Celi byl mrtev, jeho lid úpěl pod maedunským útlakem. Píseň, kterou zpívala Sheryn, odrážela ten žal. Zpomalila rytmus hudby, obvykle tak radostné a živé, na tichý, smutný žalozpěv v zádumčivé mollové tónině. Její tanec byl spíš smutečním obřadem než oslavou.

„Tančím pro ty, kdož jsou ztraceni," šeptala. „Tančím, aby bohové věděli, že jsme nezapomněli."

Můj hrnek stál na měkké půdě u mého boku, do poloviny naplněný pramenitou vodou. Sáhla jsem po něm a vstala jsem. Plecháček jsem pevně sevřela v dlaních. Nebyl ani zdaleka tak krásný jako hladce vyřezávané dřevěné poháry vykládané stříbrem, na které jsem byla v předvečer Beltane zvyklá. Mé nohy si našly svůj vlastní rytmus a jakoby samy od sebe začaly tančit. Rozpustila jsem si vlasy a cítila jsem, jak se mi nahrnuly do obličeje. A pak už mě uchvátila hudba a přestalo záležet na tom, že mám na sobě starou, zmačkanou košili a tuniku a špinavé kalhoty místo náležitě bílé krátké tuniky, a nezáleželo ani na tom, že hrnek, který jsem svírala v dlaních, byl plechový. Tančila jsem na počest duality, protože jsem této noci představovala ženskou polovinu božstva, a tato noc byla zasvěcena dualitě.

Brennen vstal a sundal si boty a plášť. Nahoru na plášť opatrně odložil meč a vstoupil do kruhu. Na tvářích mu zasychaly stopy slz a já jsem věděla, že myslí na Mai a na to, jak po dvanáct let trávil tuto noc jen s ní. Jejich syn Gareth byl dítětem Beltane, počatým na jemné jarní trávě pod širým nebem, v dubovém háji na úbočí hor u Dun Eidonu, a jako dvakrát požehnaný se mohl pyšnit tím, že jeho otcem je bůh a jeho matka bohyní.

A nakonec vstal i Kenzie. Rozepnul si stříbrnou sponu na plédu a než ho odložil na ztrouchnivělý kmen, na kterém předtím seděl, tak ho pečlivě složil. Ve slabém světle ohně zazářila jeho bílá košile. Přes svou obrovitost se v kruhu pohyboval pružně a půvabně.

Tančili jsme kolem ohně. Čtyři páry nohou se pohybovaly v rytmu udávaném Sheryniným zpěvem. A pak Kenzie nasadil svůj

vlastní bezeslovný zpěv. Jeho sytý baryton splynul se Sheryniným sopránem a dal vzniknout melodii neslýchané krásy, kterou jsem nikdy předtím neslyšela.

Sheryn se pohupovala a vlnila jako vrbový proutek ve vánku a pak se zastavila před Brennenem a zvedla svůj hrníček. „Medovinu, lorde?“ zašeptala.

Brennen strnul uprostřed pohybu, najednou byl toporný a neohrabaný. V obličeji byl stejně ztuhlý jako v pohybu a zaváhal. V první chvíli jsem si myslela, že se odvrátí, ale pak si od ní hrníček vzal.

„Je to pro mě čest, lady,“ vydechl hořce. Zvedl hrníček k ústům a vyprázdnil ho a pak ho odhodil směrem k našim sedlovým vakům. Sheryn ho vzala za ruce a začali tančit společně. Zavřela jsem oči a odvrátila jsem se. Nesnesla jsem už dál pohled na bolest v jeho tváři.

Chvíli jsem se dívala na Kenziho, jak tančí se zavřenýma očima, ztracen ve své vlastní hudbě. Srdce se mi rozbušilo a najednou jsem s překvapením zjistila, že mu jdu vstříc. Vycítil mou přítomnost, otevřel oči a překvapeně se na mne ze své výšky podíval.

Zvedla jsem svůj hrneček s pramenitou vodou. „Medovinu, lorde?“

V očích se mu cosi pohnulo. Mohlo to být překvapení. Nebo snad pobavení? Těžko říct. Ale usmál se.

„Já to nemohu přijmout, děvče,“ odvětil tiše.

Ruce se mi roztřásly. „Je předvečer Beltane,“ zašeptala jsem. Nenáviděla jsem se, když jsem slyšela, jak se mi chvěje hlas. „Vzdávám čest bohům a bohyním. Medovinu, lorde?“

Uklonil se. Teď už se neusmíval. „Je to pro mě čest, lady,“ odvětil. Vzal si ode mne plecháček a vyprázdnil ho. Pak mě vzal za ruce a sklonil se ke mně a políbil mě. Po tom všem obrovském pokoření jsem se ještě navíc zhroutila v slzách. Vzal mě do náruče a odnesl mě do stínů dubů a jilmů. Jediné, čeho jsem v tu chvíli byla schopná, byl usedavý pláč na jeho hrudi. Sednul si se mnou do trávy a konejšil mě v náručí jako dítě. Obrovskýma rukama mě hladil po vlasech a něžně na mě mluvil, jako bych opravdu byla jen nešťastné, sklíčené děvčátko. Nerozuměla jsem slovům, která mi šeptal, ale jeho tón byl něžný a konejšivý a byla to slova útěchy.

Když už mi i slzy vyschly, odtáhla jsem se a podívala se na něho. I jemu se na tvářích leskly slzy. Zvedla jsem ruku a dotkla jsem se jich. Sklonil hlavu k mým ústům a já jsem byla ztracena. Nemyslela jsem si, že tak velký muž dokáže být tak něžný, ani že tak obrovské ruce dokážou tak jemně přejíždět po ženském těle. A dostalo se mu ode mne odezvy, o které jsem ani netušila, že bych byla schopná mu ji poskytnout, odezvy mého těla a pak i mé mysli a konečně i mé duše. Mé odpovědi byly zpočátku jen něžné a sladké, ale rychle se rozhořely ve vášeň. Tam na té jemné, hebké jarní trávě pod duby a jilmy jsme znovu splynuli v jedinou bytost. Jenže tohle už bylo jiné splynutí než to první, které nás spojilo ve svatyni na Dun Camusu. Teď už jsem neměla pocit, že jsem se rozplynula v jeho duši. On zůstal Kenzim a já jsem byla Brynda a nepřestala jsem si to uvědomovat. Ale to potěšení ze spojení Kenzie-a-Brynda bylo obrovské a nesmírné a sladké a přišlo mi samozřejmé a správné. Někde v prázdnotě, která zůstala po přetržení pouta s Tieganem, ožívaly slabé útržky nitek radosti a něžně zářily v temné nicotě.

Když nakonec vášeň opadla a já už jsem si začala uvědomovat zase samu sebe jenom jako Bryndu, zůstali jsme si tiše ležet v náručí. Hvězdy na obloze se pomalu posouvaly. Lovkyně následovala rodící se měsíc, já jsem se na ni dívala a s tváří opřenou o Kenziho hrudník jsem naslouchala pomalému, jistému, uklidňujícímu tlukotu jeho srdce.

„Bryndo…“ Zvedl ruku a pohladil mne po vlasech. „Nemusíš mi na to odpovídat, ale já to říci chci.“ Zaváhal, a když zase pokračoval, zněl jeho hlas chraptivě a napjatě. „Bryndo, má duše spočívá v tvých dlaních.“

Zavřela jsem oči bolestí a skousla jsem rty. Neměla jsem mu na to co odpovědět. Nebylo to tak, že by jeho duše mohla najít úkryt v mých dlaních a v mém srdci, protože já jsem neměla srdce, které by mohlo poskytnout úkryt jiné duši. To, co mi bušilo v hrudi, nebylo nic než chladný škvarek, suchý a ohořelý a spálený, rozervaný a roztříštěný zlomeným poutem.

Pokusila jsem se promluvit, ale nebyla jsem schopná vydat ani hlásku. Kenzie sklonil hlavu a přitiskl si mou ruku na tvář. „Já vím,“ řekl něžně. „Já jsem muž, který by se měl stydět. Nevyčítám ti, že mne nechceš.“

Jeho hlas byl podivně chraplavý a já jsem věděla, kolik ho toto přiznání stojí, jak těžce to nese jeho hrdost. „Tak to není," vyhrkla jsem. Shrnula jsem mu z tváře pramen vlasů. „Nikdy to tak nebylo, Kenzie. A nikdo ti nemůže vyčítat, že jsi podlehl Hakkarovu zaklínadlu. Ani já ti to nevyčítám. Věř mi, že ne. Já jen – já nemám nic, co bych ti mohla nabídnout."

Chvíli zůstal zticha. „Díky," odvětil nakonec. Pak zvedl hlavu a políbil mě na čelo. „Děkuji ti a rozumím," zašeptal. „Tvůj zármutek je příliš hluboký a živý, než abys to mohla přijmout. Ale i zármutek časem odezní. A až se to stane, chci, abys věděla, že ti jsem nablízku."

Opřela jsem se o lokty, nadzvedla jsem se a podívala se na něj. Rozcuchané vlasy mu zastínily oči i tvář, ale čistá linie nosu a lícních kostí ve světle hvězd vystupovala jasně.

„Ty si mne vážíš," řekla jsem nakonec. „Až doprovodíme Sheryn k jejímu lidu, tak to bude něco, o čem budu přemýšlet."

Zvedl ruku a přejel prstem po obrysu mých úst. „Vřelé díky, má milá," zašeptal něžně. „Tiegan chtěl, abys mu přísahala ze dvou důvodů. Kromě toho, že jsi měla ochránit Sheryn, měla jsi ochránit také samu sebe. I tohle je něco, o čem asi budeš chtít přemýšlet. Chtěl, abys zůstala naživu. Aby ses i ty dostala do bezpečí."

Příštího dne brzy odpoledne se před námi začalo zvedat úpatí pahorků lemujících Hřbet Celi. Země byla skalnatější a lesy hustší. Zvlněné mercianské pláně i s jejich lesíky jsme brzy nechali za sebou a každou hodinou jsme se blížili k vysokým skalním štítům.

Opatrnost vyžadovala, abychom jeli pomalým krokem, ale pocit naléhavosti, který mne šimral v žaludku, mne nutil hnát koně tryskem. Pár mil za námi jel v čele oddílu Černých jezdců Mikal a pátral po nás. Ale díky tomu, že jsme se Sheryn udržovaly malé maskovací zaklínadlo, nemohl naši polohu přesně zjistit. Po tom děsivém okamžiku, kdy jsem seděla roztřesená u toho malého ohníčku, jsem už další Vidění neměla. Stačila malá chvilka nepozornosti a on naší ochranou snadno pronikl. Příliš snadno. Doufala jsem, že to neznamená, že by snad jeho magie zesílila.

Jeli jsme v řadě za sebou, Kenzie v čele a já na konci. V jeho zářivých vlasech se odrážely skvrny slunečního světla, které mezi listy stromů dopadalo na cestu a rozzářilo je do barvy leštěné mědi. Tlumená modř, šeď a zeleň jeho suknice a plédu se ztrácely v barvách lesa. Vypadal uvolněně, jednu ruku měl opřenou v bok, a jen drobné pohyby hlavy, jak pozorně sledoval les po stranách a před sebou, prozrazovaly jeho napětí.

Mezi Kenzim a mnou jel Brennen. Za ním v sedle seděla Sheryn a pevně se ho držela kolem pasu. Byla bledá, oči měla zavřené a hlavu si opřela o jeho záda, do malého důlku na páteři mezi lopatkami. Od tmavé modři jejího pláště se ostře odrážela její bledá tvář. Dělalo mi to starosti. Ještě se úplně nevzpamatovala z toho pádu do řeky a taky jsem věděla, že v nepohodlí tábora bez ohně se pořádně nevyspí. Ani pořádně nejedla. Při tom výbuchu vzteku předminulé noci poté, co jsme ji vytáhli z řeky, se jen letmo zmínila, že se necítí dobře, a rozhodně nesouhlasila s návrhem, že budeme zastavovat častěji, aby si mohla odpočinout.

Musela jsem připustit, že mě to překvapovalo. Byla tvrdší a odolnější, než bych do ní řekla. Koneckonců, byla to Tyaddka, a jak sama řekla, Tyaddové vydrží hodně.

Jarní sluníčko mě hřálo do zad a vzduch byl plný vůní kypícího jara a kypré vlhké půdy. V mezerách mezi kameny na cestě nadšeně rašila mladá tráva a mezi světle zelenými vějíři listů mladého kapradí planuly smetanově bílé květy lesních květin. Vzduchem se nesly svatební písně ptáků. Všichni opeření zpěváci horlivě volali své družky a pramálo se zajímali o starosti čtyř lidských bytostí, trmácejících se mezi nimi. Podívala jsem se nahoru a uviděla jsem, jak se na mě nestoudně drze upírá oko drozda. Rezavě rudá hruď se mu dmula pýchou a štěstím a nadšenou písní vyléval své srdce nenápadné samičce, oděné ve stydlivé hnědi.

Kenzie prudce přitáhl koni uzdu a na místě ho zastavil. Naklonil se dopředu a pátravě se zadíval mezi stromy před sebou. Zarazila jsem koně vedle Brennena se Sheryn a snažila jsem se prohlédnout skrz husté listoví.

Chvíli jsem před sebou neviděla nic než stromy a pak jsem zjistila, že stromy řídnou a kus před námi je mýtina. Byli jsme po větru a ve vzduchu se vznášel slabý, ale neklamný kouř z hořícího dřeva.

„Tam před námi je vesnice," pravil Kenzie tiše. „Vlastně to, co tam z vesnice zbylo…" Jeho hlas se vytratil do ztracena, když k nám dorazil nasládlý pach smrti a rozkladu. Podíval se na mě, pak na Brennena a svraštil čelo.

Sheryn zvedla hlavu. V první chvíli se jen slepě, zmateně rozhlížela a pak ztuhla, když si uvědomila, co cítí. „Černí jezdci?" zeptala se.

„Nepřekvapilo by mě to," řekl Kenzie. Podíval se na Brennena. „Asi bys měl zůstat tady s lady Sheryn a Brynda a já se půjdeme podívat, jestli tam po nich zůstalo něco, co by se ještě dalo zachránit."

Sheryn pevně semkla ústa. „Nemusíte tak šetřit mé city," vyjela na něj. Hlas se jí třásl vzteky. „Už jsem poznala, co Černí jezdci dokážou."

A já zrovna tak. Ale přesto se mi nad tím, co jsme našli ve vesnici, udělalo zle. Už jsem slyšela vyprávět, jak vztekle a zuřivě kdysi plenili zemi Saesnesané, ještě před tím, než je Tiernyn porazil u průsmyku Brae Drill a uzavřel se saesnesským celwaldou Elesanem mír. Kolovalo mnoho historek o tom, jak za sebou nechávali vydrancované a vypálené celé vesnice a jejich obyvatele pobité jako ovce. Ale žádný Saesnesan určitě nikdy nevěšel muže a ženy na jejich vlastní dveře a nestahoval je z kůže, ani nepřibíjel nemluvňata na stromy. Tady nezpíval žádný pták. I ti malí hlodavci byli pryč, odrazeni pachem magie krve. Nemohla jsem se na to dívat. Zvedl se mi žaludek a musela jsem odvrátit zrak.

Ta vesnice nebyla velká – jen pět šest kamenných domů se střechami, které předtím, než sem dorazili Černí jezdci a spálili je, pokrývaly došky. Domy stály v kruhu kolem návsi a uprostřed byla obecní studna. Lidé, kteří tu žili, se pravděpodobně živili převážně lovem. Ale teď už tu žádní nezůstali. Žádní živí.

„Je tu nějak málo mrtvých na to, aby to byli všichni, kdo tu žili," ozval se Brennen. Jeho hlas zazněl do nepřirozeného ticha napjatě a drsně. „Někteří museli uprchnout do hor." Ve vzduchu vířily hutné, odpudivé výpary magie krve. Vypadalo to, že nalevo ode mne je to silnější. Sesedla jsem a opatrně jsem vyrazila přes zaneřáděné prostranství. Obrnila jsem se proti pohledu na zkrvavené mrtvoly stažené z kůže. Takhle silně jako teď jsem už ten puch jednou cítila, a to bylo na terase Dun Camusu, před Ylaninou komnatou.

Ve špíně a prachu mezi dvěma vypálenými domy leželo tělo ženy. Na sobě měla smetanově bílé roucho kněžky. Vesnice této velikosti neměla svatyni, kde by sloužili velekněz a velekněžka a dvanáct knězů a kněžek, ale i v té nejmenší svatyni musel být vždycky alespoň jeden kněz nebo kněžka. A ti mívali nějakou magii.

Tato kněžka ležela na boku a ruce a nohy měla svázané. Ani ve smrti ji neopustil výraz děsu a hrůzy, který jí znetvořil tvář. Břicho měla otevřené rozšklebenou zející ránou, vnitřnosti jí vyhřezly ven a ležely kolem ní rozházené v prachu.

Zalapala jsem po dechu, jako by mě někdo praštil pěstí do břicha. Odvrátila jsem se a zjistila, že vedle mě stojí Kenzie a zděšeně zírá na znesvěcené, zohavené mrtvé tělo.

„Zplozenci pekla," zamumlal. „Co to je?"

„Mikal," vypravila jsem ze sebe tiše. „Vzal si její magii." Podívala jsem se nahoru na pohoří, které se strmě zvedalo na západě. „A právě teď není daleko odtud a je mezi námi a horami."

27

Kenzie na mě chvíli strnule zíral a pak se zahleděl k horám.

„Jak jen se sem mohl tak rychle dostat?“ zeptal se. „Jak se vůbec dokázal dostat před nás?“

Svaly na ramenou mi najednou ochably, jako by už dál nemohly nést tíhu mých rukou. Cítila jsem se stará a unavená a lhostejná. „Jeli jsme podél řeky, sledovali jsme každou její zatáčku, každý zákrut,“ odpověděla jsem. „Jel po cestě a ta vede k horám přímo jako letící šíp. My jsme nejeli příliš rychle, protože jsme cestovali převážně v noci. Kdyby ses nemusel starat o to, jestli uštveš své koně nebo ne, nebo kdybys měl každých pár mil čerstvého koně, dostal by ses sem z Dun Camusu lehce za dva dny. Čeká tam na nás. Já to vím.“

Zaklel a pak si povzdechnul. „No dobrá, tak se na to tedy musíme dívat z té lepší stránky,“ usoudil. „Dosud nejsme ani poražení, ani vyčerpaní. A ani zajatí.“

Klekla jsem si vedle kněžky a přeřezala jsem provazy, kterými byla spoutána na zápěstích a kotnících, a pak jsem jí přetáhla šaty tak, abych zakryla tu strašlivou zející ránu na jejím břiše. Nebylo možno zjistit, kolik magie Mikalovi předala, ani kolik síly teď Mikal má. I to chladnokrevné zohavení ostatních mrtvých těl ve vesnici mělo zvláštní, odporný význam. Posiloval svou celskou magii tím, že oloupil o magii tuto ženu. A zároveň posiloval své

krvavé černokněžnictví tím, že vyvraždil celou vesnici. Byli jsme v podhůří Hřbetu Celi. Ve všech horských oblastech bylo maedunské černokněžnictví méně účinné, protože hory byly odjakživa zasvěceny bohům a bohyním. Jejich světlo a moc byly silnější.

Když jsem vídala Mikala ve svých snech, byla s ním vždycky Francia. Byla s ním i teď, byla s ním i v téhle vesnici? Ona celskou magii používat nemohla, ale zcela určitě ovládala krvavé černokněžnictví. Tolik vraždění, tolik hrůzy a tolik prolité krve jí určitě mohlo poskytnout sdostatek moci, aby její zaklínadla působila dokonce i v takové blízkosti hor.

Otřásla jsem se, když jsem se pokusila jen odhadnout, jaký to mohlo mít účinek na Mikala – o kolik mocnější by teď asi mohl být.

Když jsme se s Kenzim vrátili zpátky na náves mezi vypálené domy, klečela Sheryn pod dubem u studny a v náručí kolébala mrtvé nemluvně. Našla někde kus pokrývky a zabalila ho do ní, a tichounce, něžným, roztřeseným hlasem, mu pobrukovala ukolébavku. Když jsme se s Kenzim přiblížili, jemně položila drobné tělíčko na zem a vstala. Pak se rozběhla k Brennenovi a schoulila se mu do náruče. Celá se třásla a zmateně se rozhlížela kolem. Byla ještě bledší než předtím. Podívala se na mě, pak na Kenziho; hluboké oči jí ztmavly hrůzou.

„Musíme je pohřbít," prohlásila. „Alespoň tohle jim dlužíme. Nemůžeme je tu jen tak nechat napospas dravé zvěři."

„K téhle vesnici se žádné zvíře ani nepřiblíží," odpověděla jsem. „Ten puch maedunského krvavého černokněžnictví je udrží v uctivé vzdálenosti."

„Sheryn má pravdu," ozval Brennen. „Musíme je pohřbít. Takhle je tady nechat nemůžeme."

„A máme na to vůbec čas?" zeptal se Kenzie. „Maeduni se mohou vrátit."

„Ty bys své lidi takhle opustil?" vyjela na něj Sheryn ostře a vyzývavě do něho zabodla svůj zrak. „Museli jsme nechat nepohřbené ty vojáky, ale nemůžeme nechat nepohřbené ty lidi tady. Já je tak nenechám. Ne ty děti…"

„Mikal se sem nevrátí," prohlásila jsem. „Sem ne. Počká si na nás na hlavní cestě, až budeme projíždět skrz průsmyk."

„Můžeme se té cestě nějak vyhnout?“ zeptal Kenzie. „Přes hory určitě vedou nějaké menší cesty, stejné jako ta, po které jsme jeli dosud.“

Brennen se zachmuřeně podíval nahoru na vysoké strmé skalní štíty a tiše zaklel. „Přes Hřbet jiná cesta nevede,“ odpověděl. „Ke Hřbetu vedou stovky cest, ale ani ne půl tuctu vede přes něj. Pokud pojedeme na koních, tak jinudy nemůžeme. Jestliže si nechceme zajet patnáct mil na jih k další hlavní cestě, musíme jít tímhle průsmykem.“

„Pak tedy pohřbíme mrtvé a podíváme se, jestli nepřijdeme na nějaký nápad, jak se dostat kolem něj,“ navrhnul Kenzie.

Zabralo nám větší část odpoledne, než jsme vykopali příkop a nasbírali kameny na náhrobky. Sheryn našla v rozvalinách domů další cáry pokrývek a zabalila do nich ta malá tělíčka a já jsem mezitím s Kenzim upravila pro pohřeb dospělé. Než jsme položili na dlouhý náhrobek poslední kámen, vybledly na obloze poslední barvy soumraku a začala padat tma. Brennen se narovnal a rukávem košile si setřel z čela pot.

„Najdeme si někde poblíž místo na přenocování,“ rozhodl. Rozhlédl se kolem sebe po zničené vesnici a ušklíbnul se. „Ale tady ne. Myslím, že bude lepší, když půjdeme nahoru na stráň do lesa.“

Hluboko v lese nad vesnicí jsme si pod skalním převisem našli krytý dolík a zařídili jsme si tam na noc tábor. Ze skály vyvěral malý pramen a ve vzduchu se chvělo zurčení padající vody poskakující přes mechem obrostlý okraj nádržky. Jako mnoho pramenů v horách byl i tento zasvěcen Adriel, Paní Vod.

Před mnoha a mnoha lety, tak dávno, že jeho obrysy na skále vystupovaly už jen jako stín, někdo vytesal hluboko do kamene nad nádržku znak Adrielina kouzelného džbánu. Vody v nádržce bylo tak na loket hluboko a byla tak čistá, že na písčitém dně nádržky byl zřetelně vidět každý oblázek, každé zlaté zrnko písku. Tu noc jsme spali pod ochranou bohyně, která byla ze všech sedmi bohů a bohyň tou nejlaskavější a zároveň tou nejkrutější.

Zadívala jsem se přes oheň na Brennnena a Sheryn. Brennen seděl opřený zády o skálu kousek od pramene a Sheryn vedle něj.

Od Beltane se mu držela tak nablízku, jak to jen šlo, a myslím, že mu to nebylo moc příjemné. Věděla jsem, že jí jeho přítomnost dává větší pocit bezpečí, než jsem jí mohla poskytnou já, ale nebyla jsem si jistá, jestli souhlasím s tím, kam by tahle rychle postupující závislost na Brennenovi mohla vést. A podle napjatého výrazu v Brennenových očích si tím nebyl jist ani on.

Kenzie chytil do oka králíka a ten teď prskal na rožni nad ohněm. S nevelkým nadšením jsem pekla placky. Po tom všem, co jsme viděli ve vesnici, jsem neměla na jídlo ani pomyšlení. A pochybovala jsem, že by měl na jídlo náladu někdo jiný. Ale přesto jsme v tom nesmyslném vaření pokračovali.

Myslela jsem na Mikala, který teď byl někde před námi a číhal na nás jako pavouk u své pavučiny. Ale kde přesně se vlastně skrýval? Podívala jsem se nahoru, ale zalesněné hory byly zahalené tmou. A ten průsmyk bych odtud neviděla ani za denního světla. Odtud, z místa, kde ležela zničená, vypálená vesnice, vyhlížel Hřbet Celi jako jednolitá hradba stromů, skal a zasněžených štítů. Průsmyk se před člověkem otevřel zcela nečekaně, ve chvíli, kdy cesta zahnula kolem skalního výběžku, na jehož úpatí jsme nyní tábořili.

Tohle jídlo proběhlo v naprostém tichu. Pomohla jsem Kenzimu zabalit, co zbylo, a Sheryn se mezitím zachumlala do deky a uložila se k spánku. Všimla jsem si, že Brennen opatrně vyčkal, až se uloží a pak si roztáhl svou pokrývku na druhé straně ohně. Taky jsem si všimla, že Kenzimu zaškubalo v koutku úst, když to viděl, ale stejně jako já na to nic neřekl. Pak zvedl hlavu, zachytil můj pohled a pokrčil rameny.

„Čeká dítě," prohodil. „Potřebuje mužskou náruč, do které by se schoulila, a on je mnohem vhodnější než já."

„Je ženatý," odsekla jsem.

Udiveně povytáhl jedno obočí, ale neřekl nic.

Zabalila jsem do plátěného ubrousku poslední placku. Ráno k snídani přijdou k tomu králíkovi vhod.

„Odpočiň si trochu," řekla jsem Kenzimu. „Vezmu si dneska první hlídku. Stejně si potřebuju trochu popřemýšlet."

Postavil se na nohy a pořádně, s chutí se protáhl. „Tak mě vzbuď za dvě hodiny," požádal mne. Rozepnul si pléd, jediným navyklým, obratným pohybem si ho ovinul kolem sebe a pak si

lehnul na zem kousek od Brennena. Vzápětí už se jeho dech zpomalil do klidného, pravidelného rytmu hlubokého spánku.

Dlouho jsem tam seděla, zády k ohni, a dívala se, jak se hvězdy na obloze otáčejí kolem severky. A postupně jsem došla k rozhodnutí.

Vytáhla jsem z ohně větev a podržela jsem ji nad nádržkou pramene. Natáhla jsem se blíž a špičkou prstu jsem přejela přes obrysy kouzelného džbánu. Moje nouzová pochodeň hořela slabým, skomírajícím plamenem a vydávala právě tolik světla na to, aby se mohlo odrážet na vodní hladině. Zastrčila jsem konec větve do štěrbiny nad nádržkou a zahleděla jsem se do vody.

Hladina se neklidně čeřila díky pramenu, který vyvěral do nádržky zespoda, a ani na okamžik se nezklidnila. Zčeřená hladina odrážela světlo pochodně zpátky do tančících rudých a zlatých jiskřiček. Podívala jsem se dolů na zvlněnou světélkující hladinu, ale nic se mi pod ní neobjevilo.

Už od Banhapetsutu jsem vždycky poznala, když po mně Mikal tímhle způsobem pátral – nejdříve v mých snech, a později i když jsem byla bdělá. Pokaždé, když se mu podařilo ke mně prorazit, hleděla jsem na nějakou hladinu – na jiskřivou vodu v řece, do kouřícího hrnečku čaje. Nikdy jsem se o jasnovidectví nepokusila. A s mým skrovným darem magie by mi nikdy ani nepřišlo na mysl, že bych mohla být něčeho takového schopná. Ale mezi Mikalem a mnou bylo jasné spojení a zdálo se, že toto spojení se utužuje stále víc a víc.

Naklonila jsem se nad nádržku. Hleděl na mne zvlněný odraz vlastní tváře. Oči neměly žádnou barvu, byly to jen dva stíny, a vlasy splývaly se zvlněným odrazem plamene pochodně.

„Mikale?“ zašeptala jsem tiše. Hladina se rozechvěla mým dechem. „Mikale? Kde jsi?“

Seděl u ohně, nohy natažené před sebou, ruce sepjaté mezi koleny a zíral do poskakujících plamenů. Kolem něj se jako duchové pohybovaly stíny postav přecházejících sem a tam ve světle ohně. Stejně jako ostatní byl oblečen v jednolité černi, takže jeho obrysy i vlasy splývaly s temnotou za ním, a ve vzduchu se zdánlivě

vznášel jen nehmotný bledý ovál jeho tváře. Plameny ohně dávaly jeho tvářím nepřirozeně narůžovělý nádech, falešné zdání zdraví. Naproti seděla Francia, zachumlaná v plášti, se zavřenýma očima a stále dokonalou, klidnou, nehybnou tváří.

Přiblížila jsem se k Mikalovi a naklonila jsem se, abych se dotkla jeho ramene. Zachvěl se, ale nevzhlédl. Bylo to neuvěřitelné, ale nezdálo se, že by mou přítomnost vycítil. Obešla jsem ho a vstoupila jsem mezi něj a oheň. Zvedl hlavu a podíval se mi přímo do očí.

V tom jediném, nekonečném okamžiku jsem pochopila všechno, co ho činilo takovým, jakým byl. Pochopila jsem, jak ho jeho vlastní matka pokřivila a změnila ve zbraň, namířenou přímo na srdce Celi. V jeho očích byla veškerá ta ubohá, bezmyšlenkovitá krutost, kterou do něj vložila, veškeré okamžiky, kdy mu odmítla poskytnout jakoukoli lásku, kterou kdy od své matky bezelstně očekával. Vychovala ho s jedním jediným cílem – jako svůj nástroj pomsty Donaughovi a Tiernynovi za to pokoření, kterého se jí od nich dostalo. Utvářela ho, jako šípař vyrábí šíp, a jeho lásku k ní použila jako nástroj. I teď se v jeho tváři zračila bolest nad vlastní neschopností jí vyhovět, zračila se v zatrpklých koutcích jeho úst, v trvale vryté hluboké vrásce mezi tmavým obočím.

Překvapila mne však myšlenka, že bych snad byla schopná mít s tím zmateným, ztraceným dítětem, kterým kdysi byl, soucit.

Jak jsem ho pozorovala, uviděla jsem v něm cosi dalšího – ty dvě nesourodé, neslučitelné magie, které se v něm svářily. Jemná tyaddská magie, která by nedopustila, aby ji někdo použil k zabíjení, a kterou dosud používal k jasnovidectví, s jehož pomocí mne hledal s vědomím, že mne zabije, až mne dopadne. Kolem jasně planoucí tyaddské magie se jako vlákna pavučiny, která se ovíjí kolem mouchy ve snaze ji zardousit, ovíjely smrduté výpary maedunského krvavého černokněžnictví. Ale oslnivý třpyt tyaddské magie rozpouštěl, tavil to krvavé černokněžnictví, takže Mikal musel neustále obě dvě živit a zároveň neustále bojovat o to, aby je udržel oddělené. Ten svár ho připravoval o rozum. Poprvé jsem to viděla na té kouřící hladině čaje a teď jsem to uviděla znovu a tentokrát mnohem jasněji. Oči mu planuly šíleným leskem. Bylo jasné, že je duševně chorý. Ať už bylo, když se vydal za námi, jeho

cílem cokoliv, tak teď to byla pr ostě touha dopřát si tu rozkoš a vidět nás umírat.

Stáhla jsem se dozadu a pokusila jsem se přijít na to, kde se vlastně utábořili. Kolem malého ohně jsem viděla jen hory. Jemně zářily do noci svým vlastním světélkujícím třpytem, který se zachvíval, jako by samy hory dýchaly do nočního ticha. Ale o přesné poloze tohoto místa jsem neměla tušení. Jejich ležení mohlo být míli od našeho, anebo třeba třicet.

Francia na protější straně ohně se pohnula. Těžká, tmavá aureola krvavého černokněžnictví ji obklopovala jako závoj, chladný a neproniknutelný jako její výraz. Zachvěla se a přitáhla si plášť pevněji kolem ramen.

„Tyhle hory se na nás dívají jako had na ptáka," prohodila. „Cítíš to?"

Pokrčil rameny. „Cítím v nich magii," odvětil. „Jsou to jenom hory, matko."

„Pozorují nás," trvala Francia na svém. Rychle se rozhlédla kolem. Její neklid prozradilo jen lehké svraštění obočí. „Něco nás pozoruje. Cítíš to?"

Naklonil hlavu na jednu stranu a pak vycenil zuby v tom stejném vlčím úsměvu, který jsem viděla ve svém hrnku. Zvedl hlavu a znovu se na mě podíval. Tentokrát mě uviděl. V očích se mu zablesklo a prudce se naklonil dopředu. Jeho prsty, tak ledově studené, že mne pálily jako mráz, se mi ovinuly kolem zápěstí.

„Neutíkej, drahá sestřenko," pronesl tiše. „Ukaž mi, odkud jsi přišla. Já po tobě už tak dlouho pasu."

Srdce se mi rozbušilo v hrudi jako splašené. Uskočila jsem dozadu a vytrhla jsem mu ruku. Vypadalo to, jako by mu mé zápěstí proteklo mezi prsty. Vyskočil na nohy a pomalu se ke mně blížil. Vykřikla jsem, otočila jsem se a dala jsem se na útěk.

Uskočila jsem od pramene. Srdce mi stále divoce bušilo. Zápěstí jsem měla poraněné. Podívala jsem se dolů a ztuhla jsem. Na ruce jsem měla čtyři rovnoběžné podlitiny, oteklé a zarudlé, přesně tam, kde se mne dotkly Mikalovy prsty. Přitiskla jsem na ně dlaň a obě ruce jsem ponořila do chladné vody v nádržce. Bolest polevila a

divoké bušení srdce se pomalu zklidnilo. Zavřela jsem oči a klesla jsem na kolena.

Strašlivě mne vyděsil, když na mne takhle skočil. Ale dosáhla jsem svého cíle. Jak jsem se otočila, abych mu utekla, uviděla jsem ohyb řeky a cestu, která vedla kolem ní a stáčela se kolem úbočí hory pod prastarým sesuvem známým jako Geriegův žleb. Znala jsem to místo. Nacházelo se ani ne míli od vesnice. A bylo skoro ve špici úhlu, tvořeného křižovatkou cesty a malé, skryté pěšinky, která vedla po východním okraji sesuvu a pak dál do údolí vysoko v horách, kde ležel Donaughův dům.

Mikal tu cestu znal. Sledoval mě tam, když zavraždil Donaugha. A i samotná Francia si ji asi pamatovala. Donaugh ji tam držel tehdy, když čekala Mikala. Hlídali si všechny svoje příležitosti a zajistili, aby nám byly odříznuty všechny cesty k ústupu.

Ale já jsem teď přesně věděla, kde na nás Mikal číhá, kde na nás nastražil svou past.

Ještě jsem se nějakou chvíli mračila do tmy a přemýšlela o tom. A zanedlouho se mi v hlavě začal rodit nápad…

28

„Zbláznila ses?“ vyjel na mě Kenzie.

Ani jsem se na něho nepodívala. Místo toho jsem se pečlivě soustředila na odvazování purpurového vaku složeného z Tiernynova pláště od sedla. Obešel mě, zastavil se vedle koně na druhé straně a přes sedlo na mě zíral.

„Ty jsi snad dočista přišla o rozum,“ prohlásil poněkud přehnaně zvýšeným hlasem.

S obavami jsem se přes něj podívala dozadu, kde si Brennen se Sheryn sedlali koně, abychom mohli vyjet. Nedívali se k nám. „Mluv trochu tišeji,“ požádala jsem ho. „Nechci, aby to Brennen slyšel.“

Rozevřel ruce a zvedl oči k nebi, jako by žádal o pomoc všech sedm bohů a bohyní – obraz člověka, vydrážděného na nejvyšší míru. „Tak ona nechce, aby to Brennen slyšel,“ prohlásil ke komusi neviditelnému. Ale přece jenom ztišil hlas a mluvil trochu klidněji. Znovu na mě upřel zrak. „Nemohu říci, že by mě to překvapilo.“ Ani ten tichý hlas však nedokázal zakrýt uštěpačný tón. „Udělal by nejlépe, kdyby využil svého práva hlavy rodiny a přehnul tě přes koleno a vtloukl do tebe trochu rozumu.“

Teď byla řada na mně, abych se na něho ostře podívala. „Máš snad nějaký lepší nápad?“

Otevřel ústa, aby něco řekl, ale nakonec ze sebe žádné slovo nevypravil a zase ústa zavřel a popuzeně si odkašlal. „Ne," prohlásil nakonec. „Ale i kdybych nad tím přemýšlel několik hodin, nepřišel bych ani na žádný horší." Natáhl ruku a chytil mě za zápěstí. Jeho prsty se mi sevřely kolem puchýřů. Bolestí jsem sebou škubla. Překvapeně se podíval na ty čtyři rudé šrámy. „Pro všechno na světě, kdo ti tohle udělal?"

„Včera v noci jsem se spálila." Pokusila jsem se ruku odtáhnout, ale Kenzie ji držel pevně a prohlížel si spáleninu.

„Tohle se stalo, když jsi ho hledala pomocí jasnovidectví, že?" otázal se nakonec. „Když po tobě skočil a popadl tě za ruku."

„Ano," odsekla jsem. „Vždyť přece víš, že když jsi zraněn v jasnovideckém snu, zranění ti zůstává, i když se vzbudíš."

„Ty jsi přece neměla jasnovidecký sen. Ty jsi ho hledala pomocí jasnovidectví."

„V tom není rozdíl."

„Bryndo, ty tohle prostě nemůžeš dělat. Zakazuji ti to."

Vytrhla jsem mu ruku a zatvrdila jsem se. „A kdopak jsi, abys mi cokoliv zakazoval?" zeptala jsem se chladně.

Jeho odpověď se mu zrcadlila v očích. „Jsem muž, jehož duše spočívá v tvých dlaních." Ale zaťal zuby a ta slova spolknul. Zůstala viset mezi námi, nevyřčená, ale jasná a zřetelná, jako by je vykřikl nahlas. Horkost se mi vehnala do tváří. Sklopila jsem oči k zauzlovaným řemenům, kterými byl přivázán k sedlu purpurový vak.

„Někdo to udělat musí," ozvala jsem se tiše. „Budete tak mít, ty, Brennen a Sheryn, možnost dostat se kolem Mikala na cestu k Donaughovu domu. Odtamtud vede stezka dál do hor a tam už byste neměli mít potíže najít Sherynin lid."

Znovu mě chytil za ruku. Tentokrát mnohem opatrněji, aby se vyhnul šrámům na zápěstí. „To je šílené," prohlásil tiše. „Nemůžeš přece jen tak prosvištět středem Černých jezdců. Zabijou tě."

„To není tak jisté," odporovala jsem mu. „Mohlo by se mi podařit zastihnout je nepřipravené a překvapit je. Budou mě pronásledovat a …"

„A zabijou tě," doplnil mne hluše.

Zvedla jsem hlavu a střetla jsem se s jeho očima. V ranním slunci byly jasně zelené a plné upřímnosti planuly potlačovaným

vztekem. A strachem o mne. Jemně, jeden po druhém, jsem mu sundala prsty ze svého zápěstí. „To je možné," odvětila jsem daleko klidněji, než jak jsem to ve skutečnosti cítila. „Ale Sheryn bude v bezpečí a to je všechno, o co tady jde." Stáhla jsem vak ze sedla a podala jsem mu ho. „Až bude zase u svého lidu, mohl by ses postarat, aby se tohle dostalo k Tanci Nemeara? Uvnitř je něco pro Sherynina syna a ty ostatní věci se musí dát na oltář do středu Tance. Ty už poznáš, co je co." Odsunul vak stranou. „Měla bys to tam odnést sama," namítl.

„Kenzie, toto je pro mě velmi důležité. Skoro stejně důležité jako jistota, že se Sheryn vrátí ke své rodině. Ber to, jako bys doprovázel Tiernyna Domů!"

Tyrského šlechtice nic nezavazuje tak, jako když na něj někdo vloží povinnost doprovodit Domů přítele nebo příbuzného. V Tyře by vak, který jsem podávala Kenzimu, obsahoval ještě srdce šlechtice, jeho náušnici a jeho cop. Na Celi to bylo jiné, ale ta povinnost byla stejně zavazující.

Kenzie se na mě nadlouho zahleděl. Ústa měl pevně semknutá do úzké zachmuřené čárky. Nakonec zdráhavě, neochotně přikývl. „Kvůli tobě ho přijmu," souhlasil odevzdaně. „Budu ho mít u sebe, dokud si ho nevezmeš zpátky, abys ho doprovodila Domů jak náleží sama."

„Díky." Počkala jsem, až si přiváže vak za své sedlo. „A teď uděláme nejlépe, když řekneme Brennenovi, k čemu se chystám."

Brennenovi se ten nápad nezamlouval o nic více než Kenzimu, ale ani on nepřišel na nic lepšího, jak se dostat přes Mikalovu past. Sheryn neříkala nic, ale pozorovala mě s nápadně zamyšleným výrazem v očích.

Zhluboka jsem nabrala dech. „Tak tedy dobrá, jestliže nemá nikdo lepší nápad, pak to uděláme po mém," uzavřela jsem to. „Jakmile budou Maeduni pryč, vyrazíte po cestě vedoucí k Donaughovu domu. Připojím se k vám hned, jak budu moci. Přijdu shora, z druhé strany Geriegova žlebu."

„Bryndo…" Brennen ke mně vztáhl ruku a pak ji nechal klesnout k boku a zavrtěl hlavou. „To je jedno. Jen buď opatrná."

„Budu zatraceně opatrná," odvětila jsem. Podala jsem Sheryn otěže svého koně. „Bude lepší, když na něm pojedeš ty," řekla jsem jí. „Já půjdu pěšky. Koně nadělají v lese příliš mnoho hluku."

Vzala si otěže a pak se naklonila ke mně a dotkla se mé ruky. „Hodně štěstí," popřála mi tiše.

Podívala jsem se dolů na její ruku na mé a pak jsem se jí zadívala do očí. Usmívala se a v tom úsměvu jsem poprvé uviděla opravdovou náklonnost. Usmála jsem se na ni.

„Dejte mi asi tak hodinu," požádala jsem je. „To by mi mělo stačit, abych je odlákala z cesty."

Kenzie ke mně přistoupil a objal mě kolem ramen. Ještě než jsem stihla něco namítat, políbil mě. „Ať tě provází dualita, Bryndo," řekl tiše a pak mě nechal jít.

Vyrazila jsem po úbočí hory dolů ke zničené vesnici. Ta stezka, po které jsme jeli podél řeky, tam končila. Jen pár kroků za vesnicí ležela hlavní cesta, která vedla do průsmyku. Rozhlédla jsem se, abych se ujistila, že v dohledu nikdo není, pak jsem cestu překročila a na druhé straně jsem rychle zmizela mezi stromy, které začínaly hned nad řekou a nad cestou.

Napravo ode mne se strmě zvedala skalní stěna. Les tu byl celkem řídký, ale bylo tu plno balvanů a dolíků a tu a tam padlý kmen, všechno pokryté mechem. Musela jsem se pohybovat mnohem pomaleji, než jsem původně zamýšlela. Při sebemenší neopatrnosti by se tu snadno dalo uklouznout a zlomit si kotník. Asi dvacet kroků od cesty jsem se v lese zastavila.

Asi na půl cesty mezi vesnicí a místem, kde se utábořil Mikal, jsem něco uviděla. Něco, co tak úplně nezapadalo mezi stíny, které stromy vrhaly na cestu. Svezla jsem se na kolena za balvan a opatrně jsem zpoza něj vykoukla, abych se pokusila zjistit, co mne to vlastně zarazilo.

Pomalu jsem hluboko ve stínech pode mnou začala rozeznávat postavu muže na koni. Mé oči by ho nezachytily, kdyby nepootočil hlavu. To ten nepatrný pohyb, kterým se hlídka oddělila od stínů, mne varoval. Muž i kůň stáli nepřirozeně nehybně a tiše, jako by byli vyřezaní z černého, matného dřeva. Muž byl oblečený celý v černém, napjatě se nakláněl přes sedlovou hrušku dopředu a soustředěně pozoroval cestu.

Odplížila jsem se dál od kamene a hlouběji do lesa. O deset minut později, ve vzdálenosti, kam by dolehl výkřik Černého jezdce, jsem minula další hlídku, pozorně sledující cestu. I tenhle muž splýval se stíny stromů. Chvíli jsem se na něho dívala. V tu chvíli bych snad byla schopná dokonce i vyměnit Ševelící za dobrý prohnutý venianský luk a pár šípů.

Opatrně jsem se přesunula dál. Za pár minut jsem už byla na úbočí hory nad Mikalovým táborem.

Vybral si pro svůj tábor dobré místo, chráněné nízkým převisem a obklopené duby a jilmy. Mezi táborem a cestou se popásalo několik osedlaných koní, připravených kdykoliv vyrazit, ale u ohniště jsem neviděla nikoho. Jen pár kroků za táborem začínala stezka vedoucí nahoru do hor – stezka k Donaughovu domu.

Překročila jsem ji nad táborem a pozorně jsem vyhlížela další stráže. Ale neviděla jsem nikoho. Možná, že si Mikal myslel, že je zbytečné stavět stráže tady. Rozhodně jsem v to aspoň doufala.

Sesutá skála u Geriegova žlebu se zřítila strmě z úbočí hory. Kluzké břidlicové desky byly zrádně vratké. Na druhé straně sesuvu, tam kde se loňského podzimu utrhl další kus svahu a sjel dolů, zůstala čerstvá otevřená jizva. Z rozervané skály čněly suché odumřelé stromy, vyrvané při posledním sesuvu z kořenů. Jejich drolící se kořeny vrhaly na skálu pokroucené stíny a poskytovaly bezpečné útočiště stovkám ptačích hnízd. Ostatní zvířata se téhle oblasti vyhýbala. Bylo to tady nebezpečné. Každým rokem sjížděly dolů další kusy skály; některé zahradily cestu, jiné padaly dolů do řeky.

Celý sesuv byl dole přes sto padesát kroků široký a směrem nahoru se zužoval jen o pár kroků. Uprostřed se úbočím sesuvu táhla malá vyvýšenina. Na druhé straně sesuvu rostly mladé stromky, převážně smrky a borovice, s pokroucenými kmínky ohnutými kolem balvanů rozházených všude kolem. Tu a tam rostly na svahu nízké křoviny, zarytě využívající každého malého kousku půdy mezi sesutými hromadami šedivých, kluzkých balvanů.

Tady to vypadalo jako nejlepší místo pro můj záměr. Schovaná za nízkými keři, opatrně našlapujíc, jsem vylezla na sesuté hromady kamení. Stačil jeden jediný chybný krok a uvolněné balvany by se daly do pohybu, svalily by se na cestu a mě by pravděpodobně strhly s sebou.

V polovině cesty jsem si klekla za spleť kořenů a setřela jsem si pot, který mi stékal do očí. Podívala jsem se na slunce. Už to byla skoro hodina, co jsem u vesnice opustila Brennena, Sheryn a Kenziho. Byl čas začít.

Počkala jsem, až se mi uklidní dech, a pak jsem vyrazila zpoza úkrytu za drolícími se kořeny ven na holý kamenitý sesuv pod keři. Dopadla jsem na všechny čtyři, jednu nohu jsem zaryla pod uvolněný kámen, o trochu větší, než moje hlava, a pak jsem zatlačila.

Uvolnil se mnohem snadněji, než jsem čekala, a já jsem málem upadla, když se poskakující kámen začal valit po svahu dolů. Když ten první dorazil na cestu, už se za ním s rachotem řítily další. A tenhle hluk byl přesně to, co jsem si pro svůj záměr přála.

Někdo na cestě vykřikl. Ze stromů u Mikalova tábora se vynořil jezdec a vytřeštil na mě oči. Na pozadí skály za sebou jsem byla zřetelně viditelná. Ukázal na mě a něco vykřikl dozadu přes rameno. O chvíli později se na cestě pode mnou objevil asi tucet Černých jezdců. Začala jsem se drápat na druhou stranu sesuvu.

Dole na cestě vztekle štvali koně Černí jezdci stěsnaní do jednoho chumlu. Vrhla jsem krátký rychlý pohled dozadu za sebe. Srdce se ve mně málem zastavilo.

Na cestu vyjela Francia. A vedle ní se objevil muž. Nemohla bych sice s jistotou tvrdit, že je to Mikal, ale nebyl důvod o tom pochybovat. Ale mou pozornost upoutala především Francia. Zuřivě pobízela svého koně do rychlejšího trysku a ruce držela zdvižené před sebou. Mezi dlaněmi se jí začala objevovat temně rudá žhnoucí koule. Vzápětí se rozpřáhla a vrhla ji na mne. Roztočená koule krvavé magie, syčící a prskající, svištěla vzduchem přímo mně na hlavu, a za ní se táhla stopa hustého dýmu a hořícího vzduchu.

Vyskočila jsem na nohy a bez ohledu na vratké kameny jsem hlava nehlava klopýtala na druhou stranu sesuvu. Za mnou se řítila lavina dalších uvolněných kamenů. Jak mě ta smrtonosná koule míjela, ožehl mě palčivý žár.

Koule se nade mnou rozstříkla o skálu a rozprskla se do vějíře tekutého ohně. Zdálo se, jako by se celá hora otřásla, když vstřebávala tu rozlícenou zuřivost magie krve. Kapka roztaveného ohně mi dopadla na pravou ruku a v okamžení se propálila až na

kost. Vykřikla jsem bolestí, ale nemohla jsem se zastavit a podívat se na to.

Především nutno říct, že Geriegův žleb byl pohyblivý zhruba stejně jako laviny. Stačilo by i méně, než byl náraz Franciina krvavého černokněžnictví, aby se dal do pohybu další sesuv. Tváří v tvář valící se lavině oblázků a kamenité sutě jsem byla ve smrtelném nebezpečí. Teď už mě neohrožovaly jen maedunské zbraně a Franciino krvavé černokněžnictví. Kdyby začala sjíždět skála, byla bych pohřbena pod polovinou hory. Hlava nehlava jsem se drala přes kameny a zoufale jsem se snažila dostat se pod sice chabou, ale přece jen ochranu stromků na druhé straně.

Skála se mi začala pod nohama hýbat. V naprostém zoufalství jsem se vrhla dopředu a podařilo se mi zachytit se jedné z těch mladých borovic, co rostly na okraji sesuvu.

Za mnou se dal do pohybu celý starý sesuv. Ruce a nohy jsem ovinula kolem kmene borovice a tváří jsem se přitiskla k drsné kůře. Údolím se rozlehl hřmot tisíců a tisíců úderů hromu, ozvěnou se odrážel od hor a vracel se zpět, až se celá země otřásala. Ten hřmot mne zasáhl podobně jako lavina kamenů valící se po svahu. Zdálo se mi, že skrz ten rachot slyším výkřiky mužů a řičení koní, ale nebyla jsem si jistá. Ve vzduchu se vznášel dusivý oblak prachu a já jsem se začala zalykat. Rozkašlala jsem se a začala jsem se dusit a pak jsem zavřela oči a přitiskla jsem se ke stromu ještě pevněji.

A potom se ten strom začal naklánět. Nejdřív jen pomalu, pak rychleji a nakonec se najednou až nepřirozeně pomalu skácel po svahu a kolem jeho kořenů se valily kameny a suť a letěly až dolů na cestu o stovky kroků níže. Se zaskřípáním narazil na zem, div mne to neshodilo. Z posledních sil jsem zůstala viset přilepená na kmeni a se zavřenýma očima jsem čekala na smrt rozdrcením pod hromadou kamenů.

Něco s praskotem proletělo větvemi, udeřilo mě to do pravé ruky těsně nad loktem, odrazilo se to a odletělo pryč. Nějak mě zarazilo, že mě ruka nebolí, a pak jsem si uvědomila, že ani nevím, jestli je moje ruka stále ještě ovinutá kolem kmene nebo ne. Celá paže od ramene dolů byla naprosto ochromená.

Po době dlouhé jako několik životů ten hluk ustal. Někde něco upadlo, ozvalo se poslední zarachocení a hřmot a pak se rozhostilo

děsivé, strašidelné ticho. Skrz vlhkou vůni syrové půdy a zničeného rostlinstva prorážel puch magie krve. Ve vzduchu se stále ještě vznášela mračna prachu, který mne dusil, skřípal mi mezi zuby a potáhnul mi jazyk jemným povlakem, ale usoudila jsem, že mrtvá nejsem. Ještě ne.

Dlouho jsem čekala, než jsem se odvážila otevřít oči. Borovice ležela korunou ze svahu a já jsem na ní visela hlavou dolů. Na sesutou zemi dolů jsem to neměla ani dva lokte. Dole na úpatí sesuvu už cesta nebyla, zmizela pod hromadou kamení, která mohla být silná nejméně na výšku jednoho muže. Po skupině Černých jezdců nebylo nikde ani stopy.

I pouhé pootočení hlavy ve mně vyvolávalo závrať. Pokusila jsem se dohlédnout na místo, kde jsem naposledy viděla Mikala s Franciou, ale skrz hustá mračna prachu vznášející se nad nově navršeným sesuvem kamenů a půdy jsem neviděla vůbec nic. Usoudila jsem, že to by už asi bylo přehnané přání, chtít aby i oni byli smeteni ze svahu dolů do řeky.

Ještě jednou jsem přitiskla tvář k drsné kůře stromu a zavřela jsem oči. Pravá ruka byla vážně poraněná a bolela mne tak, až bolest vysílala do žaludku návaly nevolnosti. Usoudila jsem, že bych docela dobře dala přednost tomu, kdyby zase zmrtvěla. Hlava mě bolela, jako by byla rozpolcená vedví a stloukána dohromady tuctem podkovářských hřebů. Myslím, že ani kdyby se u mého stromu najednou zjevila Francia s Mikalem, a snad i se samotným Hakkarem, nebyla bych se mohla pohnout i kdyby všichni tři svírali v rukou ty úděsné koule magie krve.

Ale pokud jsem se chtěla dostat k Donaughovu domu a najít Brennena, Sheryn a Kenziho, tak jsem se pohnout musela. Jenže právě to teď vypadalo jako ta největší potíž. Bolelo mne celé tělo. Bylo mnohem jednodušší a lehčí zůstat viset tam, kde jsem byla.

Podívala jsem se na svou pravou ruku. Od ramene dolů se mi jen bezmocně klátila. Cáry rukávu košile odhalovaly odřenou, krvácející kůži, která začala nabírat barvu přezrálého lilku. Od lokte dolů byla ruka oteklá do směšné, nezdařené napodobeniny lidského údu. Pokusila jsem se zatnout ruku v pěst, ale nemohla jsem hýbat prsty. Pravděpodobně jsou zlomené, usoudila jsem lhostejně. To mi ovšem značně ztíží ovládání meče. Pokud ho ovšem ještě někdy budu potřebovat.

Zaplavila mne vlna závrati a nevolnosti. Musela jsem si přitisknout hlavu zpátky ke kmeni. Nějak jsem nedokázala sebrat sílu ani na to, abych se vůbec trápila nad tím, že mám zraněnou ruku. Pak jsem si vzpomněla na Franciu a Mikala. Jestli tu lavinu kamenů přežili – a bylo docela pravděpodobné, že ano – tak mě budou hledat dál.

Dole pode mnou někdo promluvil. „Máš v úmyslu zůstat na tom stromě až do večera? Nebo chceš pomoct dolů?“

Leknutím jsem se málem zapomněla držet. Prudce jsem zvedla hlavu a strnule jsem vytřeštila oči na Kenziho obličej. Stál přímo pode mnou. Doslova jsem mu spadla do náruče.

29

Když mi Kenzie ovázal ruku a dal mi napít vody z láhve, kterou nosil u pasu, začala jsem se pomalu cítit zase jako člověk. Už jsem zase začala dokonce i uvažovat o tom, že se možná rozhodnu zůstat naživu. Kenzie namočil cár látky, kterou mi utrhl z rozervaného rukávu, a lehkými dotyky mi ošetřoval ránu na čele.

„Já nepoznám, jestli máš tu ruku zlomenou nebo jen silně pohmožděnou," řekl. Naklonil láhev, nalil na zakrvácený cár další vodu a jemně mi čistil okolí rány. „Můžeš tou rukou hýbat?"

Pokusila jsem se ohnout prsty. Zaškubaly se, ale nesevřely se v pěst, i když jsem se snažila. „Teď už ji cítím o trochu víc, než před chvílí," odpověděla jsem. Až na ránu na čele, zraněnou paži, popálenou ruku od krvavého černokněžnictví, odřený obličej od drsné kůry stromu a okázalé sbírky modřin a podlitin jsem byla pozoruhodně zachovalá. Ale cítila jsem se, jako bych se kutálela z kopce v sudu.

„Myslíš, že bys mohla zkusit tu ruku Uzdravit?" zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Neumím Uzdravovat sebe," odvětila jsem. „Já vím, že můj dědeček to umí, ale já jsem to nikdy neuměla."

„No dobře. Později snad najdeme nějaký pámelník a vrbovou kůru a uděláme ti čaj." Odložil láhev s vodou stranou. „Kdybych věděl, že máš v úmyslu spustit na sebe a na ty Maeduny celý svah

téhle hory, nikdy bych tě nenechal, abys ses do takové ztřeštěnosti vrhla," prohlásil. „Bohové v kruhu, Bryndo, vyděsila jsi mne málem k smrti."

„Ale zabralo to, ne?" zeptala jsem se.

Nevesele se uchechtnul. „To jo. Zabralo to skvěle. Možná až příliš." Kývl směrem ke skalnímu štítu, který se zvedal vysoko nahoru nad námi. „Byl jsem tam nahoře, právě na druhé straně toho sesuvu, a najednou jsem uviděl, že se skála dává do pohybu i s tebou, že jsi právě uprostřed toho všeho, a srdce se ve mně zastavilo."

„Zavalily ty kameny všechny Maeduny?"

„Až na dva nebo tři. Těžko říct ve všech těch mračnech prachu, ale obávám se, že těm několika, kteří byli na konci, se podařilo včas se té lavině vyhnout."

„A Mikal? A Francia? Byli právě na východním konci sesuvu."

„Ti tomu taky unikli," odpověděl. „Viděl jsem čtyři jezdce, jak pádí zpátky po cestě jako o život."

Srdce se mi leknutím rozbušilo. „Kde je Brennen se Sheryn?"

„Řekl bych, že teď budou tak v půli cesty k Donaughovu domu," usoudil. „Opustil jsem je na začátku té stezky a oni jeli tak rychle, jak rychle jen můžou jet dva lidi na jednom koni."

„Dva na jednom koni? Myslela jsem, že Sheryn pojede na mém koni."

„Trvala na tom, abych ho vzal s sebou," odpověděl.

Vyděšeně jsem na něj zůstala zírat. „Kenzie, Mikal a Francia už po nich určitě jdou. Uvidí v prachu na cestě jejich stopy a pojedou za nimi. Jak jen jsi mohl nechat Sheryn jenom s Brennenem? Po tom všem, jak jen jsi mohl…"

„Bryndo, sklapni," pravil něžně. „Sheryn mi jednoduše nařídila, abych se vrátil za tebou a zjistil, jestli nepotřebuješ pomoct. Takhle od pohledu jí sice není moc, ale obávám se, že když si postaví hlavu, tak dokáže udělat člověku ze života peklo. Rozhodl jsem se, že budu raději poslouchat tvoje výčitky, než abych na sebe přivolával její hněv."

„Viděla jsem na cestě dvě hlídky…"

Nedbale pokrčil rameny. „Viděli jsme je dřív než oni nás," odpověděl. „Ti už nikoho otravovat nebudou."

„Musíme jít za Sheryn a Brennenem," prohlásila jsem. „Musíme se k nim dostat dřív, než je dostihne Mikal s Franciou."

Pokusila jsem se postavit na nohy, ale kolena se mi podlomila a já jsem dopadla zpátky na rozrytou zem pod padlým stromem.

Kenzie mě popadl za levou ruku a vytáhl mě na nohy. Po chvíli snažení jsem se už na vratkých nohou udržela a vypadalo to, že už se možná znovu nezhroutím.

Kenzie mě podepřel. „Ty koně máme nahoře na štítu," řekl. „Dá to dost pracného lezení. Myslíš, že na to máš?"

Vylézt na útes bylo pro mě asi stejně prosté jako vzít si křídla a vyletět tam. Ale nebylo zbytí. Museli jsme vyrazit hned. Každá promarněná minuta čekání až naberu síly mohla být právě tou minutou, o kterou dorazíme za Brennenem a Sheryn pozdě a Mikal s Franciou nás předstihnou.

O kousek dál na západní straně sesuvu vypadal strmý štít jen jako příkrý svah. Pravá ruka mi byla k ničemu, ale Kenzie mě vytáhnul nahoru skoro sám. Pravou rukou mě pevně chytil za zdravou levici a levou rukou se přidržoval stromů a keřů, až jsme se vydrápali nahoru na svah. Oba jsme těžce supěli a na vrcholku jsme si museli odpočinout, abychom popadli dech.

Koně zanechal nedaleko od okraje skály. Poslušně tam stáli, otěže jim volně sklouzly na zem, a čekali na nás. Purpurový vak s Tiernynovým pláštěm byl přivázaný zase zpátky za mé sedlo. Prsty jsem něžně přejela po husté vlně, pak jsem se chytila za hrušku a vytáhla jsem se do sedla.

Země pod stromy byla rozbrázděná a kamenitá, ale koním se celkem snadno dařilo udržet pevný krok. Nebyla tam žádná stezka, ale les nebyl moc hustý. Zabralo nám asi deset minut, než jsme se dostali na stezku, a tam už jsme mohli nechat koně přejít do klusu. Při tom natřásání mi v ruce škubalo bolestí, ale zaťala jsem zuby a snažila jsem se si toho nevšímat – veškeré myšlenky jsem upínala na představu Mikala a Francii, jak se přibližují k Brennenovi a Sheryn.

Maeduni se už dostali před nás. V jemném prachu cesty byly zřetelné stopy kopyt čtyř pádících koní. Podívala jsem se nahoru, ale skrz stromy jsem nic neviděla. Donaughův dům byl ještě dobře dvě míle daleko.

Ještě jsme neurazili ani míli, když jsem ucítila, jak vak, který jsem měla přivázaný za sedlem, začíná klouzat. Přehodila jsem otěže přes hrušku a natáhla jsem se za sebe. Vypadalo to, jako by se zlatý řetěz nějakým nevysvětlitelným, sobě vlastním způsobem dostal na jeden konec podlouhlého vaku a tím ho na jedné straně převážil. Vak začal nerovnoměrně poskakoval na zadku koně a rozhazoval mu tak krok.

Nebyl čas zastavit a znovu ho pořádně přivázat. Natáhla jsem se k němu a uvolnila jsem řemeny, které ho přidržovaly u sedla. Aniž jsem zastavila, přehodila jsem si vak přes rameno a řemenem jsem si ho přivázala k pravému boku. Byl těžký, ale řemen, který jsem si ovinula kolem hrudi, ho držel pevně. Když koně přestaly rušit nárazy vaku na zadku, tak zase vyrovnal krok do hladkého klusu.

Ještě než jsme vyjeli z lesa na louku u zahrady, uslyšeli jsme zvuky boje.

Uviděla jsem něco jako náhlý, oslepující záblesk. Jeho barvy byly nepřirozeně jasné a každá podrobnost mi v nich vyvstala naprosto zřetelně. U vnějšího okraje zahrady ležely na jasně zelené trávě dvě černě oděné postavy. Ti už byli buď mrtví nebo smrtelně zranění. V jasném slunci byla na zelené trávě zřetelně vidět jejich rudá krev. Za nimi kolem sebe ostražitě kroužili Mikal a Brennen. Brennenův zvednutý meč odrážel sluneční paprsky, Mikalův černý meč světlo pohlcoval a rozléval kolem sebe temnotu, jako když se voda vylévá z prasklého džbánu. Pár kroků od Brennena s Mikalem klečela v trávě na kraji srázu, spadajícího závratně hluboko do řeky, Sheryn. Byla dost blízko u nich a když Mikal prudkým výpadem zaútočil na Brennena a Brennen uskočil, aby se vyhnul divokému, nebezpečnému oblouku svištící černé čepele, musela uhnout ještě dál.

Francia stála u koní. Její dokonalá porcelánová tvář neprozrazovala nic z toho, co si myslela nebo cítila, ale dychtivě se nakláněla dopředu, všechny svaly ztuhlé napětím, naprosto pohlcena soubojem mezi Brennenem a Mikalem. A nahoře, u bílé kamenné zdi obklopující dům, pod kvetoucími ovocnými stromy,

byly tři kamenné náhrobky, a na šedivých kamenech čerstvé břečťanové věnce, propletené rudými máky a žlutými narcisky.

Když se naši koně vyřítili na malou louku, byl Kenzie o jednu délku přede mnou. Zarazil koně na místě a jediným hladkým, plavným pohybem sjel na zem a vytasil meč. A právě v tom okamžiku vykryl Mikal Brennenovu ránu a prudce vbodl meč do jeho těla. Můj bratr zavrávoral, klesnul na kolena a upustil meč. Pak se skácel na bok a zůstal nehybně ležet.

Mikal se odvrátil od Brennenova těla a otočil se k Sheryn. Pozvedl meč, aby jí zasadil smrtící ránu a v tom samém vlčím úsměvu, který už jsem viděla ve svých snech, vycenil zuby. Sheryn vykřikla, ale neměla už kam ustoupit, byla lapena mezi ním a okrajem hluboké rokle. Kenzie ze sebe vyrazil divoký tyrský bojový pokřik a s mečem v rukou pádil napříč loukou, aby zarazil Mikala dřív, než se dostane k Sheryn.

Vůbec si nevzpomínám, jak jsem slezla z koně, ale najednou jsem zjistila, že i já pádím přes trávník k Sheryn. Pravá ruka se mi bezmocně komíhala u boku, levou jsem se snažila vytáhnout Ševelící z pochvy. Ale měla jsem meč na zádech umístěný tak, abych mohla tasit pravicí. Marně jsem škubala jílcem, ani se nehnul.

Vzduch se najednou naplnil puchem magie krve. Z toho odporného mrtvolného zápachu se mi zvedl žaludek.

Francia! Zapomněla jsem na Franciu!

Vrávoravě jsem se otočila. Stála u koní, ruce napřažené před sebou. Mezi dlaněmi se jí pomalu utvářela malá koule krvavého černokněžnictví, planoucí tou samou kalnou rudou září jako předtím, a z ní se odvíjela vlákna černé mlhy. Lapena mezi naléhavým vědomím nutnosti pomoci Sheryn a děsem z vědomí, co to krvavé černokněžnictví dokáže, jsem na jeden jediný osudný okamžik zaváhala. A Francia vrhla ohnivou kouli přímo na Kenziho.

Kenzie se ohlédl přes rameno. Byl bledý napětím a úzkostí. Když Francia vrhla tu kouli krvavého černokněžnictví, upustil meč a s napřaženýma rukama se vrhnul k Sheryn, aby ji strhnul z cesty letící koule. Bez rozmyslu, jako rozumu zbavený, s šíleným leskem v očích, s mečem pevně sevřeným v obou rukou, vyrazil Mikal za Kenzim rovnou do cesty letící kouli.

Syčící, prskající koule dopadla na zem Mikalovi k nohám a vybuchla do oslepující stěny plamenů a dusivé černé mlhy. Skrz tu mlhu bylo jen matně vidět, jak Mikal prudce zvedl paže, meč mu odlétl z rukou a vzápětí padnul dopředu, přímo doprostřed spalující záře. Neměla jsem jistotu, jestli se Kenzie k Sheryn dostal nebo ne. Skrz ten dusivý oblak černé mlhy a šlehající plameny jsem neviděla vůbec nic.

O vteřinu později záře zmizela a mlha se rozplynula. Tam, kde předtím byl travnatý okraj srázu, tam teď byl jen otevřený kráter. Po Sheryn a Kenzim nezůstalo ani stopy. A stejně tak zmizel i Mikal.

Okamžik jsem tam zůstala stát jako omráčená a jen jsem s hrůzou zírala na prázdné místo na kraji strže. Pak jsem se pomalu otočila a podívala jsem se na Franciu. Stála na svém místě, hleděla na mě, její dokonalá chladná tvář postrádala jakýkoliv výraz, ale ruce měla vztažené před sebou ve snaze utvořit další kouli krvavého černokněžnictví. Mezi dlaněmi se jí hladově zavlnila rudá záře a pak vlhce zasyčela a rozplynula se.

A já jsem to náhle v jednom jediném okamžiku pochopila. Už neměla další sílu ani moc. Všechnu už spotřebovala; nejprve při tom úderu krvavého černokněžnictví, kterým na mě zaútočila, když jsem byla na sesuvu, a potom následoval ten slabší, kterým smetla Kenziho a Sheryn ze srázu. Ty hory z ní vysály magii a sílu do poslední kapky.

Vzplanul ve mně chladný, cílevědomý vztek, přehlušil všechny rozumné úvahy a to jediné, co mi v hlavě zůstalo, byla pomsta

– toužila jsem ji zabít, toužila jsem po tom, aby za to všechno zaplatila.

Vyrazila jsem přes trávník k ní. Uhnula, sáhla po koni, ale já jsem ji chytila za rukáv. Vykřikla a volnou rukou se po mně ohnala. Pěstí mě uhodila do pravice těsně pod loktem. Paží mi projelo oslepující bílé kopí bolesti, až se ve mně zastavil dech. Pustila jsem její rukáv a zalapala jsem po vzduchu. Bolestí jsem téměř neviděla. Vrhla se na mě a prsty křečovitě ohnutými jako paňáty mi šla po očích.

Ty její nehty byly jako drápy. Pokusila jsem se na svou obranu zvednout ruku. Předloktím jsem její ruce zarazila, odstrčila jsem se zpátky a sápala jsem se jí po obličeji. Její kůže na tvářích se mi pod

prsty trhala jako pergamen a odpadávala v křehkých cárech. Ale neobjevila se ani kapka krve. S hrůzou jsem ucukla zpět.

Vřískající Francia se otočila a rukama si zakryla tvář. Když se vzápětí se vzteklým šklebem na tváři obrátila zpátky ke mně, držela v ruce štíhlou vražednou dýku. Bez rozmýšlení jsem popadla řemen purpurového vaku, zvedla jsem vak nad hlavu a odrazila jsem ji. Koncem vaku jsem ji zasáhla těsně pod prsy. Klopýtla dozadu a vytrhla mi řemen z rukou. Bylo dost zvláštní, že na ní purpurový vak, sbalený z Tiernynova pláště, zůstal viset, jako by tam byl přilepený.

Z rozervané tváře zmizel vzteklý úšklebek a planoucí vztek se z černých očí vytratil. Upustila dýku, pomalu položila ruce na purpurovou vlnu a zmateně s bázní se na ni zahleděla. Zaškubala vakem, ale ten se ani nehnul. Na tváři se jí rozhostil podivný výraz, jako by něčemu naslouchala. Nemohla ho od sebe odtrhnout. A potom, jako žena, která se ve svatyni klaní bohům a bohyním, s rukama stále bezvýsledně přejíždějícíma po vlně, poklesla na jedno koleno. Tvář jí ochabla, široce rozevřené oči pohasly a padla na bok.

Těžce jsem oddechovala, v ruce mi škubalo bolestí a celá ruka byla v jednom ohni. Klekla jsem si vedle ní. Byla mrtvá, a já jsem nechápala proč. Natáhla jsem se pro vak a zjistila jsem, že abych ho od ní jednou rukou odtrhla, tak do toho musím vložit veškerou svou sílu.

A pak jsem uviděla, co ji zabilo. Ulomená čepel Královtvůrce prošla látkou pláště a zabodla se jí hrotem rovnou do srdce. Tiernyn vykonal svou pomstu až z Annwnu.

Volným krokem jsem přešla na okraj srázu. Srdce se mi svíralo žalem a dech mi váznul v hrdle. Hluboko dole byla mezi změtí polámaného křoví černá skvrna, která mohla být Mikalem. Na strmém skalnatém srázu, který začínal u mých nohou, jsem neviděla žádné známky po Sheryn nebo Kenzim. Zavolala jsem. Můj hlas zněl nakřáple a sípavě. Ale nikdo mi neodpověděl. Na svahu se nic nepohnulo. Neviděla jsem nic, co by mohlo být mihnutím Kenziho plédu nebo Sheryniných šatů.

Byli pryč.

Byli pryč a já jsem svou slavnostní přísahu nenaplnila. Nakonec jsem proti Franciinu krvavému černokněžnictví zůstala bezmocná. Dopustila jsem, aby zabila Sheryn, protože jsem nebyla dost rychlá na to, abych ji zastavila.

Hrdlo se mi sevřelo a rozeštkala jsem se. *Ach, Tiegane, odpusť mi. Zklamala jsem tě. Odpusť mi. Ach bohové… Všechno je ztraceno. Ztraceno… Ach bohové, Tiegane.*

Kenzie byl pryč. Jak jen mohla všechna jeho životnost a síla tak najednou zmizet, smetena beze stopy? Stála jsem tam, hleděla dolů na řeku, na jasnou stříbrnou nitku vinoucí se hluboko pode mnou.

Tupě jsem se odvrátila a šla jsem k Brennenovi. Ležel v trávě na břiše, jednu ruku ohnutou pod čelem, druhou nataženou před sebou, zkřivené prsty jenom pár coulů od jílce meče. Klekla jsem si vedle něj a do očí mi vhrkly slzy. Klečela jsem na trávě, ruku přitisknutou na ústech, hleděla jsem na svého bratra a pomalu jsem se kolébala sem a tam, pološílená žalem. Nedokázala jsem se ho ani dotknout, neunesla bych ten naprostý, nezvratitelný, bezbřehý klid smrti, ve kterém tu přede mnou ležel.

Na okraji srázu za mnou něco zaškrábalo. Polekaně jsem se otočila a srdce mi vyskočilo až do krku.

Na okraji srázu se objevila mužská ruka, ošklivě odřená, a křečovitě se chytila trsu trávy. Pak se nad okrajem kráteru vynořila jeho hlava. Černé vlasy, černé jako smola.

Mikal!

Vyskočila jsem na nohy. Pomalu, opatrně jsem se natáhla dozadu a sevřela jsem jílec Ševelící. Vytahovala jsem ji z pochvy nezvykle, našikmo, jednou se zachytila. Spustila jsem ji o kousek dolů a znovu jsem zatáhla a teď už šla celkem hladce. Mikal se po rukou a po kolenou vydrápal na trávu a pak, jako kojenec, který se teprve učí lézt, se pozadu posunul až do sedu, s jednou nohou ohnutou, druhou nataženou rovně před sebou. Zvedl hlavu a uviděl mne, jak se k němu blížím a v levé ruce pevně třímám jílec Ševelící. Na jeho tváři nebyly žádné známky strachu. Jeho oči se na mě upíraly, jako by mne snad ani neviděly. Chladnokrevně, rozvážně, jsem zvedla Ševelící k poslednímu, smrtícímu úderu.

Mikal zakňoural. Uvědomila jsem si, že se nedívá na mě, ale že hledí někam přes moje rameno. Zvedl zakrvácenou ruku, kterou si

musel přidržovat tou druhou. „Podívej," zafňukal. „Poranil jsem se."

V trávě za mnou se něco pohnulo. Mou ruku na jílci meče najednou jemně sevřela jiná. „Nemůžeš zabíjet děti, lady," ozval se za mnou příjemný mužský hlas. „A navíc bych ti radil, abys nezabíjela své příbuzné."

Překvapená na nejvyšší míru jsem pustila jílec Ševelící a otočila jsem se. Ten muž, který stál za mnou, sklonil můj meč a opatrně ho položil na trávu. Byl vysoký a převelice štíhlý, tak štíhlý, že působil téměř průsvitně. Ve stříbrných vlasech byly ještě tu a tam patrné zlaté prameny jeho mládí a v jeho zlatě hnědých očích se zračil všechen soucit a slitování světa.

„My už se o něho postaráme," řekl. „Už se s ním nikdy nebudeš muset trápit."

Byla jsem příliš vyjevená, než abych ze sebe dokázala vypravit jediné slovo, a tak jsem jen němě přikývla. Za ním jsem u Brennenova těla uviděla klečet ženu. Obrátila ho na záda a hbitýma, zkušenýma rukama mu něžně přejížděla po těle.

Tyaddové. Tak tohle byli Tyaddové. Zadívala jsem se na ty tři náhrobky pod ovocnými stromy. Ovšemže tu byli. Kdo jiný by pohřbil Donaugha, Llyra a Gwyna, a kdo jiný by jim dával na hroby čerstvé věnce?

Sherynin lid si pro ni přešel. Přišli, ale přišli příliš pozdě. Příliš pozdě.

Žena zvedla hlavu, podívala se na mě a usmála se. „On žije, lady," sdělila mi mile. A jako by chtěl dokázat pravdivost jejích slov, Brennen zasténal a zvedl jednu ruku k čelu.

„Má žena je Uzdravovatelka," objasnil mi to ten muž. „I ty potřebuješ ošetřit, lady."

Přikývla jsem. Nějak jsem nedokázala přijít na nic rozumného, co bych mohla říct.

Kolem mne prošel nějaký mladík, kterého jsem si předtím nevšimla, a kráčel ke kraji srázu. Na chvíli se zastavil, rozhlédnul se a pak se sklonil a natáhnul dolů ruku. „Mohu ti pomoci?" zeptal se.

„Prosím," pravil Kenziho hlas. „V tuto chvíli bych to vysoce ocenil."

A o chvíli později už se vydrápal přes okraj srázu nahoru. Obličej měl odřený a samou modřinu, špinavý a posetý puchýři od výbuchu koule krvavého černokněžnictví. Jednou rukou se pevně držel toho mladíka, druhou svíral kolem pasu Sheryn. Visela na něm, špinavá a rozedraná, ale očividně naživu. Oči se jí rozšířily úžasem, když uviděla, kdo vedle mne stojí, a na obličeji se jí rozhostil výraz radosti a úlevy.

V okamžiku, kdy se nohama dotkla země, se Kenziho pustila a s nadšeným, šťastným výkřikem se vrhla k tomu Tyaddovi.

„Otče," vykřikla. „Věděla jsem, že si pro mne přijdeš. Volala jsem a volala…"

Sevřel ji do náruče a Sheryn se mu na prsou křečovitě rozeštkala.

Zahleděla jsem se na Kenziho, pak na Sheryn a pak už mě nohy odmítly dál nést a já jsem se sesypala do trávy.

30

Brennen opustil ten dům ve vysokohorském údolí jako první. Sherynina matka mu jeho zranění úplně Uzdravila a když teď už byla Sheryn v bezpečí, tak se veškeré jeho myšlenky upíraly k ženě a k dětem. Rozloučil se s námi čtvrtého dne krátce po úsvitu.

Když kráčel ke dveřím, tak se za ním Sheryn ještě rozběhla a chytila ho za ruku. „Nemůžeš odejít," vykřikla. „Já tě potřebuji, Brennene."

Brennen uchopil její ruku a něžně si ji sundal z lokte. „Sheryn, já nemohu…"

Sheryn ho vepředu chytila za tuniku. „Můj manžel je mrtvý," vyhrkla divoce. „Tvoje žena je mrtvá. My jsme naživu. Ti mrtví tě nepotřebují. Ty musíš sloužit živým…"

Otec jí položil ruku na rameno. „Princ ze Skai není pro tebe, Sheryn," pravil jemně. „Nech ho jít tam, kam musí."

Ruce jí klesly k bokům, po tváři se jí rozlil smutek ze ztracené naděje a oči jí zvlhly. Brennen jí jemně pohladil po tváři a pak se otočil a rychle odešel.

Kenzie a já jsme se vydali na cestu druhý den ráno. Ale ještě než jsme odjeli, dala jsem Sheryninu otci Tiernynův zlatý řetěz a požádala jsem ho, aby ho střežil, dokud její syn nedospěje do věku, kdy ho bude moci nosit. Slavnostně mi to slíbil a převzal ho. Byla jsem si jistá, že se svých povinností zhostí jaksepatří.

Opustili jsme bezpečí vysokohorských průsmyků a sestoupili jsme na úzký zelený pás přímořských plání. Před námi se objevil Mrakonoš, s úpatím téměř ponořeným ve vlnách Západního moře a s vrcholkem sahajícím až do nebe. Skalní štít se dotýkal mraků, pokrytý sněhem, zahalený v mlze, majestátní a vznešený ve své osamělé kráse. Těsně před západem slunce jsme objeli zelené úbočí hory a stanuli před Tancem Nemeara.

Za útesy na okraji plošiny, kde stál Tanec, kotvila vskrytu malé zátoky tyrská loď. Ani jsem nebyla nijak překvapená, že ji tam vidím. Kenzie si byl tak jistý, že tam bude, že jsem její přítomnost považovala za zaručenou. Alespoň on se dostane dostatečně daleko od Hakkarova vlčího úsměvu a vyhne se krvavému pochodu přes Skai.

Kenzie ukázal na loď. „Vidíš?“ prohlásil. „Neříkal jsem ti, že tam bude?“

„Říkal,“ odvětila jsem a pokusila jsem se o úsměv. „Tak ty jsi už taky rozvinul dar Vidění?“

Kenzie se tiše rozesmál. „Já? To těžko. Ale copak tebe nenapadlo, že tvůj děd má plán pro jakoukoliv nepředvídanou událost? Řekl bych, že všude podél pobřeží teď křižují tyrské lodě a hledají ty, co se zachránili. Tohle je určitě jen jedna z mnoha.“

Zrovna když jsme asi sto kroků od vnějšího prstence Tance sesedali, kleslo slunce do moře a zanechalo nás v tajemném přechodném okamžiku mezi západem a setměním, kdy obloha ještě hraje světlem a barvami. Na západě hořely pásy rudé a oranžové a osvětlovaly trojitý prstenec vztyčených kamenů. Proti světélkující obloze se ostře černě rýsovaly důstojné, vznešené menhiry vnějšího prstence, po dvojicích korunované silnými překlady. Střední prstenec kamenů se jevil o trochu menší, byl celý kolem dokola půvabně pospojovaný kamennými klobouky a lesklý jako černý jantar odrážel světlo planoucí oblohy. Vnitřní prstenec, sestávající z jednotlivě stojících kamenů bez překladů, nebyl úplný, sedm menhirů tvořilo podkovu obklopující nízký kamenný oltář, ve kterém se hořící obloha odrážela jako v zrcadle – šperk chráněný v bezpečí přivřené, láskyplné dlaně.

Tak jak se tu rýsoval při západu slunce, byl Tanec místem nezměrné moci. Síla tohoto místa mě svědila na kůži, až mě to naplnilo úžasem. Dnes jsem cítila moc a sílu Tance mnohem silněji, než když jsem tu byla poprvé, když mě sem před lety vzal Donaugh. Teď jsem ji cítila jako rozeznělou strunu harfy, rozechvívající mé nervy, chvějící se v mé krvi. Hudba a magie, ten nejvnitřnější duch Tance, mi zvučely celým tělem a zrychlovaly mi tep. Na zádech mi visela Ševelící a spolu s písní Tance si tichounce prozpěvovala.

Dlouho jsem stála u svého koně a jen jsem sledovala hru barev a stínů mezi kameny. Pak se mi zazdálo, že jsem uprostřed, vedle kamenného oltáře, zahlédla nějaký pohyb. Ale když jsem přimhouřila oči a podívala se proti mizející sluneční záři pozorněji, nebylo tam nic. Jen stín. Nic víc.

„Až skončíš, dáme znamení lodi," prohlásil Kenzie. „Pošlou pro nás člun."

Podívala jsem se na loď a pak jsem se pohledem vrátila k Tanci. „Já patřím sem, do Skai," odvětila jsem tiše.

Naklonil se ke mně a vzal mě za zápěstí. „Patříš tam, kde budeš moci žít a ještě něco užitečného pro Skai vykonat," namítl. „Neprolévej svou krev zbytečně a beze smyslu."

Jemně jsem se mu vykroutila. Otočila jsem se zpátky ke svému koni a uvolnila jsem řemeny, které přidržovaly purpurový vak za sedlem. Ztěžknul váhou žalu celé Celi. Vzala jsem ho do náruče a přitiskla jsem si ho k hrudi.

„Půjdeš se mnou?" zeptala jsem se. Stál, díval se na Tanec, na tváři výraz hlubokého zamyšlení. „Ne," odvětil nakonec zvolna.

„Myslím že ne. Myslím, že tam dnes v noci pro mne není místo. Počkám tady u koní, než skončíš."

Přeskočila jsem pohledem z něj na Tanec. Nebylo to sice zrovna odstrašující místo, ale dělo se s ním něco, co ve mně vyvolávalo úzkost a zrychlovalo mi tep. Nevyčítala jsem Kenzimu, že tam nechce jít se mnou. Ve skutečnosti se mi tam samotné nechtělo. Ale měla jsem před sebou ještě jeden úkol, poslední, který jsem musela splnit, než se budu moci vydat svou vlastní cestou.

S vakem v náručí, jako by to byla moje spása, jsem se pomalu vydala přes rosou zvlhlou trávu ke dvojici vstupních kamenů. Vlasy

mi čechral jemný vánek, který sebou přinášel vůni moře a jemnou vůni kvetoucího hlohu.

Když jsem prošla mezi dvěma velebnými kameny a vstoupila dovnitř Tance, vánek se utišil. Večerem se najednou rozhostilo ticho jako ve svatyni. I vzduch kolem mě se změnil, jako by byl Tanec místem vzdáleným celému světu a nedotčeným zmatkem a vřavou, které zaplavily zemi. Zdálo se mi, že slyším, jak se mi pod nohama lámou stébélka trávy.

Uprostřed se po trávě plížily dlouhé stíny, padající přes kamenný oltář, a polovina Tance už byla zahalená tmou. Přistoupila jsem k oltáři a klekla jsem si před ním na kolena. Opatrně jsem položila vak na zem, rozbalila jsem ho a odhalila jsem dva kusy Královtvůrce. Jeden po druhém jsem oba kusy položila na kamenný oltář. Na drahokamu hrušky se zachytily poslední paprsky zapadajícího slunce a po sedmi kamenech vnitřního prstence se rozlétlo třpytivé barevné světlo. Zachvěla jsem se, ale nebylo to zimou.

„Myrddine, Tobě, kdo střežíš tento Tanec, tobě přináším meč Tiernyna, Krále Celi," zašeptala jsem. „Přináším ti Královtvůrce…" Hlas se mi zlomil v půli věty. Nedokázala jsem pokračovat. Sklonila jsem se, dotkla jsem se čelem chladného, hladkého kamene oltáře a zavřela jsem oči. Pod víčky mě pálily slzy. Spíš jsem vycítila než uviděla, že světlo kolem mne pohaslo.

Toto místo bylo srdcem Celi, jeho nejvnitřnějším, nejskutečnějším duchem. Všechno, v co můj princ Tiegan tak horoucně věřil, všechno, pro co on a Tiernyn zemřeli, bylo zpodobněno zde. Zde byly soustředěny všechny naděje dítěte, které rostlo v Sherynině lůně. A až odtud vyjdu, tak snad i já dojdu svého klidu v Annwnu po Tieganově boku.

Nehybnou noc narušil tichý, téměř neslyšný zvuk. Zašustění něčeho, v noci skoro neviditelného. Překvapeně jsem sebou trhla a rozhlédla jsem se kolem sebe.

Tiše jako stín prošel mezi vztyčenými vstupními kameny muž a nehlučně se blížil po trávě ke mně. Pohyboval se tak lehce a hladce, že se mu pod nohama neohnulo ani stébélko trávy. Na sobě měl dlouhé roucho, v houstnoucí noci zářivě bílé, přepásané něčím, co se lesklo jako zlato. Vlasy a vousy, stříbřité jako samotný měsíc, rámovaly ostře řezanou, vážnou tvář, oči stínilo stříbrné obočí.

Působil dojmem nekonečného stáří a moudrosti a zároveň se pohyboval s pružným půvabem mládí. Když se přiblížil k oltáři, stáhla jsem se dozadu, ale muž mi pokynul na pozdrav a usmál se.

„Bryndo al Keylan, přinesla jsi Královůrce domů," pronesl. „Za to ti patří náš dík."

„Ten meč se zlomil, když jsme ho potřebovali nejvíce," zašeptala jsem. „Byl stvořen, aby bránil Celi, ale když jsme ho potřebovali nejvíce, zlomil se."

Myrddin přikývl. „Nemohl jsem tomu zabránit," odvětil. „Tiernyn Prvorozený sám způsobil tu skvrnu na čepeli."

„Myslel si, že dělá pro Celi to nejlepší," namítla jsem.

„Ano, to si myslel. A také dal Celi téměř čtyřicet let míru. Čtyřicet let klidného soužití a spolupráce. Zaplatil vysokou cenu, ale jeho dílo nebude nikdy zapomenuto. Už nikdy nebude Celi jen nesourodou, roztříštěnou sbírkou jednotlivých krajů. Nyní je sjednoceným národem."

„Poraženým národem," odvětila jsem hořce. „Maeduni opanovali náš ostrov, Myrddine. Copak bychom kdy pod nimi mohli být nějakým národem?"

Myrddin se usmál. Jemný, něžný úsměv. „Přesto, dítě," pravil, „Celi zůstane navždy sjednocena, zůstane národem sama o sobě. Tiernyn Prvorozený položil jeho základy. A další na tom budou stavět. Maeduni nebudou tuto zem opanovat navěky. Maeduni samotní předpověděli, že je jeden z Tiernynových nástupců porazí."

Podívala jsem se na zlomený meč. „Ale ne s Královůrcem," prohlásila jsem hořce.

„Ne." Myrddin zavrtěl hlavou. „Ne s Královůrcem. Ale můžeš si být jistá, že se jednoho dne objeví další král a toho meče se chopí. A kromě toho tu jsou vedle Královůrce i další meče."

Vzpomněla jsem si na vyprávění o posledním maedunském vpádu a o tom, jak když to vypadalo, že porážka je nevyhnutelná, dostal Donaugh dva meče, ukované samotným Kovářem Wyffydem za přítomnosti všech sedmi bohů a bohyní. „Žár srdce a Stín duše…" zamumlala jsem.

„Ovšem. Celi bude zase svobodná, dítě. Ty pocházíš z rodu muže, který tento meč vrátil na tento ostrov. Podle maedunského proroctví tu nebudou Maeduni navždy. Tvůj rod dokáže pravdivost

tohoto proroctví. Víš to stejně dobře, jako že znáš jméno svého otce.“

Vztáhl ruku k oltáři. Kolem zlomeného meče zablesknul jasný plamen, kolem Tance zajiskřily jazyky třpytivých barev a zahalily kameny do jiskřivých zelených, jantarově žlutých a modrých vírů. Barev života. Barev samotné Celi. Ta jasná planoucí záře byla tak pronikavá, až jsem musela zavřít oči.

Světlo pohaslo stejně rychle jako vzplálo, jen pod víčky mi zůstaly tančící jiskřivé spirály barev. A oslnivý obraz meče, celého a neporušeného, ležícího na černém kamenném oltáři.

Když jsem oči zase otevřela, byl Královtvůrce pryč. A stejně tak zmizel i Myrddin. Zůstala jsem v mlčenlivém, ztichlém Tanci sama.

Natáhla jsem ruku a dotkla se prázdného oltáře. Pod bříšky prstů jsem ucítila chladný, hladký kámen. Po Královtvůrci tu nezůstala ani stopa. Ani po jasném plameni Myrddinova ohně nezbylo žádné teplo.

Měsíc vystoupil nad vrcholek Mrakonoše a zaplavil kameny Tance stříbrným svitem. Hra stínů mne šálila. Chvíli jsem si myslela, že vidím postavy mužů a žen vytesané do vysokých kamenů vnitřní podkovy, vytesané s takovou čistotou a pečlivostí, že vypadaly jako živé, jako by dýchaly jako skuteční muži a ženy. Nejprve mě to překvapilo a pak, když jsem si uvědomila, že to jsou skuteční muži a ženy, jsem dostala strach.

A poznávala jsem je.

Rhianna, Paní Vzduchu, s dlouhými vlasy, stříbřitými jako svit měsíce, které se kolem ní vlnily jako závoj. Cernos, Pán Hvozdu, kterému z čela vyrůstalo velké rozvětvené paroží. Adriel, Paní Vod, se svým kouzelným džbánem. Gerieg, Pán Útesů, s mocným kladivem, kterým tříštil skály a otřásal zemí, když spouštěl z útesů obrovské sesuvy kamenů. Beodun, Pán Ohňů, s loučí dobrodějného ohně v jedné ruce a s ohnivým bleskem ničivého požáru v druhé. Sandor, Pán Plání, s vlasy vlajícími kolem tváře jako stepní tráva.

A *darlai*, duše Země, Matka Všeho, která se na mne něžně a soucitně usmívala.

V posvátné bázni smíšené se strachem, s pohledem upřeným na bohy a bohyně, jsem vstala. *Darlai* vystoupila ze svého místa uprostřed podkovy, popošla dopředu a přes kamenný oltář se na mne zadívala. Tmavé vlasy, spadající po ramenou dolů, měla

bohatě protkávané stříbrnými prameny. Nebyla mladá, ale v její tváři byla laskavost a láska, a já jsem v tu chvíli měla pocit, že je všechno v nejlepším pořádku. V rukou držela malou kouli, která v paprscích ranního slunce zářila jemnými, měňavými barvami oparu.

„Bryndo, dítě," pronesla něžně. „Mám pro tebe dar. Nastav ruce."

Poslušně jsem nastavila spojené dlaně jako dítě, které očekává nějaké překvapení k svátku Zimního slunovratu. S jakousi netečností jsem zaznamenala, že se mi třesou, ale s tím jsem nemohla nic dělat.

„Je to magie, Paní?" zeptala jsem se. „Já nevím, jestli magii chci…"

Usmála se. „Je to magie," odvětila. „Svým způsobem to rozhodně magie je. Není to stejný druh magie, kterým jsem obdařila Donaugha Druhorozeného, ale je to magie, která by se ti mohla hodit." A s těmito slovy mi vložila jemně zářící kouli do rukou.

Po celém těle se mi rozlilo hřejivé teplo a rozpustilo ledovou krustu, která mi svírala žaludek. Jemně zaplnilo prázdné místo, kde jsem kdysi mívala srdce a zahojilo živou, rozšklebenou ránu v rozervané duši, která ve mně zůstala po zlomeném poutu s Tieganem.

„Je to uzdravující moc, dítě," pokračovala něžně. „Pokud ji ovšem chceš. Nemusíš si ji vzít, pokud ji doopravdy nechceš."

Zahleděla jsem se na kouli ve svých dlaních. Její teplo mi prostupovalo celým tělem a zmírňovalo bolestivý chlad prázdnoty a osamělosti. Nadechla jsem se tak zhluboka, až mne píchlo v hrudi, a užasle jsem se na *darlai* zadívala.

„Nenabízím ti náhradu za to, co jsi ztratila, dítě," pravila hlasem plným soucitu. „Dobře vím, že co je pryč, už se nikdy nevrátí a nelze to ničím nahradit. To, co ti nabízím, je volba. Tam venku tě toho ještě hodně čeká. Můžeš si svobodně vybrat, jestli to přijmeš, nebo ne."

Koule mi v rukou roztála a odplynula jako voda. Na dlaních mi po ní zůstal jen jemný třpyt. Ale stále jsem cítila, jak mi její přítomnost svým uzdravujícím teplem obklopuje duši. Když jsem znovu zvedla hlavu a rozhlédla se, stály kolem mne jen vysoké, strohé kameny.

V hrudi se mi něco pohnulo. Bylo už to tak dlouho, co jsem tam něco cítila, že jsem málem ani nepoznala, co to je.

To pouto!

Rozhlédla jsem se kolem dokola, napůl s nadějí, že uvidím Tiegana, jak stojí mezi vstupními kameny, jak si pro mne přichází, aby mne odvedl s sebou. Ale Tiegan tam nebyl. Přirozeně. Nikdy si už pro mne nepřijde. Téměř jsem vykřikla, jak mne to ostré, hořké zklamání zabolelo.

Ale ten pohyb v mé hrudi se ozval znovu. Zvedla jsem hlavu, rozhlédla jsem se a uviděla jsem vzdálenou postavu Kenziho, stojícího u koní. Orámovaný velebnými kameny vypadal tak pevně a spolehlivě jako kameny samotné.

Položila jsem si ruku na srdce. Pod dlaní jsem ucítila pevný tlukot. Když jsem se podívala na Kenziho, tlukot zrychlil.

Ne. Nebylo to pouto. Ne úplně přesně. Ale bylo to něco tomu velmi podobné. Velmi podobné, ale jiné než všechno, s čím jsem se až dosud setkala. A ať už to bylo cokoliv, pohled na Kenziho osamělou postavu to nesmírně zesílil.

Ševelící se mi na páteři jemně zachvěla. Ale její píseň nebyla písní pomsty. Bylo to něco daleko jemnějšího, něžnějšího. Soustředěně jsem se zaposlouchala a nakonec jsem pochopila, o co jde. Byla to píseň života. A možná i píseň lásky.

Zadívala jsem se na Kenziho. Stál tam rovný jako svíce, neklidně přešlapoval a v měsíčním svitu vypadal jen jako tmavý stín na postříbřeném skle. Hleděl k Tanci a z jeho postoje vyzařovaly obavy. Ale nebál se o sebe. Jeho obavy se týkaly mne.

Je to uzdravující moc, dítě. V mysli se mi vynořila slova *darlai. Pokud bys ji chtěla. Nemusíš si ji vzít, pokud ji doopravdy nechceš.*

A tak jsem poznala, že tou magií, kterou mi *darlai* nabízí, je život sám. Magie života a lásky a naděje na štěstí.

Chtěla jsem ji? Nebo mnohem přesněji – chtěla jsem se svázat s Kenzim? Tentokrát poutem lásky, nikoliv poutem prince a bheancoran.

A ještě než jsem to všechno úplně pochopila, byla už jsem venku z Tance a rychle jsem kráčela trávou ke Kenzimu. A pak jsem se rozběhla. Vyšel mi vstříc a chytil mne do náruče, přitiskl si mne k hrudi, tvář si zabořil do mých vlasů a znovu a znovu opakoval mé jméno a stejně tak já jsem opakovala jeho.

Nevím, jak dlouho jsme tam stáli a objímali se. Ale nakonec jsme se od sebe odtrhli, vzali jsme koně za otěže a vyrazili jsme dolů na pobřeží, kde nás očekávala tyrská loď. Prázdný, mlčenlivý Tanec jsme nechali za sebou.

PÍSEŇ MEČŮ

Wyfydd, kovář bohů, králů,
kladivo čar rozeznívá.
Hudbou jeho rány znějí,
samotného krále zbrojí.

Wyfydd sám meč Brandův koval,
jeho dílu Myrddin žehnal.
Slovo, vítr, oheň, ocel –
meč nabírá sílu kouzel.

Meče králům náleží jen,
králům krví, králům rodem.
Myrddin žehná, Wyffyd ková,
každý z mečů cíl svůj chová

Tvůrce za moc meče ručí –
meč sám svého pána určí.
Mečem však vládne pouze ten
jehož ruce byl předurčen

Dvojitý meč Wyfydd tepal,
studený kov žárem zbělal

stvořil z meče jednoho dva,
čepel k sobě druhou teď má

Určeny pro králů sémě,
z větr u, vody, ohně, země,
čepele se v bouři rodí,
pro rod králů, králů krví

Hudbu do těch mečů vložil,
runy kouzel v čepele vryl.
Jílec každý ruce jedné
určen je a ta jej zvedne

Čepele žárem ukuty,
ve vodní vlně kaleny.
Jedné krve dva životy,
jako jeden dva zrozeni

Dva jež byli jedním plodem
z krve králů – králů rodem,
Wyffydův meč zvednout mohou
Vládnout mocí Myrddinovou

Pane, ta bitva je ztracena,
Jak hrůzný den a strašná cena,
v krvi zde leží mrtvý král,
Mikalův meč mu život vzal

Králi náhrdelník je sňat
rudá krev barví jeho šat
zrudlým sluncem den se vrací
krev krále se v zemi ztrácí

Kde jsou ruce a kde meče
kdo odvrátí temné zteče
Meče Wyffydem ukuty
Halí teď závoj temnoty

Čekají, až přijde ten
jenž je krví předurčen
zvednout čepel Myrddinovu
ten, kdo bude z králů rodu

Dvě ruce dva meče sevřou
bok po boku svůj boj vedou.
Bránit svůj lid předurčeny,
zahnat tmu, jež halí zemi

Však zrodí se mág i král
by jeden s druhým věrně stál

Rozprášily vichry válek
králův rod do širých dálek.
Myrddinovo kouzlo skryj
rod, dokud krev neožije

Krále rodem žádá země,
krále sílu, krále sémě.
Nechť podstoupí králů test
každý, kdo chce meče nést…

Ann Marston

ZLOMENÁ ČEPEL

/Broken blade/

překlad © 2002 M. Polová
ilustrace na obálce © 2002 Z. Boušková
české vydání © 2002 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 31. Publikaci
ISBN 80-86390-20-9